

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Küçük Brooklyn Fırını

ARTEMIS

Julie Caplin

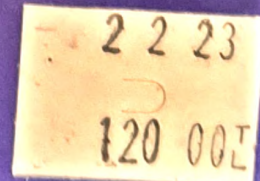
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

*New York'ta bir gezintiye çıkın ve Brooklyn'deki
küçük pasta fırınına uğramayı unutmayın.
Dünyanın en güzel çörekleri, pastaları ve sürpriz bir
aşk sizi bekliyor!*

Sophie Bennings, New York'a geldiğinde aklındaki son şey
aşktı. Hayatını altüst eden bir ayrılıktan sonra yurt dışındaki
kısa süreli iş fırsatı imdadına yetişmiş, her şeyden kaçması
için ona ihtiyacı olan kapıyı açmıştı.

Yemek yazarı olarak çalıştığı dergideki meslektaşısı Todd
McLennan, Sophie'nin istemediği her şeye sahipti.
Brooklyn'de, evinin altındaki pasta fırınında sergilenen nefis
kekler kadar baştan çıkarıcıydı. Sophie ve Todd birbirini
tanidikça, paylaştıkları tek tutkunun yemek sevgisi olmadığı
ortaya çıktı. Hiç uyumayan bu şehirde Sophie hayallerinin
erkeğiyle mi tanışmıştı? Yoksa yağmurdan kaçarken doluya
tutulup başını daha büyük bir derde mi sokmuştu?

Küçük Brooklyn Fırını, rengârenk, ıslıl ıslıl bir şehrin heyecanı;
lezzetli pastaların, keklerin, çöreklerin baş döndürücü
kokusu ve hayatta bir kez karşınıza çıkacak bir aşkın
tutkusuyla dopdolu, romantik bir hikâye.

YAYIN NO: 2352

KÜÇÜK BROOKLYN FIRINI

Julie Caplin

Orijinal Adı: *The Little Brooklyn Bakery*

İngilizceden Çeviren: Osman Bulut

Editör: Zehra Şahin

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Şubat 2023

ISBN: 978 - 605 - 304 - 750 - 6

Sertifika No: 43949

DBO_

© 2018, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Little Brooklyn Bakery

© 2018, Julie Caplin

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Julie Caplin

Küçük
Brooklyn
Fırını

İngilizceden Çeviren: Osman Bulut

*İlk New York macerasını yaşayan
Justine için...*

Bölüm 1

“Bu harika bir teklif,” dedi Sophie, reddetmek zorunda olduğu için hafif bir pişmanlık duyarak. Bir gün New York’u ziyaret edecekti. “Ama şu an gidebileceğimi sanmıyorum.”

Angela yüzünü buruşturdu. “Anlıyorum, bu gerçekten ani oldu. Bacağını kırdığı için Mel’i öldürebilirim.”

“Bunu kasten yaptığını sanmıyorum,” dedi Sophie.

“Yani, bu çok rahatsız edici. Altı ay boyunca New York’ta onun yerini almak için sıraya giren bir sürü adamım var, sen benim en iyi yemek yazarımsın. Bu iş için harika olurdun.”

“Çok naziksin Angela.”

“Nazik mi?” Angela, neredeyse hepsi alınmış korkunç görünüşlü kaşlarından birini kaldırdı. “Ben nazik falan değilim. Sadece dürüstüm. Sen harika bir yazarsın ve keşke...” Başını iki yana salladı. “Bunu söylediğimi unut ama, keşke kendi kanatlarınla uçabilsen.”

“Ayrıca çaresizsin,” diye takıldı Sophie.

“Ee, o da var,” dedi Angela ve kalemini bırakarak alçakgönüllü bir kahkaha attı. “Ama en azından bir düşün. Bu harika bir fırsat. İş değiş tokuşları o kadar sık karşına çıkmaz. Benim ikizler olmasaydı ok gibi fırlar giderdim.”

“Peki ya Ella? O gitmeyi çok ister,” diye önerdi Sophie.

Angela başını bir yana eğdi. “O kız yirmi dokuzunda ama on iki yaşında gibi davranıyor. Yani tam bir felaket olur.”

“O kadar da kötü olmayabilir.”

Angela bir kaşını kaldırdı. “Senin ona ne kadar yardım ettiğini biliyorum. Sen olmadan ayakta kalabileceğini sanmıyorum.”

Sophie sırtıttı, “Yani o zaman beni New York’a gönderemezsin.”

Angela bir kahkaha atarak defterini pat diye kapattı. “Hallederiz.” Sophie gitmek için kalkarken Angela’nın yüzü durgunlaştı. “Cidden, Sophie. Bunu düşüneneğini söyle.”

Sophie ana ofise döndüğünde herkes hâlâ Mel’in bir pub’da verdiği *ben altı aylığına kaytarıp New York’a gidiyorum* veda partisinin sonunda bir masadan yere atlarken kırılan bacağından çıkan o korkunç kemik çatırtısından söz ediyordu. Üzerinde *Seni Özleyeceğiz* yazılı pörsümüş bir uçan balon karşısındaki bir sandalyenin üstünde sallanıyordu. Mel’in masasına geçecek olan, çok Amerikalı bir isme sahip Brandi Baumgarten gelip yerleşmeden önce birisi onu oradan mutlaka indirmeliydi.

Zavallı kız, masanın yüzeyindeki son günlerden kalma Prosecco şişesinin yapışkan halka izlerinden ve Monster Munch atıştırma-
lıklarının kırıntılarından daha fazlasını hak ediyordu. Sophie bir makas alıp balona doğru gitti ve hoşnut bir ifadeyle ipini bir cırpıda kesti. Angela’nın teklifini geri çevirmekle doğru yapmıştı. Atlantik’in öbür ucunda Brandi’nin masasını devralma düşüncesi fazlasıyla korkutucu bir beklentiydi. Ve zavallı Brandi buraya geliyordu. Yabancı bir şehre. Kendi başına. Sophie neredeyse ürperdi. Belki de ona hoş geldin demek ve evinde hissettirmek için ağızda dağılan, çikolata parçacıklı o yumuşak, büyük kurabiyelerden yapmalıydı. Ve bir de kahve tabii. Amerikalılar çok kahve içerdi. Belki küçük bir “İngiltere’ye hoş geldin” paketi hazırlamalıydı. Bir A’dan Z’ye Londra rehberi. Bir şemsiye. Bir...

“Dünya’dan Soph’a. *Clafoutis** nasıl yazılıyor?”

“Affedersin. Ne dedin?” Sophie balonu aşağı doğru tuttu ve elindeki makasla deldi.

“İyi yaptın,” dedi, *CityZen*’deki diğer yemek yazarı Ella. “Benim de bunu yapmaya niyetim vardı. Yani aklımdan geçmişti. Neyse, *clafoutis* nasıl yazılıyor? Hiç hatırlayamıyorum.”

* Fransızlara özgü bir tür meyveli tart. -çn.

Sophie kelimenin yazılışını ezbere söyledi ve Ella'nın karşısındaki masasına oturdu.

“Angela ne istedi? Başın dertte mi?”

Sophie başını iki yana salladı. *CityZen*'in Manhattan'daki kardeş yayın firmasında çalışmaya gitmesi için yapılan tekliften ötürü hâlâ biraz şaşkıındı. Eğer Ella'ya söyleseydi, onun bu konudaki gevezeliğinin sonu gelmek bilmezdi.

“Hafta sonun nasıl geçti?” diye sordu Sophie.

Ella yüzünü buruşturdu. “Ah, Tanrı aşkına, otomatik düzeltme *clawfoot* diye düzeltti. Şunu bana tekrar heceleyebilir misin? Stoke Newington'daki yeni açılan Fransız yerine gittim. Fena değil ama... Ha, cumartesi günü Le Gavroche nasıldı? Ah... yoksa...”

Sophie doğruldu ve zoraki bir neşeyle gülümsedi. “Ne yazık ki oraya gidemedik. James'in annesi hastaydı.”

“Ah, inanamıyorum, o kadın her zaman hasta.”

“Onun elinde değil ki,” diye itiraz etti Sophie, Ella'ya yürekten hak veren kendi içindeki kaltağı göz ardı ederek. Bayan Soames'un biraz daha uygun zamanlarda hastalanmasını dilemek yanlış mıydı? “Hem bu defaki acil bir durumdu. Hastaneye ambulansla götürdüler. Zavallı James bütün geceyi acilde haber bekleyerek geçirdi.”

Ella kaşlarını çatarak, “Sen fazla iyisin ve haddinden fazla affediciisin,” dedi. “O seni hiç hak etmiyor.”

“Bu kadar iyi olmasa onu sevmezdim. Sen ailesine öncelik veren kaç erkek tanırıyorsun?”

Ella parlaticı sürülü açık pembe dudaklarını büzdü. Yine güzellik editörünün dolabını yağmalamış gibi görünüyordu. “Doğru. Greg anneler gününü, doğum günümü ve yıldönümümü unuttu.”

Sophie gözlerini devirmek istedi ama kendini tuttu. Greg, sıradaki beş haftalık futbol fikstürü dışında başka bir şeyi neredeyse hiç hatırlamazdı.

*

“Sen harika bir aşçısın,” dedi James, bıçağını ve çatalını masaya bırakarak. Sophie başını salladı. Köri soslu Massaman, ideal acılıkta, tatlı ve baharatlı bir şekilde pişmişti, patatesler ne çok yumuşak ne de çok sertti.

Sophie’nin geniş mutfağında, aralarında yanan bir mum eşliğinde oturuyorlardı. Pazartesi geceleri onun en sevdiği ve özel bir yemek pişirdiği geceydi çünkü James’in bütün hafta sonu boyunca annesinin peşinde koştuğunu biliyordu. James haftanın dört günü annesiyle yaşıyor ve diğer üç gün Sophie’nin evinde kalıyordu. Sophie, Bayan Soames’un o kadar hasta olduğunu sanmıyordu ama oğlunun evde kendisiyle kalmasından hoşlanıyor olmalıydı. Onu kim suçlayabilirdi ki?

“Bir gün seninle evlenmeliyim.” James göz kırparak şarap kadehini kaldırdı ve kırmızı sıvıyı içinde döndürerek beğeniyle kokladı. Elbette beğenecekti çünkü bu, çok iyi bir Avustralya Merlot idi ve Sophie onu işyerindeki şarap yazarının tavsiyesiyle arayıp bulmuş ve neredeyse küçük bir servet ödemişti.

“Bence de,” diye cevapladı Sophie, kalbi rahatsız edici bir şekilde çarparak.

James bunu ilk defa söylemiyordu. Cumartesi gününü düşündü, ilk buluşmalarının ikinci yıldönümünde Le Gavroche’da... sanmıştı ki...

“Ee, bugün iş nasıldı?” James’in en hoş yanlarından biri buydu, onunla her zaman ilgileniyordu.

“Hatırladın mı, sana Mel’in cuma günü ayrıldığını söylemiştim. Bacağını kırdı. Artık New York’a gidemiyor.” Sophie tereddüt etti ve güldü. “Angela onun yerine gitmemi teklif etti.”

“Ne! New York’a mı?” James paniklemiş gibiydi.

“Endişelenme, onu reddettim. Seni bırakmam.”

James gülümseyerek onun elini okşadı, “Eğer gerçekten gitmek isteseydin buna karşı çıkmazdım.” Durakladı ve Sophie’nin elini

alıp dudaklarına götürdü. “Ama seni fena halde özlerdim, sevgilim. Gitmenden nefret ederdim.”

Sophie ayağa kalktı ve kollarını onun boynuna doladı, Angela’nın iltifatlarına fazla itibar etmediğine memnundu. Oraya bir gün gitmeyi çok isterdi. Belki James’le birlikte giderlerdi. Belki de balayına.

James döndü ve burnunu Sophie’nin boynuna sürttü. “Erken yatalım mı? Ben çok bitkinim. Cornwall’dan buraya araba sürmek müthiş yorucu.”

“Sadece ortalığı toplamam gerekiyor.” Sophie tezgâha yayılmış bulaşıkların olduğu mutfağa doğru hızlı bir göz attı, keşke bu kadar dağınıklık yapmasaydı ve James her zaman böyle yorgun olmasaydı ama üç yüz kilometreden fazla araba kullanmış birinden yardım istemek çok zordu.

Hem halinden şikâyetçi olamazdı, onun yaşında kaç kişinin böyle bir mutfağı vardı? Ya da kim Kensington’da saray gibi bir dairede yaşıyordu? Babası ısrar etmişti. Ona hayır demek kötü olurdu. Babasını çok seviyordu ama bu, onun kendisine bir iş bulmasına yardım etmesine (yönetim kurulundan biriyle konuşması gibi) ya da onu pahalı bir özel okula göndermesine izin vereceği anlamına gelmiyordu (zaten bölgedeki meslek okuluna yazılmıştı) ve unvanını kullanmak da ona pek doğru gelmiyordu.

Tüm yüzeyleri silip temizledikten, bulaşık makinesini doldurup şarap kadehlerini yıkadıktan sonra yatak odasına gittiğinde James çift kişilik yatakta derin bir uykuya dalmıştı ve oda karanlıktı. Sophie’yi düşünerek onun için başucu lambasını açık bırakmak hiç aklına gelmezdi.

Sophie sessizce soyundu ve yatağa girerek onun yanına yatıp iyice sokuldu ama bir karşılık gelmedi. Zavallı James bitkin düşmüştü. Ölü gibi yatıyordu. Sophie gülümsedi ve onun alnına düşmüş saçlarını geriye itti. O iyi bir adamdı. Şikâyet etmeden annesine bakıyordu. Sophie gözlerini kapadı. Çok şanslıydı. New York’a ne ihtiyacı vardı?

*Geç kalıyorum, orada görüşürüz. Ve bugün benim tatil günüm
ama senin böyle sadık olmana çok sevindim Kx*

Sophie mesaja bakıp gülümsedi, arkadaşı Kate ondan da kötüydü, her zaman güne çok fazla şey sığdırmaya çalışıyordu ve Kate'in dün gece erkek arkadaşı Ben'de kaldığına ve gecikmesindeki asıl sebebin bu olduğuna son kuruşuna kadar bahse girebilirdi. Onlar hâlâ aşktan sarhoş, birbirlerine dokunmadan yapamadıkları coşkulu bir ihtiras dönemi yaşıyorlardı. Sophie, James'le olan ilişkisinde asla böyle bir şey yaşadıklarını hatırlamıyordu. Onları, uçurumun kenarından aşağı atlar gibi değil de aşka yumuşak iniş yaptıkları çok daha sakin bir ilişkiydi. Sophie bu tür ateşli bir cinsel kimyayla nasıl başa çıkacağını bildiğinden emin değildi. Bu hiç onun tarzı değildi ve bir yanıla bunun biraz bencillik olup olmadığını da merak ediyordu. Aşkın biraz nazik, kucaklayıcı ve sıcak olması gerekmez miydi? Doyurucu ve özenle büyüyen bir şey. Ama Kate'in mutluluğu ve yaşam sevinci kalbini ısıtıyordu. Ben gözlerini kısarak Kate'e baktığı zaman, onun bu yoğun bakışlar karşısında tüylerinin ürperdiğini inkâr edemezdi.

Cumartesi kızlarından birinin çalıştırdığı espresso makinesinin sesini dinleyerek cappuccino'sunu beklerken çöreklerle ikinci defa baktı. Bunu yapmamalıydı ama çok lezzetli görünüyorlardı. Hayır, yararı yoktu; tarçınlı rulolara direnmesi imkânsızdı.

Bir elinde tabak, diğerinde bir kahve fincanıyla kendini dengeledi, çantasının kayarak bir masaya çarpmasını önlemek için omzunu dik tutmaya çalışarak ve işlek caddeye doğru bakarak boş sandalyelerin arasından en sevdiği köşeye doğru dikkatle ilerledi.

Ne yazık ki her zamanki masası, kızgınlıkla ciyaklayan küçük bir bebeği olan bezgin görünümlü bir kadın tarafından işgal edilmişti ve annesinin onun ulaşamayacağı bir uzaklıkta elinde tuttuğu yoğurt kutusuna doğru bir plastik kaşık sallayan küçük kızın iri mavi gözleri öfke saçıyordu. Sophie yoğurt kutusunun neden

tehlike bölgesi dışında olduğunu görebiliyordu, çünkü küçük kız yoğurdu çoktan saçlarına bulaştırmayı başarmıştı ve annesi diğer eliyle onu temizlemeye çalışıyordu. Sophie'nin durduğu yerden bu sanki daha çok bir ahtapot güreşine benziyordu.

Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle onları izleyerek yandaki masaya oturdu ve tam başka tarafa bakmak üzereyken genç kadın başını kaldırıp ona hain gözlerle ve küçük gören bir tiksintiyle ağzını büzerek baktı.

Kahvesinden alelacele bir yudum alıp midesine kadar yanan Sophie, kendini neredeyse fiziksel bir saldırıya uğramış gibi hissettiren bu şiddetli ve apaçık nefretin verdiği şaşkınlıkla başka tarafa baktı. Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. Zavallı kadın muhtemelen çok stresliydi ve bu yaptığı da kişisel bir şey olamazdı. Sophie yüzüne zoraki bir gülümseme yapıştırarak kahvesinden daha ölçülü bir yudum aldı. Güven verici ve dostça bir yüzün onun kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlayacağını umarak dönüp kadına baktı.

Ne var ki tamamen yanlış düşünmüştü. Aksine, kadının yüzündeki nefret daha da yoğunlaşmış, dudaklarının etrafındaki kırışıklıklar, kurumuş bir ceviz gibi iyice yayılmıştı. Rüzgârda uçuşan çarşaflara benzeyen elindeki bezlerle sinir içinde çocuğun yüzünü temizliyordu.

Kadının sıkıntısını hissetmemek imkânsızdı. Sophie bir an tereddüt etti, açıkçası çok mutsuz olan bu zavallı kadını görmezden gelemezdi.

“İyi misiniz?” diye sordu Sophie, ihtiyatlı bir gülümsemeyle ama kendini sanki dişi bir aslanla konuşmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

“İyi miyim?” diye çemkirdi kadın ve küçük kız ağlamaya başladı. Bunun üzerine kadının yüzü çöktü ve kırıştı. Öfke ve nefretin yerini ıstırap aldı. “Ah, Emma, bebeğim.” Yapış yapış parmaklarıyla küçük kızı tutup yukarı kaldırdı ve sarılarak sırtını okşadı. “Tamam. Tamam. Annen özür diliyor.”

Sophie hafif bir kıskançlıkla birlikte rahminde belli belirsiz bir kasılma hissetti. Bir gün o da...

Küçük kız, annesine sımsıkı sarıldı ve ağlamayı keserek ani bir sevinçle yoğurt kabına doğru bir hamle yaptı. Annesi gülümsedi, ona boyun eğerek başını salladı. "Seni maskara." Çocuğun pamuk helvası gibi yumuşak buklelerine hafif bir öpücük kondurarak onu kucağına oturttu ve yoğurt kabını önlerine çekip kaşığı eline verdi.

Kadın gözleri hâlâ öfke ve antipati dolu olmasına rağmen sakin ve ölçülü bir bakışla Sophie'ye dik dik baktı: "Bana iyi olup olmadığımı mı sordun?" Gözlerinde birikmiş yaşların parıltısıyla başını meydan okurcasına yana eğdi.

"Evet, yardım ister misin? Çocuk bakmak zor bir iş gibi görünüyor." Sophie şimdi çok daha mutlu görünen küçük kıza gülümsedi. "Harika bir kız. Ama kirlilik için sana gıpta ettiğimi söyleyemem. Biraz daha peçete veya başka bir şey getirmemi ister misin?"

"O harika ve benim kızım," dedi kadın ve paniğe kapılmış bir tavırla küçük kıızı korumak ister gibi koluyla onu sardı.

"Evet," dedi Sophie temkinli bir sesle, bu kadın onun bir çocuk hırsız falan olduğunu sanmıyordu herhalde.

"Ama bu seni rahatsız etmiyordur, değil mi Sophie? Bir şeyleri paylaşmak yani?" Kadının sesini bir bezginlik kaplamıştı ve yüzünde beliren acı bir ifadeyle birden omuzları çöktü.

Sophie'nin gülümsemesi dudaklarında donup kaldı. Kadının ses tonu, onun burada olup bitenlerden bir şeyler sezinlemesi gerektiğini ima eder gibiydi. Hem, adını nereden biliyordu ki?

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Sophie onunla göz teması kurduğuna bile pişman olmuştu.

"Sen? Yardım ha?" Kadın acı bir kahkaha attı. "Zaten yeterince yardımda bulundun sanırım. Kocamı ayartarak mesela."

"Anlayamadım." Sophie'nin bir yudum kahve daha almak için fincana uzanan eli donup kaldı.

“Kendinle gurur duyuyor musun Kensington’da evi, babasının Sussex’te malikânesi olan Bayan Zengin Kaltak? Seni araştırdım Leydi Sophie Bennings-Beauchamp.”

Sophie’nin ağzı açık kaldı. Bu kadın dersini iyi çalışmıştı. İş arkadaşlarının hiçbirinin bunlardan haberi yoktu. Kimliğini meraklı gözlerden hep uzak tutmuştu. Aslında Kate onu gören tek kişiydi ve o da gördüğü zaman tek kelime söylemeyecek kadar profesyoneldi.

“Ben o soyadını kullanmıyorum!” diye her zaman yaptığı gibi otomatik olarak karşı çıkacak oldu ama kadın onun sözünü kesti.

“Güzel, rahat bir hayat. James’in hayatının yarısını seninle geçirmeyi tercih etmesine şaşmamalı. Etrafta asılı çamaşırlar yok. Geceleri ağlayan bir bebek yok.”

“James mi?” Sophie donakaldı. Ağzını açtığı anda bile aslında söyleyeceği sözlerin dünyanın en klişe laflarından olduğunu biliyordu. “Onun bununla ne ilgisi var?”

“James Soames. Kocam. Londra’da dört gece, pazartesi, salı, çarşamba, perşembe günleri kalıyor. Karısıyla kızının olduğu Newbury’deki evine ise cumadan pazara kadar geliyor.”

“Ama o Cornwall’a gidiyor.” Sophie’nin bacakları, sanki onu sandalyeye yapıştıran kurşun birer külçe gibi ağırlaşmıştı. “O şu anda Cornwall’da.”

“Hayır, orada değil, seni geri zekâlı! Şu anda Newbury, 47 Fantail Lane’de çimleri biçiyor ve sonra Emma için bir salıncak yapacak.”

Bölüm 2

Kemerlerinizi Bağlayın yazısı yanınca, genç kadının kalp atışları rahatsız edici bir tempoyla hızlandı. Fikrini değiştirmek için artık çok geçti. Bir anda vermiş olduğu kararın çok acele olup olmadığını düşünmek için de.

Etrafındaki herkes yedi saatlik yolculuk sırasında koltukların üzerine yaydıkları eşyaları, dizüstü bilgisayarları ve iPad'leri toplayıp kitapların köşelerini kıvrarak battaniyeleri katlıyorlardı. Koridor boyunca pencereden dolan ve uçak alçaldıkça daha net seçilmeye başlayan titrek ışıkları görebiliyordu. Basınçla dolan kulakları patlayacak gibi zonkladı.

Bir küt sesi ve sıçramayla tekerlekler yere değdi, ters yöne çalışan motorların uğultusuyla birlikte uçak yavaşladı. Gerçekten buradaydı, yanında bir cüzdan dolusu dolar, Brooklyn'de bir adres ve gelecek altı ay boyunca onu ancak idare edecek kadar yetersiz giysiyle dolu bir bavul vardı. Sıcak tutacak bir kazak bile koymamış mıydı? Ya eldiven? New York kışın gerçekten soğuk olmaz mıydı?

Hâlâ aptal aptal hazırladığı valizini düşünüyordu ve gülümseyen kabin ekibinden birini yakalayıp dönüş uçağında onlarla birlikte Londra'ya geri dönmek için yalvarmaya zorlayan içindeki sese yenik düşmeyi reddederek, kendini zorlayıp onlara veda etti.

Yorgunluktandır, dedi kendi kendine. Seslerin yankılandığı çıkış tüneline valizini çekerek yürürken ayaklarının altındaki zemin hafifçe esniyor, hoplayarak takırdayan valizlerin gümbürtüsü metal duvarlardan yankılanarak geri dönüyordu. Önünde uğraşacak bir sürü şey vardı; gümrük, taksi, yabancılarla tanışma ve yeni bir ev... Son birkaç saat boyunca, hangi filmi izleyeceğini, sığır

eti mi yoksa tavuk eti mi yiyeceğini, küçük ekmek somununun plastik ambalajını nasıl yırtacağını düşünmenin ötesinde kafaya takacağı hiçbir şeyin olmadığı ve neredeyse keyif aldığı sahipsiz topraklardaki bir arafta yaşamış gibiydi.

Uçak kabinindeki çantasının saplarını, sanki ona bir tür sihirle cesaret verecekmiş gibi sımsıkı kavrayarak önünden giden ve nereye gittiklerinden eminmiş gibi çoğunun başı yerde olan insanları takip etti. Bir köşeyi döndü ve çok geniş bir pasaport kontrol alanına geldi, hemen tavandan sarkan Amerikan bayrağını gördü. Karnındaki sinirler titreşti. Tüm evraklarının düzenli olduğunu biliyordu ama Amerikan gümrükleri hakkında korkutucu hikâyeler duymuştu. Bunlar pek iç açıcı şeyler değildi. Kabinlerin sadece birkaç tanesinde görevli vardı ve çok uzun bir kuyruk oluşmuştu. Kıvrılarak giden sıraya girerek pasaportunu sımsıkı tuttu. Elllerinde silahlar ve yüzlerinde sert, *seni-gözümü-kırpmadan-saniyede-vururum* ifadesi taşıyan polis memurlarını görünce otomatik bir içgüdüyle masum bir ifade takınmaya çalıştı.

Sonunda sıra ona geldiğinde, bitkin düşmüş ve sinirleri de gerilmişti. Uçak yaklaşık bir buçuk saat önce iniş yapmıştı ama vücut saati İngiltere zamanına göre çalışıyordu ve genç kadın Avrupalıların umursamayan ve çok kısa süren kontrollerine alışkındı. Bu saatte yapılan uzun göz tarama, parmak izi alma işlemleri, ağrıyan bacakları ve gerçekten hissettiği hafif bir sersemlikle birlikte artık içindeki Pollyanna benzeri güler yüz rezervlerini zorlar hale gelmişti. Kırılan kaşları çatılmış ve arasında derin kırışıklar oluşmuş orta yaşlı gümrük memuru, pasaportunu taş gibi duygusuz bir ifadeyle ve büyük bir dikkatle incelerken uzun dakikalar geçti. Memur bir ona, bir pasaporta baktı ve sonra tekrar ona baktı. Genç kadının midesi kasıldı. Başındaki sersemlik hissiyle hafifçe sallandı. Memur tekrar pasaporta baktı.

“Bu gerçek mi?” diye sordu, şaşkınlıkla açılan gözleriyle bir kez daha pasaporta, sonra tekrar ona bakarak. “Leydi Sophie Amelia

Bennings-Beauchamp.” Memurun genizden gelen Amerikan aksanına uyum sağlamak genç kadının bir dakikasını aldı ve sonra *eh-ne-yapalım ki-öyle* der gibi bir gülümsemeyle başını sallayıp hafifçe omuz silkerek onu onayladı.

“Valizinizde tacınız da var mı?” Apaçık sorulan soruda, saldırı ve merakla karışık bir şaşkınlık seziliyordu.

Sophie haylaz bir çocuk gibi davranarak çok ciddi bir ifadeyle, “Bu defa yok. Aile mücevherleriyle seyahat etmemeye çalışıyorum,” diye cevap verdi.

“Demek öyle, hanımefendi. Yoksa size leydi hazretleri mi demeliyim?”

“Sophie yeterli.” Memur afalladı. “Ya da Bayan Bennings,” diye ekledi Sophie, adamın yüzündeki korkutucu görevli memur ifadesini kırdığına memnun bir gülümsemeyle.

“Yani Bayan Bennings-Beauchamp değil.” Memur, soyadını yanlış telaffuz etmişti. Sophie onu düzeltse mi karar veremedi, sonra da bunu yapmamaya karar verdi. Gecenin bu saatinde gereksizdi.

Öne eğildi ve memura, “Ben kimliğimi gizleyerek seyahat etmeye çalışıyorum,” diye fısıldadı. “O yüzden Bayan Bennings’i tercih ediyorum. Böylesi daha kolay.”

Memur başını salladı ve parmaklarını dudaklarına bastırarak Sophie’nin omzunun üzerinden gözleriyle etrafı taradı. “Kimse duymasın.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim, Leydi Bennings-Bowchamp.” Memur göz kırptı ve sonra kaşlarını çattı. “Siz çalışıyor musunuz?” Kaşlarını iyice çatarak gözlerini kısıtı. “L1 Vizesi var.”

Durumdan zevk duymaya başlayan Sophie, “Babam bana kalacak mirası kumarda kaybetti,” dedi ağzının ucuyla.

“Demek öyle.” Memur üzüntüyle başını salladı. “Bu çok kötü, leydi hazretleri.”

“Ve aile yadigârı eşyaları satamadım. Bu yüzden bir iş bulmak zorunda kaldım.”

Adam durdu ve onu anladığını gösteren hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturarak “Yani, bu pek iyi olmamış,” dedi, sonra saygıyla başını sallayıp, “ama bravo size, leydi hazretleri,” diye ekledi. Bir duraklama oldu ve memur sanki birden gerçeğe döner gibi, bir soru listesi olduğunu hatırladı. “Peki, ziyaretiniz süresince nerede kalacaksınız?”

Sophie ezberlemiş olduğu adresi söyledi.

“Brooklyn mi?”

“Evet,” dedi Sophie, adamın gözle görülür hayal kırıklığına gülümseyerek. “Ne kadar hoş, değil mi?”

Memur doğruldu ve çenesini yukarı kaldırdı. “Ben doğma büyüme oralıyım, hanımefendi, yani leydi hazretleri. Brooklyn...” dedi çekinerek, “yıllar içinde çok değişti. Şimdi çok havalı. Benim zamanımdaki gibi değil. Umarım seversiniz.”

“Seveceğime eminim.”

“Size bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Kraliçeyi tanıyor musunuz?” Gözlerinde umutlu bir beklenti parıldadı.

Sophie doğruldu ve omzunun üzerinden dikkatle geriye baktı, sonra tekrar adama dönerek sanki birazdan çok gizli bir sır ifşa edecekmiş gibi uyarırcasına gözlerini açarak ona baktı. Sesini alçalttı. “Evet, ailem her yıl Paskalya bayramını Buckingham Sarayı’nda geçirir. Prens Philip son derece tatlı biri, William ve Kate’in çocukları o kadar şirin ki. Ama sana söylediğimi sakın kimseye söyleme. Bizim bunu konuşmamış olmamız gerekiyor.”

Memur işaret parmağını kaşına dokundurarak hızlı bir selam verdi ve başını sallayıp onayladı.

“Kimse bilmeyecek. Ama sen de kraliçeye benden selam söyle. Adım Don. Don McCready. Seninle tanıştığımı karım Betty-

Ann'e söylemek için sabırsızlanıyorum. Kraliyet ailesine bayılır. Bu, onun çok hoşuna gidecek."

Taksi hızla giderken neon ışıkları birbirine karışıyordu, yol gecenin bu saatinde bile hâlâ kalabalıktı. Külüstür taksinin arka tarafına önceden sinmiş olan nahoş, paketlenmiş yemek kokusu, yolcu koltuklarını ön taraftan ayıran çirkin metal ızgara ve taksi şoförünün somurtkan ilgisizliği karşısında Sophie burnunu kırıştırdı. Öndeki gösterge panosuna monte edilmiş cep telefonundan İspanyolca konuşmalar geliyor ve ara sıra sürücünün araya girdiği tek heceli cevaplarla kesiliyordu. Sophie geriye yaslanarak, yıpranmış koltuğa yerleşti ve şeritten şeride geçen arabanın çiziklerle dolu pencerelerinden sokak görüntülerini izledi. Burası çocukken televizyonda seyrettiği *NYPD Blue* dizisinin eski bölümlerindeki Amerika'ya benziyordu. Kaldırımlarda her ırktan insanlar yürüyordu. Manikürcülerle lastik değiştirme merkezleri yan yanaydı, hemen göze çarpan yazım kurallarına aykırı yazılar, her yerde bulunan ve aynı gibi görünse de bir şekilde farklı olan McDonalds, Dunkin Donuts ve Seven Eleven gibi isimlerin yanı sıra, tanıdık gelmeyen Golden Krust, Wendy's, Texas Chicken & Burgers gibi restoranlar dikkat çekiyordu. Bir an şoförün omzuna dokunup ona geri dönmesini söylemek için dayanılmaz bir istek duydu. Ürpererek derin bir nefes aldı.

Biraz güçlü ol, Sophie, bunu yapmayı sen seçtin. Kendi seçimin.

Cep telefonunu çıkardı ve yapılan düzenlemelerle ilgili e-postayı tekrar okudu. Şirket onun için bir daire ayarlamıştı. Brooklyn'de, metroya yakın mesafede ve işe kolay ulaşım sağlayan, tek yatak odalı bir yer. Bir an zihninde Mel'in sönük balonunun görüntüsü dolaştı. Brandi Baumgarten'in masası pazartesi günü, şu andan itibaren sadece otuz bir saat sonra onu bekliyor olacaktı. Sophie dokunmatik ekranı tarayarak daha önce indirdiği metro haritasını buldu. Kendisinin çok alışmış olduğu metro haritası-

na göre bu, korkunç derecede karmaşık görünüyordu. Derin bir nefes alarak uygulamayı kapattı. Yarın yön tayini yapmak ve işe gitme hattını belirlemek için bolca zamanı olacaktı.

Anayoldan sapan taksi yavaşladı ve buradaki sokaklar aniden ilginçleşti. Kalabalık insanlarla canlı ve hareketli çok sayıda bar vardı, kaldırım masaları doluydu, geçtikleri bar ve restoranlarda her ulustan insanların bir arada olduğu bir dünya vardı. Taksi ani bir frenle durdu ve neredeyse tamamen durmadan önce şoför geriye döndü.

“Kırk dolar,” dedi hırlar gibi.

“Burası mı?” diye sordu Sophie, pencereden dışarıdaki dükkânların önlerine bakarak.

“425 Numara tam şurada, hanımefendi.” Küçümser gibi parmağıyla dışarıyı işaret etti. “Aynen istediğiniz gibi.”

“Ah, doğru,” dedi Sophie, onun herhangi bir numarayı nasıl görebildiğinden emin olamadan. Belki de bu, yerel bir şeydi ve kendisi yanlış yere bakıyordu.

Taksi şoförü çoktan çıkmış, onun valizlerini tutup kaldırımaya koyuyordu.

“Teşekkürler,” dedi Sophie nazikçe, çantasındaki alışık olmadığı kâğıt paraları karıştırıp elli dolarlık bir banknot çıkardı. Amerika’da bahşiş vermenin önemli olduğunu biliyordu ve bir an paniğe kapıldı. “Üstü kalsın.” Bunun çok fazla mı yoksa çok az mı olduğunu bilmiyordu ama gecenin üçünde, sadece vaat edilen anahtar kasasını bulmak, odasına girmek ve yatağa yığılmak istiyordu.

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan şoför parayı kaptı ve arabaya atlayıp kırmızı arka ışıkları karanlıkta bir şeytanın iki gözü gibi parlayan aracıyla sokakta gözden kayboldu.

Sophie iki valiz ve kabin çantasıyla kaldırımın üzerinde durduğunda dükkânların ön cephesini incelerken kalbine ani bir korku dolmuştu. Dükkânların hiçbirinin kapısında ona yardımcı olacak bir numara yoktu. Uzaklara doğru uzayan caddeye baktı. Çok

uzun bir caddeydi bu. Etrafta birkaç kişi vardı ve en yakındaki köşeden yüksek sesle bağrışmalar geliyordu.

Geriye döndü ve birden ortaya çıkan bir adam görünce sıçradı. Rahatlıkla bir doksanın üzerinde olan boyuyla o güne kadar gördüğü en uzun boylu adamdı bu, sırık gibi uzun ve hafif çarpık bacaklarıyla ona doğru yürürken sıçırıyormuş gibi görünüyordu. Gecenin bir vakti yabancı bir mahallede yaşadığı şaşkınlık ve yalnız olmanın verdiği bir anlık korku, siyah tenli adamın gülümseyen bembeyaz dişlerini görünce biraz azaldı.

“Hey bayan, iyi misin? Biraz kaybolmuş gibi görünüyorsun.”

“Ben... şey... 425 numarayı arıyorum.”

Adam ona yaklaştı, garip bir şekilde biberiye kokuyordu. Fark ettirmeden onu koklayan Sophie ayrıca fesleğen kokusu da aldı.

“Tam burada, Bella’nın Yeri’nin hemen üstünde.” Eliyle bir pasta fırınına işaret etti ve Sophie iki dükkân arasında sıkışmış olan dar kapıyı gördü. “Sen şu İngiliz kız olmalısın.”

“Öyle olmalıyım, evet.” Fesleğen kokusu şimdi daha da güçlüydü ve Sophie uçuş sersemliğinin verdiği bir sarhoşluk içinde, “Ot kokuyorsun,” dedi birdenbire.

“Veya baharat,” diye düzeltti adam. “*Otlar, Baharatlar ve Güzel Olan Her Şey.*”

“Küçük çocuklar böyle kokar,” diyerek meşhur ninnideki tekerlemeyi tamamladı Sophie, o an kendini biraz Alice gibi hissederek.

Adam yüzüne yayılan bir gülümsemeyle birkaç kapı aşağıdaki bir dükkânı işaret etti. Otlar, Baharatlar ve Güzel Olan Her Şey onun dükkânının adıydı, Sophie bunu anlayınca kendini biraz aptal gibi hissederek başını salladı.

“Buraya yeni mi geldin?” Adam bir kahkaha attı. “Elbette öyle, yoksa gecenin bu saatinde elinde valizlerle neden dışarıda olarsın? Ben Wes, izin ver bunlara yardım edeyim.”

Sophie tartışamayacak kadar yorgundu, başını sallayarak onayladı. Kapının yanında anahtar kasasını bulup şifreyi tuşladığında

anahtarı alınca rahatladı. Wes önden yol gösterip onun kabin çantasını ve valizini dar merdivenlerden kolaylıkla yukarı çıkarırken, o da arkadan adamın omuzuna çaprazlama astığı kanvas çantasına sıkıştırmış olduğu birkaç çanaktan dökülen otların kokusunu takip ederek onu zorlukla izledi.

Üst kata geldiklerinde adam parlak kırmızı bir kapının önünde durdu. “İşte, burası, 425A. Bella hemen yukarıda. Bu binanın tümünü kiraya veriyor.” Anahtarları Sophie’den aldı ve ev sahipliği yaparak valizi küçük giriş holüne bırakıp ışığın düğmesini açtı. “Mahalleye hoş geldin.” Bir biberiye birkisi bulup çıkardı ve ona verdi, sonra selamlayıp başını eğerek kapıdan çıktı ve neşeli bir ıslıkla merdivenlerden aşağı indi.

Yorgun olmakla birlikte, karşısına çıkan ve ona bir saksı veren adamla bu kısa ve dostane tanışma, her şeye rağmen Sophie’ye Brooklyn’deki yaşamın belki de katlanılabilir olabileceğini hissettirdi.

Küçük hol, birçok kapının bulunduğu bir salona açılıyordu. İki uzun ve yüksek pencereden içeri dolan sokağın ışığı altında, zeminin cilalı ahşaptan olduğu izlenimiyle birlikte gölgedeki mobilyalar grubunu fark etti. Saksıyı bir masaya koydu ve en yakın kapıyı açtı. İlk atışta tam isabet; yatak odası. Çift kişilik bir yatak, yorgan, yastık – hepsi de örtüsüzdü. Kahretsin. Bunlar için valize bir nevresim takımı koyup getirmek hiç aklına gelmemişti. Lanet olsun, hâlâ tamamen giyinik olarak çıplak yorgana doğru gitti ve onu üzerine sardı. Son düşündüğü şey, dişlerini sabah bir dakika daha fazla zaman vererek fırçalayabileceği oldu.

Bölüm 3

Saat daha sabahın beşi olmasına rağmen Sophie tamamen uyanıktı. Vücut saati sadece beş saatlik bir uykudan sonra bile hâlâ Londra zamanına bağlı kalmakta ısrar ediyor ve biyoritmine göre, dokuza kadar acelesiz yatak keyfini sürdürmek istiyordu.

Sophie bir inlemeyle öbür tarafa döndü, kendini kirli, bitkin ve yapış yapış hissediyordu. Vücudu hâlâ uçak yolculuğundan iki büklüm olmuş gibiydi. Gün ışığı, incecik perdelerin arasından gönülsüzce içeri sızarken, Sophie gözlerini yukarı dikmiş, tanımadığı bir tavana bakıyordu.

Her zamanki gibi aklına düşünceler üşüşmeye başladı. Son iki yılın hatıraları, çatlaklardan gelen Gremlinler gibi içeri girmek için savaşıyordu. Hayır, bunu yapmayacaktı. Onları düşünmeyi reddediyordu. Duş al. Valizleri boşalt. Çay bul. Öncelikleri bunlardı.

Bacaklarını yatağın kenarından aşırıp ve geniş tahtalı ahşap zemine sıkıca basarak odanın çevresine baktı. Avuç içi kadar bir yerdi ama temizdi ve yeni boyandığı açıkça belliydi. Hoş bir adaçayı yeşili tonundaki duvarlar, krem rengi ahşap yatak başlığı ve onunla eşleşen, üzerinde oval bir ayna asılı olan bir şifonyerle tamamlanmıştı. Alan çok dardı, bu yüzden yatak karşı duvara doğru itilmişti ve ortada bir gardıroptan eser yoktu.

Sophie yatak odasından çıkan ikinci kapıyı açtığı zaman bunun nedenini buldu. Bu kapı, içinde bir gömme dolap olan minik bir koridora açılıyordu, sonunda da uzun ve çok dar bir banyoya açılan başka bir kapı vardı. Ancak parlak yüzeyli fayanslar ve tertemiz, pırıl pırıl krom tesisatlar, banyonun koridora benzeyen boyutlarını fazlasıyla telafi ediyordu.

Bir sürü musluk, armatür başlıkları ve kolları bulunan ve bir rugby takımını alacak büyüklükteki modern duş bölümünü gören Sophie hemen giysilerini sıyırdı ve sıcak suyu açarak duşun keyif veren akıntısının altına girdi. İki farklı yönden gelen sular uzun, sarı saçlarından aşağı akarken duşta hiç şampuan, sabun ve havlu olmadığını fark etti. Aptallığı karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Neden valizini hazırlarken havlu ve çarşaf almayı düşünmemişti ki?

Kotunu bir banyo paspası gibi kullanıp kendini bir köpek gibi silkeleyerek kurumaya çalışırken saçlarındaki damlaları emmesi için başına sardığı tişörtüyle aynadaki aptal görüntüsüne baktı.

Tanrı aşkına, normalde kendisi bir yana, başkaları için bile yanına yedek öteberi alan, herkesin güvendiği kişiydi oysaki.

Valizini karıştırıp rastgele alınmış şeylere ve hemen göze batan eksiklere hayret ederek içindekileri dışarı çıkardı. Saç düzleştirici vardı. Saç kurutma makinesi yoktu. On dört külot. Bir sutyen. Üç tüp diş macunu. Diş fırçası yoktu. Cımbız vardı. Tırnak makası yoktu. İkinci en sevdiği yemek kitabı vardı. Ve kafeinsiz çay poşetleri? Tam da damarlarına kafein şırınga etmeyi bile canı gönülden isteyebileceği bir zamanda. Kim kafeinsiz bir şey içerdi ki? Bunun için bir yasa olmalıydı.

Dizlerinin üzerine oturup ani bir berraklıkla geçen hafta olanları düşündü. Tanrım, bir şeyi geç de olsa anlamak harika bir şeydi.

Tabii artık bunun için çok geçti ama eşyalarını toplarken bunu düpedüz bir inkâr ve tereddüt belirsizliği içinde yapmış olduğunu şimdi görebiliyordu. Hiçbir zaman oradan gerçekten ayrılamayacağına kendini inandırmıştı. Taksi şoförünün, evin zilini çaldığı son dakikaya kadar, bu işin sonunu getirebileceğine gerçekten emin olamamıştı.

Dudağını kemirerek, atılmış gömlekler, kot pantolonlar ve Converse ayakkabılar arasında diz çöktü ve Londra'daki son günlerini düşündü. Angela'ya evet dediğinde sanki bir koşu bandına

adımı atmış ve artık ne irade ne enerji ne de muhakeme kapasitesi ona, adımlarını peş peşe atarak devam etmesi dışında başka bir yol göstermişti. Sonuçta, bu sefaletin aslında gerçeği bulanıklaştırarak onu koruyan faydalı bir kalkan olduğu ortaya çıkmış ve bunu ancak koşu bandından kurtulmak için çok geç olduğunda anlamıştı. Taksi oradaydı, pasaportu elindeydi ve yanında iki valizle bir kabin çantası vardı.

Ve işte şimdi buradaydı. Amerika'da.

“Pekâlâ.” Ayağa kalktı, tişörtünü ıslak saçlarından çekip alarak aynada kendine dikkatle baktı. “Şimdi buradasın.” Bakışlarını gözlerinin içine dikti. “Sen, evet, sen, Sophie Bennings... Beauchamp, nazik gümrük memurunun deyişiyle Bow-champ, işe koyul bakalım. Kendini topla. Çarşaf. Havlu. Banyo malzemeleri.”

Aptalca yaptığı bu ihmaller hiç olmazsa ona gün içinde yapılacak bir görev vermişti. Kesinlikle dışarı çıkmak ve en azından bunları almak zorundaydı.

“Ve alışveriş.”

Tanrı aşkına, o kadar ıslaktı ki yeni evini keşfe bile başlanamamıştı. Ve kendi kendine konuşuyordu. “Ne var bunda? Haydi. Bu bir fırsat.” Yüksek sesle bir şeyler söylemek, onu daha az aptal hissettiriyordu. Belki de şu kişisel gelişim kitaplarından birini satın almalı ve birkaç ikna edici mantra daha öğrenmeliydi. “Bu bir fırsat. Bazı insanlar benim yerimde olmak için cinayet bile işler.” Tamam, cinayet belki fazla ileri gitmek olurdu ama tüm arkadaşları açık bir şekilde ona gıpta etmişti. İçlerinden hiçbiri, “Ah, Tanrım, New York'un ne kadar büyük ve korkutucu olduğunu, orada ne kadar yalnız olacağını düşün,” dememişti.

Evi tanıması uzun sürmedi. Daire küçüktü ama mükemmel bir plana sahipti. Modern, kentsel ve çok sofistikeydi. Alışkın olduğu düzenle hiç ilgisi olmasa da açık plan mutfakta durup salona ba-

karak başını salladı. Evet, burada yaşayabilirdi. Cilalı, geniş tahtalarla kaplı ahşap zemin çok güzeldi, büyük kanatlı dev pencereler içeri bol ışık veriyor ve harika bir sokak manzarası sunuyordu. Bir televizyon ve üzerinde birçok uzaktan kumanda olan kara kutu gibi bir şey vardı. Sophie bir an ona irkilerek baktı. Kumandalar James'e ait alanlar arasındaydı. Şöminenin karşısına yerleştirilmiş, üzerinde gri yastıkları olan parlak kırmızı kanepede davetkâr ve kucaklayıcı görünüyordu.

Odanın diğer tarafındaki arka duvar boyunca, parlak, koyu kırmızı üniteleri birbirinden ayıran beyaz fayanslarla kaplı, karşılıklı iki uzun tezgâh şeklinde bir mutfak vardı. Bir tarafı kahvaltı barı olan, üstü ahşap kaplı mutfak adası, salonla mutfak arasında bir bölme yaratıyordu. Lavabo, bulaşıklık ve daha fazla tezgâh alanının yanı sıra; ocak, fırın, buzdolabı ve lavabonun pratiklik açısından "aşçı üçgeni" diye tanımlanan kusursuz bir üçgen şeklinde düzenlenmiş olması Sophie'yi çok mutlu etti.

Bir iki dolabı açıp içinde Ikea'dan alınma porselen kupalar ve tabaklar bulan Sophie, hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı hissetmesi gerektiğine karar veremedi. Bir yarısı, biraz egzotik bir şeyler bulunmasını -buraya gelmek için neredeyse beş bin kilometre uçtuğunun kanıtı olarak Amerikan malı şık çanak çömlekler gibiydi. Ama -dürüst olmak gerekirse daha baskın olan- diğer yarısıysa tanıdık, uzun gövdeli kupalar ve temel renklerdeki kalın tabakları görünce rahatlamıştı. Sanki ona, *gördün mü, evden o kadar da uzak sayılmazsın*, der gibiydiler.

Başını sallayıp onaylayarak dönmek üzereyken gözü mutfak ünitelerinin sonunda gözden uzak bir yerde sıkışmış olan beklenmedik bir kapıya takıldı.

"Ah, merhaba." Kapıdan geçip balkona çıktı ve sıcak güneşin tenine yayılması için hemen yüzünü havaya kaldırdı. Bulutsuz gökyüzündeki parlak güneş yüzünü yaktı. Bir an orada durup sıcaklığın her yanını sarmasını bekledi. Altın parıltılar onu sonsuz

bir kucaklamayla sararak, hırpalanmış ruhunu anında yükseğe çıkardı.

“Yağmurdan sonra güneş ışığını görmek istiyorum, etrafta uçan mavi kuşlar görmek istiyorum...” diye mırıldanarak ufak masa, iki sandalye ve bitkilerle doldurulmayı bekleyen boş çiçekliği inceledi. Bunu dün geceki gizemli baharatçı Wes ile konuşabilirdi. Oraya ayrıca kırmızı biber ekse nasıl olur diye düşünerek çatıların fondaki manzarasını ve arka bahçelerin gizlenmiş görüntülerini araştırmaya yöneldi. Aşağıdaki komşu arazileri görebiliyordu. Bazılarında küçücük çim alanlara sıkıştırılmış tırmanma kafesleri ve salıncaklar, bazılarında da pahalı görünümlü bahçe mobilyalarıyla döşenmiş ufak verandalar vardı. Tekrar şarkının nakaratına döndü, “Yağmurdan sonra güneş...” ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak boğazına düğümlenen yumruyu geri yuttu. Tamam, belli ki bu zaman alacaktı, dağlardan ya da başka bir yerden uçan bir şeyler görmesi için uzun bir zaman gerekliydi ama bir gün kendini daha iyi hissedecekti. İkinci sandalyeye acılı bir bakış attı.

İç çekerek mutfığa geri döndü. Kendini meşgul etmesi gerekiyordu. Yapılacak listeler vardı. Keşke yanına lanet bir kalem almış olsaydı. Daireden ayrılmak zorunda kaldığı ânı geciktirmeye çalıştığını biliyordu.

Ve işte orada, kapının arkasına bantla yapıştırılmış, büyük bir fırın kâğıdı parçası vardı. Sanki birisi eline gelen ilk şeyi tutup yırtmış gibi bir kenarı pürüzlü olan kâğıda parlak mavi keçeli kalemle bir not karalanmıştı.

Hoş geldin. Kafeye uğra ve merhaba de. İlk kahve benden, kahvaltı da vereceğim çünkü senin için markete gidemedim. Ev sahiben Bella.

Kahve. Şimdi bu düşünce kafasına yerleşince midesi guruldadı. En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yemişti? Bütün gün bu-

rada kalamazdı... Aslında belki de kalabilirdi... Ama bir şeylere, havlu ve çarşafa ihtiyacı vardı. Bu, onun dışarı çıkması ve bu kadar pısrık olmaktan vazgeçmesi için mükemmel bir bahaneydi.

Rehber kitabını ve el çantasını alarak, ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü her şeyi aceleyle çantasına koydu ve dışarı çıktı.

Bir an, önceki gece gözden kaçırdığı vitrin düzenlemesinin önünde düpedüz büyülenmiş gibi durdu. Audrey Hepburn'ün *Benim Tatlı Meleşim* filmindeki simgeleşmiş siyah beyaz Ascot kostümü içindeki fotoğrafı, Sophie'nin ancak muazzam bir görsel şölen olarak tarif edebileceği şeylerin üzerinde havada asılı duruyordu. Onunla uyumlu olarak, iki tane kollu büyük şamdan şeklindeki kek standına konulmuş siyah beyaz renklerle süslü minik kekler, beş katlı bir düğün pastasının arkasında bekleyen nedimeler gibi görünüyordu. Üzerine ustaca yapılmış şeker kaplaması ve pastanın şekli, Hepburn'ün başındaki şapka tasarımına zekice bir gönderme yapıyordu. Resmin altında bir alıntı vardı:

“HİÇBİR ŞEY İMKÂNSIZ DEĞİLDİR, ZATEN
KELİMENİN KENDİSİ BEN MÜMKÜNÜM DİYOR!”*

AUDREY HEPBURN

Sophie bunu okuyarak başıyla onayladı. Daha pozitif olmaya başlamalıydı. İçindeki “ben bunu yapabilirim” ruhu buharlaşıp gitmiş gibi görünüyordu. Profesyonel bir gözle titizlik ve yaratıcılığa hayranlık duyarak kekleri incelerken yanındaki kapı açıldı ve kafe-den birisi çıktı. Peşi sıra içeriden kahve kokusu geldi.

Midesi tekrar guruladı ve tam kapanmadan önce kapıyı tuttu. İçeriye adım attığı anda durdu ve gözlerini kapatıp kokuyu içine

* İmkânsız - *impossible* sözcüğü harf dizimi olarak *I'm possible* - “Ben mümkünüm” olarak okunabilir. -çn.

çekti. Üst katta evindeyken güneşin başlattığı hissi, tereyağı, şeker, yumurta ve unun o tanıdık simya gibi sihirli kokusu bitirmişti burada. Vanilyanın yatıştırıcı kokusuyla çikolatanın yoğun aromasını ve limonun keskin narenciye esansını içine çekerken sanki omuzlarından görünmez bir yük kalkmış gibi hafifledi. Kokular etrafını sarıp onu çekerek yere serdiler. Sophie neredeyse yüksek sesle güldü. Yere sermek mi? Gerçekten mi? Ama bu doğrudu, iki haftadan bu yana kendini ilk defa biraz daha normale dönmüş gibi hissetti. Sonra tezgâhın üzerine asılmış yazıyı gördü.

Bugün 86.400 saniyen var. Bunun birini olsun gülümsemek için kullandın mı?

Mesajı dikkate alarak, gizlice tekrar burnunu çekti ve ağzını rahat bırakarak yüzüne geniş bir gülümsemenin yayılmasına izin verdi. Burada kendini neredeyse evinde gibi hissetmişti ve birden o anda mutfakta olmak, bir şeyler hazırlamak, karıştırmak, tatmak ve pişirmek istedi.

Gözlerini açtı ve tezgâha doğru yürüdü. İçindeki heves çoktandır paslanmış ve körelmiş gibiydi. Şimdi orada neler bulunduğunu, bütün bu lezzetli kokuların nereden geldiğini ve neler öğrenebileceğini görmek için can atıyordu. Daha önce Amerika'ya hiç gelmemişti, keşfedilecek yepyeni bir yemek dünyası vardı. Gözleri parladı. Ah, evet, kesinlikle vardı.

“Günaydın. Bugün nasılsınız? Size ne vereyim?” diye sordu, kıvrıkcık buklelerini parlak yeşil bir eşarbın içine sarmış ve kahve makinesini silen ufak tefek, kızıl saçlı genç bir kız.

“Merhaba, ben... çok iyiyim, teşekkürler. Ben Sophie. Üst kattan.”

“Sophie!” diye ciyakladı kız. Elindeki bezi atarak tezgâhın etrafından dolaşıp Sophie'nin kollarından tuttu ve gözleri parlayarak sanki yıllardır onu görmemiş büyük teyzesi gibi merakla inceledi.

“Hey! Seni görmek çok güzel. Ben Bella. Senin ev sahibin. Daha önce hiç ev sahibi olmamıştım. Daire iyi mi?” Sophie’yi bıraktı ve ellerini de konuşmaya dahil ederek coşkuyla konuşmaya devam etti. “Bir şeye ihtiyacın var mı? Üzgünüm, eve yiyecek bir şeyler almadım. Belki de almalıydım sanırım, bilemedim ama sonra acele bir sipariş aldık ve ben de tam... Hafta sonları hep çılgın olur. Brooklyn’e hoş geldin.”

Sophie güldü ve kızın heyecanlı sözleriyle hareketli parmaklarını durdurmak için ellerini yukarı kaldırarak onu yatıştırdı. “Her şey yolunda. Daire çok güzel. Ve Wes adında iyi bir adam, valizlerimi taşımama yardım etti. Hatta bana bir saksı bitki bıraktı.”

“Ah, evet, tatlı Wes.” Bella’nın ağzı devam etmeden önce hafifçe eğildi, “O dünya tatlısıdır. Ve her zaman bu bitkileri zorla veriyor.” Başıyla masaların üstündeki alüminyum lavanta saksılarını işaret etti. “Uff, zamanında bitirmek için çok acele etmemiz gerekti ama Todd -benim kuzenim olur- derginin kısa süreli bir kiralık yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de geri çeviremedim. Şimdi sana ne getirebilirim? Uçuş sersemliğin çok mu kötü? Senin için bu saat gecenin yarısı mı?”

“Hayır, öğleden sonrasının ilk saatleri ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Kahve alırsam çok güzel olur, teşekkür ederim.” Normalde Sophie koyu bir çay tiryakisiydi ama New Yorkluların kahveye düşkün olduklarını biliyordu ve iyi bir fincan çay bulabilmenin zor bir iş olacağını tahmin ediyordu.

“Ayy, İngiliz aksanını çok sevdim, çok tatlı.”

“Teşekkür ederim.” Sophie de ona gülümsemek zorunda kaldı. Bunu yapmamak imkânsızdı. Bella, ilgi ve zekâ dolu ela gözleriyle, kasırgaya yakalanmış bir çizgi film perisi gibi yerinde duramıyordu.

“Bir şeyler yemeye ne dersin? Şu lavanta ve vanilyalı kapkekleri bu sabah yaptım. Ayrıca havuç ve tarçınlı veya portakal ve limonlu da var.”

“Saint Clements,” dedi Sophie, otomatik olarak.

“Saint ne?”

“Bir Doğu Londra tekerlemesi diyebiliriz, portakal ve limon tatlarına bazen St Clements denir. Benim favorilerimden biri.” Her nedense yavaşça mırıldanarak “Portakallar ve limonlar, Saint Clements’da çalar çanlar,” diye meşhur şarkıyı söyledi kendi kendine.

“Ay, bu çok tatlı. Bunu daha önce hiç duymadım.” Yüzünde rüyadaymış gibi bir ifade belirdi. “Doğu Londralılar. Mary Poppins filminde de vardı. Filmdeki bütün temayı yapabilirim. *Supacallafragilistic* kekler.”

“Vitrini çok sevdim. O pastayı sen mi tasarladın?”

Bella keyifle gülümsedi, Sophie onun burnunu kaplayan çillerin hareket ettiğine yemin edebilirdi. “Elbette. Beğendin mi?”

“Bayıldım. Muhteşem. O siyah beyaz fırırlar ve şeker hamurundan tüyler çok zekice.”

“Harikasın. Teşekkürler. Şimdi sen aç olmalısın, peki ne istersin? İlk alacağın, müessesenin ikramı.”

“Mmm, çok lezzetli görünüyorlar.” Sophie’nin karnı, cam vitrinin içindekileri incelerken guruldamadan edemedi. Bir tarafta istiflenmiş cevizli ve kuru üzümlü, çavdarlı, beş tahıllı, saç örgüsü şeklinde peynirli-otlu ve kabak çekirdekli ilginç görünümlü ekme somunları, diğer tarafta çok güzel bir şekilde süslenmiş, üzerleri beyaz kremalı ve şeker hamurundan çiçeklerle kaplı Paskalya sepetlerine benzeyen dizi dizi kapkekler ve bunların yanı sıra üzerleri meyvelerle kaplı birçok cheesecake, bir sıra halinde dizilmiş ve içinden büyük çikolata parçalarının görüldüğü dev boyutlu kurabiyelerle birkaç tane normal boyutlarda pasta vardı.

“Bunların hepsini sen mi yapıyorsun?”

“Hayır, buna zamanım yok. Kutlama pastaları ve kapkekler benim. Ve düğün pastası işlerinin de canlanacağı umudunu taşıyorum. Cheesecake’ler, sokağın köşesinde yaşayan ve çocukları okuldayken onları pişiren muhteşem Maisie’den geliyor. Maine’de

şehir dışındaki aile mandırasından gelen organik krem peynir kullanılıyor. İnanılmaz lezzetlidir. Ve ekmeklerle simitler, iki kişilik bir ekip tarafından günlük olarak teslim ediliyor. Ed ve Edie. Yani, aslında bir erkekle bir kadından oluşan ekip demek daha doğru,” diyerek güldü Bella. “Şirketlerinin adı Çifte Ed’ler. Sloganları da, Ekmek söz konusuysa, çifte Ed’ler en iyisidir.”

Sophie inledi, “Aman Tanrım. Şimdi daha da acıktım. Eğer vitrindeki pastalara bakarak konuşacaksak... çok sayıda müşterin olmalı.”

Bella yüzünü buruşturdu. “Hafta sonları burası biraz çılgınlaşıyor. Ve bu hafta normalden daha çılgındı. İki doğum günü partisi vardı. İki yüz elli kapkek yapmam ve sonra üzerlerini şekerle kaplayıp beyzbol oyuncularıyla süslemem gerekti. Sana söyleyeyim, o küçük çizgili formalar çok uğraştırıcıydı. Ama öte yandan, kapkeki kim sevmez?” Sophie’nin bakışını yakaladı ve göz kırptı.

Sophie gülümseyerek karşılık verdi. “Şeker hamurundan yaptığın çiçeklere bayıldım,” dedi, sergilenen kapkekleri işaret ederek. “Çok eğlenceli görünüyorlar. Bunların nasıl yapıldığını öğrenmek isterim.” Onlara alıcı gözlerle baktı. “Ben bir yemek yazarıyım, bu yüzden çok fazla şey pişiriyorum. Tarifleri test ediyorum.”

“Gerçekten mi? Todd ne iş yaptığını söylemedi. Bu çok müthiş. Belki arada bir fikir değiş tokuşu yaparız.”

“Bu harika olur. Pişirmenin öyle bir yanı var ki...” Sophie havayı tekrar kokladı, burada olduğu için şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu.

“Ah, sanırım seni seveceğim. Evet, pişirmenin öyle bir yanı var ki... neredeyse büyülü. Müşterileri görmeye bayılıyorum. Yeni fikirler ortaya çıkarıyorum. İnsanların gözlerinin parladığını görüyorum. Pastalar insanları gülümsetiyor.”

“Bunlar harika görünüyor.” Sophie, önündeki kek tepsisine baktı. “Bunları yapmak saatler sürüyordur.”

“Öyle... Ama buna değiyor ve her biri elle ve sevgiyle yapılıyor,” dedi Bella. “Zor bir iş olsa da bu benim işim. Aslında

benim, bankanın ve büyükbabamın. Binanın kiralama hakkı büyükbabama ait. Neyse, ihtiyacın olan bir şey var mı? Daireyi ilk defa kiraya veriyorum. Yenileme çalışmaları daha on gün önce tamamlandı.”

“Cidden, Bella, her şey harika. Her şey.” Sophie dudağını ısırıldı. Nevresim takımlarının yokluğundan bahsetmek istemedi çünkü bu aslında Bella’nın sorumluluğu değildi ama onun bunu üstüne alabileceğine dair içinde bir his vardı.

“Peki, eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana bildir.”

“Hayır, her şey harika, balkonu da sevdim.”

“Ama sivrilere dikkat et. Çok berbatlar.”

“Sivrilere mi? Yani sivrisinekler mi?”

“Ah, evet. Eğer balkonda oturmayı planlıyorsan, birkaç citrone nella mumu veya bir vantilatör al. Şimdi, kahveye ne dersin? Bir latte, filtre kahve, buzlu kahve, cappuccino, macchiato, sütlü kahve, Americano, espresso?”

“Cappuccino, lütfen. Son içtiğim uçaktaydı. Damağım kuru.”

“Damaaam,” diye takıldı Bella, kelimeyi uzatarak. “Ah, senin aksanın çok tatlı.”

Sophie irkildi, çay istememiş olduğuna sevindi ve diğer kızın hızlı bir şekilde işe koyularak kahve makinesindeki eski telveleri dışarı alıp, gümüş rengi filtreyi çabucak yerine takarken, içine yeni kahve dolduruşunu ve bu arada diğer eliyle bir sürahiye süt koyuşunu izledi.

“Sen otur, ben kahveyi getiririm.”

Sophie, tek boş yer olan, pencereye yerleştirilmiş ufak bir masaya oturdu ve fırın-kafenin etrafını dikkatle inceledi. Kendine has tarzı olan özel bölümlere ayrılmış ve her bölümün kendine yakın olan duvar panellerinin üstündeki duvar kâğıdından esinlenen kanepeler, sandalyeler, minderler ve şallarla dekore edilmiş olduğu bu eklektik dekorasyon çok hoşuna gitti.

Arkaya doğru büyük bir kemer vardı ve ötesindeki mutfağın içi görülebiliyordu. Mutfak masasının üstü, sanki en son parti keklerin yapımı henüz yeni bitirilmiş gibi hâlâ unla kaplıydı.

Sophie mutlu bir iç çekişle geriye yaslandı. Burayı çok sevmişti. Bella onu öylesine sıcak ve içten karşılamıştı ki birden kendini evden o kadar da uzak hissetmedi. Çantasından bir defterle şehir rehberi kitabını çıkardı. Yapması gereken çok şey vardı, ancak kafası ilk başta ne düşünmesi gerektiğini kavramak için düzgün çalışamayacak kadar uğultulu ve karışık. Uçuş sersemliği berbat bir şeydi.

Metro haritası korkunç derecede karışık görünüyordu ve hatların hiçbirinin ismini çıkaramadı, pek çok farklı seçenek var gibi görünüyordu. Tezgâhın arkasında meşgul olan Bella'ya göz attı, ondan biraz yardım isteyebilirdi. Bunu yapabilirdi.

Pencereden kalabalık caddeye bakarken içine bir cesaret geldi. O artık sahiden buradaydı. Londra zaman olarak saatlerce öndeydi ve Sophie kafenin güven verici ortamında, belki de plan yapmadan gününbirlik yaşayarak önündeki altı ayı geçirebilirdi.

İngiltere'de şimdi öğle sonrasının geç saatleri olmalıydı. Acaba James ne yapıyordu? Hâlâ karısı Anna'yla birlikte miydi?

"Hey, senin Sophie olduğunu duydum."

Sophie irkilerek başını kaldırıp yanında dikilen adama baktı, pencereden dolan güneş adamın şeklini belirlemekle birlikte, yüz hatlarını görmeyi zorlaştırıyordu. Adamın, kollarını deli gibi sallayan Bella'yı işaret etme şekline bakınca, Amerikalı kızın ona Sophie'nin kim olduğunu söylemiş olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Adam, arkası kendisine bakacak şekilde bir sandalyeyi ters çevirdi ve bir bacağı üstünden aşırıp sandalyeye oturarak Sophie'ye sırıttı.

Sophie, adamın kendine güveninden ve sıcak karşılanacağından emin olduğunu gösteren kayıtsız tavrından rahatsız oldu. Ona soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Adım Todd,” dedi Sophie’ye ve onu sıkması dışında bir seçenek bırakmayacak şekilde elini uzattı. Adamın el sıkışı sert ve kuruydu.

Sophie dikleşti ve geriye doğru yaslanmak istedi. Adamdan, Sophie’nin kendisini iki kat yetersiz, oraya yakışksız ve yabancı hissettiren bir özgüven fışkırıyordu.

“Bella benim kuzenim. Burayı sana ben buldum.”

Ne istiyordu? Lanet olası bir madalya mı?

Sophie nezaket icabı başını salladı ve kuru bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Önemli değil.” Sophie’nin içeceğiyle kekini getiren Bella yanlarına gelince başını kaldırdı.

“Selam, Bella bebeğim. Buzlu bir kahve alabilir miyim?”

“Selam, Todd, seni buraya bu kadar erken hangi rüzgâr attı?”

Kahveyle pastayı Sophie’nin önüne koydu. “Dün geceki partiden sonra hâlâ uykuda olursun sanıyordum.”

“Eve gittiğimi kim söyledi?”

“Ne aptalım, elbette daha gitmemişsindir.”

Sophie’ye döndü. “Bu benim kuzenim Todd McLennan. Az bulunur bir parti manyağı.” Bella eğilip ona sarıldı. “Pekâlâ, dün geceki nerede oldu? Ya da dün geceki kimdi diye mi sormalıyım?”

“Beni yaralıyorsun ama.” Todd elini kalbinin üzerine koyup Sophie’ye bakarak sırttı. “Onun söylediği tek kelimeye bile inanma.”

“Söylediğim her şeye inan. Kadınlar söz konusu olunca o bir kara haber.”

“Bella, Bella, Bella... Bana yanlış yapıyorsun.” Todd iç geçirdi. “Onlara asla yalan söylemem.”

“Doğru ama hepsi de seni ıslah edebilecek kişinin kendisi olduğunu düşünür.”

Todd omuz silkerek öne doğru eğildi ve Sophie’nin pastasının üstündeki tabakadan almak için parmağını daldırırken ona göz kırptı. “Onlar dinlemiyorsa ben ne yapayım?”

Bella onun eline vururken Sophie gözlerini kıstı.

“Çek ellerini, bu Sophie’nin. Muhtemelen daha kahvaltı yapmamış.”

“Affedersin,” dedi yüzüne yayılan geniş bir gülümsemeyle, “ama ben de yapmadım.”

“Evine gittin mi sanki?” diye sordu Bella başını sallayarak.

“Evet, eğer onu soruyorsan, kendi yatağımda rahat ve deliksiz uyudum. Şimdi bana kahve getirecek misin, yoksa yalvarmalı mıyım?”

Sophie gülmemek için kendini zor tuttu, onun hayatı boyunca herhangi bir şey için yalvarmak zorunda kalacak biri olmadığı belliydi. Sadece giydiği rahat, keten Ralph Lauren gömleğine, şık, lacivert şortuna, ayağındaki, aşınmış olsa da pahalı mokasen ayak-kabılarına göz atmak bile onun çok şanslı bir hayat sürdüğünü anlamak için yeterliydi. Todd sanki onun bu hor gören düşüncelerini okumuş gibi Sophie’ye dönerek film yıldızlarını andıran büyüleyici ve göz kamaştıran bir gülümsemeyle baktı.

“Ee, İngiliz, Brooklyn’i nasıl buluyorsun?” Sandalyenin arkalığından öne doğru eğildi ve bunu gerçekten bilmek istiyormuş gibi tüm dikkatini ona verdi. Sophie ona nefes almak kadar kolay gelen bu hareketin önceden çalışılmış bir hareket olduğu hissine kapıldı.

“Adım Sophie ve ben daha yeni geldim, bu yüzden henüz bir şey anlama şansım olmadı.” Sesi katı ve sertti.

Todd öne doğru eğildi ve onun notlarıyla haritasını kendine doğru çevirdi. “Bergen Sokağı. F hattı 47. ve 50. Caddeler.”

“Anlamadım?” Lanet olsun, sesi daha da ciddi ve ukala çıkmıştı.

Todd sırtıttı. “İşe gidiş rotası. Baktığın şey buydu, öyle değil mi?”

Bu adam bir çeşit akıl okuyucu muydu? Sophie kaşlarını çatı.

“Brandi ile iş takası yapıyorsun. Diğer kızın dairesini bıraktıkları zaman ben Bella’nın dairesini önerdim. Tabii onun bacağını kırması kötü şans ama senin için bu iyi bir şans sayılır, sanırım.

Onun yerini doldurmak için birini bu kadar çabuk bulmalarını hiç beklemiyordum. Sen ikinci tercih falan mıydın?”

Baştan beri buraya gelmek istemediği halde birisinin onu ikinci tercih olarak düşünebilmesine içeren Sophie, “Öyle falandım,” diye onu tersledi, karakterine uymayan bir sertlikle.

“Hey!” Todd hemen teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Ben senin yeterince iyi olmadığını ima etmedim.” Sanki bunun görüldüğünden daha karmaşık olduğunu biliyormuş gibi gözlerinde beklenmedik bir sempati belirdi. “Buraya ilk defa gelen biri için metro biraz kafa karıştırıcı olabilir. Bergen Caddesi birkaç blok ötede. Kahveden sonra sana gösterebilirim.” Omuzlarını kaldırdı. “Seninle aynı yerde çalışacağız.”

“Ne? Sen *CityZen*’de mi çalışıyorsun?”

“Kesinlikle.” Todd’un gözleri muzip bir ifadeyle parladı ve kaşlarını imalı bir meydan okumayla yukarı kaldırdı. “Ben *Gecelerin Adamı* köşesini yazıyorum.”

Açıkçası Sophie’nin bunu bilmesi gerekiyordu. Dünyanın en heyecan verici şehrine giderek çalışması için harika bir teklif alan her normal ve istekli insanın yapacağı gibi, dergiyi önceden iyice incelemiş olmalıydı.

Sophie birden kendinden sıkılmış, inişli çıkışlı duygularından, kendine acıtmaktan usanmış ve James’in ona yaptıklarından iğrenmişti. Babasının eski eşinin, ailesinin üzerine yıktığı her türlü şeye rağmen çocukluğunu bunların üstesinden gelerek, neşeli ve pozitif biri olarak geçirmişti. Şimdi James’in bunu ondan almasına izin vermeyecekti.

Zoraki bir neşeyle gülümseyerek, “Bu eğlenceli bir iş gibi görünüyor,” diye karşılık verdi. Buradan ayrılır ayrılmaz ilk işi bir gazete bayisi (burada buna gazete tezgâhı demiyorlar mıydı?) bulmak ve *CityZen*’in bir kopyasını almak olacaktı.

“A, evet öyle.” O film yıldızına ait gibi dişler yine parıldadı ama Sophie’ye mi öyle geliyordu, yoksa onun gülümsemesi göz-

lerine tam olarak yansımıyor muydu? Onun bunu birçok defa söylemiş olduğu izlenimine kapıldı. “Eğer işini seversen, sana iş gibi gelmez.”

“Buna katılıyorum,” dedi Bella, uzun bir bardak buzlu kahveyi Todd’un önüne koyarken. “Bu dört dolar.”

Todd cebini karıştırarak kâğıt peçete gibi buruşturulmuş bir avuç kâğıt para çıkardı ve bir tanesini ona verdi, sonra Sophie’nin pastasının üzerinden parmağıyla bir parça daha aşırı.

“Aa, kendine bir tane alsana.” Sophie onun eline sertçe vurdu ve tabağı kendine doğru çekti.

“Hiç eğlenceli değilsin, İngiliz,” diye inledi Todd ve acele etmeden parmağındaki büyük bir parçayı yaladı. “Ya, bu pasta çok iyi.” Birden Sophie’ye dehşete kapılmış ve onaylamayan bir bakış yönelterek, “Lütfen bana, vücudunu bir tapınak olarak gören ve şekerin günah olduğunu düşünen çatlak biri olmadığını söyle!” Pencereden dışarı kaçamak bir bakış atarak ekledi, “Brooklyn’de bunlardan sürüsüyle var zaten. Soya-suşi kız kardeşliği. Sadece kinoa ve çiya tohumları.”

Sophie daha fazla dayanamayıp kahkahayla güldü. Son günlerde genel olarak dünyadan nefret etmesi Todd’un suçu değildi. “Hayır, kesinlikle o çatlaklardan biri değilim.”

“Hay aksi, ben de şimdi kendini suçlu hissetmeni sağlayarak pastayı bana vermeni umuyordum.”

“Asla.” Sophie tabağı korur gibi kollarını etrafına koydu. “Yiyeceğimi seviyorum.” Sonra üzgün bir gülümsemeyle, “Ama biraz fazla seviyorum,” diye ekledi.

Todd edepsizce onun vücudunu yukarıdan aşağı inceledi, gözlerinde takdir ve neşe dolu bir ifadeyle, “Buradan öyle görünmüyor, sevmiyorsun,” dedi.

Sophie hafifçe kızaran yanaklarını önemsemeden ve onu ciddiye almaması gerektiğini bilerek hanımefendilere yakışır bir şekilde güldü. Onun nasıl biri olduğunu anlamıştı. O, asla ciddiye alın-

maması gereken bir adamdı ve eğer ciddiye alacak olursan aptallık etmiş olurdun. Sophie bir daha aptallık yapmayacaktı. Ve yine aptal durumuna düşmeyecekti. Asla.

“Yediklerimi dengelemek için çok koşu yapmam gerekiyor.” Spor sütyenini olmasa bile en azından spor ayakkabılarını valizine koyup yanına almıştı. “Bella haklıymış, sen gerçekten kötü habersin, öyle değil mi? Ama iltifatına teşekkür ederim.” Asla bir sopa gibi zayıf olmayacaktı, eğer sefillik ve açlık çekecekse, öyle olmayı kim isterdi? Düzenli koşu sayesinde bedenini 38-40 arasında tutabiliyordu.

Todd pişmanlık göstermeden sırtıttı ve bir an gözleri buluştu. Sophie de ona sırtıttı ve pastayı kaldırıp mahsus büyük bir ısırık aldı.

“Ahh, içime oturdu.”

“Zaten öyle olması gerekiyordu. Mmm, çok lezzetli.”

“Onun hepsini yiyebileceğine emin misin? Bu büyük bir pasta. Çok fazla kalori var.”

Sophie onun yüzündeki umutlu ifadeyi göz ardı ederek kasten dudaklarını yaladı, ağzının etrafına yapışan kırıntıların keskin narinciye tadının keyfini çıkarırken derin bir iç çekerek ona gururlu bir ifadeyle baktı. “Ah, evet, her kalorinin tadını çıkaracağım.”

“Sen kalpsizsin, İngiliz. Kalpsiz.” Todd sahte bir hüznle başını salladı ve eğlenceye katılarak dudaklarını büktü.

Bu atışmadan keyiflenen ve içinde küçük kelebekler gibi pır pır eden çarpıntıları göz ardı eden Sophie, “Buna inansen iyi edersin,” dedi, yumuşak pastadan özenle başka bir ısırık alarak. Kendi kendine, *bu adamda göreceğ bir şey yok*, dedi kararlı bir düşünceyle. *Yakışıklı, çekici, tamamen sığ, eğlence düşkün, kaygısız bir adam, hepsi o kadar.* Biriyle flörtleşmeyeli epey zaman olmuştu ve bu, oldukça özgürleştirici bir duyuydu, özellikle de bir şey ifade etmediği zaman.

“Peki, Bay Gecelerin Adamı, bana bu yakın çevredeki mahalleyle ilgili bilgi verebilir misin? Nevresim takımı ve havlu almak

için bir yer bulmam lazım.” Bir an durdu. “Ama belki de bunlar için bilgi alacak en doğru kişi sen değilsindir.”

“Anlamadım.” Başparmaklarıyla kendini işaret etti. “Gecelerin Adamı. Feminin tarafımla irtibata geç.”

“Gerçekten mi?” dedi Sophie, doğruca gözlerine bakarak.

“Ve hayır, gey değilim.”

“Ben hiçbir şey demedim.”

“Bir kadın dergisinde çalışmanın kaçınılmaz bir yan etkisi bu. Alışveriş meselesini adın gibi bilirsin. Kumaştaki iplik sayısını ciddi olarak dikkate alıyorsan -bak, gördün mü, böyle şeyleri biliyorum- kalite ve indirim açısından Nordstrom Rack var ya da T.J.Maxx, hepsi indirimli ve ne istersen var. Sadece birkaç blok ötede Fulton Caddesi üzerinde. Ver, senin için haritada işaretleyeyim.”

“Bir de süpermarket bulmalıyım, şey için...” Yiyecek demeye bir türlü dili varmadı.

Todd, düzgün boynunu yukarı kaldırdı ve “Süpermarket,” dedi kelimeyi ağzında yuvarlayarak. “Tanrım, bunu söyleyişine bayıldım, tam kuralına uygun.” Tekrar pervasızca sırtıttı. “Oldukça seksi.”

Sophie gözlerini devirerek ona bakıp birisi “seksi” sözcüğünü mutlaka bu adam için icat etmiş olmalı diye aklından geçirirken, bu düşünceyi göz ardı etmeye de çalışıyordu.

“Dışarıya daha fazla çıkmalısın.”

Todd güldü ve sandalyesini onun yakınına çekerek haritayı alıp açtı. “Tamam, kalemin var mı? Senin için birkaç market işaretleyeceğim.”

“Kalemim yok.”

“Pekâlâ.” Todd omuzunda asılı duran kanvas ve deri karışımı bir erkek çantasının içini karıştırdı. Elbette bir erkek çantası olacaktı çünkü o tam erkek çantası taşıyacak türde bir erkekti.

“Beşinci Cadde ile Union’ın kesiştiği yerdeki Associated Supermarket iyidir. Çok yakın değil ama kesinlikle iyi olanlardan

biridir. Buradan sağı dön, Union Caddesi'ne çık, sonra tam altı blok yürü ama buna değer. Yeni yemek köşesi yazarı sen olacağına göre sanırım yemek pişirmeyi biliyorsundur. Ara sıra yemek pişirmen için seni çağırmalıyım, ne de olsa artık komşuyuz.”

Onun bu rahat varsayımı karşısında Sophie tek kaşını kaldırdı, son derece gurur duyduğu bir numaraydı bu. “İyi bir plana benziyor,” dedi ve Todd tam kahvesinden bir yudum alırken, “ve sen de gelip benim bulaşıklarımı yıkarsın,” diye ekledi.

Boğulur gibi bir kahkaha atan Todd, neredeyse ağzındaki kahveyi masanın üzerine püskürtecekti. “Senden hoşlandım, İngiliz. Komik kızsın. Seninle iyi anlaşacağız.”

Sophie ona dikkatle baktı.

“Hadi gel.” Todd ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. “Sana metro istasyonuna giden yolu göstereyim, oradan ev gereçlerini almak için Fulton Caddesi'ne yürüyebilirsin. Bugün yerleşmek istediğinden emin olduğum için, akşam yemeğini daha sonraki bir zamana erteleyelim. Ayrıca hiç kirli çamaşırının olmadığına sanıyorum...” İmalı bir şekilde kaşlarını oynattı. “Birleşik Devletler'de çamaşır yıkamanın tamamen farklı bir şey olduğunu biliyorsundur?”

Sophie elini ona uzattığında bir elektriklenme hissetmedi, aralarında hafif bir alevlenme de olmadı, hayır... ama neredeyse onu yere serecek kadar şiddetli, lanet bir şehvet yıldırımıyla çarpıldı. Todd McLennan kötü haberden daha fazlasıydı. O, Sophie'nin gerçekten çok, çok uzak durması gereken türden bir haberdirdi!

Bölüm 4

Metro yolculuğunun büyük kısmında, Sophie'nin karşısında oturan, kusursuz dikilmiş siyah bir takım giymiş ve saçları mükemmel bir topuzla toplanmış son derece şık bir kadın onu adeta büyülemişti. Onun bu göz alıcı şıklığına karşılık, Sophie kendi ayağındaki kaba, beyaz spor ayakkabılara bakmadan edemedi. Bu onu gülümsetmişti. New York'un şıklığına ve pratikliğine iki somut örnektiler.

Sophie hırkasına iyice sarındı. Vagonun içi biraz fazla serindi ama şikâyet etmemeliydi çünkü dehşetli çalışan klima, Londra metrosunun yoğun ve havasız sıcaklığıyla kıyaslanınca hoş bir tezat oluşturunuyordu.

Tren hızla ilerliyordu, istasyon isimleri hem yabancı hem de tanıdıktı: Doğu Broadway, 2. Bulvar, 42. Cadde Bryant Park, 47-50. Cadde - Rockefeller Center ve aniden 57. Cadde, onun durağı. Kalp atışları hızlandı ve vagon sarsılarak dururken direği sıkıca kavradı. Dışarı adım atıp çıkışa doğru ilerleyen yoğun kalabalıkla birlikte yürürken kalbi küt küt atıyordu.

Asıl New York burasıydı.

Yine bu sabah saçma bir saatte uyanmış ama balkonda rahat bir kahve içmenin keyfini çıkarmıştı. Dün Todd ona metroyu gösterdikten ve aylık bir metro kartı almasına yardım ettikten sonra onu Bergen Caddesi'ne ve oradan da doğruca bitişiğinde T.J.Maxx olan Fulton Caddesi'ndeki Nordstrom mağazasına götüren Hoyt Caddesi'ne yöneltmişti.

Haritaya bakmadan bile yön bulmak oldukça kolaydı. Londra'ya olan sevgisine rağmen bu basit şebeke ağı sisteminden

oldukça etkilendiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Bu sayede geriye dönüş yolunu devasa bir süpermarket vasıtasıyla bulması çok kolaydı. Todd'un ona kaybolmasının imkânsız olduğunu söyleyerek itiraz etmesine rağmen Sophie yine de eğer doğuyu batıdan veya kuzeyi güneyden ayırmayı bilmezsen burada kaybolmanın pekâlâ mümkün olduğunu düşünüyordu. Bu caddelerin bazıları kilometrelerce uzayabiliyordu.

Tasarımcı ürünleri arasında uzunca bir süre bakındıktan sonra elinde yeni nevresim takımı ve bir havlu setiyle çıkan Sophie, süpermarketten sadece temel malzemeleri satın almış ve bu arada kendine hazır kızarmış tavuk ziyafeti çekmişti. Bunun birkaç farklı seçeneği bile vardı: Biberiyeli ve limonlu, sarımsaklı ve baharatlı veya Karayip soslu. Ayrıca *CityZen* dergisinin bir kopyasını almış, tek başına yemeğini yerken sayfalarını şöyle bir karıştırmıştı.

Metroda bir koltuğun boşalmasıyla geçip oraya oturdu ve dergiye tekrar bakmak için daha uzun bir zaman ayırdı. Kimsenin, onun ilk aradığı yerin "Gecelerin Adamı" sütunu olduğunu bilmesi gerekmiyordu. Parlak sayfalardan karşısına Todd'un resmi fırladı. Mavi gözleri, giydiği açık yakalı gömlekle mükemmel şekilde vurgulanmıştı. Harika bir fotoğraftı. Hafifçe eğilmiş dudaklarıyla sanki Sophie'nin ve gezegendeki başka her kadının ne düşündüğünü kesinlikle biliyormuş gibi, ona tembelce (ve evet, seksice) gülümsüyordu.

Sophie dudaklarını hoşgörülü bir gülümsemeyle büzdü ve başını salladı. Todd'dan karizma ve çekicilik akıyordu... Ve o da bunun farkındaydı. O, tapılası bir köpek yavrusu gibi herkesi kendine çeken sıcaklığının hiç ayrım gözetmediğini bilerek, ona göre davranılması gereken türde biriydi.

Tren istasyona girerken Sophie dergiyi çantasına soktu ve akıp giden hareketli kalabalığın arasına karıştı. Kendini birden dışarıda, neredeyse gürültülü New York trafiğinin içine uzanıyormuş

gibi görünen kaldırımında emanet bırakılmış gibi buldu. Ve birden, Londra'da turistlerin yapmasından nefret ettiği şeyin aynısını yaparak, olduğu yerde zınk diye durdu ama gerçekten! İnsan yukarı baktığı zaman, durmadan yukarı, yukarı ve daha yukarı bakmaya devam ediyordu. Yanından geçenlerin cıkcık etmelerini duymazdan gelerek yan yana uzanan gökdelen hattını takip ederken neredeyse boynu tutuluyordu.

Gerçekten buradaydı. Manhattan'da...

Bir süre öylece durup yukarı doğru baktı. Etraflarındaki her şeyi küçültürerek yükselen devasa kulelerin görüntüsünü özümsemeye çalışırken hafifçe başı döndü. Evinde saatin alarmıyla uyandığından beri içinde oynaşan ve bağırان endişe dolu gerilim, beklenmedik bir heyecan dalgasıyla yok oldu. New York. Sayısız filmde gördüğü bu şehir, ona aynı anda hem tanıdık hem de garip geldi. Gelecek altı ay boyunca burası onun hayatı olacaktı. Son on gündür içinde birikerek onu ezen, boynundaki tendonları sıkıştıran, midesini altüst edip bulantılar yaratan ve omuzlarındaki kasları sıkıştıran tüm korku ve tedirginlik, mengine gibi pençesini birden gevşetiverdi. Sophie neredeyse istem dışı küçük sıçrayışla döndü ve bulunduğu yeri kontrol etti. 57. Cadde'deydi.

Adımlarını diğer herkesin temposuna uydurdu. Birkaç atıştırmalık tezgâhının önünden geçerken sosisli sandviçlerin ve simitlerin kokusunu alarak, kulağına çalınan yabancı Amerikan aksanları arasında hızlı hızlı yürüdü. İleride, üzeri elmas şeklinde cam panellerle kaplanmış zikzak silüetli bir gökdelen kule sanki onu çağırıyordu.

Sophie derginin merkezini tanıyarak ona doğru yürüdü. Bina yakından çok daha heybetliydi. Çelik ve camdan yüzlerce kat varmış gibi görünen kule, şimdi onun alt bölümünü teşkil eden ve 1920'lerde yapılmış olan asıl taş binanın üzerinde yükseliyordu.

Sophie, insanların akışını takip ederek ve kayıtsız görünmeye çalışarak -sonuçta şimdi o da onlardan biriydi- çifte kapılardan içeri girdi ve neredeyse nefesi kesildi. İçerisi çok daha serindi ama alan çok büyüktü. Eğimli bir cam ve üzerinden akan bir su duvarının ortasında yer alan iki yürüyen merdiven birkaç kat yukarıya kadar çıkıyor, hızla akan suyun sesi, açık alanda katlanarak çoğalıyordu. Sophie yutkundu. Taşra faresi hikâyedeki gibi şehre gelmişti.

İnsanların, arasından neşeyle geçtikleri turnikeler girişi koruyordu. Sophie doğruca resepsiyon masasına doğru döndü ve masanın arkasındaki kız, önünde duran kâğıtları düzeltmeyi bitirip bezgin bakışlarını ona çevirene kadar bekledi.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet, merhaba, ben...” Sanki kelimeler birden aklından çıkmıştı. “Ben... buraya...” Sorması gereken kadının adı uçup gitmiş, hafızasından tamamen silinmişti. “Ben bugün burada çalışmaya başlıyorum.”

“Hangi bölüm?”

“*CityZen* dergisi.”

“Adınız?”

“Sophie. Sophie Bennings.”

Kız bilgisayar ekranını taradı, sanki gerçekten çok zahmetli bir iş yapıyormuş gibi ağzını büzdü. Kaşları daha da çatıldı. Sophie’ye tekrar baktı.

“Senburdagörmüyom. Banisimlazm.

“Efendim?” Sophie, kızın aksanından ve makine gibi söylediği kelimelerden bir şey anlamamıştı.

“Bana bir isim lazım.”

“Şey...” Sophie’nin zihni boşalmıştı. “Trudy... Trudy...” Hayır, kafa gitmişti. “Bekleyin bir dakika.” Çantasını karıştırıp cep telefonunu aradı. Neden daha hazırlıklı olup her şeyi bir yere yazmamıştı?

Binanın güvenliği çok sıkıydı ve Sophie'nin ne yana gitmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kız onun omzunun üzerinden arkaya baktı. "Günaydın efendim. Yardımcı olabilir miyim?"

Aceleyle göz ardı edilen Sophie bembeyaz oldu ve kendi aptallığına lanet okudu. Aklına e-postalar geldi. İçlerinde her bilginin olduğu e-postaları vardı. Telefonu neredeydi? Cüzdanını çıkardı. Makyaj çantası. Anahtarlar. Telefonu yoktu!

Aniden dehşetle hatırladı. Alışık olmadığı Amerikan adaptörüyle bir sürü zaman harcayıp telefonunu şarj etmek için fişe takmıştı.

"Selam, İngiliz."

"Todd! Merhaba," dedi Sophie, büyük bir rahatlamanın verdiği ciyaklamaya benzer tuhaf bir sesle.

"Günaydın. Anlaşılan burayı rahatlıkla bulmuşsun."

"Evet ama telefonumu ve tüm evrakları evde bırakmışım. Kimi sormam gerektiğini hatırlayamıyorum."

"Sorun değil. Ben seni yukarı çıkarırım." Resepsiyon masasına eğildi. "Selam, Terri. O benimle birlikte."

Anında bir gülümseme, mankene benzeyen kızın mükemmel makyajlı yüzünü aydınlattı.

"Selam Todd, nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Beni öğle yemeğine çıkarırsan daha iyi olurum." Çenesini davetkâr bir utangaçlıkla aşağı doğru eğdi.

"Ama Terri, biliyorsun ki ben işle eğlenceyi karıştırmam."

"Bir kız şansını deneyebilir." Baştan çıkaran bir vaatle gözlerini indirdi. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi Todd, kederli bir sesle. "Bu benim katlanmam gereken bir yük."

Kız şakadan somurtarak masanın üzerinden bir geçiş butonuna bastı. "Hadi geçin bakalım."

“Beni kurtardığın için teşekkürler,” dedi Sophie ve Todd onu bariyerden geçirip büyük yürüyen merdivenlere doğru götürürken kendini tutamayıp, “Orada bir tehlikeyle karşı karşıya kalmış olsan da,” diye ekledi.

Todd neşeyle sırıttı. “Ben görevimi yapmayı severim. Burada güvenlik konusunda oldukça sıkılar. Seni kontrol edecek olsalardı çok uzun bir süre bekletebilirlerdi.”

Sophie etrafına baktı. “Burası çok etkileyici.”

“Alışırısın,” dedi Todd omuz silkerek. “Biz otuz üçüncü kattayız.”

Sophie, parlak güneş ışığıyla dolu bir oturma alanı boyunca asansörlerin bulunduğu bölüme kadar onu takip etti, bindikleri asansör midesini altüst eden bir hızla onları yukarı çıkardı ve kapı saniyeler içinde bir çınlama sesiyle açıldı. Sophie büyük bir cam panelin üzerinde derginin tanıdık logosunu gördüğü anda rahatladı ve sinirleri yatıştı. Böylesi çok daha iyiydi. Camın arkasındaki masaların tıpkı Londra’da olduğu gibi sıralandığını görebiliyordu. Birdenbire her şey o kadar da yabancı ve korkutucu gelmemeye başladı.

Todd, resepsiyon masasındaki kıza el sallayarak Sophie’yi öne doğru itti.

“Bu Sophie. Brandi ile iş değişimi yapan.”

Genç kız, yüzünde aniden beliren ve neredeyse hemen maskeleyiği dehşet dolu bir ifadeyle ona baktı.

“Trudy’ye burada olduğunu bildireceğim.”

On dakika süren ve işkence gibi gelen uzun bir bekleyişten sonra Sophie koridordan köşedeki cam duvarlı bir ofise götürüldü.

“Trudy, bu Sophie. İş değişimi için gelen.”

“Sophie, tanıştığımıza memnun oldum, şey...” dedi, uzun, siyah saçlı kadın ayağa kalkarak. Dar eteğini hafifçe düzelttikten sonra elini uzattı. Resepsiyondaki kıza bakarak gözleriyle ona bazı gizli mesajlar gönderiyordu.

“Pekâlâ, ee... sen otur. Ben hemen döneceğim.”

Sophie sandalyeye çöktü ve dışarıdaki manzaraya baktı. New York önünde uzanıyordu. Central Park olması gereken yeşil bir alan, -buradan çok küçük görünen- ve ona brokoli kafalarını hatırlatan ağaçlar, çok aşağılarda Airfix maketlerine benzeyen, üzerinde su kuleleri ve havalandırma üniteleri bulunan karmaşık planlı çatılar ve parkın uzak kıyısında sınırdaki nöbetçiler gibi dizilmiş, parlak güneş ışığında kör edici bir beyazlıkla parlayan başka gökdelenler. Sophie, bu manzaradan hiç bıılır mı, diye merak etti. Görüntü inanılmazdı.

Beklemeye başladı, dakikalar geçiyordu. Sıyrılmış olduğu gerilim tekrar geri döndü ve omuzları kasıldı, kasları gerildi. Yanlış giden bir şey vardı. Elbette onu bekliyorlardı. Her şey e-postayla onaylanmıştı. Biraz aceleyle olduğu doğrudu ama Sophie şimdi Yazı İşleri Direktörü Trudy Winkler’ı hatırlıyordu. Birer kopyası İK Yöneticisi’ne de gönderilmiş olan birkaç e-posta alışverişinde bulunmuşlardı.

Sophie kendine panik yapmamasını söyledi. Muhtemelen masasını temizlememişlerdi. Belki de üstünde hâlâ balonlar ve kırıntılar vardı.

Trudy yüzünde zoraki bir gülümsemeyle geri döndü.

“Pekâlâ. Şey... aslında küçük bir aksama oldu. Endişelenecek bir şey yok.” Tekrar eteğini düzelitti. “Biz, ee... şey... adı Mel değil miydi, o kaza geçirdiği zaman... onun yerini birinin doldurabileceğini düşünmedik... Ah, bu utanç verici bir şey. Yönetim kurulundan birisi, bir arkadaşının kızına stajyerlik teklif etti... Brandi’nin işini kapsayacak şekilde bir staj...”

Sophie parmaklarıyla oturduğu sandalyenin kenarını kavrayarak sımsıkı tuttu.

“Endişelenme... sorun değil. Madison’la iş paylaşabilirsin... Sadece sana başka bir masa bulmamız gerekiyor, diğer yemek yazarlarıyla birlikte olmayacak korkarım ama bir şey bulup...”

Trudy'nin masasındaki telefon çaldı ve kadın ona bir cankur-taran gibi sarıldı.

“Ah, teşekkürler. Çok iyi. Harika. Onu getireceğim.”

Bu defa yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. “Sorun çözüldü. Hadi, gidelim.”

Trudy onu, çalışanların sanki yukarı bakmaya ve önemli bir hata olduğunu bildirmeye cesaretleri yokmuş gibi başlarını dikkatli bir şekilde dizüstü bilgisayarlarına eğmiş olarak gayretle çalış-tıkları ofisten geçirip yol gösterdi. Sophie'nin gözüne sadece, parlak kırmızı dudakları biraz kendini beğenmiş ve muzaffer bir sırıtışla yüzüne yayılmış olan bir kız takıldı. Onun kim oldu-ğunu hemen anladı. Bu, stajyer kız Madison olmalıydı. Ancak Trudy, birkaç masayı daha geçerek Sophie'yi pencerenin yanın-daki bir alana götürünce, kızın yüzündeki ifade bir tür dehşete dönüştü.

“Sophie, seni tanıştırayım. Todd, bizim Gecelerin Adamı sütu-nunu yazıyor.”

“Merhaba, yine karşılaştık.”

Todd ona her zamanki deniz feneri gibi ışık saçan sırıtışıyla bak-tı. Cidden, bu gülümseme sanki gişe rekortmeni bir Hollywood aktörüne ait gibiydi ve bir sağlığa zararlıdır uyarısı gerekliydi.

“Siz ikiniz tanıştınız mı?”

“Kuzenimin dairesi için bir kiracı ayarlamıştım, hatırladın mı?”

“Evet, elbette. Sen bizim her zamanki Bay Sorun Gidericimizsin. Telefonunuz için yeni bir ekrana mı ihtiyacınız var, taze kekik ne-rededen satın alınır ya da Hamptons'da kiralık bir tatil evi nasıl bu-lunur, aradığınız kişi adamımız Todd'dur.”

Düşüncesizce söylediği bu sözlerine rağmen Todd'a alaycı ve sevecen bir bakış attı.

“Ve Todd bir şekilde, ikinci bir masa bulup el koymayı başar-dı.” Alnını kırıştırdı. “Ve bunu nasıl yaptığına ya da bunun nasıl

bu duruma geldiğine dair hiçbir fikrim yok.” Trudy masanın dağınık yüzeyine dertli gözlerle bakarak kaşlarını çattı.

“Hey İngiliz, seninle oda arkadaşı olacağız.” Todd masanın üstündeki bir yığın kâğıdı toplayıp aldı ve bir kutunun içine attıktan sonra neşeyle omuz silkerek kendi masasının altına koydu. “Bunların ne olduğunu hiç bilmiyorum ama bir aydır hiçbirine bakmadım.”

“Bunu duymamış gibi davranacağım, Todd McLennan.”

“İş, patron. İş,” diye karşılık verdi Todd.

Trudy bir iç geçirdi ama ona gülümsedi. “Sen buna öyle mi diyorsun?” Sonra Sophie’ye döndü. “Sevimli olması dışında onu neden işte tuttuğumuzu hâlâ bilemiyorum.”

Sevimli sözcüğü Todd için son derece yetersiz kalan bir ifadeydi ama Trudy bunu bir ironi olmadan söylemişti. Belki de tanışıklık, böyle bir kanıksama yaratıyordu.

“Ayrıca okurlar beni seviyor.” Todd ellerini başının arkasında kavuşturarak sandalyesine yaslandı.

“Maalesef bu konuda çok haklı,” dedi Trudy. Sesini alçalttı. “Geçen ay en popüler sütun için oylama yapıldı ve Todd birkaç ödül kazandı ama bunun, başını döndürmesine izin vermemeye çalışıyoruz.”

Bu noktada Todd, yüzünde bunları çok fazla ciddiye almadığını gösteren komik bir ifadeyle masasının arkasındaki rafta duran ve dağılacakmış gibi görünen kâğıt yığınlarının üzerinde ağırlık görevi yapsın diye konulmuş kristal camdan birkaç ödül plaketi işaret etti.

“Ancak, bu masayı senin için temizlemeye gönüllü oldu.” Onun keskin bakışıyla birlikte Todd ayağa fırladı.

Trudy onu görmezden gelerek Sophie’ye odaklandı.

“Karışıklık için gerçekten üzgünüm. Ama eğer buraya yerleşebilirsen... bir koruyucu giysinin yardımı olmadan, umarım... O zaman saat 10.50’deki editör toplantısı için bize katılabilirsin.

Todd, sana her şeyin nerede olduğunu gösterir.”

Sophie başını salladı ve Madison’ın Trudy’nin arkasından süzülerek geldiğini fark etti.

“Selam Todd.” Genç kız ona, avına sinsice yaklaşıp kapmaya çalışan bir jaguarın gurur duyacağı türde bir gülümseme yolladı. “Bak Trudy, belki de masaları değiştirmeliyiz.” Başıyla Sophie’yi işaret etti, “Bırak Brandi’nin masasını o alsın. O masa diğer yemek yazarlarıyla aynı yerde. Muhtemelen böylesi daha mantıklı olur. Ben burada Todd’la oturabilirim.”

Sophie’nin bundan hiç kuşkusu yoktu.

“Ama ben o zaman nasıl iş yapabilirim, Maddie? Senin muhteşem güzelliğin benim sürekli dikkatimi dağıtır.”

Ah, yapma. Sophie yüzüne kibar bir ilgisizlik ifadesi takındı. Todd şaka yapıyor olmalıydı.

Madison başını cilveli bir ifadeyle eğerek, “Ah Todd, sen ne tatlı dilli birisin,” dedi.

Gerçekten mi? Bu laflara cidden kanan var mıydı?

“Biliyorum,” dedi Todd neşeyle. “Ama İngiliz burada yeni bir yazı dizisi için bana yardımcı olacak, bu yüzden muhtemelen onun yakınımda olması daha mantıklı.”

Todd ona mesaj veriyordu. Sophie, dilini sadece Todd’un görebileceği şekilde yanağına bastırdı. Todd çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. “Evet... ee... Yurtdışına çıkmış bir İngiliz kadını, New York’taki yenilikleri araştırıyor.”

Madison kaşlarını çattı ya da en azından denedi. Alnını, normal insanların yaptığı gibi kırıştırmak istemiyordu.

“Ah, tamam. Yani, eğer fikrini değiştirirsen veya yazıyı bitirirsen, ben her zaman başka bir yazı için sana yardımcı olabilirim. Buradaki en seçkin barları biliyorum ve seni sadece üyelerin girebildiği özel kulüplere götürebilirim.”

“Bunu aklımda tutacağım. Teşekkürler, sen bir harikasın.”

Trudy hoşnut bir şekilde gülümsedi. “Pekâlâ, şimdi seni işinle

baş başa bırakalım. Editör toplantısında görüşürüz.” Topuklarının üstünde geriye döndü ve Madison’ın kendisini hemen takip etmediğini fark ederek sertçe durakladı.

“Görüşürüz Todd. Belki o içkiyi bir ara içeriz.”

Todd ona üstünkörü bir tavırla elini salladı. “Emin olabilirsin.”

Sophie çaresizce dururken Todd bir dergi yığınının altından bir telefon şarj kablosu çıkardı. “Burada bir yerde bir tane olduğunu biliyordum.” Öne çıktı ve muzip bir sırıtışla, “Şu seks oyuncaklarını ortadan kaldırayım,” dedi.

Durdu ve bir yığın kutuyu gözden geçirdikten sonra içinde mor bir peçete kâğıdına sarılmış büyük, pembe plastik bir şekil olan açık kutuyu ona uzattı.

“Tabii eğer sen onlardan birkaçını çıkarıp benim için incelemek istemiyorsan. Yani köşe yazısı için.”

Sophie ona, edepi ol der gibi baktı ama Todd neşe içinde bunu göz ardı etti. “Belki de istemezsin.” Kutuyu yere bıraktı ve ayağıyla masasının altına itti. “Al, şunları bir saniye tut.” Sophie’nin ellerine bir avuç dolusu incecik ipek iç çamaşırı verdi. “Bunlardan beğendiğin olursa seç al. Benim bedenime göre değil.”

Onun sütununun kapsamının ne olduğunu merak etmeye başlayan Sophie, “Bunlar hayran mektubu mu?” diye sordu kuru bir sesle. Okumuş olduğu West Bank başlıklı bir yazıda, en iyi restoran ve barlar için önerilerle birlikte kötü sonuçlanan randevular için birçok kaçış yolu tavsiyeleri ve ayrıca, erkeklerin ilk buluşmada söyledikleri belli bazı şeylerin aslında ne anlama geldiğini çözümleme rehberi vardı. Komik, esprili ve saygısız bir üslupla yazılmış bu yazısında, erkeklerin randevulara yönelik talihsiz yaklaşımlarıyla dalga geçiyordu.

Todd bir kahkaha attı. “Çok komiksin İngiliz. Çok komik. Hayır, onlar numune. Bazen yazılarımda hediye satın alma fikirleri öneririm. Bana her türlü şey yollarlar.”

“Ha, anladım.”

“New York’ta Gecelerin Adamı olmanın, diğer bir deyişle her şeyde uzman olmanın ayrılmaz bir parçası bunlar.”

Todd’un dağınıklığı toparlama fikrinin özü, sadece ortalıkta-ki ıvır zıvırın çoğunu bir yığın halinde kendi masasının arkasına nakletmektir. Ama Sophie bundan şikâyetçi olamazdı çünkü hiç olmazsa böylece çalışabileceği boş bir alana kavuşmuştu. Biraz fazla boştu. Sophie kendine ait yeni alanı belirleyip sahip çıkmak için en azından not defterini getirmediği için pişmanlık duyarak çıplak masaya kötü kötü baktı.

Çantasını karıştırıp içinden -Todd’un dün ona ödünç verdiği- bir tükenmez kalem çıkardı ve önüne koydu. Kalem biraz üzgün görünüyordu. Kayıp ve yalnız. Sophie dudaklarını buruşturdu.

Başını kaldırıp baktığında Todd’un onu incelediğini gördü.

“Sen iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“İyiyim,” dedi Sophie, yorgun bir gülümsemeyle. “Toplantıya giderken ödünç alabileceğim biraz kâğıdın vardır sanırım. Eşyalarımı aceleyle toplamıştım... yanımda getirmediğim...” Evindeki masasında kalemleri koyduğu güzel bir kupa, ataçları tutan mıknaatıslı bir kuş ve... James’in gümüş çerçeveli bir resmi vardı. Birden kalbi sıkıştı.

“Elbette.” Todd üzerinde şirketin logosu bulunan büyük boy bir bloknotu ona doğru fırlattı. O sırada masasının üstündeki telefon titredi. “Todd McLennan. Selam Charlene.” Sesi bir oktav alçaldı ve sandalyesine yaslanarak ayaklarını masasının üzerine uzattı. “Tabii ki unutmadım. Charlene, seni nasıl unutabilirim?” diyerek Sophie’ye göz kırptı.

Sophie gözlerini devirdi ve Todd’un gülümsemesi daha da genişledi.

Bu adamda hiç utanma yoktu. Sophie onun modaya uygun bağcıklı çizmelerinin tabanlarına bakıyordu.

“Saat yedi harika, Charlene. Şimdiden sabırsızlanıyorum.” Telefonu kapattı.

“Bu arayanın adı şans eseri Charlene miydi?” diye sordu Sophie, eğlenerek. “Adını unutursun diye mi endişelenmiş?”

“Daha önce oldu,” diye cevapladı Todd. “Ama bu iyi bir psikolojik oyun, yakın ilişki kurmayı sağlıyor.”

Sophie, Bella’nın neden Todd için, “O kötü haberdır,” dediğini kesinlikle anlayabiliyordu.

“Ve şimdi kasım baskısına geçelim. Moda bölümü tamamen hazır. ‘Sonbahar İçin En İyi Botlar’ yazısını aldık. Sağlık bölümünde, bitkinliği ve yorgunluğu gideren gıda takviyeleri ve vitaminlere odaklanıyoruz. Satın alınacak en uygun fırınlar için ocakları test ediyoruz.”

Trudy konuşurken, Sophie toplantı salonuna göz gezdirdi. Büyük oval cam masanın etrafında bir araya gelmiş insanlar başlarını belli belirsiz sallayarak onu selamladılar. Toplantının başında içeridekilerle tanıştırıldığında pek tantana ve coşkuyla karşılanmamıştı, bu da ona gayet uyardı.

Böylesi çok daha iyiydi. Tanıdık olan ve alışmış olduğu ortam buydu. Çevresindeki Amerikan aksanı dışında, tıpkı Londra’daki bir editör toplantısı gibiydi. Zaten oradakilerin fikirleri şimdiden kendi fikirlerinin birkaç tanesiyle benzeşiyordu, ayrıca koz olarak tuttuğu birkaç makale önerisi de vardı ve not defterine bunlarla ilgili birkaç not karalamıştı.

“Sophie, bu senin ilk maceran olacak. Herhangi bir önerin var mı?”

“Şey, Brandi, Şükran Günü’nün ana hatları için bir e-posta gönderdi ve...”

“O, notlar bırakmıştı,” diyerek araya girdi Madison, tiz bir ses ve gözlerinde çelik gibi kararlı bir ifadeyle. “Ben hepsini hallettim. Bekleyecek şeyler değildi.”

“Ya,” dedi Sophie, başka ne söyleyeceğini bilemeden.

“Yani, saygısızlık etmek istemem ama,” diye devam etti Madison, sadece işin gereği olarak söylediği belli olan ve aslında hiç de saygı taşımayan o bildik sahte ses tonuyla, “bir haftadan fazla geciktiniz,” diye ekledi. Yapmacık bir gülümsemeyle, kasıtlı olarak uzun, zarif bacaklarına ve göz okşayan hafif dekoltesine dikkat çekmek için koltuğunda pozisyon değiştirdi. “Elimde, peynirli mısır pudingi için bir tarif, mükemmel kızarmış bir hindi için ipuçları ve cevizli balkabağı turtası yapmak için benzersiz bir reçete var.”

Bunların hepsi Brandi’nin taslak konuları arasındaydı.

“Bu harika,” dedi Sophie, durakladı ve yüzünde tasasız bir gülümsemeyle, “ama ne var ki ben İngiliz olduğum için Şükran Günü hakkında hiçbir şey bilmiyorum... henüz.” Herkes güldü. “Ayrıca peynirli mısır pudinginin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, fakat burada olduğum süre içinde sizin fikirlerinizi alarak daha fazlasını öğreneceğimi ümit ediyorum... Ama belki de İngilizlerin ikindi kahvaltısıyla ilgili bir yazı iyi olabilir diye düşünüyordum.”

Madison yılışıkça sırtıttı. “Bu biraz fazla aşırı olmaz mı? Burası *CityZen* dergisi, *Good Housekeeping* değil. Burada büyükannelere ve onların örgü tariflerine yer yok.”

Sophie coşkusu iyice artarak daha da büyük bir gülümsemeyle ona doğru döndü. Ondan çok daha güçlü ve çok daha şirret rakiplerle mücadele etmişti ve Madison’ın ona yönelteceği her hamleyi gülümseyerek defedebilirdi. “Doğru ama biz ona biraz *hygge* anlayışı katabilir ve bunu gün ışığından yararlanma zamanı gelip saatler geri alındığında o kasvetli gecelere hazırlık olarak kendimizle, ailemizle ve arkadaşlarımızla yakından ilgilenmek için bir fırsata dönüştürebiliriz. Küçük, yuvarlak ekmek ve reçel, yani marmelat, ısıtılmış çay kurabiyeleri, kokulu zencefilli kek ve enfes kapkekler. Gürül gürül yanan bir ateşin önünde.”

“Aahhh, nefis,” dedi Trudy, onaylayan bir gülümsemeyle. “Bayıldım, bayıldım, bayıldım, özellikle de hygge tarafını çok sevdim, zencefilli kekin ne olduğunu bilmesem de enfes olduğuna eminim. O tarifi denendiği gün kesinlikle buralarda olacağım.”

“Kapkekleri kim sevmez ki?” dedi, Sophie’nin solundan gelen efemine bir erkek sesi ve herkes tekrar güldü.

“İç dekorasyondakiler, müşterek bir şey yapabilir misiniz?” diye sordu Trudy.

Masanın sonunda bir arada oturan ve hep birlikte başlarını sallayan üç kadının olduğu yerden “Ah, evet,” diye hevesli bir ses geldi.

“Bir parça hygge’yi seviyoruz” dedi içlerinden biri.

“Sonbaharda eve sıcak bir hava veriyor,” diye ekledi ikinci kadın.

“Şömineli dekor,” dedi üçüncüsü.

“Şömine rafı çılgınlığı.”

“Yanık portakal, sonbahar tonları.”

“Kadife yastıklar, görkemli kumaşlar.”

“Harika, bayanlar,” dedi Trudy elini kaldırarak, bu üçlüyü kullanmaya alışkın olduğu belliydi. Trudy, Madison’ın yanında oturan ve onun kadar cüsseli olmasa da Chris Hemsworth’la bariz bir benzerlik gösteren uzun boylu, sarışın adama dönerek, “Peki, Paul. Sence bu iş satış ekibinin halledebileceği bir şey mi?” diye sordu. Genç adam, yanındaki kızın gizlemeye bile çalışmadan gözlerini devirmesine hiç aldırmış etmeyerek hemen başparmaklarını coşkuyla havaya kaldırıp destekledi.

“Kesinlikle yapabilirler. Bu sayıdaki reklam satışlarında, geçen seneki sayıya kıyasla bir yıllık artış görebiliyorum. Bu da çok iyi, çünkü bu çeyrek dönemin geliri zaten artmış durumda.”

Trudy elini kaldırdı. “İyi iş çıkardın Paul ama beni üst düzey yönetim toplantısına kadar şu satış rakamlarından muaf tut.”

Paul gülümsedi. “Elbette.”

“İyi bir başlangıç yaptın Sophie,” dedi Trudy.

Herkesin dikkati Trudy’ye döndü ve Sophie başını kaldırdı. Paul ona cesaret verici bir gülümsemeyle baktı, gözleri uzun sayı-lacak bir an için karşılaştı ve bunu kimse fark etmedi ama Sophie içinde hafif bir sıcaklık hissetti. Sonra Trudy’nin sesine odaklandı.

“Sophie, bu toplantıdan sonra ekibin sana test mutfaklarını ve stüdyoyu göstermelerini isteyeceğim. Bizim serbest çalışan harika bir fotoğrafçı listemiz var. İç dekorasyon ekibi de fotoğraf çekimi için seti donatmana yardım edebilir.”

Suratı asılan Madison’ın ağzı ince bir çizgiye dönüştü ve Sophie’ye antipatik bir bakış attı ama Sophie ona neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Harika. Madison’ın peynirli mısır pudingi tarifi için sabırsızlanıyorum.”

Yıllarca yapılan adilikleri gönlünü ferah tutarak cesaretle savuşturması Sophie’ye çok faydalı olmuştu. Babasının eski karısıyla kıyaslandığında, Madison onun için sıradan bir amatör sayılırdı.

Toplantı sona erdi ve herkes kalkıp giderken Paul, Sophie’nin sandalyesinin yanında durdu.

“Merhaba, ben Paul Ferguson. Satış Müdürü.” Elini uzattı.

Sophie onun elini tutup sıkarken, Paul sıcak, kuru ve sıkı bir el sıkışla karşılık verdi. “Ben Sophie,” dedi. Sonra irkildi. “Bu zaten belli. Çünkü Trudy beni herkesle tanıştırdı.” Bocalayarak susarken Paul’un gözlerinde belirgin bir pırıltı yansıdı.

“Seni aramızda görmek çok güzel, Sophie. Yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa ben bir üstteki kattayım.” Kaşlarını hızla kaldırarak yukarıya doğru baktı ve alçakgönüllü bir tavırla göz kırparak ekledi, “Yönetici katı. Orada süper güzel kahvemiz var.” Durdu ve Sophie’ye yine ışıltılı bir gülümsemeyle baktı, “Onu paylaşma konusunda gayet iyiyizdir. Ne zaman istersen gelebilirsin.”

Sophie doğal davranmaya çalışarak başını salladı. Böyle durumlar için hiç antrenmanlı değildi. Belki de Paul, süper-A-

merikan tarzı açık ve arkadaş canlısı olmaya çalışıyordu ama Sophie'nin içgüdüleri ona burada kesin bir flörtün olduğunu söylüyordu.

“Teşekkürler, bu harika. Bunu bir dahaki sefere...ee... süper güzel kahveye ihtiyacım olduğunda hatırlayacağım.”

“Bunu mutlaka yap.” Bu defaki gülümsemesi daha da sıcaktı ve Sophie'nin gözlerinin içine baktı. “Seninle çalışmayı iple çekiyorum Sophie. Ve dediğim gibi, eğer bir şeye ihtiyacın olursa sadece ara. Aslında,” gümüş bir kartvizit kutusu çıkardı, “işte, bunu al. Benim direkt hattım. Aramıza hoş geldin.”

Test mutfaklarına girer girmez, Sophie'nin içini aşına olduğu o aidiyet duygusu kapladı. Burası evi gibiydi. Son teknoloji ürünü ekipmanlar ve Central Park manzarası ona artık Londra'da olmadığını hatırlatsa bile kendini burada her zaman iyi hissedecekti. Her şey daha büyük ve daha iyiydi. Gıda teknisyenleri ve geriye kalan yemek yazarları ekibiyle tanıştırılırken isimler ve ayrıntılarla dolan beyni uğulduyordu. Herkes ona dostça yaklaşıyor, yemek konusunda ve önceden Avrupa'ya olan yakınlığı nedeniyle, özellikle de Kopenhag'a yaptığı son seyahat hakkında konuştuğunda gıptayla bakıyorlardı.

Masasına geri döndüğünde, burada iyi olacağına aklı yatmıştı. Her şey az çok tanıdıktı. Gerçi buradaki şu kap ölçü sistemine biraz kafa yorması gerekecekti çünkü kap deyince onun aklına un, tereyağı, şeker değil sutyen bedeni geliyordu. Asıl soru, her gün işte kaç saat geçirebileceğiydi.

Todd'dan hiçbir iz yoktu ama Sophie'nin masasının ortasında, üzeri altın yaldızlı kabartma harflerle *Benim Küçük Kara Kitabım* yazılmış karton kapaklı bir not defteri vardı. Sophie onu daha yakından incelediğinde ilk birkaç sayfanın yırtılıp alınmış olduğunu gördü. Ayrıca kullanılmış bir tel zımba, bir kutu pembe ataç, üzerinde kırmızı bir daire içinde Japon prezervatif kutusu yazan

beyaz teneke bir kalemlüğün içine konulmuş ve üstlerinde çeşitli şirketlerin sloganları olan birçok kalem, üzerinde multivitamin reklamı olan yeşil plastik bir cetvel vardı. Not defterinin üstüne ilıştırılmış sarı yapışkan etikette, “Yeni masanı kutlama hediyeleri. Todd.” yazılıydı.

Sophie isteksiz bir gülümsemeyle defterin kabartma harflerine dokundu ve sonra başını sallayarak ikinci defa açtı, bir kalem alıp tarihi yazdı ve bir yapılacaklar listesi hazırlamaya başladı. Todd McLennan’ın bu kadar çekici olması, aslında onun kendi zararı-naydı.

Bölüm 5

“Selam Sophie, nasıl gidiyor?”

Sophie’nin telefonundan gelen Kate’in sesiydi, mutfaktaki kahvaltı tezgâhına yaslanmış haldeki hafif bulanık görüntüsü ekrandan yansiyordu.

“Selam Kate. Nasılsın?”

“Biraz çakırkeyifim. Ben’le birlikte, Avril ve Christopher’la akşam yemeği için dışarı çıkmıştık. Bu arada, Avril sana sevgilerini yolladı. İçki içmiyor, o yüzden ben onun payını da içtim. Ben de yavaş gitti çünkü yarın futbol oynayacak. Şimdi yatağına gidiyor.” Kate iğrenir gibi numaradan kaşlarını kaldırdı, arka planda Ben belirdi ve Sophie’ye el salladı.

“İyi geceler, Sophie. Umarım her şey iyi gider.”

Kapının kapanma sesi geldi ve Kate daha yakına gelerek ekrana doğru eğildi.

“Peki sen nasılsın? Nefis yemekler pişiriyor musun? New York’un mezeleri inanılmaz olmalı.”

“Mmm,” dedi Sophie, dürüst ve tarafsız bir ifadeyle başını sallayarak ve geldiğinden beri her gün yediği hazır kızarmış tavukları düşünerek. İki hafta boyunca neredeyse her gece tavuk ve salata. Yeni ve yöresel lezzetleri araştırma peşinde olan ödüllü bir yemek yazarı neredeydi?

“Peki, nasılsın?” diye tekrarladı Kate, sanki Sophie’nin korunaklı yüzünü daha yakından görmesine yardımcı olacakmış gibi ekrana doğru biraz daha eğilerek.

“İyiyim,” dedi Sophie nazik bir gülümsemeyle.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Eh, eğer sen istemiyorsan James hakkında konuşmayacağım.”

“Kesinlikle hayır. Burası James’den arınmış bir bölge.”

“Peki orada olmak nasıl bir şey? Empire State binasının tepesine çıktın mı? Central Park’a gittin mi? Alışveriş yaptın mı? Yoksa çok mu meşgulsün? New York’un çok yoğun olduğu ve insanların gerçekten çok çalıştığı izlenimine kapıldım. Öyle çılgın bir yer mi orası?”

“Evet, biraz öyle. Metro delirmiş. Manhattan, Londra’dan daha yoğun. Ama iyi bir rutine girdim.” Konuşurken özellikle gözlerinin içi parlıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Neden onda Kate’in coşkusu yoktu?

Belki de girdiği rutin oldukça sıkıcıydı.

Yedi otuzda kalk. Sekiz otuzda metroya bin, dokuz on beşte Starbucks’da kahve iç. Dokuz otuzda masanda ol. Hepsi sanki Abba’nın “The Day Before You Came” şarkısında olduğu gibiydi. Ne var ki bu sefer onun için gelecek kimse yoktu. Gün boyunca iyiydi. İş yoğun, meşgul edici ve tanıdıktı, iyi bir uyku çekiyordu. Çoğu gece dokuzda yatakta oluyordu.

“Daire çok güzel. Bak.”

Sophie telefonunu kullanarak Kate’e dairede hızlı bir tur yaptırıp önce balkonu, sonra mutfığı, yatak odasını ve banyoyu gösterdi.

Sophie kahvaltı barının taburesine dönerken, “O duş nefes kesici,” dedi Kate.

“Evet, oldukça güzel.”

“Şimdi ihtiyacın olan şey, onu seninle paylaşacak hoş bir adam.”

“Kate!”

“Yani, düşünüyordum.”

Sophie irkildi.

“Ben bunu yaşadım. Josh’tan sonra Ben’le tanışmak başıma gelen en güzel şeydi. Seni eski ilişkinin üzüntüsünden kurtaracak bir yara bandına ihtiyacın var.”

“Yara bandı mı?”

“Evet. Seni eğlendirerek James’i kafandan atmana yardımcı olacak biri. Bir kaçamak.”

“Ben böyle iyiyim,” dedi Sophie ciddi bir sesle.

“Orada saat kaç?” diye sordu Kate, konuyu birden değiştirip Sophie’yi şaşırtarak.

“Altı-otuz.”

“Altı-otuz.” Kate’in sesi suçlar gibiydi.

“Evet.”

“Cuma akşamı, saat altı buçuk ve sen evde yalnızsın. İki haftadır oradasın. Empire State Binası’na gitmedin. Central Park’a da gitmedin. Değil mi?”

Yalan söyleyemeyen Sophie başını iki yana salladı.

“Hiçbir şey yapmadın, değil mi?” Kate’in yüzüne yansıyan endişe, Facetime görüntüsünün bulanıklığı içinde bile belliydi.

Sophie, Kate’e surat astı.

“Senin için endişeleniyorum.”

“Endişelenme. Ben iyiyim. Gerçekten. Toparlanmak biraz zaman alıyor. Herkes çok meşgul ve hayat burada çok hızlı geçiyor gibi geliyor. Çok insanla tanıştım.” Sophie ona göstermeden parmaklarını çaprazladı. “Ev sahibim Bella, alt kattaki pasta fırını-
nı işletiyor. Çok arkadaş canlısı. Üst katta oturuyor.” Sophie iki hafta önce geldiğinden bu yana Bella’yı görmediğini Kate’e itiraf etmeyecekti. “Onun kuzeni Todd var, dergide çalışıyor. Gecelerin Adamı sütununu yazıyor. O gerçekten çok hoş biri. İşte bana gerçekten çok yardımcı oldu. İlk günümde metro istasyonunu gösterdi. Dergiden içeri girerken kapıdaki güvenliği atlatmamı sağladı.” Sophie ona hikâyenin tamamını anlattı ve sonra Madison’dan bahsetti ve Todd’un ona gönüllü olarak bir masa bulduğunu nakletti.

“Bu Todd çok hoş biri gibi görünüyor,” dedi Kate.

Sophie güldü. “Ona hoş demek çok hafif kalır. Todd ilk görüşte insanı çarpacak kadar muhteşem bir adam. Derginin inter-

net sitesine bak. Birinci sınıf bir kadın avcısı. Benim hiç tipim değil. İşyerindeki herkes çok iyi ve benim en son gelişmelerden haberdar olmam için yapacak çok şeyim var. Başka birinin işini üstlenmek...”

“Ooo! Şu mavi gözlere bak.” Kate’in başı sol tarafındaki dizüstü bilgisayara çevriliydi. “Muhteşem biri.”

“İyi bir fotoğrafçılık,” dedi Sophie, Todd’un internet sitesindeki resmini ilk gördüğü zamanki tepkisini hatırlayarak.

“Bana kalırsa sen çok fazla itiraz ediyorsun.”

“O hiç benim tarzım değil ve kadınlar arasında çok popüler. Reklam bölümünde çok hoş bir adam var.”

“Ah-a,” dedi Kate.

“Lanet olası bir Terrier gibisin, kadın. Buraya geleli daha beş dakika falan oldu. Kendimi toparlamam ve insanları tanımam biraz zaman alacak.”

Kate’in ağzı büzüldü. “Hayır Soph, normalde böyle değilsin.” Uzun bir duraklama oldu. “Senin için uzun zaman almaz. Sen herkesle hemen arkadaş olursun. Bence sen saklanıyorsun. Bu sen değilsin, Soph. Dürüst ol. Senin için endişeleniyorum. Londra’dan uzaklaşmanın senin için iyi olacağını ve New York’ta yeni bir başlangıç yapacağını düşünmüştüm. Sanki kış uykusuna yatmış gibisin.”

Sophie gerildi. İşte bu yüzden evden birini telefonla veya Facetime’la aramaktan kaçınmıştı. Neyse ki anne babası altı aylık bir gemi yolculuğuna çıkmıştı ve onlardan kısa mesajlar ve WhatsApp ile kaçabilirdi. Yolculuk hazırlığı ve evin kapatılmasıyla ilgili uğraşlar sırasında, kafaları meşgul olduğu için Sophie’nin alelacele New York’a taşınma kararını pek fazla sorgulama zamanları olmamıştı ve Sophie onlara James hakkında bir şey söylemekten kaçınmıştı.

Kate’in yüzü telefon ekranından ciddi bir ifadeyle Sophie’ye bakıyor ve ekranın köşesindeki kendi korku dolu yüzü de dönmüş

ona bakıyordu. “Köşeye sıkışmış tavşan” sözü hiç bu kadar gerçek olmamıştı.

Sophie bir an için ona söyleyecek bir düzine şey düşünmeye çalıştı ama yapamadı. Kate’e yalan söyleyemezdi ve kaçmaya çalıştığı korkunç gerçek ağzından dökölmeye başladı.

“Onu özledim. Onun bir pislik olduğunu biliyorum. Onun yalan üstüne yalan söylediğini biliyorum. Ondan nefret ediyorum.” Sophie’nin kalbi sıkıştı ve derin bir nefes aldı. “Ama ben... onu özlüyorum.” Hayır, ağlamayacaktı. “Hem de çok. Sanki içimde büyük bir boşluk var. Bildiğim ve düşündüğüm her şey... sanki dökölüp gitti ve geriye hiçbir şey kalmadı. Kendimi bomboş hissediyorum ve ileriye bakmak imkânsız görünüyor. Geriye bakamayacak kadar meşgulüm. Düşündüğüm şeyler... hiçbir şey değilmiş. Büyük bir yalana dayanıyormuş. Bir parçam hâlâ buna inanamıyor. Ve ben hâlâ... hâlâ onu seviyorum. Ve bundan nefret ediyorum.” Ağzı buruştu, gözlerini kırptırdı. “Gerçekten nefret ediyorum... Hâlâ ...”

“Ah Soph, tatlım. Keşke orada olsaydım. Çok üzgünüm.” Kate eliyle ağzını kapattı, gözlerinde kaygı ve endişe dolu bir ifade vardı. “O kadar uzaktasın ki. Şimdi keşke gitmen için sana cesaret vermeseymişim diyorum.”

Sophie tekrar derin bir nefes aldı, göğsünün şiştiğini hissetti. Bunu Kate’e yapamazdı. Bu adil değildi. Gerçek bir çabayla kendini gülümsemeye zorladı. “Kate Sinclair, sakın kendini suçlu hissetmeye kalkışma. Buraya gelmeyi ben seçtim. Ve gelmek istedim. Sadece bu gece kendimi biraz üzgün hissediyorum. Haklısın. Bir şeyler yapmayı yeterince denemedim. Hiç denemedim. Daha çok uğraşmalıyım. Bu hafta sonu söz veriyorum dışarı çıkıp etrafı keşfetmeye başlayacağım. Ve işyerinde birkaç kişiyle tanışmak için biraz daha çaba göstereceğim.”

Kate ona yaşlı gözlerle gülümsedi. “Aferin sana. Özür dilerim. Başının etini yemek istemedim. Seni özledim.”

“Ben de seni özledim ama söz veriyorum ben... ben iyi olacağımı. Ama sen haklısın. Kış uykusuna yatmıştım. Ama bundan sonra inimden çıkacağım.”

Sophie telefonunu kapatırken gözlerini yumdu. Kate’in sesi olmadan daire yabancı ve boş gibi geldi. Yatağa gitmek için çok erkendi ve bu, onun kendini dayanılmayacak kadar yalnız hissettiği gecelerde yaptığı bir şeydi. Zaten çoğu gece saat on bire kadar uyanık oluyordu. Tavana bakıyor, zamanı geri çevirmeyi diliyordu. Ama bu korkaklıktı ve James’in yaptıklarını değiştiremezdi. Habersiz olmak durumu daha iyi hale getirmiyordu. Ya da tüm o yalanları ortadan kaldırmıyordu.

Tavanda belirgin bir çatlak vardı. Pencereden odanın köşesine doğru kıvrılarak tavanın üçte ikisine kadar ilerliyor ve tekrar dalarak kayboluyordu. Bu çatlak onun James’e yönelik düşüncelerini, sanki bu çatlağın arkasında toplanmışlar ve oradan çizgiyi geçmeye çalışıyorlarmış gibi uzakta tutma mücadelesinin görsel bir hatırlatıcısı haline gelmişti. İşte böyle zamanlarda onu düşünmemek için daha da fazla çaba harcaması gerekiyordu. Mutfakta mutluluk içinde ona yemekler hazırladığı bütün o akşamları... Sabahları uyandığında onun dağınık siyah saçlarıyla yanında yatan başını düşünmemek için. İsten sonra keyifli bir tembellik içinde kanepede birbirlerine sokularak sevdikleri bir dedektiflik dizisini seyrettikleri bütün o akşamları özlememek için.

Sophie iç çekerek ayağa kalktı ve telefonu cebine sokup mutfakta etrafına bakındı. Acaba Kate, mutfağın ne kadar temiz durumda olduğunu anlamış mıydı? Onun geçen hafta sonu her şeyi hiç doğal olmayan bir şekilde aşırıya kaçarak yaptığını ve *Friends* dizisinin on dokuz bölümünü peş peşe izlediğini biliyor muydu?

Açık pencereden içeri dolan sokaktaki kahkahayı, geçen bir arabadan gelen gümbürtülü bas sesini duyabiliyor, ılık şehir havasını, soğan kokusuyla benzin karışımı dumanın kokusunu alabiliyordu. Brooklyn’liler cuma gecesi eğlenmek için sokağa çıkmışlardı.

Sophie bir süre pencerenin kenarında durup geçen insanları izledi. Kot pantolon, bol tişört giymiş ve ters taktıkları beyzbol şapkalarıyla bir grup genç çocuk kaldırımında hızlı adımlarla yürüyor ve birbirlerini dürtükleyip muziplikler yapıyordu. Arada bir kenara çekilip işten geç çıkmış, kararlı bir şekilde son trenlerine yetişmek için acele eden ve eve ekmek götürün şampiyonlar gibi ellerinde alışveriş torbalarıyla geçen kişilere yol veriyorlardı. Aşağıdaki nesheli gürültü ve koşuşturma, Sophie'nin yalnızlık hissini, içine yerleşmiş gibi görünen ve onu paralize ederek dairesinden çıkmasını engelleyen endişeyi artırıyordu.

Kate'e kendi kararından şüphe ettiğini söylememiştir. Bunun çok yanlış olduğu ortaya çıkmış, bazı günler herhangi bir karara varmak onun için imkânsız olmuştu. Hatta New York'a gelmek için bile sanki bilinçli bir karar vermemiştir. Artıları ve eksileri tartmamış, bunun gerçekte nelere yol açacağını düşünmemiştir. Hayır, teklife umutsuz ve açgözlü ellerle tutunmuş, ona sanki korku, öfke ve had safhada bir çaresizlik fırtınasının ortasında karşısına çıkan bir cankurtaran salı gibi sımsıkı sarılmıştı.

Tam pencereyi kapatmak üzereyken, binanın içinden gelen şiddetli bir gürültü duydu, ardından bir çarpma sesiyle bir çatırtı, sonra da yüksek sesle bir lanet okuma geldi. "Şaka mı bu be!"

Aceleyle gidip kapıyı açtı ve bir cesaretle merdivenlerin başına gitti. Bacakları birbirine dolanmış olan Bella alt kattaki merdiven sahanlığında yere serilmiş halde yatıyordu. Sophie telaşla aşağı indi.

Bella'nın kalkmasına yardım ederken, "Ne oldu?" diye sordu.

Gözleri şaşkınlıkla açılmış olan Bella eliyle göğsünü tutuyordu. Çok korkmuş olduğu açıkça belliydi. Zorlukla bir nefes alarak, "Son basamakta ayağım takıldı. Lanet olası bir an için kafa üstü yere çakılacağım sandım." Bella'nın dudakları titredi ve kendini kaldırıp oturma pozisyonu alarak dizini ovuşturdu. Burnunu çekerek başını salladı, gözleri yaşla dolmuştu.

“İyi misin?” diye sordu Sophie. Bella’nın yanında durmuş, kendini işe yaramaz hissediyordu.

“Bi-birazdan iyi olacağım.” Bella gözlerini sıkıca kapattı ve dudaklarını kemirerek dizini ovalamaya devam etti. “Bakmaya cesaret edemiyorum. Burada gerçekten olumlu düşünmeye çalışıyorum ama şu anda bu açıdan bakamıyorum. Hepsi tamamen mahvolmuş mu?”

Sophie pasta süsleme kremalarının saçılmış olduğu merdivenlerden aşağı doğru baktı. Gökkuşaağı gibi kırmızı, sarı, mavi ve yeşil renklerdeki parlak koyu kıvamlı lekeler her yere gelişigüzel yapışmış, boya tabancasından fırlatılmış gibi hemen her basamağa yayılmışlardı.

“Söylemesi zor. Bazıları... belki... kurtarılabilir.” Sesindeki kuşku apaçık belliydi. Oradan bakıldığında oldukça dağılmış görünüyordular.

“Ah, kahretsin!” Bella gözünden akan bir damla yaş öfkeyle sildi. “Lanet olsun. Lanet. Lanet. Son üç saatimi yarınki bir nişan partisi için altı düzine kahrolası küçük kekin üstünü süslemekle geçirdim ve şimdi onların yarısını yere düşürdüm.” Başını dizlerinin üzerine koyup kollarını etrafına doladı. “Bunları yarın sabah dükkânı açmadan önce teslim etmem gerekiyor,” dedi boğuk bir sesle. Başını kaldırdı, gözünden yaşlar akarak burnunu çekti. “Baştan başlamak zorunda kalacağım,” nefesi kesilmişti, “ama ben çok yorgunum.” Yüksek sesle hıçkırmaya başladı.

“Hey, tamam.” Bella’yı o kadar iyi tanımıyor olsa da Sophie en üstteki basamağa onun yanına çöküp kolunu omzuna koydu.

Bir süre kesik kesik nefes alan ve burnunu çeken Bella sakinleşti. “Kahretsin, özür dilerim. Ben sulugöz biri değilim ama... bu bana zor geldi.” Bella yukarı doğruldu. “Ayy, şu rezilliğe bak, şimdi ne halt edeceğim ben? Bunu temizlemek sonsuza kadar sürecektir, sonra yeniden bir parti kek pişireceğim ve onları süslemeden önce de soğumalarını beklemek zorundayım.”

Sophie elini onun omzuna koyarak kuvvetle sıktı. “Bir dakika dur.”

Birlikte hasarı incelediler. “Gökkuşağı kekleri mi?” diye sordu Sophie.

“Evet, şimdi buna pişman olmaya başlıyorum. Siparişleri üst katta tutuyorum çünkü alt katta mutfakta yeterli yer yok.”

“Aslında bu güzel bir gösteri sayılır,” dedi Sophie, gülmemeye çalışarak. Gerçekten de her taraf rengârenkti.

Birlikte bu darmadağın renk cümbüşüne bakarken Bella hafifçe kıkırdadı. “Ben asla bir şeyi yarım yamalak yapmam.”

“Sen belki de yanlış iş seçtin. Her zaman iç dekorasyon işi yapabilirsin. Burası çok renkli görünüyor.” Birlikte kahkahaya boğuldular.

“Pekâlâ,” dedi Sophie, birden eski benliğine bürünerek. “Sırasıyla bir bakalım. Kurtarılabılır olanları belirleriz. Belki onların üzerindeki sızıyı yeniden süsleyebilirsin.”

“Bilmiyorum.” Bella doğruldu, yüzü şimdiden biraz daha aydınlık görünüyordu. “Bazıları oldukça dağılmış görünüyor.” Bella başını iki yana salladı ve eşarbının kenarından birkaç kıvrık saç lülesi çıktı. “Onların arkasından kafa üstü düşmediğim için şanslıyım, sanırım.”

“Sen neden oturup bir kahve içerek dinlenmiyorsun? Oldukça sarsılmış görünüyorsun ve muhtemelen dizine biraz buz koymak gerekecek. Sonra ben burayı temizlemeye başlarım ve bir plan yaparız. Sana yardım edebilirim. Asistanın olurum. İkimiz birlikte, bu çok daha kolay olur.”

Bella durdu ve merdivenlerden yukarı doğru baktı. “Cuma gecesi mi? Sen bir yerlere gitmek üzere çıkmıyor muydun?”

“Hayır. Bu geceyi evde geçirmeyi düşündüm.” Sophie’nin gülümsemesi o kadar kırılıyordu ki yüzünün çatlayıp dağılmasından korktu.

“Normalde buna hayır, sorun yok derim ama o kadar bitkinim ki, yardımın gerçekten çok işime gelir. Ama ben... senin burayı temizlemene izin veremem.”

“Evet, verebilirsin,” dedi Sophie gözlerinde kararlı bir ifadeyle. “Bunu bana bırak. Tepsiyi bana ver, bir çöp torban var mı?”

Sophie, Bella’nın topallayarak dairesine çıkmasına yardım etti ve dizinin üstüne dondurulmuş bir mısır torbası koyarak yatağına yerleştirdi. Bella’nın dairesi, aşağıdaki daireye benzeyen bir düzende idi ama farklı olarak mutfakta tavana kadar ulaşan bir merdiven ve plastik kapkek kutuları olan çok sayıda boş raf vardı.

“Ben kekleri normalde bunlarla taşıyorum ama onlara sadece bir düzine konulabiliyor. Tembelliğim tutunca merdivenlerden aşağı bir seferde inmeye çalışıyordum, o yüzden hepsini bir tepsiye koydum. Bunu da hak ettim.”

Bella ona temizlik bezlerinin yerini işaret etti ve Sophie bir bulashık leğeni alarak merdivenlerdeki pisliği temizlemek için aşağıya indi. Rastgele dağılmış krema topaklarını toplarken kendi kendine gülümsedi. Bir cuma gecesini geçirmenin en cazip yolu bu değildi ama hiçbir şey yapmamaktan çok daha iyiydi.

Yarım saat sonra Bella elinde bir şişe şarap ve iki kadehle topallayarak aşağı geldiğinde Sophie’nin işi neredeyse bitmişti.

Bella son basamakta durup, “Zayıf durumu nasıl?” diye bıkkın bir ifadeyle sordu. “Hayati malzemeler getirdim.” Şişeyi yukarı kaldırdı.

Sophie kaşlarını çatarak koridor konsolunun üstünde duran tepsiyi gösterdi. “On tanesi yeniden kullanılabilir. Ama korkarım geri kalanların hepsi atılacak.”

“Ayy, demek o kadar kötü. Uzun bir gece olacak. Ama akşam yemeği belirlenmiş oldu. İstedğin kadar yiyebileceğin kapkek püresi.” Keklerden birini yakaladı. “Eğer tozlarını temizleyebilirsen.”

Sophie sırtıttı. “Zaten yemiştin ama şarap için kalmaktan ve sana aşçı yamağın olarak yardım etmekten mutluluk duyarım.”

“Emin misin? Cuma akşamı ve gece daha yeni başlıyor. Ben zaten üzgünüm, senin de öyle olmana gerek yok.”

Sophie omuz silkerek ve yarım bir kahkahayla cevap verdi. “Bu gece yapacak başka bir işim var gibi görünmüyor.”

Bella gözlerini kısarak ona baktı. “Aşırı bir meşguliyet içinde olduğum için senden özür dilerim. Sana daha fazla komşuluk yapmalı ve uğrayıp bir merhaba demeliydim. İki haftadır buradasın. Buna inanmıyorum. Ama zaman o kadar hızlı geçti ki. Hadi gel.” Şişeyle kadehleri salladı ve onu bir yan kapıya yönlendirdi. “Burası bizi doğruca mutfağa götürüyor. Düşünüyorum da belki de catering işine girmeliydim. Birisi geçen hafta bana” -parmaklarını araya koydu- “kapkek modası artık geçen yılda kaldı ve düğün pastaları da çok uzmanlaştı, dedi. Genel catering işinde daha fazla para var, bilirsin işte, elde yenen ve açık büfe türü yemekler. Ama cidden, sen neyi tercih ederdin? Bir kapkek kutusunda gelen küçük bir sanat eserinden şekerli bir öpücük mü yoksa susam ve soya soslu bir tavuk bageti mi? Yani hiç kimse, *Ekmek yoksa tavuk yesinler* dememiştir, öyle değil mi?”

Sophie güldü. “Doğru.”

“Hem pastada özel bir şey var. Aşk çağrıştırıyor. Şekerli bir lezzet diyor. O, minik bir elin sarılışı gibi bir şey. Pastalar Noel, kutlamalar, tatiller ve doğum günleri içindir. Düğünler için. Mutlu, çok mutlu günler için. Bu yüzden onları yapmayı seviyorum. Dünyanın daha fazla mutluluğa ihtiyacı var.”

Sophie gülümsedi, Kate’i ve ortak arkadaşları Eva’yı düşündü. “Birisi bana bir zamanlar sevgiyle yapılan şeylerin daha lezzetli olduğunu söylemişti.”

Bella ellerini cıvrıttı. “Bunu sevdim. Çok doğru. Özellikle de bir düğün pastası yaparken. Pastayı kesmek, evli bir çiftin ortaklaşa yaptığı ilk şey. Bu, onların ortaklığını sembolize ediyor.”

“Hiç böyle düşünmemiştim. Çok hoş...” Sophie o tanıdık can yakıcı duygunun kontrolü ele geçirmesine meydan vermemeye çalışarak bir an durdu. Bilincinin kıyısında gizlenen ve fırsat bulur bulmaz ortaya çıkıp içine yerleşmeyi bekleyen bu duygu sürekli orada duruyordu. “Eğer işe yarıyorsa tabii.”

“Ah, hayatım. Sen boşandın mı?”

“Hayır, bekârim. Fazlasıyla bekâr. Ve öngörebildiğim bir süre için de böyle kalmaya niyetliyim.”

“Kötü bir ayrılık mıydı?” diye sordu Bella, içten bir duygudaşlıkla.

“Öyle bir şey,” dedi Sophie iç geçirerek.

“Hangisi daha kötü, emin değilim. Birisiyle olup da ondan ayrılmak mı, yoksa öyle birine hiç sahip olamamak mı?”

Sophie anlamayarak, sorar gibi bir kaşını kaldırdı.

Bella bir an inat eder gibi durdu. “İlgilendiğim biri var ama aptalın teki.”

Sophie birden mutfak tezgâhlarına ani bir ilgi gösterdi. Şu anda başka birinin duygusal dertleriyle başa çıkabileceğinden emin değildi. Neyse ki Bella başka bir şey söylemedi ve dikkatini şarap şişesine vererek iki büyük kadehi beyaz şarapla doldurdu.

“Tanrım, bu çok güzel,” dedi Sophie, ona dönerek.

Karşısında, türlü porselen tabakla dolu; aslında “dolu” demek hafif kalır, tıklım tıklım doldurulmuş meşe ağacından bir şifonyer vardı. Üstteki dar raflarda farklı şekillerde göz alıcı tasarımlı tabaklar, sunum konusunda belli bir tema gözetilmeden yerleştirilmişti; ellili yıllardan retro blok desenliler, eski tip çiçek desenliler, sade çağdaş tasarımlılar... Hepsi de zümrüt yeşiliyle tavuskuşu mavisinin, canlı pembelerle saf beyaz ve kırmızıların yan yana geldiği bir renk cümbüşü içinde sergilenmişti. Aşağıdaki açık raflarda düşecekmiş gibi dizilmiş yığınla başka tabaklar vardı.

Sophie’nin bakışlarını takip eden Bella omuz silkti. “Ben tabak topluyorum. Sunum için neye ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.”

Şifonyerin yanında, bir kez oturduğunda bir daha kalkmak istemeyeceğin türde çiçek desenli bir kanep, üzeri gazete ve dergilerle dolu ahşap bir kahve sehpa ve bir çift düz pembe kadife koltuk vardı.

Bütün bunlar, karşı taraftaki paslanmaz çelik tezgâhlar ve modern cam kapaklı buzdolabıyla uyumsuz görünüyor olmalıydı, fakat bunlar da aynı şekilde çeşitli renk ve formlarla dolu olduğundan, her iki taraf birbirini tamamlıyordu. Bella'nın biraz renk sevdiği açıkça belliydi. Tezgâhların üstünde, içinde porselen spatulalar, tah-ta kaşıklar ve çırpma telleri olan parlak renkli mutfak kapları vardı.

Sophie kendini rahatlamış hissetti. Mutfaklar, içinde bulunmak için iyi yerlerdi. Onların içindeyken nerede olduğunu biliyordun. Mutfakların emniyetli ve güven veren bir yanı vardı, bir şey pişirdiğin zaman, doğru miktarları ve doğru malzemeleri eklediysen ve doğru şeyleri yaptıysan sonunda ne alacağını bilirdin. Böyle stokları bol ve zengin bir mutfak, sanki eve gelmek gibiydi.

Bella kadehini kaldırarak, "Şerefe," dedi.

"Şerefe."

Kadehlerini tokuşturdular.

"Teşekkürler Sophie. Buna gerçekten minnettarım."

"Henüz bir şey yapmadım."

"Temizliğin dışında. Ve manevi destek olmanın."

Sophie mutfağa baktı. "Peki, benden ne yapmamı istersin?"

"İlk olarak yeni bir kapkek hamuru yapmaya başlamam gerekiyor. Ve eğer sen benim kurtarıcı kızım olarak tartma ve ölçme konusunda bütün malzemeleri tartarak halledebilirsen, bu harika olur. Benim temel tarifim burada." Panoya tutturulmuş, üzeri kaplı bir sayfayı işaret etti. "Ölçüler orada. Tereyağı çubukları buzdolabında. Kuru malzemeler kilerde. Yumurtalar rafta. Tanrı'ya şükür, bu haftaki gerekli stokları yapmıştım."

Geçen iki hafta içinde ölçüleri dönüştürmeyle ilgili hızlı bir ders almış olması sayesinde Sophie konuya hakimdi ve bir tereyağı çubuğunun yarım su bardağı tereyağına ya da İngiliz ölçülerine göre dört ons'a eşit olduğunu biliyordu, bu yüzden Bella'nın hızlı talimatlarını takip ederek tüm malzemeleri profesyonel Kitchen Aid mutfak robotunun yanında bir araya getirdi.

Sophie, parlak kırmızı emaye robotu bir evcil hayvan gibi okşayarak, “Evimde bunlardan bir tane var,” dedi.

“Ne aptalım, senin bir gurme olduğunu tamamen unuttum. O halde yemek de yapabilirsin.”

“Birazcık,” dedi Sophie gülerek.

“Ben yeni bir parti krema hazırlayıp şunların üzerini kaplarken sen de hamuru hazırlayabilirsin.”

“Seni bir gün izleyebilir miyim diye soracaktım. İngiliz tarzı ikinci çayı konusunda bir yazı üzerinde çalışıyorum, kapkekler yapmak ve üzerlerine güz temalı, yani sonbahar demek istedim, süslemeler yapmak istiyorum.”

“Aa, yardım etmeyi çok isterim. Sonbahar yaprak renkleri çok iyi olur. Mevsime uygun bir sunum yapabilirim. Hangi lezzetleri kullanacağımı düşünmeliyim.”

“Zencefilli kekler yapabilirsin.”

“Nedir o?”

Sophie ne olduğunu açıkladı. Çok geçmeden ikisi de karşılıklı birbirlerine pasta tarifleri ve fikirleri vermeye başladılar ve kapkeklerin ilk partisi fırından çıktığında bir şişe şarabın çoğunu içmişlerdi.

İkinci kapkek partisi fırına verildiğinde kadehlerinin dibinde kalan son damlacıklarla yere çöktüler. Yorgun bir sessizlik içinde, fırındaki kapkeklerin yavaşça kabarıp altın rengine dönüşmesini izlediler.

Sophie iç geçirerek son bir yudum şarap aldı. “Kek, kabının içinde puf diye kabardığında o an gibisi yok. O anda dünyanın bir anlamı varmış gibi hissediyorum. Olması gereken şey olduğunda, her şey iyi gidiyor.”

“Bunu hiç böyle düşünmemiştim ama haklısın. O an gibisi yok. Puf.” Bella şarap kadehini Sophie’ye doğru kaldırdı. “Puf, mükemmel bir sözcük. Ama benim orada mükemmel bir kanepem varken burada oturmamız delilik.” Kendini zorlayarak beceriksizce ayağa

kalktı ve topallayarak pembe koltuklardan birine doğru gitti, yavaşça oturarak zedelenmiş bacağını dağınık masanın üzerine uzattı. Sophie de onu takip ederek karşısındaki kanepeye gömüldü.

“Sophie, hızır gibi yetiştin. Eğer sen olmasaydın bütün gece merdivenlerde deliler gibi ağlardım.”

“Dizin pek iyi değil galiba?” Sophie koltuktan bile Bella’nın yaralı dizinin diğer dizinden neredeyse iki kat daha şişkin olduğunu görebiliyordu.

“Hayır. Ağrıyor. Ve çok gergin. Kahretsin, umarım yarın araba kullanabilirim.” Bella eğilip dizini yokladı. “Çok şişmiş. Zor bükebiliyorum.”

“Onları teslim etmeye yardımcı olabilecek başka biri var mı? Taksiye koyabilir misin?”

“Koyamayız. Aslına bakarsan bu, iki kişinin yapacağı bir iş. Kutuları teslim edecek birine ihtiyacım var. Bunu genel olarak arkadaşım Wes’ten isterim ama...” dudaklarını büzdü, “bu konuda yardımcı olabilir misin diye sana soracaktım.”

“Elbette, sorun olmaz. Arabayı sürmeyi teklif ederdim ama...” Sophie yüzünü buruşturdu. En son ne zaman direksiyon başına geçtiğini hatırlamıyordu. Londra’nın merkezinde yaşadığı için her zaman toplu taşıma araçlarını kullanıyordu.

Bella irkildi ve saatine baktı. “Beyaz atlı prensi çağırmayı deneyebilirim... Bakalım Todd müsait mi? Onun bir cuma gecesi buralarda olma ihtimali sence ne kadardır?”

“Çok zayıf,” dedi Sophie. “Aslında bütün hafta boyunca bir sürü güzel kızdan ona gelen telefonlara verdiğim cevaplara bakacak olursak, muhtemelen yatakta sonlanacak bir randevuya gitmiştir derim ben.”

Sophie çoktan Todd’un Gizemli Kedi Macavity’ye* benzediği-

* T.S. Elliot’ın kitabından uyarlanan ünlü *Cats* müzikalindeki, ardında iz bırakmayan gizemli suçlu kedi karakteri. -çn.

ne -yani asla orada olmadığına- karar vermişti. Sophie ofisteyken o asla masasında olmuyordu, ancak ortalıkta onun orada olduğunu gösteren kesin belirtiler görülüyordu. Bunlar genellikle boş kahve fincanları ve kurabiye kırıntılarıydı. Şirket santrali ona gelen telefonları sürekli Sophie'nin dahili hattına bağlıyordu, bu yüzden Todd'a ulaşmaya çalışan çok sayıda kadından peş peşe gelen şımarık ve arkadaşça telefonlara cevap verir duruma gelmişti. Adil olmak gerekirse -bu Sophie'nin güçlü yanlarından biriydi, adil olmak konusunda son derece iyiydi- kadınlar her zaman kesinlikle çok sevimliydi ve Todd'un onları geri aramaktaki ihmalini, oldukça şaşırtıcı bir şekilde, tamamen anlıyorlardı.

"Ah, zavallı Todd. O kadar meşgul ki. Ona Lacey'nin tekrar aradığını söyleyebilirsen minnettar olurum."

Zavallı Todd. Aslında zavallı Lacey. Bu hafta dört kez aramıştı. Peltek sesli Cherie üç kez, tiz sesiyle kıkırdayıp duran Amy de iki kez aramıştı.

"Yani onu aramak zorundayım," dedi Bella ve koluyla alnını silerken yüzüne bir miktar un bulaştırdı. "Arabalı başka biri aklıma gelmiyor."

Parmaklarını telefonunun ekranına dokundurdu. Sadece iki kez çaldıktan sonra Todd'un telefona cevap verdiğini duyan Sophie çok şaşırdı.

"Selam Todd."

"Selam Bellabella. Neler yapıyorsun?"

"Bir felaket yaşıyorum. Yardımına ihtiyacım var."

"Dökül."

"Yarın sabah yapılacak bir teslimata yardım edebilir misin? Greenpoint'in diğer yakasına altı düzine kapkek götürmem gerek."

Sophie bir yığın soru ve bahane duyacağını düşünerek bekledi.

"Tabii. Ne zaman?"

"Biraz erken korkarım. Onları sekizde teslim edeceğimi söyledim çünkü dükkânı açmak için geri dönmem gerektiğini dü-

şündüm. Cumartesi çalışan kızlarım saat ona kadar işe başlamaz. Müşteriyi aramak ve bunu değiştirmek için vakit biraz geç.”

Bella koltuğunda geriye yaslandı.

“Sorun değil. Yedide orada olacağım. Sen kahveyi hazırla.”

“Todd, sen bir meleksin.”

“Bu, senin o muhteşem kapkeklerine ömür boyu hak kazandığım anlamına mı geliyor?”

“Kesinlikle. Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Bella, Sophie’ye döndü. “O bir star. Peki, sen onunla gidebilir misin? Affedersin, muhtemelen başka planların vardır.”

“Elbette yardım ederim.”

“Saat dokuzda işin bitmiş olur.”

Harika. Böylece geriye doldurulacak bütün bir gün kalıyordu.

Bölüm 6

Hızla öne atılıp onu ilk kapkek kutusundan kurtaran Tod, “Selam İngiliz,” dedi. Bir televizyon reklamında görülen tümüyle sağlıklı, neşeli ve canlı bir karakter gibi ışıldıyordu, düğmeli beyaz bir gömlek ve mükemmel şekilde bronzlaşmış bacaklarını gösteren bir denim şort giymişti. Sophie neden yaptığına emin değildi ama neyse ki saçlarını yıkamış, değişiklik olsun diye saç kurutucusuyla yumuşak bukleler halinde kurutmuş ve biraz makyaj yapmıştı. Böylece onun yanında kendini sokakta yaşayan evsiz bir kadın gibi hissetmedi. Daha da iyisi, gözlerinin rengiyle harika uyum sağlayan en sevdiği kobalt mavisi keten gömleğini ve (bugünkü gibi düzgün duran saçları dışında) kesinlikle en dikkat çekici özelliği olan bacaklarının güzelliğini ortaya çıkaran kesik paçalı bir şort giymişti.

Ama, şık giyinmiş olsa bile Todd’un altın gibi ışıldayan güzelliğinin yanına yaklaşması söz konusu değildi. Bir haremi dolduracak kadar kadının nefesleri kesilmiş halde telefonla onu arayıp durmaları boşuna değildi.

“Günaydın Todd,” dedi Sophie, özellikle canlı bir sesle. Birden içini titreten o aptal, ani heyecan belki geri çekilirdi. Bunun sebebi hormonlardı. Öyle olmalıydı. Verilecek en sağlıklı cevap buydu. O, birine vurulacak türde bir kız değildi. Son derece mantıklıydı ve James’den sonra kendini, ilişkiye yol vermeyen bir kaleye kapatmıştı.

“Kaç kutu var?” Todd sırtarak ışıldayan gözleriyle doğruca onun gözlerinin içine baktı. Sophie’nin çarpıntısı yoğunlaştı ve fazladan bir nefes alma ihtiyacı hissetti.

“Sa-sadece iki tane daha.” Ona üstünlük, kibar ve senin-bin-vat-karizman-beni-etkilemez diyen bir gülümsemeyle baktı.

“Güzel.” Todd’un sırtı azalması bile. “Arabam köşede, bekleme yapılmayan alanda. Mutlaka görürsün.” Sokaktan aşağı doğru ilerleyerek omuzunun üstünden ona doğru bağırdı. “Diğerlerini getirebilirsen ben bunları götürüyorum.”

Sophie sakinleştirici bir nefes aldı ve Todd’un arkasından baktı. Tanrım, çok güzel bir sırtı vardı. Geniş omuzları, ince beline doğru daralarak inen sırtı ve şu... evet şu biçimli kızı. Tanrı aşkına, nesi vardı böyle? Zavallı adamı bir nesne gibi inceliyordu. Başını sertçe sarsarak zihnini boşalttı.

Son iki kutuyu almak için mutfığa geri döndü.

“Makbuz burada. Bunu müşteriye vermelisin. Ödemeyi önceden yaptılar. İyi şanslar, sakın risk almayın. Todd’un arabayı yaşlı bir kadın gibi kullanmasını sağla. Bu partide bir uğursuzluk olduğunu hissediyorum.”

“Bella, endişelenme. Onları hayatım pahasına koruyacağım.”

Birbirlerine anlayışla gülümsediler. Bir gece önce işleri çok geç saatte bitirebilmişlerdi.

Sophie iki kutuyu taşıyarak köşeyi döndü ve neredeyse aniden durdu. Todd haklıydı, arabasını gözden kaçırmamasına imkân yoktu. Onun bir BMW ya da Mercedes sahibi olacak türde bir adam olduğu varsayımı tamamen boşa çıkmıştı. Yüzündeki ifadeden sıyrılmak için adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı. Todd’un duygularını incitmek istemiyordu ama duyduğu şaşkınlığı gizleyebilmek birkaç saniyesini aldı. Bu araba berbat bir şeydi, hiç şüphesiz, gördüğü en pasaklı, en döküntü şeydi. Her zaman tiril tiril kanvas şortları ve mükemmel ütülenmiş keten gömlekleriyle temiz pak görünmeye önem veren Todd için son derece aykırı bir arabaydı. Antika Golf’ün sürücü kapısında koca bir göçük vardı, arkadaki tampon eksikti ve parlak mavi renkteki arka kapı paneli, arabanın geri kalan koyu yeşil gövde rengiyle çirkin bir tezat oluşturuyordu. Sophie yanına yaklaştıkça, kaputtaki boyanın, kötü bir güneş yanığından sonra derinin soyulması gibi pul pul kabarmış olduğunu görebiliyordu.

“İlginç bir araba,” dedi, ifadesiz bir yüzle kutuları ona teslim ederek. Arabanın dikkatini dağıtmasına rağmen Sophie, kutuları diğerlerinin yanına yerleştirmek için arka koltuğa doğru eğilen Todd’un şehvet uyandıran kıcına hâlâ arzuyla bakmaktan kendini alamıyordu.

Todd ona döndüğünde, yüzünde haylazlık dolu bir ifade vardı. “Eve gittiğimde araba yoluna park ettiğim zaman babam çileden çıkıyor. Çünkü bu araba komşulara karşı onun havasını söndürüyor.”

Sophie güldü. “Eminim öyledir. Kabalık etmek istemem ama bu araba çöp dökülen alanın bile seviyesini düşürür.” Lastiklere şüpheli gözlerle baktı. “Bunlar gerçekten dönüyor mu, yoksa Fred Çakmaktaş’ın arabası gibi bizim koşmamız mı gerekiyor?”

“Bunu sana bildireceğim. Gertie...” durakladı ve arabanın kapısını okşadı, “zaman zaman huysuzluk etse de sadık bir kızdır. Kış sabahlarını sevmez ama zaten kim sever ki?”

“Bugün çalıştığı ve bu pastaları... her nereye gideceksek, götürdüğü sürece umurumda değil. Bella bize güveniyor.”

Birden ciddileşen Todd doğruldu ve anahtarlarını cebinden çıkardı. “Bella’yı yüzüstü bırakamam.” Sonra yüzü aydınlandı ve her zamanki çekici gülümsemesiyle elini uzatarak, “Haydi, kemerini bağla ve kendini hayatının sürüşüne hazırla,” dedi.

“Beni endişelendiren de bu,” dedi Sophie, ciddi bir sesle ve gözleri parıldayarak dudaklarını birbirine bastırırken, ona gülümsememeye çalıştı. Todd hiçbir şekilde ıslah olmazdı. “Bu civarda kimsenin beni tanımıyor olmasına minnettarım.”

Todd eliyle göğsüne vurdu. “Şşş. Onu kızdıracaksın.”

Sophie arka koltuğa, kutuların yanındaki yere oturdu.

Todd sürücü koltuğundan telefonunu arkaya ona uzattı. “Al, senin bana yol tarifi yapman gerekecek. Şarj olurken sesi çalışmaz ve şu anda pil seviyesi düşük. Fulton Sokağı’nı geçene kadar yolu biliyorum ama ondan sonra yönlendirilmeye ihtiyacım olacak.”

Araba bir kükreme ve bir parça patırtıyla çalışmaya başladı

ama Todd tek yönlü bir caddeye çıkarken endişesiz görünüyor ve parmaklarını direksiyona vurarak radyodan yayılan müziğe tempo tutuyordu. Sophie yere ve arka koltuğa bakarken ilginç bir şekilde arabanın içinin ilk halini tamamen koruduğunu fark etti.

“Buradan ilk sağa dön,” dedi Sophie. Bir elinde Todd’un iPhone’unu tutarken, diğer eliyle de kapkek kutularını nazikçe koruyarak arabanın arkasında sağa sola kaymasını engelliyordu. “Neredeyse varmış olmalıyız... Evet,” Sophie ekranı kontrol etti, “bu sokaktan yukarı ve sağdan iki sokak sonra.”

“İki blok sonra, İngiliz,” diye düzeltti Todd, her zamanki aydınlık gülümsemesiyle dikiz aynasından onun gözlerine bakarak. “Seni henüz bir Amerikalı yapamadık.”

“Deneyebilirsin ama ben çok eski ve çok İngiliz bir soydan geliyorum.” Kütüphanedeki ağır deri kaplı İncil’den belli olan kanıta göre Sophie’nin aile soy ağacı II. Charles’ın hanedanına kadar uzanıyordu.

“Meydan okuman kabul edildi,” dedi Todd.

“Ne? Bu bir meydan okuma değil, sadece bir gözlemdi.” Sophie aynadan ona gözlerini devirdi ama tabii ki Todd’un her zamanki sırtışıyla karşılaştı.

Todd’un külüstür arabası son köşeyi dönerek kırmızı kumtasından yapılmış evlerin olduğu bir sokağa girdi.

“Burası çok güzel.”

“Geleceği parlak bir yer. *The Unbreakable Kimmy Schmidt* dizisi burada çekildi. Ve birkaç şey daha var.”

“Duydum ama seyretmedim.”

“Çok tutulan bir dizi. Komik.”

Sophie diziyi Netflix’te izlemeye karar verdi. Böylece onun için bu hafta izleyecek bir şey olacaktı.

Kapkekler güvenli bir şekilde teslim edildikten sonra Sophie dönüş yolculuğu için arabanın ön koltuğuna geçti.

“Kahvaltı yaptın mı?” diye sordu Todd.

“Hayır, vakit çok erkendi ve şimdi de çok geç.”

“New York’a hoş geldin, başka planların olmadığı sürece brunch için vakit asla geç değildir.”

Sophie bir an için tereddüt etti, önceki akşam Kate ile konuşmasını hatırlamıştı. Birkaç hafta önce olsa iki kez düşünmez, muhtemelen bir kahve ya da kahvaltıyı kendi bile teklif ederdi.

“Hayır, bir planım yok. Brunch... harika olur. Eğer vaktin varsa.” Bunu yapmak birkaç saatini öldürmek için harika bir yol olabilirdi ve en azından dışarı çıkmaya başlamak için çaba göstermesine yardımcı olurdu.

Hüzünle yüzünü buruşturdu, aslında fazla bir şeyin değişmemiş olduğunu fark etti. Londra’dayken de hafta sonları vakit öldürmek için uzun saatler harcardı. Hayatının büyük bir bölümünü, James’in yanına gelmesini beklerken askıya almıştı. Ne kadar zaman heba ettiğinin farkına vararak kendine kızdı. Hafta içi akşamları, umutsuzluk içinde onun varlığının her dakikasının tadını çıkarmak istiyor ve bu yüzden dışarı çıkmayıp evde kalıyorlardı. Şimdi bunun mantığı açıkça anlaşılıyordu. Böylece ilişkilerinin ortaya çıkması, James’in onu tanıyan biriyle karşılaşma şansı ortadan kalkmış oluyordu. Tiyatrolara, sergilere, yeni restoranlara gitmemeleri. Noel’de Kew Gardens’a gitmemeleri, Notting Hill Karnavalı’na gitmemeleri, Park’taki Proms konserlerine gitmemeleri.

Ve şimdi burada aynı hatayı tekrarlama tehlikesi içindeydi. İçeride kalarak. Kendi başına dışarı çıkma cesareti göstermeyerek.

“Senin için dünyanın tüm zamanını ayırıyorum.”

Sophie tekrar gözlerini devirdi. “Tabii, bütün kızlara bunu söylediğine bahse girerim.”

“Elbette ayırıyorum.” Önüne geçilemez bir gülümsemeyle Sophie’ye baktı. “Bella’nın yakınında harika bir yer var. Café Luluc. İnanılmaz derecede kalabalıktır ama buna değer. Meksikalı bir aile işletiyor. Harika brunch yapıyorlar. Eğer sıra beklemekten

sıkılmazsan gidip arabadan kurtulabilirim.”

“Yani, kuyruğa girmek demek istiyorsun?” dedi Sophie baskın ses tonunu alaycı bir gülümsemeyle yumuşatarak.

“Sen kuyruğa girersin, ben sırada beklerim,” dedi Todd, ona göz kırparak.

“O halde devam et.” Sophie elinde olmadan ona gülümsedi, bu adamın tasasız neşeli tavrı bulaşıcıydı.

Güneşin altında durup Smith Caddesi’ndeki insanları izlemek Sophie’ye zor gelmedi. Todd, ikamet izni olmasına rağmen bir park yeri bulmanın zor olabileceğini ve bunun biraz zaman alabileceğini söyleyip gitmişti. Sophie beklemeye aldırmadı; insanları izlemek, özellikle farklı bir şehirde olunca, oldukça eğlenceliydi. Bunu neden daha önce yapmamıştı?

Tecrübesi kendisine bu kadar uzun bir kuyruğun, buradaki yiyeceklerin her dakikasına değeceğini söylüyordu. Ayrıca menüyü ayrıntılı olarak incelemek için bolca zamanı vardı. Lise mezuniyet sınavında yaşadığı görkemli başarısızlıktan sonra yiyeceklerle ve İngilizce diline olan tutkusunu mutlu bir tesadüf içinde birleştirme şansı yakalamıştı. Okula bir yıl ara vermeye karar verdiğinde, yerel bir gazetenin yönetiminde yarı zamanlı bir iş ve köyde yeni açılan bir gastro-pub’da bir garsonluk işi bulmuştu. The White Hare in Haresfoot adlı pub’daki yemekler, şimdiye kadar tattığı en lezzetli yemeklerdi ve bununla ilgili bir inceleme yazısı kaleme alıp gazetenin editörü George’a gösterdiğinde yazı hemen yayınlanmış ve ona gazetede bir yemek köşesi yazma işi sağlamıştı.

Nihayet gelip onun yanında kuyruğa girdiğinde, “Neden kaşların çatılmış?” diye sordu Todd.

“Karar vermek çok zor, yumurtalı Florentine mi yoksa elma kompostolu kızarmış tost ekmeği mi almalıyım, bilemiyorum. Ya da yabani mantarlı ve Asiago peynirli omlet mi denemeliyim? Asiago peynirinin ne olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Peki, neden denemek istiyorsun, öyleyse?”

Sophie güneş gözlüklerini çıkardı ve ona bir okul öğretmeni-
nin ayıplayan bakışıyla baktı, “Yiyecek eğitimi için bu önemlidir.”

“Tamam.” Todd başını salladı, bir kereliğine yüzünde her za-
manki gülümseme belirmemişti.

“Ciddiyim. Yeni şeyler denemeyi asla bırakmamalısın. Seni şa-
şırtacak bir şeyi kaçırabilirsin.”

“Senin sözüne güveniyorum. Peki, bu yemek yazarlığı işine na-
sıl girdin?”

Sophie’nin ona hikâyenin tamamını anlatması bittiğinde, resto-
ranın arka tarafındaki bir oturma ünitesine götürüldüler ve beyaz
örtülü bir masanın kırmızı vinil koltuklarına oturdular. Yanlarında
oturan çiftin yiyecekleri servis edilirken Sophie dayanamayıp on-
lara doğru eğildi ve ne sipariş ettiklerini sordu.

Ona anında açık bir dostluk ve coşkuyla cevap verdiler. Bu da
ona, geldiğinden beri ilk defa bunun gerçek anlamda dışarı çıktığı
bir hafta sonu olduğunu hatırlattı ve iki kere utandırdı.

“Şimdi daha da kararsızım,” diye açıkladı Sophie, komşu
masaya gelen yumurtalı Benedict’e çaktırmadan tekrar bakarak.
“Nefis görünüyor.” Boynunu uzatarak restoranın ön tarafına ya-
kın bir masaya üç tabak götüren garsonu izledi. “Her şey harika
görünüyor.”

Geriye yaslanmış, kolunu tembelce koltuğa dayamış olan Todd,
“Gözlerini kapat ve parmağını menüde bir yere bas,” diye önerdi.

Sophie kendini geri çekti ve gözlerini açarak şaşkınlıktan nefesi
kesilmiş gibi numara yaparak, “Böyle bir şey yapmam mümkün
değil,” dedi.

Todd güldü. “Bunu biliyordum. Karar verme zamanı. Garson
bu tarafa doğru geliyor ve ben açlıktan ölüyorum, bu yüzden seçi-
mini yapmak zorundasın.” Numaradan tehdit eder gibi öne eğildi.
“Yoksa ben sensiz sipariş vereceğim.”

“Ha.”

Sophie öfleyip pöflerken garson elinde not defteriyle ve Todd’la bakışarak sabırla bekliyordu.

“Ben Fransız çöreği alayım... ah, aslında, Asiago peyniri nedir, söyler misiniz?”

“Cevizli sert bir peynir, Parmesan veya Pecorino kadar ağır veya kuru değil ama çok benzer.”

“Yaa...” diyerek suratını astı Sophie ve Todd’a döndü. “Bu işi daha da zorlaştırıyor.”

Todd gözlerini devirdi ve garsona döndü. “O, elma kompostolu kızarmış tost ekmeği alacak, ben de yabani mantar ve Asiago peynirli omlet alacağım.” Sophie’ye dönüp çabucak usulca, “Benimkini paylaşabilirim,” dedikten sonra kahve ve portakal suyu sipariş etti.

“Ben çay alayım lütfen.”

Garson not defterine siparişleri yazarak hızla uzaklaştı.

“Bunu yapmak zorunda değildin. Şimdi kendimi suçlu hissediyorum.”

“Hayır, hissetme. Ben burada defalarca yemek yedim. Omlet severim ve yemek eğitimim için de o peyniri deneyebilirim diye düşündüm. Ve sen ikisini de deneyebilirsin.”

“Çok kibarsın.”

“Kibar benim göbek adımdır,” dedi Todd dalga geçerek.

Sophie göz ucuyla onu inceledi. Bazı insanların kibarlığı kendi çıkarlarına hizmet etsin diye ve neredeyse hesaplı olabiliyordu, oysa Todd’un ki son derece doğaldı.

“Peki, New York’u nasıl buluyorsun?”

Sophie omuz silkti. Gözlerini kaçırarak tavandaki süslemeyi inceledi. “Buraya geleli daha iki hafta oldu. Ve zamanımın çoğunu işte geçiriyorum.”

Bakışlarını indirip Todd’a baktığında gözlerinde şüphe dolu bir bakış gördü.

Birden kendini savunma ihtiyacı duyarak masanın üzerine dökülmüş tuz taneleriyle oynadı. “Daha çok zaman var. Altı ay buradayım.”

Todd’un bir kaşını kaldırması, onu daha fazla açıklama yapmaya itti. “Acelem yok. Her şey yarın ve yarından sonra da yerinde duruyor olacak.”

“Evet ama burası New York. Asla uyumayan şehir, hatırladın mı? Yemek saatlerinde şehir merkezine gitmiş olmalısın.”

“Ee... pek gittim sayılmaz.”

“Ne?” Todd ona şüpheyle baktı.

“Ben genellikle bir kahve alıyorum ve...” omuz silkti. Meydandaki kahve dükkânına giderek içecek bir şey almayı, oturup insanları seyretmeyi, telefonunda Facebook’a ya da başka bir şeye dalmış gibi davranmayı alışkanlık haline getirmişti.

“Dışarı çıkmaya çalışmalısın. Central Park bir bloktan daha yakın bir mesafede.”

“Ben... sanırım. Sadece... yani.” Bu kadar savunma içinde olmaktan nefret etti. “Tanrım, özür dilerim, normalde bu kadar acınası biri değilim. Ben istememiştim... yani, buraya gelmeyi beklemiyordum ama sonra her şeyi hızlı bir şekilde değiştirmek zorunda kaldım ve şimdi her şey çok...”

“Bunaltıcı mı?” diye sordu Todd, yumuşakça.

Sophie ona minnettarlıkla baktı.

“Evet. Şimdi burada kendimi birden herkesin son hızla gittiği bir yolda, yavaş gidilen şeritte ilerliyormuş gibi çaresiz hissediyorum.”

“Üstesinden gelirsin. New York gibisi hiçbir yerde yok. Ama burada yalnız kalmak çok kolaydır. İsimsiz biri olursun.”

“Bütün büyük şehirlerde bu böyle.”

“Doğru. Peki, neden buraya gelmek istemedin? Burası Büyük Elma. Herkes New York’a gelmek ister.” Parmaklarını açarak her iki elini de havaya kaldırıp oyuncu bir tavırla salladı.

Sophie onun bu beklenmedik sezgisi karşısında şaşırarak yüzüne dikkatle baktı.

“Nasıl anladın?”

“Ben sadece güzel bir yüzden ibaret değilim, yani. Dinliyorum. Neden buraya gelmek istemediğini anlatacaktın.”

Sophie irkildi. Bütün hikâyeyi ona anlatmaya utanıyordu.

“Oldukça mutluydum. Sonra erkek arkadaşımdan ayrıldım ve neden olmasın diye düşündüm.”

Todd şüpheyle bir kaşını kaldırdı. “Ne zamandır onunla birlikteydin?”

“İki yıl.”

“İki yıl! Hadi canım. Bu, bazı evliliklerin süresinden bile daha uzun.” Durakladı ve sonra yavaşça, “Peki, bu ayrılık kalıcı mı?” diye sordu. “Tekrar bir araya gelme şansı yok mu? Yoksa ona neyi kaçırdığını göstermenin bir yolu mu bu? Bir yüzük kutusuyla senin peşinden gelme ihtimali var mı?”

Onun bu şüpheciliğinden hayal kırıklığına uğrayan Sophie, şaşkınlıkla baktı. “Elbette ki kalıcı.” Sophie’yi kuşatan ve normalde kontrol altında tuttuğu acı birden patladı. “Tamamıyla kalıcı.”

“Aşkın bu kadar kolayca nefrete dönüşmesi ne tuhaf.” Todd’un hiç eğlenir gibi bir hali yoktu, sesinde bıkkın bir düş kırıklığının izleri vardı. “Aslına bakarsan hiç de tuhaf değil. Son derece kolay olabilirmiş gibi görünüyor.”

Sophie yutkundu. “Ama bazen öyle olmuyor.”

Sophie uyanmak ve bunun büyük bir hata olduğunu, Anna ile evli olan James’in aslında başka bir James Soames olduğunu öğrenmek isterdi. Ne yazık ki Anna o gün yanında iki fotoğraf getirmişti. Bir tanesinde, ışıldayan gelinin yanında smokinle duran, diğerinde şefkat dolu bakışlarla yeni doğan Emma’ya bakan James’in yüzündeki ifade, canını çok yakmıştı. Göğsünü sıkıştıran şiddetli bir ağrı nefesini kesmişti.

“Orada çok ince bir çizginin olması bana ilginç geliyor. Birbirinden ayrı yaşayamayan bir çift, nasıl oluyor da sonradan ayrılırken ekmek kızartma makinesini kimin alacağını tartışır duruma gelebiliyor?”

“Biz ekmek kızartma makinesini tartışmadık.” Sophie yutkundu. “Biz hiçbir zaman tartışmadık. Bu da şunu gösteriyor. Aşkın gözü kördür.”

Geriye baktığında ne kadar kör, sağır ve dilsiz olduğunu anlamıştı. Oysa ortada fazlasıyla ipucu vardı.

“Bu deyiimi hiçbir zaman anlayamadım. Aşkın gözü kördür. Öyle midir? Tırnak içinde, *âşık olduğun zaman*,” -Todd’un parmaklarıyla yaptığı o korkunç alıntı işareti, onun bu konudaki düşüncesini tam olarak anlatıyordu- “yapılan her şeyi incelememişin? Söylenen her şeyi analiz etmez misin? Her bir sözün ve ifadenin anlamını analiz etmez misin? Ben aşkın insanı kör edeceğini sanmıyorum, bu muhtemelen şehvet olmalı. Cinsel çekiciliğin verdiği bir göz kamaşması.”

“Yani sen aşka inanmıyorsun?”

Todd somurttu. “Bu bir fikir, eğer istersen bir sosyal kavram da diyebilirsin.”

Sophie bir New Yorkluyu dinliyordu ve sanki farklı bir insan konuşuyormuş gibiydi. “Şarkılar, kitaplar, hepsi âşık olmaktan söz eder. Birini önemsiyor olmayı anlıyorum. Karşılıklı saygılı bir ilişki içinde olabilirsiniz. Ona sadık kalacağına söz verebilirsiniz... ama sonuçta, insanlar doğası gereği bencil ve çıkarıcıdır. Biz hep önce kendi menfaatimize bakarız. Bu her şeyi kapsayan ideal aşk, kalpler ve çiçekler, fedakârlıklar, bunların hepsi birer kurgu. Kitaplar, şarkılar.”

“Vay.” Sophie, tüm bu kelimeleri tek tek kendi umutsuzluk ve ihanet süzgecinden geçirdiği sırada durakladı ve yaşadıklarına rağmen, “Bu söylediklerin çok iç karartıcı,” diyebildi ve bir rahatlama hissetti. Kalbinde sıkıca yer etmiş olan buzdağının küçük bir

kısmı erirken gülümsedi. “J ile olan her şeye rağmen,” onun ismini yüksek sesle söylemeyi ve hayatında ona daha fazla yer vermeyi reddederek, “hâlâ bir gün, aşkı bir başkasında bulacağıma inanıyorum,” dedi.

“Ve bu arada sen... nasıl diyelim, sığınacak duygusal bir liman aradın, o da tesadüfen New York oldu.”

Sophie, onun oldukça isabetli özetinden rahatsızlık duyarak koltuğunda kıpırdandı.

“Onun gibi bir şey.”

“Bu, hayatı korkunç bir şekilde boşa harcamak demek.”

“Ne?”

“Burası dünyadaki en büyük şehirlerden biri. Brooklyn de yaşanacak en iyi bölgelerden bir tanesi. Altı ayda buranın ancak yüzeyini kazıyabilirsin. Buradaki her lanet dakikanın keyfini çıkarmalısın. Bazı yerleri keşfetmeye git. Prospect Park. DeKalb Market Hall, Fulton Caddesi’nin kuzeyinde. Yaklaşık üç blok ötede. Oranın gerçek bir gurme cenneti olduğunu duydum. Kent Caddesi’nde harika bir bit pazarı var. Önümüzdeki hafta sonu ne yapıyorsun?”

“Ben...” Sophie omuzlarını kaldırdı.

“Ev işlerinin dışında?” diye bastırdı Todd.

“Bir ara kirlileri yıkamam lazım.”

“Bebğim, kirliler hakkında zaten konuştuk. Çamaşırlarını yıkamaksa bütün gününü almaz. Oradan çıkmalısın. Ama yine de bana akşam yemeği pişirebilirsin.” Başını umutlu bir bakışla yukarı kaldırdı ve Sophie’yi güldürdü.

“Harika. Bu senin, benim kirlilerimi -çamaşırlarımı- yıkama engel olmaz ama iç çamaşırlarımı ellemenin istediğimden emin değilim.” Sophie dairesinde bir çamaşır makinesi olmamasına şaşırıyordu. Ufak tefek birkaç şeyi elde yıkamıştı.

“Ben, iç çamaşırlarını elleme konusunda oldukça iyiyim.”

“Nedense bu beni hiç şaşırtmadı. Yine de ben pas diyorum.”

“İngiliz, sana bir ipucu. Hoyt Caddesi üstünde bir çamaşırhane var. Bir yükleme için beş dolar veriyorsun. Yıkanmış, kurutulmuş ve katlanmış olarak alıyorsun.”

“Bunu bilmek güzel. Ben bunu hiç düşünmemiştim.” Sophie biraz daha dikilerek oturdu ve bu olasılık onu canlandırdı. “Bu öğleden sonra bunu mutlaka yapacağım.”

“Amerika’ya hoş geldin.”

Bölüm 7

Çamaşırhanenin kokusu yumuşak ve temizdi, çamaşır kurutma makinelerinin rahatlatan uğultusu dışarıdaki sokağın gürültüsünü hafifletiyordu. Bu sesin, çamaşır yumuşatıcısı gibi ruhu yumuşatan bir etkisi vardı. Sophie büyük bir torba kirli çamaşırı verdi ve kadına beş dolar ödedi.

“Ne zaman hazır olur?”

Yaşlı Vietnamlı kadın, parmağıyla formika tezgâhın üstünü tıklatarak bozuk bir İngilizceyle, “Saat beşçükte. Sen gel,” dedi. “Saat beşçük.” Çocukça olmasına rağmen Sophie gülmemek için kendini zor tuttu.

“Bugün mü?”

Kadın hakarete uğramış gibi baktı. “Evet.”

“Harika. Teşekkür ederim.” Bu iyi bir hizmetti. Sophie, Todd’un dün öğleden sonra verdiği tavsiyeye şükretti.

Kadın, masallardaki cüceler gibi çarpık bacaklarıyla kurutuculardan birine doğru yürüdü ve kendinden daha büyük çarşafı makineden dışarı çekmeye başladı.

“Ah, söylemeyi unuttum. Beni Todd gönderdi.”

Kadın çarşafı bıraktı. “Todd. O iyi çocuk.” Gülümsedi. Adamın büyülemediği bir kadın var mıydı acaba?

Sophie, o gün öğleden sonra geç bir saatte temiz iç çamaşırı alacağı sözüyle ve bir şey başarmış gibi hissederek dükkânı terk etti. Evet, sadece bir çamaşır yıkamaydı ama kendini normal biri gibi hissetmesini sağlamıştı. Sanki artık normale dönmeye başlamış gibiydi. Hafta sonu yapılacaklar listesine büyük bir tik işareti atabilirdi. Artık yapması gereken tek şey bugünün geri kalan kısmını doldurmaktı.

Yürümeye devam edebilirdi ama Hoyt Caddesi ya da en azından yolun bu kısmı, bir blok ötedeki Smith Caddesi kadar süslü görünmüyordu. Burada, camları broşürler ve ucuzluk teklif eden reklamlarla dolu birkaç bakkal ve şarküteri dükkânı, camları kirli ve el yazısı ilanlarla elli sente kola vaat eden büfeler, uyduruk bir eczane, tavuk ve pizza satan bir büfe, bir bisiklet mağazası vardı. Metal panjurlu ve sıradan mağaza cephelerinin, bir sokak ötedeki hoş görünümlü ahşap cepheleri ve süslü isimleri olan şık mağazalarla hiç alakası yoktu.

Büyük beden kapüşonlu sweatshirt ve kocaman spor ayakkabılar giymiş iki yeni yetme genç, bir lamba direğine dayanmış olan bisikletlerine yaslanarak onu süzmeye başladı. Arkasından kendisini izleyen iki çift gözün bilincinde olan ve kendini korumasız hisseden Sophie, adımlarını hızlandırdı ve süratle evine doğru yürümeye başladı. Etrafı keşfetmek için tüm iyi niyetli düşünceleri birden yok olup gitti.

Pasta fırınına yaklaşınca Bella'nın pencereden kendisine coşkuyla el salladığını fark etti.

"Hey Sophie! Günaydın, gel ve Ed'lerle tanış." Bella onu tuttu ve kalabalık masaların arasından geçirerek, yanan fırınların ve taze pişmiş keklerin hafif buharlı havasıyla dolu sıcak mutfağın içine sürükledi.

"Bu Edie ve bu da Ed. Çocuklar, yeni komşum Sophie ile tanışın. Sen zaten geldiğinde Wes'le tanışmıştın." Büfeye yaslanmış olan Wes, başını sallayarak gülümsedi ve onu selamladı.

Koltukta oturan iki kişi aynı anda mükemmel bir uyum içinde ona, "Selam Sophie," dediler ve birlikte hareket eden, hatta giysilerinin soluk yeşil ve kahverengi tonlarına varana kadar aynı olan bir çift ürkütücü ikiz gibi, ellerini aynı yavaş tavırla kaldırıp salladılar. Her ikisi de çok zayıftı, keskin açılı yüz hatları ve aynı tonda kısa kesilmiş kahverengi saçları vardı ama Ed'in çenesindeki kıllar, başındaki saçlardan çok daha fazlaydı. Popüler bira marka-

larının reklamlarında ya da oduncularda görülen türde muhteşem bir sakalı vardı.

“Fırının tüm ekmeğini hazırlıyor ve tedarik ediyorlar,” diye açıkladı Bella.

“Simitleri de,” diye lafa girdi çiftin daha kadınsı görüneni.

“Ve de küçük ekmek somunlarını,” diye ilave etti diğeri.

“Kahve?” diye sordu Bella. “Bir koltuk kap. Lezzet testi yapıyoruz. Bana ikinci bir görüş verebilirsin.”

Kahve sehпасının üzerindeki kâğıtlar temizlenmişti ve ortasında dilimlenerek açılmış birkaç farklı ekmek somunu bulunan büyük bir ekmek tahtası vardı.

“Çok güzel olur, teşekkürler.” Sophie koltuklardan birine gömüldü.

“İşte.” Ed hemen ona iri bir parça ekmek uzattı. “Bunu dene. Ballı, cevizli.”

Edie gücendi. “Bu hiç adil değil.”

“Ardından seninkini dener,” dedi Bella. “Doğrusunu istersen, çok rekabetçiler.” Sophie’ye yoğun aromalı ve koyu bir kahve verdi.

Ed ve Edie birlikte sırtttılar. “E, tabii.”

“Bu arada, Sophie benim üst kattaki yeni kiracım. Size bahsettiğim kişi. Londra’dan.”

“Süper,” dedi Ed, parmağıyla ekmeği göstererek ve Sophie’yi acele etmeye çağırdı.

Sophie hâlâ ılık olan ekmeği ısırdı. “Mmm, bu çok lezzetli.”

Ed karşısındaki rakip arkadaşına bakıp kendini beğenmiş bir tavırla başını salladı. Sophie hâlâ bu çiftin arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışırken Edie öne doğru eğilerek Ed’i burnundan öptü. “Henüz benimkini denemedi, ahbap,” dedi ve kendine en yakın olan çok açık renkli bir somundan üçgen bir dilim kesti. “Al, burada birazcık ustalık var.” Burun kıvrarak Ed’e üstünlük taslayan bir bakış attı.

Sophie aceleyle ekmek parçasını ısırdı, üzerine çevrilmiş olan dört çift gözün farkındaydı. Bu bayağı ciddi bir işti.

“Tohumlar,” dedi, ekmeğin balmumu gibi gözenekli içine bakarak, “çiya tohumları.”

Edie doğruldu ve gülümsedi. Sophie, aşına olduğu tadı yakalamak için lokmasını çiğnemeye devam etti. “Yoğurt?”

“Bu kızı sevdim,” dedi Edie. “Bu benim kolesterol düşmanı ekmeğim. Çiya tohumu ve yoğurt. Bakın, bu İngilizler ağzının tadını biliyor.”

“Her ikisi de çok güzel,” dedi Sophie. Ballı cevizli olanı çok daha güzeldi ama Bella ile Wes’in gölgeli ve endişeli bakışları, yanlış seçilecek kelimelerin o anda mutfakta Üçüncü Dünya Savaşı’nı başlatabileceğini ima ediyordu.

“Tamam, satıldı,” dedi Bella. “Haftaya her ikisinden de birer düzine alacağım.”

“Harika,” dedi Edie gülümseyerek. “Şimdi kapkekleri sırala, bebeğim. Sağlıklı saçmalıklardan bıktım. Bu çiya tohumları bu hafta benim sindirim sistemimi tahrip etti. Ve oylama için teşekkürler, Sophie. Peki, seni Amerika’ya getiren nedir? Benim ekmeğimin daha lezzetli olduğunu kanıtlamanın dışında.”

“Sana söyledim, kötü bir ayrılıktan sonra saklanmak için,” diye açıkladı Bella. “Ve onun daha fazla dışarı çıkması gerekiyor.”

Sophie gözlerini kısarak itiraz etti.

“Sen Todd’la konuşmuşsun.”

“Evet, dün gece onunla konuştum. Sana göz kulak olmadığım için beni azarladı.”

“Üzgünüm. Bunu yapmamalıydı.”

“Evet, yapmalıydı. İki haftadır buradasın ve henüz kimseyle tanışmadın.”

“Bu korkunç. Biz sana yardım ederiz,” dedi Edie, kanepede hafifçe zıplayarak. “Seni mahalledeki birkaç kişiyle tanıştırebiliriz.”

“Evet!” dedi Bella. “Frank ve Jim var, caddenin karşısındaki

butiği işletiyorlar. Birlikte bir şeyler içmek için her zaman iyidirler ve mağazada büyük indirim yaparlar.”

“Ah, evet, cumartesi günleri orada çalışan çok sevimli küçük bir adamları var,” diye ekledi Edie.

“Küçük bir adam çünkü yaklaşık on altı yaşında,” dedi Ed ve Edie’nin kaburgalarını dürterek Sophie’ye döndü.

Edie onu duymazdan geldi. “Wes, yolun aşağısındaki bisiklet dükkânını işleten adamları tanıyorsun. Sophie’yi onlarla tanıştırebiliriz. İkisinin de şahane bacakları var. Nefis baldırlar. Taş gibi kalçalar.”

Kucağında üst üste yığılı pizza kutularının arkasında gizlenmiş olarak kapıda beliren biri, “Taş gibi kalçalardan bahseden kim?” diye sordu gevrek bir sesle.

“Maisie! Tam aradığımız kişi.” Bella ona doğru koşup çok güleç ve kısa boylu bir kadının tombul kollarındaki kutuları aldı. “Sen bir sürü insan tanıyorsun.”

“Bunun nedeni herkesin onun cheesecake’lerine bayılıyor olması,” diye gürledi Wes ve kutuları Bella’dan alıp takdirle kokladı. “Mmm, güzel kokuyorlar.”

“Tarçınlı ve karamelli, yeni bir tarif. Ayrıca birkaç tane çilekli ve çikolatalı cheesecake.”

“Mmm, senin çikolatalı cheesecake’ine bayılıyorum. Ed, bana hatırlat, giderken birkaç dilim kapalım. Gücümü artırmam lazım. Bu öğleden sonra yoğrulacak bir düzine ekmek var.”

“Kahve için çok mu geç kaldım?” diye sordu Maisie. “İkizleri ona bıraktığım için Carl’ın beni boşamasından önce yirmi dakikalık bir boşluğum var.” Bir şekilde odadan geçip geniş kalçasını koltuğa yerleştirdi, gözleri sanki mutlu sırlarla doluymuş gibi kıpır kıpır oynuyordu. “Sizin neden bir sürü insana ihtiyacınız varmış, bakalım?”

“Maisie, bu Sophie.” Bella büfeden bir kahve kupası aldı ve yanda duran yarı dolu kahve makinesinden kahve koydu. “Üst

kattaki daireyi tuttu ve New York'ta bir tek kişi bile tanımıyor, yani bizden başka. Ah, bir de Todd var ama o sayılmaz.”

Maisie kahveyi alarak güldü. “Eh Sophie, doğru yere geldin. Bella'nın Pasta Fırını, burası Smith Caddesi'nin bu taraftaki tanışma mekânıdır. Seni birçok kişiyle tanıştıırabiliriz.”

“Ve o bir yemek yazarı,” dedi Bella. “*CityZen* için yazıyor.”

“Ve benim çiıya tohumlu yoğurtlu ekmeğimi seviyor,” dedi Edie, yüzünü buruşturan Maisie'ye bir parça uzatarak.

“Sanırım birileri sevmeli,” diye takıldı Maisie ve uzatılan ekmeği geri iterken iyi huylu Edie ona güldü. “Madem yiyeceklerle ilgileniyorsunuz... içinizde yeni açılan Mezze'yi deneyen var mı? Humus muhteşem bir şey. Aslında onu ilginç yapan ikizler oldu. Hiç beş yaşındaki çocuğun kulağından bir nar çekirdeği çıkarmayı denediniz mi? Bir aile macerası, sizin anlayacağınız.”

Ed, sanki çok önem veriyormuş gibi kafasını bir tarafa doğru eğerek, “Onu baş aşağı tutup sarsmadın mı?” diye sordu.

“Aman, Bay Pratik. Ve işte tam da şunlar yüzünden, yakın bir zamanda çocuk sahibi olmayacağız.” Elleriyle Maisie'nin kalçalarına vuran Edie'nin kemikli kolları iki sopa gibi ortaya çıktı.

Maisie kolunu onun sıksa kollarından birine geçirip kucaklamak için kendine doğru çekti ve herkes kahkahaya boğuldu.

“Senin küçük çocukların yoktur, değil mi Sophie?” diye sordu Edie.

“Hayır.” James'in küçük kızının yoğurt bulaşmış yüzünün görüntüsü aklına geldi ve toparlanmak için yutkundu, “Çocuk yok. Sevgili yok. Koca yok. Özgürüm. Bekârım.” *Ve başıboşum.* Uzun süre, bir çiftin diğerkışısıydı. Birden herkesin ona baktığını ve kesik kesik sözlerle konuştuğunu fark etti. “Özür dilerim.” Yüzü kızardı ve gözlerini yere indirdi.

“Sen hiç merak etme, tatlım,” dedi Maisie, elini onun koluna koyarak. “Hepimiz o yoldan geçtik. Biz sana göz kulak olacağız.

En kısa zamanda ayaklarının üstüne basacaksın. Oğlanlar senin gibi güzel bir kızla çıkmak için önünde diz çökecekler.”

“Evet,” dedi Edie. “Ama onların yarısı tam bir salak olacak.”

Tam o anda Ed ayağa fırladı ve eğilerek dramatik bir şekilde dizlerinin üstüne çöktü.

Edie sevgiyle gülerek, “Gördün mü?” dedi ve eğilip Ed’in kurgularını gıdıkladı.

Pazartesi günü metrodaki son koltuğu kapan Sophie, önceki gün fırında kendisine gösterilen sıcaklığı hâlâ her yanında hissediyordu. Bella’nın arkadaşlarının onu koşulsuz bir içtenlikle karşılamaları, sıcak bir kucaklama gibi ruhunu sarmalamıştı ve bu sabah dünyaya ya da hiç olmazsa Manhattan’a kafa tutmaya hazırды.

Todd’un masasındaki telefon çaldığında Charlene’in artık tanıdık gelen sesi ona kesinlikle çok uzun zamandır orada olduğu hissini verdi.

“Merhaba Charlene.”

“Selam Sophie. Sakın söyleme, henüz gelmedi, değil mi? Sanırım hâlâ erken.”

Sophie saatine kuşkuyla baktı. On biri çoktan geçmişti.

“Ona aradığımı söyleyebilir misin? Gerçekten onu yakalamak çok zor.”

“Olur,” dedi Sophie, yardımcı olmak ister gibi ama aslında ona tek söylemek istediği şey, kendini daha fazla rezil etmemesiydi.

“Ona bir mesaj bırakırım.”

“Teşekkürler, harikasin.”

Sen de yanlış fikirlere kapılmış bir aptalsın, diye düşündü Sophie, telefonu kapatırken.

“Selam İngiliz.”

“Haremindeki kızlardan birinin telefonunu ne zaman kapatacağımı sana söyleyen bir altıncı hissin falan mı var?”

Todd omuz silkti. “Ne diyebilirim? Bu bir karma.”

“Karmanın iyi insanlar için olması gerekiyor.”

“Ooo Sophie, benim kötü biri olduğumu sana kim söyledi? Bu yüzden sana getirdiğim çikolata serpilmiş cappuccino’yu vermeyeceğim.” Todd ağzı kapaklı iki karton bardağı yukarı kaldırdı.

Silahsız kalan Sophie başını salladı. “Teşekkür ederim. Kahve konusundaki altıncı hissin de aynı derecede iyi.”

“Ne diyebilirim? Bu bir yetenek. Ama sen çok tahmin edilebilir birisin, İngiliz. Kendi alışkanlıklarını seviyorsun.”

“Ben...” Sophie güldü. “Evet öyle. Sabahın geç vaktinde içtiğim kahvemi seviyorum.”

“Çekmecene sakladığın şu kurabiyeleri paylaşacak mısın?”

“Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?” Sophie masasının çekmecesini açtı ve önceki hafta yapılan bisküvi testinden kalan küçük teneke kurabiye kutusunu çıkardı. Onlara kurabiye demeye hâlâ dili varmıyordu, özellikle bunlar gibi bol tereyağlı olanlarına. Ağızda dağılan tereyağlı bisküvilerden bir ısırık alırken, bunların Bella’nın müşterileri tarafından beğenilip beğenilmeyeceğini merak etti.

“Mmmm,” dedi Todd ve Sophie teneke kutuyu kapatmadan önce bir tane daha kaptı.

“Peki, hafta sonunun geri kalanı nasıl geçti?”

“İyi geçti, teşekkürler,” dedi Sophie, Bella’nın mutfağındaki kahkaha ve esprileri düşünerek gülümsedi. Bu kadar çok gülmeyeli epey zaman olmuştu. “Bella’nın birkaç arkadaşıyla ve senin çamaşırcı hanımla tanıştım. Birkaç kelimedenden ibaret bir kadın. Ama ona âşık olabilirim.” Temizlik kokan, hâlâ sıcak, katlanmış bir giysi yığını almak, gökten vahiy inmesi gibi bir şeydi.

“Ah, güzel Wendy. Peki herhangi bir...”

“Günaydın çocuklar.”

“Selam Paul. Seni bir süredir bu katta görmemiştım. Yoksul mahalleleri mi geziyorsun?” Todd onun sırtına dostça bir şaplak vurdu.

Paul, Todd'a başını salladı ve sonra Sophie'ye dönerek sıcak bir gülümsemeyle doğruca yüzüne baktı ve bu da onu biraz rahatsız etti.

"Yoksa Yankees maçı için bilet peşinde misin?"

"Hayır, teşekkürler dostum. Ben duvar tenisi turnuvasında oynuyorum. Ama eğer yakında oynanacak Mets ile Yankees maçına biletin varsa bunun için bir pencereyi temizleyebilirim. Sophie'yi görmeye geldim."

Ona döndü ve tekrar gülümsedi, sanki bir fener ışığına yakalanmış gibi hissettiren türde bir gülümsemedir bu. "Söylediğin ikinci çayı yazısıyla şu hygge şeyini düşünüyordum ve görüşünü alabilmem için benimle bir kahve içer misin diye merak ettim."

"Evet, elbette. Ee... ne zaman?" Sophie yarı içilmiş kahvesini kaldırdı. "Ben biraz..."

Paul telefonunu çıkardı ve ekranı taradı. "İşten sonra birer içki içerek konuşmaya ne dersin? Bu akşam boşum."

"Tamam. Olur."

"Saat altı gibi sana uğrarım. Caddenin karşısında güzel bir yer var."

Sophie, Todd'un alçak sesle cık cık ettiğini duydu.

"Caddenin karşısında güzel hiçbir yer yok," dedi Todd.

Paul, ellerini şık takım elbisesinin pantolonunun cebine soktu, yüzünde sabırlı bir ifadeyle eğlenir gibi zoraki sırtarak Sophie'ye baktı. "Pekâlâ Bay Gecelerin Adamı. Sen nereyi önerirsin?"

"Williamsburg'da harika bir yer açıldı. El yapımı özel bira ve cin var. İngiliz'in cini seveceğine bahse girerim."

Sophie istekle başını sallamak üzereydi, Londra'dayken hafta ortası kaçamak birkaç kadeh cin tonik içmeye oldukça düşküncüdü. Kısa bir an, duyduğu beklenmedik ev özlemi yüzünden kendini kötü hissetti. Cin içmek büyük bir keyif olurdu ama daha bir şey söyleyemeden önce Paul başını olumsuzca iki yana salladı.

“Williamsburg? Brooklyn? McLennan, şaka yapıyor olmalısın. Neden ta oraya kadar gideyim? Hipster’ların semti. Hayır, teşekkürler. Sakallıların tugayına katılmak ilgimi çekmiyor. Gidilecek yer, Manhattan olmalı.”

Todd’un ağzı büzüldü. “Sen kaybedersin.”

“Özür dilerim, ahbap, senin öyle yerlerde takılmaktan hoşlandığını unutmuşum. Gücenme ama oraları bana göre yerler değil.” Paul onun koluna hafifçe vurdu. “Güzel deneme ama Sophie bir İngiliz ve birisi onu dışarı çıkardığında muhtemelen biraz klas yerlerden hoşlanır. Öyle yerler de Gecelerin Adamı’na uygun olma-yabilir.”

Todd omuz silkerek masasına oturdu ve birkaç saniye içinde bilgisayarının ekranında bir şeylere daldı.

Paul, tüm dikkatini ona yönelterek tekrar Sophie’ye döndü. “Ben uğrayıp altı kırk beşte seni alırım.”

“Altı kırk beş mi?” diye tekrarladı Sophie. Normalde o saatlerde çoktan eve dönüş yolunda oluyordu. Ofiste fazladan kırk beş dakika boyunca ne yapacaktı?

“Sonra görüşürüz. Görüşürüz Todd. Ve şu biletler için bana haber ver.”

Todd gözlerini bilgisayarından ayırmadan ona öylesine bir el salladı.

Birkaç dakika sonra hâlâ önündeki ekrana odaklanmış olarak, “Senden hoşlanıyor,” dedi Todd.

Sophie yutkundu. “Eminim sadece iş içindir.”

Todd başını kaldırıp baktı ve bir kaşını abartılı şekilde yukarı kaldırdı.

“Caddenin karşısında güzel bir yer var, ha? Tanrım. Hiçbir fikri yok. Eğer seni Brooklyn’e götürürse, eve kendi başına dönmek için fazla bir yol gitmen gerekmez. Aslında seni eve bile bırakabilir.”

“Dediğim gibi, bu sadece iş.”

Todd hırıldadı. “Eğer öyle diyorsan öyledir, İngiliz. Paul buraya pek sık gelmez. Yeni kan kokusu aldı. Biraz köpekbalığı gibidir. Sen taze etsin.”

Sophie, kadınlık gururunu zedeleyen bu beklenmedik sözler karşısında şaşırarak, “Aman ne hoşsun,” dedi.

Birden irkilen Todd’un yüzünde özür dileyen bir ifade belirdi. “Ben öyle demek istemedim, biliyorsun...”

Sophie otoriter bir ifadeyle bir kaşını kaldırıp onun lafını bitirmesini bekledi. Kısa bir sürede dergidekilerin gözünde bir iffet sembolü olmayabilirdi ama öyle kolay biri de değildi.

“Aslında sen çok...” Todd’un yüzü hafifçe pembeleşti.

Todd McLennan’ın onun hakkında ne düşündüğünü umursaması gerekmiyordu, buna rağmen Sophie sesinde belirgin bir terslikle ona karşılık verdi. “Teşekkürler, bunu bilmek güzel.”

“Kahretsin, özür dilerim Sophie. Bak, ben bu hafta sonu buradayım. Seni bir Brooklyn turuna çıkarmama ne dersin?”

“Gerek yok. Eminim yapacak daha iyi şeylerin vardır.”

Sophie masasını altı otuzda terk etti, el çantasını ve bir H&M poşetini alarak kadınlar tuvaletine gitti. Ofis tamamen boştu ve Todd öğleden sonra ortadan kaybolmuş olmasına rağmen ceketi hâlâ sandalyesinin arkasında asılıydı.

İçinden gelen bir yönlendirmeye, evet yine o kadın gururu nedeniyle, öğle tatilinde ender bir şey yaparak dışarı çıkmış ve o tanıdık mağazayı görünce rahatlamıştı. Üzerindeki düz krem rengi kazağını çabucak çıkarıp yeni aldığı dantelli, güzel bluzu giydi ve her nedense makyajına mükemmel olması için her zamankinden biraz daha fazla özen gösterdi. Dışarı çıkıyordu, neden olmasının? Son bir hareketle gevşekçe toplamış olduğu saçlarını açarak sarışın buklelerini serbest bıraktı ve parmaklarıyla hafifçe kabarttı.

Aynaya son bir kez baktı ve kararlı bir gülümsemeyle tane tane, “Taze etmiş,” diye tekrarladı. İşte, Todd McLennan’a gösterecekti.

Geri döndüğünde Todd masasına yaslanmış, telefonunu tıklıyordu.

“Hey İngiliz.” Sophie’ye bakarken Todd’un gülümsemesi dondu ve bir an keyfi kaçmış gibi oldu, bu da Sophie’ye kısa bir böbürlenme duygusu verdi. “Sen... çok hoş görünüyorsun. Paul yukarıdan telefon etti, geç kalacaktı. Toplantı uzamış falan. Burada yedi on beş civarında olacak.”

“Ah tamam, sağ ol.” Sophie yutkundu, o anda böbürlenmesi azaldı ve kendini biraz aptal gibi hissetti. Paul onun fikrini almak istiyordu, hepsi buydu. Onun asılır gibi, gözlerinin içine bakarak anlam dolu gülümsemesini tamamen yanlış anlamıştı. Gerçekten, James’den sonra başka birinin de onu çekici bulabileceğini kendine kanıtlamak için bu kadar çaresiz durumda mıydı? Dudağını çiğneyerek masasına oturdu, dizüstü bilgisayarını tekrar açıp yine çalışmaya mı başlasa diye düşündü ama hiç içinden gelmiyordu.

Masasını düzeltmeye başladı ve bekleyen işler sepetini taramaya başladı. Not alması gereken birkaç bildiri ve toplantı tarihleriyle, dikkate alması gereken birkaç basın bülteni ve açılış davetleri vardı.

“O kurabiyelerden hiç kaldı mı, İngiliz?” Todd telefonunu bıraktı ve masasına oturdu, ağzına kadar dolu olan yapılacak işler sepetini kendine doğru çekti. “Bu yığını halletmek için biraz güce ihtiyacım var.”

Sophie gülümseyerek masasına uzanıp teneke kutuyu çıkardı. İçinde tek bir tane şeker kaplı üçgen bisküvi kalmıştı. “Hımmmm, sanırım bugün buna bir fare dadanmış.”

Todd ona sırtıttı. “Bu adam bir şeyler yemek zorunda. Bunlardan biraz daha yapabilir misin?”

“Yapabilir miyim, bir bakayım.” Sophie yüzünü buruşturdu. “Ama senin dosyalama işin için şekerden daha fazlası gerekir diye düşünüyorum.”

Todd kâğıt yığınını aldı ve pat diye masasının üzerine koydu.

“Bunların çoğu çöpe gidebilir. Genellikle basın bültenleri ama bazı tanıtım davetiyeleri falan var.” En üstteki kâğıdı kaldırdı. “29 Haziran, Patileri de Düşünün kampanyası. Stresli evcil hayvanlar için farkındalık dersleri tanıtımı.”

“Ne? Şaka mı yapıyorsun?” Sophie kaşlarını çatarak onun ciddi olup olmadığına karar vermeye çalıştı.

“Hayır, artık Kansas’ta değilsin. Big Apple’a hoş geldin. Şuna ne dersin?” Gözlerinde haylaz bir ifade belirdi. “Bunu seveceksin. Genital süsleme daveti. Vajazzle with Dazzle sizi bu sezonun yapay elmas taşlı kovboy tasarımları tanıtımına davet ediyor.”

Sophie titredi. “Ah, olamaz.”

“Ah, şu tam senin hoşlanacağın bir konu. Heyecan Verici Lezzetler. Gel ve dünyanın dört bir yanından yüzden fazla egzotik meyveler, nadir otlar ve ilginç baharatların tadına bak.” Sophie’ye ananas şeklinde bir davetiye uzattı.

“Bu gerçekten ilginç görünüyor. Teşekkürler.”

“Gördün mü, sakın seni şımartmadığımı söyleme. Aslında al, şunlara bir göz at. Hoşuna gidecek başka şeyler var mı bir bak.” Kâğıt yığınının yarısını alıp onun masasına doğru itti ve “Benim ilgimi çekebileceğini düşündüğün bir şeyler varsa bana bildir,” diye ekledi.

Sophie gülümsemesini gizleyemeyerek başını bir yana eğdi. “Yani aslında benden senin dosyalama işine yardım etmemi istiyorsun.”

Todd bir pişmanlık belirtisi göstermeden sırtıttı. “Aynen öyle, İngiliz.”

“Ah, devam et o zaman.”

Todd’la uzun süre küs kalmak imkânsızdı. Ayrıca, geçirmesi gereken bir yarım saat vardı.

Saat yedi on beşe geldiğinde Sophie, Todd’un artık iyice abartarak ona okuduğu, erkekler için yeni hazırlanmış destekli tayt

modelleriyle ilgili bir başka tuhaf basın bültenini kıkır kıkır gülererek dinlerken Todd'un masasındaki telefonun çalmasıyla ikisi birden irkildi. Birlikte Todd'un çoğu çöpe giden kâğıt yığınıncı incelerken Sophie zamanı tamamen unutmuştu.

Todd ahizeyi ona uzattı. "Paul."

"Merhaba Paul."

"Çok özür dilerim. Toplantım uzadı. Yapmam gereken birkaç şey daha var ama seninle yedi otuzdan sonra buluşabilirim. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin."

Sophie, neler olduğunu bir saat önce biliyor olmayı dileyerek, "Mıımm," dedi. "Belki başka bir zaman konuşup telafi ederiz. Senin çok fazla işin varmış gibi geliyor."

"Her şey giderek çok yoğunlaştı. Doğrusunu istersen bir saat daha kalırsam iyi olacak."

"Sorun değil," dedi Sophie, rahatsızlığını bastırmaya çalışarak.

"Süpersin. Anlayışın için teşekkür ederim." Durdu ve sesini alçaltarak, "Neden bunu doğru bir şekilde yapmıyorum sanki? Seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Seni biraz daha iyi tanımak istiyorum. Ve ben, iş konuşmak istediğimi söyleyerek numara yapmak yerine daha ilk başta bunu sana söylemeliydim."

Sophie onun bu itirafından etkilenmiş ve yüzünde kuşkulu bir ifadeyle karşıdan kendisini dinlemekte olan Todd'un bilincinde olarak hafifçe güldü, "Şimdi bu daha iyi bir plan gibi görünüyor."

"Yarın ajandamızı ona göre ayarlayalım. Seni arayacağım. İyi geceler, Sophie."

"İyi geceler, Paul." O anda kabul ettiği şeyin, biriyle çıkmaya eşdeğer olduğunu fark ederek telefonu yerine koydu.

"Seni ekli mi?"

"Hayır." Paul'ün sözlerinin verdiği heyecanla gülümsedi, sanki göğsünün içinde küçük kelebekler dans ediyor gibiydi. James'den sonra başka biriyle çıkmaya hazır olduğuna emin değildi ama böy-

le bir teklif almanın gururunu okşadığını inkâr edemezdi. “Başka bir zaman için anlaştık.”

“Yani, eve mi gideceksin? Seni oraya kadar götürüm, ben de Bels’e uğrarım.”

“Mıımm.” Sophie’nin aklı başka yerdeydi. Kendini Paul ile akşam yemeği yerken hayal ediyordu. Ne giymeliydi? Ne demeliydi? James’den başka biriyle çıkmayalı yıllar olmuştu. Doğru şeyi mi yapıyordu? Ama bir yerden başlamak zorundaydı. Neden bu New York’ta olmasındı? Kendini aptal yerine koymuş olsa bile, bunu görecekt kimse yoktu. Geçici bir şey olurdu bu. Ayağını tekrar suya sokmak gibi olacaktı. Ve James gibi birinden sonra, kalbinin tekrar kırılmasından endişe duymasına gerek yoktu. Zaten kalbi hâlâ o kadar parça parçaydı ki, hiçbir şey ona daha fazla zarar veremezdi. Çok uzun bir süre daha kimsenin yanına yaklaşmasına izin verecek değildi.

“Dünyadan İngiliz’e. Geliyor musun?”

Todd’un sesi alçalmıştı ve Sophie başını kaldırıp baktığında onu yüzünde garip ve yoğun bir ifadeyle kendisine dik dik bakarken yakaladı. Kalbi hafifçe yerinden fırlar gibi oldu. Bocalayarak kendini meşgul eder gibi yaptı, metro bileti için çantasını kontrol etti, para çantasına baktı ve onunla birlikte Brooklyn’e geri dönmeyi kabul ettiğini hatırladı.

Sonunda hazır olup ayağa kalktı. Todd ceketini giymiş, onu bekliyordu. Her zamanki bin kilovatlık çarpıcı gülümsemesiyle ona bakarken, Sophie’nin kalp atışları hızlandı. Onun bu lanet olası yakışıklılığı ara sıra genç kadını fena çarpıyordu. Bu aptalca, sıg gözleminden ve içinde kabaran duygulardan rahatsızlık duyarak çantasını kaptı.

İş arkadaşı tavrıyla canlı bir sesle, “Haydi gidelim,” dedi.

“Hâlâ çalışıyor gibi görünüyor,” dedi Sophie, fırının önüne geldiklerinde. Dükkânda müşteri yoktu ama mutfaktaki ışıklar açıktı

ve tezgâhın arkasında gölgesi görünen biri vardı.

Metro yolculuğu, iş çıkışı yoğunluğunu atlatmış oldukları için rahat geçmişti ve Todd'un Jack Kerouac'ın *On The Road* adlı kitabını okuduğunu fark ettiğinde sıkıntısız bir konuşmaya girmişlerdi. Filmi yakın zamanda -James'in hiçbir zaman sinemaya gitmek istememesi yüzünden (muhtemelen karısıyla birlikte olduğu için) her zamanki gibi kendi başına- seyretmişti ve Todd'un bu kasvetli hikâye hakkında ne düşündüğünü merak etmişti.

Sophie fırının hâlâ açık olan kapısını iterek açarken, Todd da onu takip etti.

"Hey, Sophie, nasıl gidiyor?" diye sordu Wes, her zaman gürleyen sesi son derece alçaktı ve ellerini bir havluya sildikten sonra tezgâhın arkasından dışarı çıktı. "Todd."

"İyiyim. Bella nerede?"

Wes'in yüzü endişeyle buruştu ve başıyla mutfakçı işaret etti. "Bir dakika yalnız kalmak istedi."

"O iyi mi?"

Wes'in gözlerinde hafif bir panik belirdi ve ağzını eğerek *başımı belaya sokmadan ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok* der gibi baktı. "İyi gibi. Onun yerine bakmak için yardım ediyordum."

Sophie hiç düşünmeden doğruca Bella'yı aramaya gitti. Sanki birine yardım teklif etmeden duramamasını sağlayan bir geni vardı.

Sophie mutfakta Bella'yı buldu, saçlarını mavi kareli bir ekose eşarpı ile bağlamış, başını paslanmaz çelik masaya dayadığı kollarının üstüne kapatmıştı.

"Bana bunun hijyenik olmadığını söyleme. Umurumda değil," diye söylendi Bella, kafasını kaldırmadan.

"Bunu düşünmüyordum."

Bella başını kaldırdı, gözleri kızarmış ve şişmişti. "Özür dilerim Sophie. Senin olduğunu bilmiyordum."

"Merhaba demeye gelmiştim. İyi misin? Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

“Benim bu kadar başarılı olmama izin verme.” Bella başını iki yana salladı. “Delilik bu. Son üç aydır, böyle bir sıçrama yapmak için çalışıyordum. Bugün... telefon hiç durmadı. Bayan Baydon’ın bazı önemli arkadaşları var. Yeğeninin sosyeteye tanıtma partisi için hazırladığım gökkuşağı kekleri çok büyük sükse yaptı. Bu harika bir şey ama... dört kapkek siparişi var. Lanet olsun, onları geri çeviremem. Beş yüz tane kek pişirmek, kafeyi işletmek ve gelecek cumartesi yapılacak düğünün pastasının ön tasarımlarını hazırlamak için nasıl vakit bulacağımı bilmez haldeyim. Bu benim için çok ciddi bir atılım, birinci sınıf bir sosyete düğünü. Bu pastanın herkesin bahsedeceği kadar dikkat çekici olması gerekiyor. Hem benim adımları da ortaya çıkarmalı. Oysa şu anda bende tek bir özgün, yaratıcı fikir yok.” Bella başını tekrar kollarına gömdü. “Mızımlık ediyorum. Bana aldırma. Yorgun ve duygusalım. Şu lanet olası hormonlar her yanıma sardı. Alçaklar.”

“Yani, temelde senin söylediğin şey, gündüz işte çalışmayan ve rüya gibi pastalar pişirebilen süper bir asistana ihtiyacın olması. Ve bir düğün dergisinde bir yaz boyu stajyer olarak çalışmış olan ve düğün pastası fikirleri üretmek için gece gündüz demeden beyin fırtınası yapabilecek biri.” Sophie hoplayıp onun başını koyduğu çelik tezgâhın üstüne oturarak bacaklarını sallandırdı ve başını şaşkın bir devede gibi birden yukarı kaldıran Bella’ya baktı.

“Ciddi mi söylüyorsun?”

“Evet.” Sophie başını salladı, ona yardım edeceği için memnundu.

“Senden hiç utanmadan yararlanacağımı ve sana gerçekten yeterli bir ücret ödemenin altından kalkamayacağımı biliyorsun, değil mi?”

“Bella,” dedi Sophie, her zaman kullanmadığı kendinden emin bir ses tonuyla. “Yardım etmek istiyorum.”

“Ee, buna hayır demeyeceğim.”

“Aslında, bana yapabileceğin bir ödeme var.” Geçen hafta, zencefilli kek için yaptığı önerinin çok iyi olduğunu fark etmişti ama Amerika’da tam olarak aynı malzemeleri satmadıklarından, doğru yapabilmek için orijinal reçeteye biraz oynaması gerekiyordu. “Bazı tarifleri denemek için mutfağını kullanabilir miyim?”

“Elbette. Tabii ki kullanabilirsin.”

“Ve bazı fikirler için senin önerilerini alabilirim.”

“Bir elin nesi var, iki elin sesi var. Sen de şu lanet düğün pastası için bazı fikirler bulmama yardım edebilirsin.”

Sophie elini uzattı.

Bella onu kavradı ve sıktı.

“Anlaştık,” dedi Sophie. “Pekâlâ, ne zaman başlamamı istiyorsun?”

“Emin misin? Yani... bu cumartesi harika olur. Wes çok tatlı biri ama dünyanın en aptal adamı. Bana yardımcı olmayı teklif etti ama onun kendi dükkânı var. Bugün kendi yerini eleman-sız bırakıp bana yardıma geldi ve şu an hâlâ burada. Ama ona hayır diyemedim, yarın sabahki kahvaltı kalabalığı için üç parti kurabiye hamuru ve birkaç tane cheesecake yapmak zorundaydım. Normalde onları daha önce yapardım ama gökkuşağı kapkek siparişleri yüzünden biraz geride kaldım.”

“Sorun değil,” dedi Sophie, tezgâhtan yere atlayarak. “Cumartesi sabah erkenden burada olacağım.”

“Cumartesi mi?” dedi Todd’un kapıdan gelen sesi.

“Sophie benim sağ kolum olacak.”

“Öyle mi?” Kollarını kavuşturmuş halde kapının pervazına yaslanmış olan Todd’un rahat tavırları, Sophie’yi kandıramadı.

“Tamam, tamam Todd, evet biraz yardıma ihtiyacım var. Boyumdan büyük bir işe kalktım. Mutlu oldun mu?” dedi Bella, kendini savunur gibi bir tonla.

“Tabii ki olmadım, Bels. Ve aileye de bir şey söylemeyeceğim. Madem biraz yardıma ihtiyacın vardı, neden bana sormadın?”

“Sophie’ye sormadım ki, kendisi teklif etti.”

Todd ağzını eğererek Sophie’ye suçlayan bir bakış attı. “O eder. Sadece çalışma ve hiç eğlence olmaması, İngilizleri çok sıkıcı bir kız yapıyor. Daha fazla dışarı çıkması gerekiyor.”

“O İngiliz tam burada,” dedi Sophie cesurca. “Ayrıca, bu bir iş değil...”

Bella yüzünü buruşturdu.

“Yani, aynı şey değil. Sadece çalışmak anlamında iş değil. Aynı zamanda eğlence olacak.”

Todd keyifli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

“Şimdi beni suçlu hissettiriyorsun,” dedi Bella.

“Sana bir anlaşma öneriyorum. Sophie cumartesi günü senin için çalışıyor, ben pazar günü onu dışarı çıkarıp Brooklyn’i gösteriyorum. İngilizlerin artık gerçekten biraz çevreyi gezme zamanı geldi.”

“Mükemmel,” dedi Bella. “O halde herkes mutlu.”

“Ee, aloo,” diye lafa karıştı Sophie. “Benim bu konuda bir söz hakkım var mı?”

Wes, Todd’un arkasında durdu ve güldü. “Bu ikisiyleken yok. Senin yerinde olsam kendimi akışa bırakırdım. Öylesi çok daha kolay.”

Bölüm 8

Sophie iki büyük espresso, bir tarçınlı simit ve Maisie'nin çilekli cheesecake'inden kalan çok büyük bir dilimi uzatarak, "Bunlar dokuz dolar ve doksan beş sent," dedi. Bu sabahki açılıştan bir saat içinde tarçınlı ve karamelli cheesecake'lerin hepsini satmışlardı ama Maisie söz verdiği gibi taze pastalarıyla birlikte yoldaydı.

"Teşekkürler. Aksanınızı çok sevdim. Nerelisiniz? Londra mı?"

"Evet."

"Londra'yı çok severim. Kraliyet Ailesi, Buckingham Sarayı, Harry Potter, o kırmızı otobüsler, siyah taksiler... Hepsi çok tatlı. Geçen sonbaharda oradaydık. Hey Mollie, bu kız Londralı." Sophie gülümsedi. Son iki saat içinde, yaklaşık on kere buna benzer bir konuşmayla karşılaşmıştı.

Bir sandalyenin arkasına ceketini asmakta olan Mollie, başını kaldırıp baktı ve yanlarına geldi. "Biz Londra'ya bayıldık. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Sophie bu arkadaş canlısı çifte iş değişimi nedeniyle oraya geldiğini açıkladı ve onlar da sokağın köşesinde oturduklarını, bir daireyi restore ettiklerini ve bisiklet turuna çıktıklarını anlatırken birkaç dakika daha geçirdi. Onunla durup sohbet edenler sadece Mollie ve Jim değildi. Sabah ilerledikçe Sophie, buraya toplanmış karışık cumartesi sabahı kalabalığını ve modern giyimli Brooklynlileri çok büyüleyici bulmuştu. Burası Londra'dan çok farklıydı. Birkaç defa arkadaşı Katie'nin sahibi olduğu Kanesnegle adlı kafede çalışmış ve ofislerde çalışan kişilerle turistlere servis yapmaktan keyif almıştı ama burada şaşırtıcı bir cemiyet duygusu vardı. Manhattan'da geçirdiği bir haftadan sonra Brooklyn, şehrin

uğultusuna ve sokakta sanki daha dünden bir yerlerde olmaları gerekiyormuş gibi kararlı adımlarla yürüyen insanların uyandırdığı o manyakça hareketlilik duygusuna karşı hoş bir panzehir gibiydi. Metrodaki herkes Londra metrosunda olduğu gibi birbirinin dikkatini çekmekten kaçınıyordu.

Dükkânda genç aileler vardı; yağsız büyük boy latte'leri tercih eden ve istisnasız hepsi mini iPad'le donanmış olan terbiyeli çocukları için Bella'nın özel Stealthy Healthy kapkeklerini sipariş eden şık, ince ve fit görünümlü ana babalar. Bazıları son moda uygun likralı tayt ve sweatshirt giymiş ve sabah koşusundan sonra kendilerini Bella'nın günlük özel cappuccino ve kurabiye menüsüyle ödüllendirdikleri belli olan genç çiftler de vardı. Ve aralarında yer yer göze çarpan, gazete ya da dizüstü bilgisayarlarına dalmış, simitle sade kahvelerini yudumlayan, otuzlu yaşlarının başında ya da ortalarında olan, üniforma gibi kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve -üzerlerinde bazı tanınmış logo ve markalar bulunan ve onları bir üst sınıf fiyat seviyesine taşıyan- renkli tişört giymiş başka bazı çiftler oturuyordu.

Tercih ettikleri oturma seçeneklerinin dükkânı hemen belli bölgelere ayırmış olduğunu görmek çok ilginçti. Sporcu çiftler, ön taraftaki en az yer kaplayan düzenli bistro masalarının olduğu köşelere oturmak eğilimindeyken, aileler etraflarındaki alanı ceketler, çantalar, çocuk arabaları ve oyuncaklarla doldurdıkları masalara yayılmışlardı. Sophie'nin "hafta sonu yöneticileri" adını taktığı kimileri de, sanki kendi sömürgeleri gibi işgal ettikleri ama kibarlık ederek yana çekilip, kendi kabilelerinden başkalarının da paylaşmasına izin verdikleri kanepelere oturmuşlardı.

Mutfaktan çıktığı zaman Bella'ya adıyla hitap ederek selamlayan insan sayısına bakıldığında, gelenlerin çoğunun oranın devamlı müşterisi olduğu anlaşılıyordu. Sanki gelen herkesin bu ziyareti hafta sonlarının tamamlayıcısı, haftalık rutinlerinin bir parçasıymış gibi, içeride bir evi andıran dostça bir atmosfer vardı. Hiç kimse

acele etmek ya da orayı yağmalamak ister gibi görünmüyordu ve sırada beklerken birbirleriyle sohbet etmekten mutluydular.

Bella'nın cumartesi kızları, lise öğrencileri olan Beth ve Gina, masaların arasında gençliklerinin zarafetiyle usta dansçılar gibi doluşup kahve kupalarıyla tabakları topluyor ve bırakılan bahşişleri alıp kasanın arkasında duran cam kavanozda biriktiriyorlardı. Her ikisi de Sophie ortama ayak uydurmaya çalışırken ona çok yardımcı oldular.

On bire doğru, aileler ortadan çekilip koşucu tavşanlar gidince, dükkânın havası değişti ve içerisi tatlı bir şeylerle birlikte double kahve özlemi çeken akşamdan kalma brunch grubuyla doldu.

Sophie, Bella ile öğle yemeği yemek için mutfaktaki işine ara verdi.

“Nasıl gidiyor?”

“İyi. Burada böyle bir cemiyet duygusu olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Burası böyledir. Bir köy havası da diyebilirsiniz.”

Sophie güldü. “Köyün New York versiyonu, sanırım.”

Bella da gülümsedi. “Yani, eski bir İngiliz köyü gibi, değil mi?”

“Kesinlikle değil ama farklı bir şey var. Herkes o kadar, ne bileyim pozitif görünüyor ki. Neşeli. Keyifli.”

“İnsanların çevrelerine gösterdikleri doğal tepki bu, sanırım. Ben burada özellikle bu olumlu duyguyu yaratmaya çalıştım.”

Sophie, tezgâhın üzerindeki her gün değişen mesaja baktı. Bugünkünde şöyle yazıyordu:

Her sabah iki seçenekle uyanırsın; uyumaya devam ederek rüya görmeyi sürdürmek ya da kalkıp rüyalarının peşinden gitmek. Seçim senin.

Onun bakışlarını izleyen Bella gülümsedi. “Sadece o değil, mesela kızlar; Gina ve Beth. Burada çalışacak doğru insanları bulmak,

benim haftalarımı aldı. Ben çalışmaya hevesli, mutlu insanlar istiyorum. Eğer sen böyle biri olmasan, çaresizce yardıma ihtiyacım olmasına rağmen, bunu senden istemezdim. Ve sonuç olarak, bu muhitin çevresindeki insanlardan gerçek bir müşteri kitlem var. Hafta boyunca, bir kahve ve benim ev yapımı kahvaltılık çubuklarından birini kaparak işe gidenler var. Ayrıca sabah yürüyüşlerinden sonra gelen yaşlılar var. Öğle vakti, birer simit almaya gelen civardaki işçilerle doluyor. Ve öğleden sonrasının erken saatlerinde bir kargaşa başlıyor. Bütün çekici genç anneler benim Stealthy Healthy keklerim için çocuklarını getiriyor.”

“Ben de bunları merak ediyordum. İçinde neler var?”

“Meyve ve sebzeler. Sakız kabağı ve limon, havuç ve portakal, balkabağı ve elma. Çocukların onların içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok ama anneler onlara okul sonrası böyle bir ikramda bulundukları için kendilerini çok daha iyi hissediyorlar.”

“Ne parlak bir fikir. Dergi için bunu çalabilirim. Harika bir yazı olur.”

“Hiç çekinme. Sana onların nasıl yapılacağını gösteririm.”

Son yarım saatte, müşteri sayısı birkaç kişiye inmişti ve cam rafların neredeyse boşalmış olması hoş bir duygu veriyordu. Kapıdaki Kapalı yazısına rağmen birisi kapıyı açtı ve Sophie “Kapatıyoruz!” diye bağırarak üzereyken gelenin Wes olduğunu gördü.

“Selam Sophie. İşler bitti mi?”

“Neredeyse.” Başıyla, kahvelerinin kalanını yudumlayarak sohbet etmekte olan üç kişinin oturduğu son masayı işaret etti.

Diğer bütün masalar silinip temizlenmiş, sandalyeler düzgünce altlarına itilmiş, bulaşıkların çoğu yıkanmıştı ve Sophie artık ayaklarına ağrıdan şikâyet etmeye başladıkları için hak verebilirdi.

“Daha fazla yardıma ihtiyacın olup olmadığını görmek için geldim. Biraz daha tarçınla muskat getirdim. Bella bunların azaltmakta olduğunu söyledi.”

Sophie iki büyük kese kâğıdını tezgâhın üzerine koyunca, paketin ağzından dışarıya baharatların kokusu yayıldı.

“Mmm, nefis kokuyorlar. Aslında önümüzdeki hafta hazırlanacak tariflerde kullanmak için bazı malzemeler almam gerekiyor. Zencefil var mı sizde?”

“Zencefil var mı? Kızım, elbette. Sen bizim dükkâna gel.”

“Geleceğim. Daha önce gelmediğim için özür dilerim. Hem verdiğin biberiye için sana hiç teşekkür etmedim. O gece pek kendimde değildim.”

“Dert etme.”

“Aslında balkon için bazı baharat bitkileri satın almak istiyorum.”

“Sana yardım ederim, ne tür şeyler istiyorsun?”

“Fesleen.”

Wes güldü ve onun telaffuzunu düzeltti, “Fesleğen demek istiyorsun. Fesleğenlerimiz var. Limon fesleğeni. Tatlı fesleğen. Tayland fesleğeni. Tarçın fesleğeni. Ceneviz fesleğeni.”

“Vay. Bu ne kadar çok fes...” Hayır, bunu Amerikan aksanıyla söylemeye dili varmadı, “fesleen.”

Wes ona göz kırptı. “Sen domatez dersin, ben domates derim.”

“Biraz Tayland fesleeni isterim.”

“Sen yemek pişiriyor musun?”

Sophie gülümsedi. “Son zamanlarda kendim için hiç yemek pişirmedim ama sanırım bunu değiştirmek üzereyim.”

“Selam, Wes.” Bella, son müşteriler neşeyle el sallayarak dışarı çıkarlarken, telaşla mutfaktan çıktı. Kapıya doğru gidip arkalarından kilitledi. “İşleri neredeyse bitirdik, Sophie’nin sayesinde. Harika biri.”

Sophie kareli önlüğünü çözdü ve yorgun bir halde tezgâha yaslandı.

“Teşekkür etmek için seni bir şeyler içmeye götürmeme ne dersin, Sophie? Bir kova şaraba ihtiyacım var ve daha sonra hazır Çin

yemeği alırız, ben ısmarlıyorum. Eğer istiyorsan. Sen de Wes, eğer istersen?”

“Çok nazıksın ama eminim siz iki hanımın konuşacak çok şeyi vardır. Şimdi gidiyorum. Yarın görüşürüz.”

“Sadece bir içki için gelebilirsin,” dedi Bella.

Wes omuz silkti ve elini sallayarak kapıya doğru gitti. Sophie, onun sokakta sallanarak yürümesini izleyen Bella’nın gözlerinde düşünceli bir ifade fark etti.

“Pekâlâ, içki?”

“Mükemmel olur,” dedi Sophie. “Bir yere oturduğum sürece. Gün boyu işyerinde ayakta bir şeyler pişirmeye alışkınım ama bu sabah bunları giydiğimde, bunu yapmayı beklemiyordum.” Sevgili Converse ayakkabılarına baktı.

“Önce duş alıp üstümü değiştirmeliyim. Yirmi dakika sonra kapını çalarım.”

“Tamam,” dedi Sophie, Bella’nın kararsızlıkla boşa vakit harcamayan türde biri olmasından hoşlanıyordu ve onun yirmi dakika içinde hazır olabileceğini tahmin etti.

Bella aynen söylediği gibi tam yirmi dakika sonra kapıya vurdu, üzerinde dar bir kot pantolon ve kırmızı-beyaz çizgili tişörtle taze ve canlı görünüyordu. Gün boyu çok sıcaklamış ve yapış yapış olmuş Sophie ise en sevdiği elbiseyi seçmişti. Açık mavi renkli, çizgili bir fon üzerinde çiçek desenleri olan Joules marka bir tişört elbiseydi bu. Sophie bu elbisenin İngiliz havasını seviyordu. Bununla tekrar kendisi gibi hissediyordu.

Sophie’nin koluna girerek insanlarla dolu caddede onu yönlendiren Bella, “Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam,” dedi. Ilık bir akşamüstüydü ve bir tatil havası vardı. Bir tarafında karartılmış pencereleri olan bir kapıya vardılar ve Bella onu, eskiden bir oturma odasıymış hissi veren bir yere soktu. İçerisi ahşap banklar ve dizi dizi masalarla doluydu ama henüz çoğu boştu.

“Burası çok iyi saklanmış bir sırdır.”

Sophie, "Görebiliyorum," dediğinde, kelimeleri boş alanda yankılandı.

"Hadi gel," dedi Bella ve onu belli belirsiz selamlayan sessiz barmene başıyla işaret vererek bir şişe şarap sipariş etti, sonra iki kadeh kaparak küçük, loş ışıklı, dar bir merdivene yöneldi.

Merdivenlerin başındaki kapı geniş bir çatıya açılıyordu ve sanki uzun, karanlık bir tünelden çıkmış gibi oldular. Çatı gürültü ve konuşmalardan uğulduyordu ve her masa sakallı hipsterlar, genç çiftler ve askılı bluzlarıyla büyük güneş gözlükleri takmış kızlarla doluydu.

Sophie etrafına bakarak, "Bunu beklemiyordum," dedi.

"Harika bir ortam, değil mi?" dedi Bella gururla. "Burayı mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışıyoruz. Mahalle barı gibi." Bella kadehleri son boş masanın üzerine koydu ve bol şarapla doldururken terasın diğer tarafındaki bir masada oturan çifte el salladı.

"Şerefe. Ve teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür ederim," dedi Sophie. "Bugün çok keyif aldım."

"Bunu söylememeliydin. Dediğim gibi, senden faydalanmaya çalışırım. Eğer taleplerim fazla artarsa, bağır."

Birlikte uzun bir yudum şarap içtiler.

Soğuk şarap ilaç gibi geldi ve Sophie bir an her şeyin yolunda olabileceğini hissetti.

"Yarın hâlâ Todd'la gidecek misin?" diye sordu Bella, endişeli bir sesle.

"Yanlış bir şey mi var?"

"Sadece umudunu çok yüksek tutma diye seni uyarıyorum. Onun birlikte takıldığı insanlar için cumartesi geceleri dışarı çıkmak büyük bir olaydır. Çılgınca eğlenirler. Tuzu kuru, züppe tipler."

"Teşekkürler, onun o kadar ileriye düşündüğünden emin değilim, sadece kibarlık ettiğini sanıyorum," diyerek onun sözünü

kesti Sophie, ofisteki sahneyi hatırlayarak, “ve birisinin sevgili Brooklyn’ine laf söylemesi epey keyfini kaçırdı. Biraz üstünlük sağlama çabası bu.”

“İşte bu, Todd’a çok uyuyor.” Bella bu hızlı onayının ardından derin bir nefes aldı ve “ama beni yanlış anlama,” diye ekledi. “Todd iyi biridir. O benim kuzenim. Onu seviyorum. Bu duruma gelmesi onun için kolay olmadı... ama sen yapma... Bunu başka bir şeyle karıştırma. O çok tatlıdır ya da isterse tatlı olabilir demek daha doğru ama ne yaparsan yap, ona âşık olma hatasına düşme. Ben bunu daha önce çok gördüm. Kızlar her zaman ona âşık olur ama o hiç ilgilenmez.”

“Benim adıma endişelenmene gerek yok.” Sophie sandalyesinin arkasına yaslandı. “Daha önce ağzım yandı. Uzunca bir süre bunu düşünecek durumda değilim.”

“Ah, ben de merak edip duruyordum. Sende sanki kalbi yaralı biri gibi bir hal var. Ara sıra öyle dalıp gidiyorsun.”

“Kahretsin, ben de bir şeyleri gizlemekte iyi olduğumu sanıyordum.”

“Çirkin bir ayrılık mıydı?”

“Onun gibi bir şey.” Sophie, güneşin batmaya başladığı kızılığa doğru baktı, çatıların oluşturduğu silueti inceledi.

“Ve bu konuda konuşmaya hazır değilsin?” dedi Bella, her zamanki içtenliğiyle.

“Üzgünüm.” Gözlerinde sessiz bir özürle Bella’nın gözlerine baktı. “Bu...”

“Dert etme, canım. Anlıyorum. Erkekler, ha? Benim hikâyemse bana yanlış yapan bir adam değil, aslında karşılıksız bir aşk vakası.”

“Ah, bu çok... üzücü.”

“Ya da fena halde sinir bozucu. Doğru olduğunu biliyorsun ama... öyle taş kafalı ki. Göremiyor veya görmüyor. Aslında benim yaşantıma devam etmem lazım. Başka birini bulmalıyım.

Ama onu sürekli görmek zorundaysan bu çok zor ve acaba diyorsun, belki o...”

“Wes?”

Bella elini pat diye ahşap masanın üzerine vurdu. “Ah, lanet olsun, o kadar belli mi?”

Sophie gülümsememek için dudağını ısırıldı. “Önce biraz açık vermiştin ama sonra bize katılmasını istediğin zaman, acaba mı diye merak ettim.”

“Ve o beni anında reddetti.”

“Belki de zoraki araya girmek istemedi.”

Bella ona sertçe baktı. “Sahi mi? Bunu yutmuyorum. Eğer ilgilenseydi, istenmeyen bir üçüncü olmaktan endişe etmezdi. Ama bazen öyle görünüyor ki... Neden ben baskı altında olduğum anda pastaneye gelip yardım ediyor? Ona ne zaman ihtiyacım olsa, parlak zırlı bir şövalye gibi yetişiyor. Bunu yapmak zorunda değil. Anlamadığım tarafı bu, işte. Ne yandan estiği belli değil... Bazen benimle ilgilendiğini sanıyorum, sonra bunu hayal ettiğimi düşünüyorum.”

“Başka biriyle görüşüyor mu?”

“Bildığım kadarıyla hayır. Ama öyle olsaydı ben hemen geri çekilirdim. Hiç kimseden bahsetmedi. Ve onun gey olmadığından neredeyse eminim.”

“Bu bir bonus,” dedi Sophie, Bella’nın birden kararan yüzüne bakıp gülerken.

“Bilmez miyim. Ergenlik çağı boyunca karşılıksız sevdiğim lise aşkım, mezun olmamızdan çok kısa bir süre sonra herkese gey olduğunu açıkladı. Yıkılmıştım.”

“Ooo, bu hiç iyi olmamış.”

“Bir de bana sor. Ama Wes’in gey olduğunu sanmıyorum. Geçmişte bana kız arkadaşlarından bahsetmişti. Ama bu ille de bir gösterge değil, tabii ki.”

“Ona doğrudan yaklaşabilir, bir yere davet edebilirsin.”

Bella ona çok sert baktı. “Denemedim mi sanıyorsun? Ama doğrusunu istersen bunu biraz dolambaçlı yapmış olabilirim. Aslında ona açılıp bir çıkma teklif etmedim. Sen böyle mi yapardın?”

Sophie gözlerini dehşetle açarak başını iki yana salladı. “Mümkün değil. Ben böyle bir şeye asla cesaret edemem ama sen... sende şu New Yorklu dobralığı var.”

“Öyle mi diyorsun? Hâlâ bunu yapamadım. Şu patavatsız dilime rağmen daha o kadar olamadım. Beni geri çevirirse buna nasıl dayanırım?”

“Ama ya evet derse?” dedi Sophie, içindeki küçük güneş ışığı sonunda kendini göstermişti. O kadar uzun süredir uykudaydı ki sanki üzerine uyacak mı diye yeni bir çift kanat denemek gibiydi.

“Ya hayır derse?”

“Ee, alo, senin fırında etrafa yaydığın bütün o pozitif enerjiye ne oldu? Eğer ona sormuş olsaydın, bunu anlardın. Olabilecek en kötü şey nedir? Olabilecek en iyi şey nedir? En kötüsü olursa, kendini kurtarıp hayatına devam edebilirsin. Bir süre bocalayabilirsin... ama ya en iyisi olursa, bir düşün? Wes evet dedi. Birlikte çıktınız. Harika olmaz mıydı? Eğer sormazsan bunu asla bilemezsin. En azından öyle ya da böyle bilmiş olacaksın.”

“Tanrım, sen Pollyanna’nın gayrimeşru çocuğu musun, nesin?”

“Öyle bir şey. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Bazı şeyler hakkında nasıl hissedeceğini kendin seçebilirsin. Üzülmeyi seçebilirsin. Bir şeyi görmezden gelmeyi seçebilirsin...” Sophie bir an durdu ve hafif bir iç geçirdi, “Ama ben kendi verdiğim tavsiyeyi yerine getirmek konusunda çok çok kötüyüm.”

“Akıllıca bir seçim yapmadın, öyle mi?”

“Ben hiçbir seçim yapmıyordum,” dedi Sophie, yürekliçe. “Ama işyerinde biri var.”

“Ah, hadi anlat.”

“Bana yemeğe çıkma teklif etti.”

“Ve?”

“Bilmiyorum. Sonra... emin değilim.”

“Kızım, artık yeni bir sayfa açman lazım. Kaybedecek neyin var sanki?”

“Ee, söyleyene bak.”

Bella haylaz bir çocuk gibi sırttı. “Başka insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekte benden iyisi yoktur.”

“Pekâlâ,” dedi Sophie, birden oturduğu yerde dikilerek, “eğer sen Wes’e çıkma teklif edersen ben de Paul ile yemeğe çıkarım.”

Bölüm 9

Sophie asık bir yüzle aynada kendine baktı, fırçalamakta olduğu saçlarını ikiye ayırdı ve iki tane kaba örgü yaptı. Todd'u etkilemek istemiyordu. İçinde kıpırdanmaya başlayan bu heyecan da hangi cehennemden çıkmıştı? Çekip gitsindi. Sanki yine on beş yaşına dönmüş gibiydi, okuldaki en yakışıklı çocuğun koridorda sana doğru baktığını görüyorsun ve heyecandan miden altüst oluyor, sonra aslında onun kocaman göğüsleri olan Laura Westfield'a baktığını fark ediyorsun.

En sevdiği kot pantolonunu üzerine çekti ve gülerek parmağını kalçasındaki iplikleri çıkmış yırtığın üzerinde dolaştırdı. Şimdi bu tip kotlar resmen moda olmuştu. Oysa onunki eskilikten bu haldeydi, acayip rahat bir kot olduğundan Sophie ondan ayrılmak istememişti. Tamam, ayrıca kıcının şeklini de çok güzel ortaya çıkarıyordu ama bu ek bir avantajdı. Temiz olduğu için soluk mavi penye bir atlet giyip onun üstüne bol, beyaz keten bir gömlek geçirdi.

Onaylayan bir bakışla aynada kendine baktı. Kimseyi etkilemeye çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Sonra da rengi atletine uyduğundan değil, rahat olduğu için, yıpranmış, koyu mavi Converse ayakkabılarını giydi. Todd'un onu nereye götürmeyi planladığına dair hiçbir fikri yoktu ama bunun bir Brooklyn turu olacağını söylemişti, bu yüzden Sophie yürüyüş yapacaklarını tahmin ediyordu.

Son dakikada yüzüne, cildine altın parıltısı veren, en sevdiği renkli nemlendiriciden biraz sürdü, dudaklarına standart ten rengi Lancôme rujundan biraz dokundurdu ve kirpiklerine çabukça

biraz rimel sürdü. Kendisiyle gurur duymak da bir yere kadardı.

En sevdiği Love Food yazılı bez çantaya su, fotoğraf makinesi, cep telefonu, yara bandı, parasetamol ve şemsiye gibi ihtiyacı olacak temel şeyleri koydu. Kendini tam bir turist gibi hissetmiş, geldiğinden beri ilk defa içinde o tatil heyecanı ve coşkusu uyanmıştı.

Todd interkomdan zili çaldığında çantasına pat pat vurdu, merdivenlerden atlayarak indi ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

“Günaydın.”

“Ah, olamaz, sen sabah erken kalkanlardansın.” Todd, gözlüklerini çıkardı ve kızarmış gözleri ortaya çıktı.

“Sen geç kalkanlardan mısın?”

“Birazcık. Tribeca’da bir parti. Yeni bir kulüp açılışı. Saat üçten sonra yatağa gidebildim. İşim için yaptığım şeyler.”

“Yazık sana. İşin bu mu?”

“Evet ya, bu bir iş.” Sesinde biraz kızgınlık ve hafif bir savunma vardı.

“Bugün için kendini hazır hissediyor musun?” diye sordu Sophie, neşeli hali birden kaybolarak. Bütün sabah bunu dört gözle beklemişti ve şimdi günün geri kalan kısmı için yapacak bir şey bulmak zorunda olması aniden içinde bir boşluk yarattı. “Biletimizi her zaman başka bir güne değiştirebiliriz. Belki şimdi sadece bir kahve içeriz.” Sophie, kullandığı bu deyimle oralı biri gibi konuştuğunu düşünerek gururlandı ya da en azından kendisi öyle sandı ve duyduğu hayal kırıklığı biraz olsun hafifledi.

“Kesinlikle olmaz. Karşında hafif sıklet biri yok. Ben iyiyim. Sadece sesini alçalt ve şu masum Heidi bakışlarını biraz daha azalt. Bu arada, saç örgülerini sevdim.”

“Elimden geleni yaparım. Ve teşekkür ederim. Peki nereye gidiyoruz?” Caddeye bir göz attı. Sabah saatin onunda brunch için bir yerlere giden aileler ve gruplar halinde insanlar ortalığı doldurmuştu.

“Önce kahve için Bella’nın dükkânına, sonra da metroya binmek için dokuz blok kuzeydeki Hoyt-Schermerhorn’a gideceğiz. Ve sonra,” durup kendi kendine gülümsedi, “aslında, ne var biliyor musun İngiliz, bu bir sürpriz olsun.” Todd onu pasta fırınına doğru götürdü ve kapıyı iterek önce onun girmesi için yol verdi.

Sophie kapıda durdu ve sırtıttı. “Sürprizleri severim.”

“Ben de nedense seveceğini düşünmüştüm. Normalde sürprizler bana göre değildir. Önceden bilmeyi yeğlerim.” Todd’un çenesi çok hafifçe kasıldı. “Böylece hiç kimse hayal kırıklığına uğramaz.”

“Hayal kırıklığına uğramam.” Hâlâ kapıda duran Sophie, mutlu bir iç çekişle yüzünü yukarı kaldırdı. “Güneş parlıyor ve tatil-deymiş gibi hissediyorum. Hem yanımda özel rehberim var ki bu her şeyi daha da güzelleştiriyor. Herhangi bir şey düşünmem bile gerekmiyor. Rahatıma bakabilirim.”

“Ne, sen emin ellerde olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Todd, ağzının sağ yanında beliren çapkın bir gamzeyle.

“Öyle bir şey demedim.” Sophie ona sert ve ezici bir bakış yöneltti. “Hiçbir kadının seni güvenli bir el olarak gördüğünü sanmıyorum.” Sophie pasta fırınına girdi ve tezgâhın önündeki kuyruğa geçti.

“Yine kuzenimin anlattıklarını mı dinliyordun? Bella güvenilir bir tanık değil. O kin tutar. Onun söylediği tek kelimeyi bile dinlemem.”

“Sadece o değil... Unutma, günlerimin yarısını Amy, Lacey ve Charlene’den gelen telefonları geçiştirmek için harcıyorum.”

Todd bir kurt gibi sırtıttı. “Dayanılmaz biriysem elimden bir şey gelmez.” Gözleri neşeyle oynadı, Sophie onun kendisiyle dalga geçtiğini biliyordu.

Sophie, onun gibi sırtıttı, “New York’taki kızların bu kadar çaresiz olduğunu kim bilebilirdi?”

“İngiliz kızları daha mı akıllı?”

“Kesinlikle,” dedi Sophie, dudakları seğirerek. “Biz, gelişmiş kaslar ve çekici görünümle birlikte biraz beyin de ararız.”

“Ahh. Heidi’ye ne oldu?”

“Heidi hayatta ve iyi ama bazı günler içindeki sürtük kız ortaya çıkıyor,” diye sataştı Sophie.

“Bu yüzden kahveleri sen ısmarlayabilirsin.”

“Günaydın Sophie,” dedi Bella. “Todd. Size ne vereyim çocuklar?”

“Günaydın Bella, oo çok dağınık görünüyorsun.”

Sophie onun kaburgalarını dürtükledi. “Bir de onun neden senin hakkında kötü eleştiri yaptığını merak ediyorsun.” Kendisine sıcak bir gülümsemeyle bakan Bella’ya dönerek sempatiyle başını salladı ve Bella yapmacık bir sırıtişla dönüp Todd’a baktı, “Sağ ol, sevgili kuzenim... Güneş gözlüklerini çıkarmak ister misin?”

“Henüz değil.”

Bella tekrar Sophie’ye döndü. “Peki, sen bu sabah nasıl bu kadar neşeli ve canlı görünüyorsun?”

“Siz ikiniz dün gece dışarıda mıydınız?” diye sordu Todd, hemen Sophie’nin yüzünü inceleyerek.

“Eve döndüğümde bol su içtim,” dedi Sophie gururlanarak, “Ve iki parasetamol aldım.”

“Ben de almalıydım. Ya da belki ikinci şişe Pinot’yu içmemeliydik. Ama eğleneliydi.”

“Öyleydi. Sağ ol Bella. Harika vakit geçirdim.” New York’a geldiğinden beri Sophie’nin en güzel gecesi idi.

“Ne yaptınız?”

“Sadece Harry’nin barına gittik, sonra hazır Çin yemeği alıp bende yedik,” dedi Bella, kahvelerini önlerine koyarak.

“Ve bu harika bir gece mi oluyor? Siz ikiniz daha fazla dışarı çıkmalısınız.”

“Hepimiz senin gibi gece saat ikide en popüler kulüplerden çıkarırken paparazzilere yakalanan biri olamayız,” dedi Bella, Sophie’nin ona uzattığı 10 dolarlık banknotu eliyle iterek. “Bunlar şirketten.”

“Neden bana hiçbir zaman şirketten bir şey verilmiyor?”

“Birincisi, çünkü sen yatağıma bir mısır yılanı koydun,” dedi Bella, kahvelerin kapaklarını bardakların ağzına oturtup onlara doğru iterek, “ikincisi, çünkü Sophie dün bana yardım etti ve bu hafta da edecek.”

Bella bir sonraki müşterinin siparişini almak için dönerken Sophie kahveleri aldı.

“Bak, gördün mü, sana bahsettiğim kin işte buydu,” diye mırıldandı Todd, kahvesini tutarak tekrar sokağa çıkarlarken.

“Şaşırmadım, sen çocukken çok kötü biriymişsin demek ki,” dedi Sophie, ona ayıplar gibi bakarak.

Todd haylaz bir ifadeyle sırıttı. “O dediğini yirmi beş yaşındayken yaptım.”

Manhattan’daki Fulton İstasyonu’ndan dışarı çıktıklarında, Sophie son birkaç hafta içinde daha uzak bir yerlere gitme cesareti göstermediği için biraz utandı. Kalabalık sokaklara ve trafiğin yoğun olduğu geniş caddeye baktı: “Vay canına, sanki tamamen farklı bir yerdeymişiz gibi hissediyorum.”

“Manhattan gibi başka bir yer yoktur, Brooklyn’den çok farklı bir havası var. Hadi, burada kalmıyoruz.”

Sophie onu takip etti, Todd kararlı adımlarla bir yan sokağa doğru yürüdü ve yol boyunca onu yönlendirmek için eliyle ara sıra dirseğinden tutarak ya da kalabalık kaldırımlarda yanlarından geçenlere yol vermek için bazen de ona çarparak genç kadına yol gösterdi.

Todd’un telefonu çaldı, zaten sık sık çalıp duruyordu.

“Buna bakmak ister misin?”

“Hayır, sesli mesaja bağlanır.”

Çok kalabalık bir yola yöneldiler ve sonra Todd eliyle ileriye işaret etti. Sophie, uzaktan üzerinde güneş ışığının parıldadığı suyu ve önlerinde uzanan Brooklyn Köprüsü’nün kule gibi yükselen devasa ayaklarını gördü.

“Seni East River’in üzerinden, köprüden geçireceğim. Dünyanın en eski asma köprüsü. Bu benim şehirdeki en sevdiğim yürüyüşlerden biri. Bunun bir benzeri yok. Her iki dünyanın da en güzel görüntüsünü elde edersin, önünde Brooklyn manzarası ve geriye döndüğünde Manhattan’ın silueti. Ve diğer tarafa geçince sana dondurma ısmarlayabilirim.”

Köprüye doğru giden kalabalığa karıştıklarında, Todd ona hemen karşı caddedeki belediye binası da dahil olmak üzere şehrin sembollerinden birkaçını gösterdi. Yürüyüşleri, Todd’un cep telefonuna gelen iki çağrıyla bölünmüştü. Her ikisinde de Todd telefonu çıkarıp arayanın adına baktı ve sonra tekrar cebine soktu.

Köprünün üstünde yürüyüşçüler, turistler ve kendilerine ayrılmış ayrı bir şeritteki koşucular ve bisikletçilerle yan yana yürürlerken, sanki herkeste etrafa bulaşan bir neşe var gibiydi. Öğlen güneşinin altında gölgeden yoksun köprüde, sudan gelen esinti hoş bir ferahlık veriyordu. Altlarından geçmekte olan arabalar, yolun bölümlerinden geçerken ritmik bir donk donk sesi çıkarıyordu.

Todd, Sophie’nin arkasında durup, bir elini omuzuna koyarak ve neşeli yüzü onun yüzünden sadece birkaç santim ötede olarak ona değişik gökdelenleri gösterdi. “Şu, Dünya Ticaret Merkezi, Four Seasons Oteli. Yeşil çatılı olan Woolworth Binası, onun bir zamanlar New York’taki en yüksek bina olduğuna inanabiliyor musun?”

Todd’un yüzü her zamanki gibi canlı ve coşkuyla dolu, rahat dokunuşları doğal ve teklifsizdi. Onun bu hali Sophie’nin aklına bir anısını getirdi. Ulusal Portre Müzesi’nde bir sergiyi görmek için çok nadir olarak çıktıkları bir gezi sırasında James, cüzdanının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek için ceplerini araştırırken, gergin ve tahammülsüz bir tavırla Sophie’nin elini ihtiyatlı bir şekilde kolundan geri çektiymişti.

*

“Hey, İngiliz, iki hafta sonra Yukarı Batı Yakası’nda yeni bir restorant açılışı var,” dedi Todd, tekrar yürümeye devam ederken. “Gelip benim gurme ekürim olabilirsin.”

“Ya, evet, olabilirim, değil mi? Çünkü benim vakit geçirmek için her şeyi bir yana bırakıp seninle gelmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yok.” Sophie, kendisinin onunla birlikte gitmekten mutlu olacağına inanan bu emin tavrı karşısında şakacı bir tavırla ellerini kalçalarına koyup başını salladı. Bu adam sahidenden kendisinden çok emindi.

“Lütfen İngiliz, senin yardımın gerçekten çok işime yarar.”

Sophie hemen yumuşadı. “Neden ben? Yardım etmek beni çok mutlu eder ama,” Sophie omuzlarını kaldırdı, “Gördüğüm kadarıyla istediğin anda seninle gelmek için mutluluktan uçacak bir sürü gönüllü var.”

“Sorunun bir parçası da bu zaten. Onlardan benimle gelmelerini istiyorum, sonra yanlış anlıyorlar.”

“Dayanılmaz biri olmak zor olmalı,” diye takıldı Sophie. “Bir erkek arkadaşını götüremez misin?”

Todd’un her zaman onu etkilemeye çalışan kadınlara alışkın olduğuna hiç şüphe yoktu. Sophie onlarla aynı kategoriye girmek niyetinde değildi.

“Götürebilirim ama bir kadının bakış açısını öğrenmek faydalı olur. Kadın tuvaletlerini kontrol etmeye başlarsan tuhaf bakışlarla karşılaşman kaçınılmaz olur. Hem ben bu defa kulüp atmosferinden söz ederim ve sen de şefin iyi bir aşçı olup olmadığını ya da fazla kokain çekmekten safranı kırmızı biberden ayıramayacak kadar uçmuş olup olmadığını söyleyebilirsin.” Todd ona doğru döndü, o büyüleyici mavi gözleri araba farları gibi doğrudan ona odaklandı. Onun bu samimi bakışını tamamen başka türlü yorumlayan Sophie’nin bir an başı döndü ve kalp atışları hızlandı. Neyse ki aklı başındaydı. “Lütfen Sophie. Yardımına ihtiyacım var.”

Kahretsin, ona hayır demek mümkün müydü? “Biliyorsun, değil mi?”

“Neyi biliyorum?” diye sordu Todd, birden tüm masumiyetiyle.

Sophie gözlerini kısıtı ve onun yüzünü, ortaya çıkan gamzesini ve alışkın bir hareketle başının üzerinden kaydırarak ustalıkla kçırdığı gözlerini izledi.

“Birisi yardım denen sihirli kelimeyi kullandığı zaman, benim ona hayır deme yeteneğimin olmadığını.”

“Bunu fark etmiş olabilirim. N’oolur Sophie. Yardımına gerekten çok ihtiyacım var.”

“Şu yavru köpek bakışlarını bir kenara bırak. İşe yaramazlar.”

“Emin misin?” Şirin bir tavırla gözlerini kırptırınca Sophie bir kahkaha attı.

“Çok mu abarttım?”

“Hem de fazlasıyla.”

Yürümeye devam ettiler, Sophie diğer turistler gibi aniden durup fotoğraf çekiyordu. Çok mutlu bir gündü ve Todd iyi bir eşlikçiydi, ona köprüyle ilgili çeşitli ilginç gerçekleri anlatıyordu.

Todd’un telefonu tekrar çaldığında çekip cebinden çıkardı. İrkilerek çenesini ovuşturdu.

“Kusura bakmazsan bunu açmak zorundayım.”

Etrafta bakacak bir sürü şey vardı ve Sophie ona sorun olmadığını söyledi.

“Selam Amy. Mesajını aldım. Evet, üzgünüm, Meşguldüm. Bebeğim,” sesi derinleşti, “o tür bir meşguliyet değil.”

Telefonun diğer ucundaki kahkahayı duyan Sophie, tiz sesiyle kıkırdarak işyerine mesajlar bırakan Amy’yi hemen hatırladı.

“Amy, sen çok kötü bir kızsın,” diye onu azarladı Todd ve yüzünü kırıştıran büyük bir gülümsemeyle Sophie’ye göz kırptı.

Sophie gözlerini devirecekti ama onun Amy’ye neşeli ve kibar bir dille takılması o kadar açık ve arkadaşçaydı ki onu ayıplaması çok zordu ve Todd’un yüzünde beliren ani bir dehşet ifadesi çok

eğlenceliydi. “Tabii ki unutmadım. Eminim. Masa rezerve edildi. Adresini sana mesajla atacağım. Çok hoşuna gidecek.”

Todd kıza veda edip telefonunun ekranını tıklarken, “İyi kıvrıldın,” diye takıldı Sophie.

“Hanımları hayal kırıklığına uğratmayı sevmem,” dedi Todd ve kaşlarını şehvetle oynatarak tekrar göz kırptı.

Sophie gözlerini ayırmadan ona baktı.

“Ne?”

“Hiç.” Todd’un kadın avcısı alışkanlığı biraz fazla kaçmış gibiydi.

“Affedersin, başka bir arama yapmam gerekiyor, kusura bakmazsan? Ve sonra tamamen seninle olacağım.”

Telefonun ekranını kaydırarak bir numara tuşladı.

“Hah, yakaladım.” Telefonunu kaldırıp kulağına tuttu. “Darla. Ben Todd McLennan, à la carte restoranın düzgün bir incelemesini yapmak için oraya gitmek istiyordum. Aa, sorun değil... Yemekler harikaydı... Evet, lekeyi çıkardım. Zavallı adam, daha ilk vardiyasıydı... Yok, hayır. Kimse ölmedi ve benim yüzlerce gömleğim daha var... Lafı bile olmaz. Sanırım beni salı günü araya sıkıştırma şansın yoktur... iki kişilik bir masa için? Bu harika. Sekiz on beş. Darla, sen bir starsın. Sana borçlandım.”

Todd, Sophie’nin kendisine soğuk bir ifadeyle baktığını gördü.

“Kolay iş... ve muhtemelen Amy’nin bunu bilmesi gerekmiyor,” dedi Sophie.

Todd omuz silkti. “Flörtlerimi mutlu etmeyi severim.”

Sophie irkildi.

“Sorun ne?”

“Ben şahsen bir flört olarak adlandırılmaktan nefret ederdim, bana çok kişiliksiz bir şey gibi geliyor. Sanki ayağına oluyor mu diye denediğin bir çift ayakkabı gibi. Ve çoğul. Flörtler. Sanki onlar gardıropta asılı kıyafetler ve havalansın diye bir tanesini seçip dışarı çıkarıyorsun.”

Todd bir kahkaha attı. “Bu benzetmeye bayıldım, İngiliz. Oldukça doğru ama flörtler birinin sana uygun olup olmadığını anlamak içindir.”

“Evet ama bir dizi flört senin bunu o kadar ciddiye almadığını gösteriyor.”

“Ya da senin çok ciddiye aldığını.”

Sophie dudaklarını şüpheli bir ifadeyle büzdü ama Todd’un yüzündeki keyifli ifadeyi yok edemedi.

“Onlar akşam yemeği flörtleri. İçkiler. Akşam yemekleri. Gece gezmeleri.”

“Buradaki buluşma ortamının oldukça farklı olduğunu söylemeliyim ama gerçek şu ki ben bunu bilemezdim.”

“Peki, sen o iki yıllık adamınla nasıl tanıştın?”

“İş aracılığıyla. Bir tanıtım partisine gitmiştim. Yeni bir ürün için.”

“Ah, bu açılışları çok seviyorum. En son gittiğimde Daiquiri kokteyli ve hediye Armani çantalar vardı.”

“Mıumm.” Sophie, katıldığı Benson Kabartma Tozu etkinliğini hatırladı, orada daha çok Darjeeling çayları ve Asda marketin hediye poşetleri vardı.

Ayrı bir şeritte koşu yapanlar sürü halinde yanlarından geçerken, “Köprünün karşıdan karşıya uzunluğu ne kadar, biliyor musun?” diye sordu birden Sophie.

“Bir buçuk kilometreden fazla.”

“Tekrar geriye koşacaklar mı dersin?”

“Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Ben de tekrar koşmaya başlamalıyım,” dedi Sophie, sesli düşünür gibi. “Kaldığım dairenin etrafındaki sokaklarda koşmak konusunda biraz endişeliyim, çevreyi o kadar iyi tanımıyorum.”

Londra’da nerelerden uzak durması gerektiğini biliyordu. Brooklyn’de bir caddede yürüyorken bir süre sonra etraf bir anda çok farklı bir alana dönüşebiliyordu.

“Burası koşmak için güzel bir yer ama ulaşmak için biraz fazla uzak.”

“Ben Prospect Park’ta koşuyorum, pasta fırınından yaklaşık on blok ötede. Önce oraya bisikletle gidiyorum. İstersen bir ara benimle gelebilirsin.”

“Seninle koşmaya gitmek istediğimi sanmıyorum.”

“Neden olmasın?” Oldukça bozulmuş görünen Todd’un bu hali Sophie’yi gülümsetti.

“Çünkü muhtemelen sen son derece formdasındır.” Muhtemelen onun yetişemeyeceği bir hızla koşuyordur ve şüphesiz Brooklyn’deki kadın nüfusunun yarısı bir yandan mısır gevreği yerken bir yandan onu izliyordur. “Hem benim bisikletim yok. En son bisiklete ne zaman bindiğimi hatırlayamıyorum.”

“Sorun değil. Benim alt katımda oturan komşumun iki bisikleti var. Birlikte bisikletle gider ve sonra koşu yaparız.”

“Önce komşuna sorman gerektiğini düşünmüyor musun?”

Todd’un dudakları büküldü. “Komşum bir kadın ve bana hayır demeyeceğinden eminim.”

“Hiç sana hayır diyen biri var mı ki?” diyerek iç geçirdi Sophie ve dertli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Todd’un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Hayır,” dedi kısaca. “Ama bu gece ona sorar ve işte sana haber veririm. Erkek arkadaşınla koşu yapar mıydın?”

“Hah! Şaka yapıyorsun. Ben hafta sonları koşardım ve o sıralar benim yanımda olmazdı.” Sophie birden, başkalarının çift olarak dışarı çıktıkları hafta sonlarındaki yalnızlığını unutmak için koşu yaparak kendini oyalamayı seçmiş olduğunu fark ederek içi boş bir kahkaha attı.

Köprünün sonuna ulaşp bir kat merdiven aşağı inerek sahile ayak bastılar. Todd pencerelerinin etrafı uçuk adaçayı yeşili çerçevelerle çevrilmiş, beyaz boyalı ahşap bir binaya doğru yöneldi.

“Hadi gel, burası dondurmacı, hem güverteden manzarası harika.”

“Çok keyifli. Tam benim ihtiyacım olan şey. Bugün havanın bu kadar sıcak olacağının farkında değildim.”

Dondurmalar çok büyüktü ve Sophie hepsinden denemek istedi, daha önce hiç tatmadığı ve gerçekten denemek zorunda olduğunu hissettiği şeftali ve kaymaklı üzerinde kararsız kaldı, ayrıca kulağa çok enfes gelen ve seveceğini bildiği tereyağlı ve cevizli olanını da istiyordu

“Hanımefendi tereyağlı ve cevizli olandan alacak,” dedi Todd net bir ifadeyle ve kolunu rahat bir tavırla Sophie’nin omuzuna attı. Sophie bir an gerildi, ancak Todd tamamen dondurma seçeneklerine odaklanmış gibi görünüyordu. “Bugün bir tatılmış gibi hissettiğini söylemiştin. O yüzden istediğini almalısın.” Durdu, önündeki dondurmaları incelemek için öne eğildi ve sonra kırmızı beyaz çizgili şapka ve ona uygun önlük takmış olan tezgâhın arkasındaki genç kıza bakarak kafasını olumsuzca salladı. “Üzgünüm, bunu yapamam. Şeftali ve kaymak. Cidden, bu uygun bir dondurma tadı değil. Bunu sen de deneyeyim diye alacaktım ama hayır, ben duble çikolata parçalı olanı alacağım.” Tezgâhın arkasındaki kız da gülümseyerek ona karşılık verdi çünkü Todd tüm dikkatini birine verdiği zaman kim gülümsemezdi ki?

Dondurmaları alıp parasını ödedikten sonra geniş ahşap güverteye çıktılar ve ileride tam suyun üzerindeki parmaklıkların yanına geçtiler. Sophie gökyüzüne yükselen gökdelenlerin görüntüsünden gözlerini alamadı.

“Bu benim en sevdiğim manzaralardan biri,” diye iç geçirdi Todd.

“Şehir çocuğusun, öyleyse?”

“Hımm, hayır, çünkü ben kumsalı da seviyorum. Ailemin Long Island’da bir yeri var. Oradaki plaj inanılmaz ve benim en sevdiğim yerlerden bir diğeri de orası. Peki ya sen şehir kızı, kumsal mı yoksa kırsal mı?”

“Şey, pek kumsal diyemem. İngiltere’deki hava durumunu gördün mü? Ben şehir dışında büyüdüm ki orası tamam ama şehre, Londra’ya gitmek bir kaçıştı. Sanırım ben şehir kızıyım. Londra’yı, Barselona’yı, Paris’i seviyorum ve Kopenhag’a da gittim. Muhteşemdi.”

Karşı kıyıdaki Manhattan şehir merkezinde yükselen gökdelenlerin manzarasını hayranlıkla seyredirken birbirlerine daha önce gittikleri yerlerin hikâyelerini anlattılar.

“Hiç gerçek gibi görünmüyor. Çok harika bir gün. Kendimi sanki bir filmde veya fotoğrafın içinde gibi hissediyorum.” Sophie suyun öte yanını işaret ederek tuhaf bir bulutla kaplı masmavi gökyüzünün gökdelenlerin aynalı pencerelerindeki yansımalarını gösterdi. “Fotoğraf çekmeliyim. Arkadaşım Kate’e artık dışarı çıkıp gezdiğimi kanıtlamam lazım.”

Todd, Manhattan’ın silüetini ve tepelerindeki köprünün birçok resmini çeken Sophie’nin yanında yürümekten çok mutlu görünüyordu. Kendilerine doğru gelen sarı saçlı ve dişleri kusursuz, bronzlaşmış uzun bacaklarını tümüyle ortaya çıkaran Daisy Dukes tarzı kısacık denim şort ve askılı atlet giymiş, amigolara benzeyen tipik Amerikalı kusursuz iki kız onlara yaklaşıncaya yaklaşayıp birbirlerini dürttüler. Bir tanesi Todd’a bakarak arkadaşça olmanın çok daha ötesinde bir şeyler ima edecek şekilde gülümsedi. Kızlar geçtikten sonra omuzunun üzerinden arkaya bakan Sophie, ikisinin de durup hiç utanıp sıkılmadan Todd’a baktıklarını gördü.

“Gerçekten de bazı kadınlarda hiç utanma yok,” dedi Sophie, neredeyse bir kahkaha atarak. “Bu ikisinin aleni olarak senin kışına arzuyla baktıklarına inanamıyorum.”

Todd’un ağzı bir tarafa eğildi ve Sophie bunun kendisine takılacağına habercisi olduğunu hissetti. “Ama sen etkilenmiyorsun?”

“Neyden, kışından mı? Hayır, hiç etkilenmiyorum,” diye yalan söyledi Sophie, birden yanaklarının kızardığını hissederek. Ne

zamandan beri erkekleri çıplak olarak hayal etmeye başlamıştı? Ya da sadece Todd'u. Sophie sesini ilgisiz tutmaya çalışarak "Özellikle çekici bir tarafı mı var?" diye sordu.

"Senin en sevdiğim tarafın bu, İngiliz," dedi Todd, onun koluna yavaşça vurarak, "benim egoma iyi geliyor." "

"Bir hizmette bulunabildiğime sevindim," dedi Sophie, kuru bir sesle ve onun zihin okuyan birisi olmadığına şükretti. En azından bu iki genç kadının tepkisiyle kıyaslandığında ona verdiği cevap son derece normaldi ve endişelenmesi gereken hiçbir şey yok demekti.

Bölüm 10

Şef garson, Sophie'ye aşırı bir ilgi göstererek onun peçetesini açıp salladı ve her ikisine de sanki Kutsal Kâse'yi uzatır gibi birer menü uzattı. Sophie elinde hafif bir titreme olduğunun bilinciyle menüyü aldı. Biriyle çıkmayalı uzun zaman olmuştu ve midesinin kasılmalarına bakılırsa doğru düzgün bir şey yiyebileceğini sanmıyordu. *Sakin ol Sophie. Rahatla.* Başını sallayarak yanında dikilen adama teşekkür etti ve Paul'e dönerek gülümsedi.

"Burası çok güzel."

Sakin bir zarafet ve abartısız bir stille parıldayan ve fiyatların fevkalade yüksek olduğunu bildiğiniz türde bir restorandı. Tertemiz beyaz masa örtüleriyle kaplı ve üzerlerine yerleştirilmiş uzun saplı, dizi dizi kristal kadehler, kolalı peçeteler ve hassas bir paralellikle yan yana konulmuş gümüş çatal bıçak takımıyla kursesiz bir şekilde donatılmış olan masaların hepsinde klasik bir düzenleme uygulanmıştı. Bunların hiçbirisi Sophie'nin kendini rahat hissetmesine yardımcı olmuyordu.

"Evet, burası bir Fransız restoranı. Bir Avrupalı olarak Fransız yemekleriyle aran iyidir diye düşündüm," dedi Paul, bir an için endişelenerek.

"Eskargot olmadığı sürece," dedi Sophie, belki onun da bu konuda kendisi kadar endişeli olduğunu düşünerek. Salyangozdan konuşmak her zaman ortamı yumuşatmak için iyi bir konuydu. "Sevdiğim şeylerden biri değil."

"Buradaki şef çok ünlü," dedi Paul, ifadesiz bir yüzle menüsünü alırken. "Çok iyi bir restorandır."

Sophie masanın altından peçetesinin kenarını kıvırdı. Tamam,

belki de Paul, onun eğlenceli bir konu olsun diye söylediği açılış cümlesini kaçırmış olmak yerine, eskargotun ne olduğunu bilmiyor olabilirdi. Sophie etraftaki alçak sesle konuşan şık giyimli diğer müşterilere göz gezdirerek, “Daha önce buraya geldin mi?” diye sordu. Bir an menünün ne kadar pahalı olduğunu merak etmişti.

“Evet, birkaç kez. Genelde işe yönelik öğle yemekleri için.” Durakladı ve Sophie’nin gözlerine sevimli bir ifadeyle baktı “Ama ilk defa bir randevu için buraya birini getirdim.”

Sophie sandalyesinde kıpırdandı, bacak bacak üstüne attı, birden bu konuda ne hissettiğinden emin olamadı. Ben-burada-ne-halt-ediyorum duygusunun verdiği rahatsızlığı göz ardı ederek, “Onur duydum,” dedi ve ardından alay ettiğini göstermek için kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. Buna hazır değildi. James de ilk defa dışarı çıktıklarında onu akşam yemeğine götürmüştü. Bundan pek de farklı olmayan bir restorana.

“Bu arada çok hoş görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Sophie iş çıkışı çok az zamanı olmasına rağmen bir koşu eve gidip bir elbiseyle topuklu ayakkabılarını giydikten sonra onunla buluşmak için Manhattan’a geri geldiğine şimdi çok memnundu. Her ne kadar Bella, yaptıkları pazarlığın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmemiş olsa da, onunla yaptığı moral verici kısa konuşmanın da Sophie’ye yardımı olmuştu. “Sen de hoş görünüyorsun,” dedi Sophie, çabuk bir gülümsemeyle. Giydiği takım elbise adama kesinlikle çok yakışmıştı. “Güzel kravat.”

Paul kravatını gömleğinden ayırıp yukarı doğru tuttu ve sanki öyle bir kravatı olduğunu unutmuş gibi hafif bir şaşkınlıkla baktı. “Ah, teşekkürler. Bunu bir süredir takıyorum.”

“Akşam yemeğine çıkarken taktığın özel bir kravat değil, o zaman?” diye sordu Sophie, konuyu tam olarak aydınlatmak için onu sıkıştırarak.

Paul, bu söz her iki yana da gidebilirmiş gibi bir an bocaladı; ya bunu ciddiye alacak ya da Sophie’nin sataşmasına boyun

egecekti. Neyse ki yüzünde bir rahatlama belirdi. “Yakalandım. Akşam yemeğinden önce eve gidip üstümü değiştirmek için hiç zamanım olmadı. Bugün yine ofisteki o delirtici günlerden biriydi. Neredeyse senin alt katta olmana gıpta edecek durumdayım. Orada işler her zaman sakın gibi görünüyor. Sanırım siz hepimiz çok daha yaratıcısınız.”

Konuşmanın daha sıkıntısız bir yöne kaymasıyla rahatlayan Sophie peçetesiyle oynamayı bıraktı.

“Sanırım biz daha çok ördeklere benziyoruz, yüzeyden bakınca sanki suyun üzerinde kayıp gidiyoruz gibi görünüyor ama alttan deli gibi yüzgeçlerimizi çalıştırıyoruz. Her zaman bir teslim tarihini takip ediyoruz. Ama bir metin yazarken masaya eğilip sessizce çalışman gerekir. Sen belki de bu yüzden sessiz olduğumuzu düşünüyorsun. Tüm gürültü ve kargaşa test mutfaklarında oluyor.”

Paul ürperdi. “Ben asla oraya giremem. Orası gerçekten kaosa benziyor!”

“Öyle,” dedi Sophie, “ama çok eğlenceli.”

“İşinden hoşlanıyorsun öyleyse?”

“Evet, yemekleri severim. Yemek hakkında yazı yazmak. Yemek yemek. Bunlarla ilgili bilgilerimi paylaşmak. İnsanları eğitmek. İnsanların yeni bir şeyler denemesini sağlamak.”

“Vay canına.” Paul onun bu ani coşkusu karşısında şaşırılmıştı. “Ben bir gazeteci olarak, demek istemiştin. Metin yazmak. Yani, sen muhtemelen eğitim aldın ve herhangi bir şey hakkında yazabilirsin sanırım?”

Sophie başını olumsuzca salladı. “Pek sayılmaz. Ben şanslıydım. Tesadüfen yemek yazıları yazmaya başladım. Kendimi gazeteci olarak görmüyorum. Yemek benim tutkum ve bildiğim bir şey. Başka bir şey hakkında yazı yazmayı hayal edemiyorum.”

“Peki, on yıl sonra kendini nerede görüyorsun? Eğer editör olmak istiyorsan işini genişletmek zorundasın. Sanırım TV yayınlama-

rına geçebilirsin.” Mavi gözleri yumuşadı. “Bunun için yeterince güzel olduğun kesin.”

Sophie kızardı ve masanın üzerindeki çatalın uçlarıyla oynadı. “Ah hayır, bu benim düşündüğüm bir şey değil. Şu an için günübirlik yaşıyorum.” Doğrudan Paul’ün gözlerine baktı. “Son defasında her şeyin tasarladığım gibi gittiğini düşünüyordum ama her şey inanılmaz derecede ters gitti.”

Paul kaşlarını çatı. “Ama bir plana ihtiyacın var, öyle değil mi? Özellikle işler ters gittiğinde. Aksi halde kendini başka nasıl toparlarsın? Sonunda gayesizce sürüklenip gidersin. Yani, bir planın olmalı demek istiyorum. Ne kadar buradasın... birkaç ay mı? Sonra Londra’ya geri döneceksin. O halde, ne yaptığını biliyorsun demektir, değil mi?”

Sophie ona baktı, yüzüne acı bir tebessüm yayıldı. “Şu anda hiçbir planı olmayan bir kıyım. Altı ay buradayım ve sonra Londra’ya geri dönüyorum. Geri döndüğümde ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.” Bir elini uzatıp masanın diğer tarafında duran Paul’ün elinin üstüne dokundu. “Sen bembeyaz oldun.”

Paul güldü.

“Çok doğru. Ben önümüzdeki yedi yıl için kariyerimin yol haritasını belirlemiştim.”

“Vay. Yedi yıl. Bu çok kesin bir süre.”

“Bu süreye bazı beklenmedik durumları da dahil ettim,” dedi Paul kayıtsızca omuz silkerek, “Beş yıl da olabilir.”

“O zamana kadar hâlâ dergilerde olacak mısın? Ya da New York’ta? Yani, nereden biliyorsun? Halkla ilişkiler konusunda büyük hedefleri olan bir arkadaşım, her şeyi bir kenara bırakıp Londra’da kendine ait bir kafe açtı. Ve çok daha mutlu.”

“Bu asla olmayacak.” Paul başını sallayarak menüyü eline aldı. “Gelecek iki yıl içinde şirketin satış direktörü olacağım, ondan sonraki iki yıl içinde büyük bir haber kanalına geçeceğim ve sonuç olarak önümüzdeki on yıl içinde büyük bir medya holdin-

ğinin yönetim kurulunda yer alacağım. Yakın bir zamanda New York'tan ayrılmayı planlamıyorum.”

“Tanrım, kararlılığına hayranım,” dedi Sophie, onun yaptığı gibi menüyü alıp yemek listesine bakarken. “Şimdi, Bay Başarı, ne tavsiye edersiniz?”

“Neyi sevdiğine bağlı.” Paul bir an endişelenir gibi oldu. “Senin yemek tercihlerini kontrol etmeliydim.”

Sophie bir kahkaha attı. “Ben bir yemek yazarıyım, unutma. Biz her şeyi severiz.”

“İçim rahatladı. Daha önce sormam gerekirdi. Bir keresinde yemeğe çıkardığım bir kız vejetaryendi ve gittiğimiz her restoranda bir şey beğenmezdi. Yani, eğer menüde vejetaryen yemekleri yoksa neden bir tabak sebze sipariş etmezsin ki? Veya bir balık yemeği. Senin bu konuda kolay olmana sevindim... demek istediğim, sen, ee, her şeyi seviyorsun.”

Sophie ona tekrar takılmak istedi ama Paul kafasını eğmiş, pürdikkat menüyü inceliyordu.

“Pekâlâ.” Sophie başlangıç için ilginç görünen birkaç ordövr üzerinde durdu: Kerevit ve karidesli börek, Alsas domuz pastırması ve soğan karışıklı tart flambé. Kararını vererek menüsünü katladı.

“Sanırım ben iki başlangıç tabağı alacağım.”

“İki çeşit başlangıç mı?” Paul, sanki menü polisinin böyle başına buyruk bir seçime müdahale etmesini bekler gibi omzunun üzerinden baktı. “Emin misin?”

“Evet, bir tanesi ana yemek yerine. Her ikisi de enfes görünüyor ve ben ikisi arasında karar veremedim. Ne zaman fırsat olursa hep yeni şeyler denemeyi severim.”

“Aslında bu iyi bir plana benziyor,” dedi Paul, dirseklerini masaya yaslayıp çenesini ellerine koyarak. “Bu fikri sevdim. Ufkunu genişlet. Bu tür bir şey işte her zaman faydalı olur. Kiminle tanışıp etkilemek zorunda kalacağını asla bilemezsin. Sophie, sen sürprizlerle dolusun.”

Siparişleri verdiklerinde şef garson Sophie'nin isteği karşısında gözünü bile kırpmadı. Şarap garsonu pahalı bir şişe şarap açmıştı, Paul kadehini kaldırdı.

"Sana, Sophie... Geç olsa da New York'a hoş geldin. Belki bir ara sana etrafı gösterebilirim? Birlikte zaman geçirmek isterim. Seni tanımak için."

Sophie dikkatli bir nefes aldı ve bir süre kadehiyle oynayıp uzun ve yavaş bir yudum şarap içti. "Bu... bu iyi olurdu. Dürüst olmam gerekirse, uzun bir ilişkiden daha yeni çıktım." Sıkıntıyla iç geçirdi. "Aslında bir planım vardı. Önümüzdeki beş yüz yıl boyunca erkeklerden uzak durmak." Bir yudum daha şarap içti ve tertemiz, beyaz masa örtüsüne baktı.

Paul'un sıcak elini elinin üzerinde hissetti.

"Yani, bu çok yazık olur. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Hazır buradayken şehrin tadını çıkar. New York, özellikle hafta sonları oldukça yalnızlık çekilen bir yer olabilir. Ben sana etrafı gösterebilirim."

Söz konusu edilen hafta sonlarıydı. Todd'la paylaştığı pazar günü, geldiğinden beri Sophie'nin geçirdiği en güzel gündü. New York'u doğru düzgün görmeden Londra'ya geri dönmek korkunç olurdu. Ve onu şehrin yerlisi olan biriyle dolaşmak, kendi başına yapmaktan çok daha eğlenceli olacaktı. Sırada bekleyen haremdeki kızlar nedeniyle Todd'un çok fazla boş hafta sonu bulabileceğini sanmıyordu.

Sophie bir kaşını kaldırdı. "Beni Empire State Binası'na götürmek konusunda ne düşünürsün?"

Paul bir an şaşırmış gibi göründü. "Bu bir tuzak soru mu? Elbette götürürüm. Ne zaman gitmek istersin?"

"Ben de Ed'e dedim ki, ona bir daha ekmeğimizden vermeyelim." Edie hikâyesini bitirdi ve kararlılığını göstermek için kahve fincanını azimli bir havayla masaya bıraktı.

Sophie, Bella ile birlikte hak ettikleri molada fırının mutfağındaki rahat atmosferin tadını çıkararak kahvesini yudumladı. Saat yediden beri bir doğum günü partisi için kapkek pişirmek, süslemek ve bir altmışıncı evlilik yıldönümü pastası için Cenova pandispanyasını çetrefilli bir şekle uygun keserek hazırlamak için çok yoğun bir tempoda çalışmışlardı. Neyse ki Beth ve Gina, sabahın kalabalık saatinde fırındaki her şeyi kontrol altına almışlardı.

Ed ve Edie'nin cumartesi sabahı teslimat turunun, fırındaki kahve ve kek zamanına denk gelecek şekilde bittiği artık belliydi ve Maisie de her zamanki gibi aynı anda ortaya çıktı.

"Sen git," dedi Bella. "Bir işi geri çevirmek cesaret ister ama bazen yapılacak en doğru şey odur. Bir düğün pastası siparişini geri çevirmem gerekebilir."

"Neden?" diye sordu Sophie, oturduğu yerde doğrularak ve mutfağın sıcaklığıyla önceki akşam eve geç dönmesinin verdiği esnemesini bastırarak. "Kim o?" Sophie, gelen her siparişin, kendini hâlâ bir pasta tasarımcısı olarak kabul ettirmeye çalışan Bella için önemli sayıldığını biliyordu.

"Eleanor Doyle, iç mimar. İmkânsız bir kadın."

"Bütün gelinlerin imkânsız olduğunu sanıyordum," dedi Ed.

Ed'in kulaklarının etrafından kırpar gibi yaparak, "Şu canavar gelin klişesine fazla inanma genç adam," diye onu azarladı Maisie.

"Unutma, imkânsız demek ben mümkünüm demektir," diye söze karıştı Edie.

"Hatırlatma için teşekkürler," dedi Bella, kuru bir sesle. "Ama bu vakada, inan bana, olumlu olmaya çalışıyorum. Çoğu gelin güzeldir. Heyecanlıdır. Heveslidir. Tatlıdır." Bella, ona uymayan bir ümitsizlik içinde başını salladı. "Eleanor ise... o kadar soğuk ki. Duygusuz. İsteddiği şeyleri bir türlü kavrayamıyorum. Ama bunu yapmam لازم çünkü o çok etkili bir müşteri olabilir. İyi bağlantıları var."

"Sana ne istediğini anlattı mı?" diye sordu Maisie, eliyle Bella'nın dizine dokunarak. "Bunu geri çevirmemelisin."

“Sadece telefonla ve son derece belirsiz bir şekilde anlattı. *Beni, kişiliğimi ve evleneceğim adamı çağırtıracak bir şey istiyorum,*” dedi Bella, kadının konuşmasını aksanıyla taklit ederek.

“Onunla buluşman lazım,” dedi Sophie çok kararlı bir şekilde ve kahve sehпасının etrafındaki herkes onun bu beklenmedik kararlılığı karşısında şaşkınlıkla ona baktı.

“Neden?” diye sordu Bella, ilgilenmiş görünerek.

“Çünkü o sana *istiyorum, ben,* diyor, yani her şey onunla ilgili. Evleneceğim adam diye konuşuyor, sevdiğim adam demiyor. Adını bile söylemiyor. Bana kalırsa o pastanın sadece kendisini anlatmasını, kim olduğuyla, ne yaptığıyla ilgili olmasını istiyor. Ve mutlaka sosyal statüsünü yansıtmayı gerekiyor. Onun hakkında biraz daha bilgi sahibi olmalısın. Onu neler motive eder? Neleri sever? Ona kendini önemli hissettiren şey nedir?”

“Vaaay! Yürü be Sophie!” dedi Maisie. “Kız haklı.”

“Haklısın,” dedi Bella, hemen cep telefonunu alarak. “Onunla bir buluşma ayarlarsam benimle gelir misin?”

Daha Sophie’nin onay için başını sallamasına bile fırsat kalmadan telefon devreye girmiş ve gelecek hafta başı için Eleanor’la bir randevu ayarlanmıştı bile.

“Ee, böylece benim salı gecemin icabına bakılmış oldu,” diyerek güldü Sophie.

“Kahretsin, senin başka bir randevun yoktu, değil mi?”

“Başka bir randevu mu?” Maisie’nin sıcak kahverengi gözleri ani bir ilgiyle parladı.

“Evet,” dedi Bella, kolunu gururla Sophie’nin omzuna atarak. “Dün gece yemeğe çıktı.”

“Bak, ben sana söylemiştim,” dedi Maisie gülümseyerek. “Peki, nasıl biri?”

“Onu tekrar görecek misin?” diye sordu Edie. “Seni götürdüğü yer güzel miydi?”

Sophie güldü ve ellerini yukarı kaldırdı. “İspanyol Engizisyon Mahkemesi gibisiniz. Adı Paul. İşyerinde tanıştım. Hoş biri. Akşam yemeğine gittik.”

“Sonra?” diye bastırdı Maisie.

“Sonra?” Sophie kaşlarını çatı, ne söylemesi gerektiğini bilemeden gözlerini kendisine dikmiş dört kişinin yüzüne baktı.

“Kıvılcım. Aranızda bir kıvılcımlanma?”

“Bunu söylemek için çok erken.”

Maisie başını sallayarak ağzını büzdü. “Carl’ı ilk defa gözüme kestirdiğimde sonucu biliyordum.”

Edie, Ed’e döndü. “Sen de biliyor muydun?”

Ed’in gözleri büyüdü. “Senden çok korkmuştum. Hatırlarsan raftan son ekmek unu paketini almıştım ve sen çok sinirlenmiştin.”

Edie kendini beğenmiş bir tavırla sırıttı. “Biliyordum. Kaçıp gitmesine asla izin veremezdim. Onu eve kadar izledim.”

“Kimileri buna gizlice takip etmek diyor.”

“Ya da belki çaresizce una ihtiyacım vardı.”

Ed ona doğru eğildi ve burnunu onunkine sürttü. “Ve de vücuduma.”

“O da var,” dedi Edie onu öperek.

Bella numaradan iğrenmiş gibi yaparak, “Aa, siz ikiniz bir oda tutun,” dedi.

Sophie’nin boğazı sıkıştı. Ed ve Edie arasındaki bu apaçık sevgi onu imrendirmişti. Paul’le buluşması çok keyifli geçmişti ama bir an acaba biraz da sıkıcı mıydı diye düşünmeden edemedi.

Bölüm 11

Sophie'nin omuzları hafif ağrıyordu ama Trudy için hazırladığı sonbahar ikindi çayları sunum yazısı için son dokunuşları bitirmeye kararlıydı. Son birkaç hafta boyunca oldukça fazla olan yanlış denemelerden sonra (ABD'de siyah pekmez bulunmadığını kim bilebilirdi?) Sophie nihayet onu memnun edecek bir zencefilli kek yapmayı başarmıştı.

En son tarif, geleneksel İngiliz reçetesi üzerinde bir uzlaşmayla yapılmıştı ama evrensel karar, bir kişi hariç (Madison elbette) lezzetinin fevkalade güzel olduğuydu. Tam pekmezin yerine ne kullandığını tarif ederken telefon çaldı. Sophie başını kaldırıp baktı ve Todd her zamanki gibi kafasını sallayarak telefonu onun açmasını istediğini belirtti. Sophie gözlerini devirdi.

"Sophie Bennings konuşuyor."

"Hey Sophie, ben Amy, bugün nasılsın?"

"Merhaba Amy." Todd başını iki yana salladı ve dudaklarını oynatarak, *ben yokum* dedi. "İyiyim, teşekkürler. Ya sen?"

"Ben çok iyiyim, Sophie. Senin aksanını çok seviyorum... o kadar... İngiliz ki." Kıkırdadı. "Todd oralarda mı?"

"Üzgünüm Amy. Masasında değil. Mesajını alabilir miyim?" Sophie kızgın gözlerle Todd'a dik dik baktı.

"Ben sadece bir kontrol etmek istemiştim, iki hafta önce akşam yemeğine çıktığımızdan beri onu görmedim."

"O iyi," dedi Sophie, masasında dinlemiyormuş gibi yapan Todd'a ters ters bakarak. "Çok meşgul." Gözlerini dikerek Todd'un sayfalarını karıştırdığı dergiye baktı.

"Çok çalışıyor. Ama o çok beyefendi biri."

Sophie nahoş bir gülümseme göndererek. “Todd öyledir,” diye onayladı. “Çok mükemmel biridir.” Yüzünü buruşturarak Todd’a *aslında bunun tam tersisin* der gibi baktı. Todd ise sadece el sallayıp bilgisayar ekranını taramaya başlamıştı.

“Aradığını ona iletceğim.”

“Teşekkürler Sophie.”

Sophie telefonu yerine koydu. “Zavallı kandırılmış çocuk. Senin düzgün bir beyefendi olduğunu düşünüyor.”

“Sağ ol, İngiliz.”

“Onu geri arayacak mısın?”

“Elbette arayacağım.”

Sophie şüpheyi bir kaşını kaldırdı. “Yani sen üzerlerine düşme, onlar peşinden koşsun,”

Todd ona sitem eder gibi baktı ve ellerini birleştirip kalbinin üzerine koydu. “Beni yaralıyorsun. Dayanılmaz biri olmam benim suçum değil.” Bir an yaramaz bir çocuk gibi göründü. “Onu arayacağım,” dedi ve telefonuna bakarak takvim uygulamasını açtı, “iki gün sonra.”

“Ne! Onları belirli bir programa mı alıyorsun?” diye sordu Sophie, onun ayrıntıları telefona girmesini dehşetle izleyerek.

“Kendimi organize ediyorum.”

Onun aslında mahcup olduğunu görmekten memnun olan Sophie, “Şu anda kaç tane kadınla görüşüyorsun?” diye sordu.

Todd, biraz fazla dürüst, biraz fazla masum ve fazlasıyla ciddi bir ifadeyle gözlerini Sophie’nin başının üstündeki bir noktaya kaydırды, “Sadece Amy.”

Sophie inanmayarak bir kaşını kaldırdı. “Evet, ben de pence-
renin önünden koşarak geçen bir antilop sürüsüyle birlikte onlara eşlik eden altı tane tek boynuzlu at ve bir ejderha gördüm. Charlene’e ne oldu?”

“Charlene... ee, o cevap olarak hayır denmesini kabul etmiyor ve aramaya devam ediyor. Samimi söylüyorum, onunla bir içki içmeye çıktım. Bir defa.”

“Lacey ve Cherie’den ne haber?”

Todd biraz daha dik oturdu. “Beni aradılar.”

“Ama sen onlara cesaret vermedin?”

Todd bir anlığına bozulmuş gibi görünme nezaketini gösterdi. “Kadınları seviyorum. Onların arkadaşlığından hoşlanıyorum. Kimseye söz vermiyorum veya kimseyi yanlış yönlendirmiyorum.” Sophie’ye kendini suçlu hissettiren sert bir bakış attı. Onu yargılamaya ne hakkı vardı?

“Ve...” çenesini kaldırdı, mavi gözlerinde kararlılık belirten delici bir bakışla Sophie’nin gözlerine baktı, “bir kadınla birlikte olduğum zaman, asla başka bir kadınla yatmam.”

Sophie onun James’i kastettiğini düşünerek bir an bembeyaz oldu. Ama elbette öyle olamazdı. Çünkü James hakkında bir şey bilmiyordu. Hiç kimse James hakkında bir şey bilmiyordu. Onun hakkında, kırık kalbinin dağılan parçalarını birleştirmek için tam zamanında gelmiş olan Kate dışında hiç kimseye bir şey anlatmamıştı.

“Yatmam,” dedi Todd, onun birden geri çekilişini yanlış anlayarak, yüzüne yayılan öfkeli bir ifadeyle. İyice gerilmiş bir halde ona doğru eğilmişti.

“Ben-ben asla öyle yaptığını söylemedim,” diyen Sophie, onun bu şiddetli tepkisinden ürkmüştü.

“Bunu asla yapmam.” Ani bir hareketle kendini masasından geriye iterek ayağa kalktı ve yürüyüp gitti.

Sophie onun bamteline bastığını fark ederek, gidişini dehşet içinde izledi. İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Muhakeme yeteneğini kaybedecek kadar mı dünyaya küsmüştü?

Sophie gözlerini kapadı ve Anna ile olan o korkunç sahneyi yeniden yaşadı.

James’i her düşündüğünde üzerine çöken o tanıdık ağırlığı hissederek, başını eğip laptopun ekranına geri döndü. Bu geçen haftayı gerçekten çok iyi geçirmişti. Aslında Paul’le akşam yemeğine

çıktığından beri iyiydi. Gerçi bir iki telefon konuşması ve birkaç mesaj alışverişi dışında onunla görüşmemiştir. Adam çok çalışıyor ve çok fazla duvar tenisi oynuyordu.

Parmakları tuşların üzerinde havada dururken yazdığı makaleye tekrar konsantre olmaya çalıştı. Zencefilli kek. Çay kurabiye-leri. Sonbahar. Önceden yazmış olduğu bu kelimelerin üzerinde durarak onlara odaklandı. Makale fena değildi ve artık son kertesindeydi.

Bu haftanın ilk iki günü, en son tarifleri pişirmekle ve dünkü fotoğraf çekimi için gereken her şeyi süslemek ve hazırlamakla geçmişti. Stresli geçen iki gündü ve Madison'ın son dakikada bir kapkek tepsisini yere düşürmesi gerginliği daha da artırmıştı. Kızı boğmak istemesine rağmen, Sophie hemen işe girip keklerin üstlerini sıyrarak temizlemeye başlamış ve onları özenle portakal rengi kremayla kaplayarak, üzerlerine şeker hamurundan tek tek elle şekil verilmiş küçük siyah cadı şapkaları oturtmuştu.

Elbette ki bugün, tam da onun akıllıca oradan sıvışarak Bella ve gelin adayı Eleanor Doyle ile buluşacağı güne rastlamıştı.

“Biliyor musun Madison? Bence bu kekler çok daha iyi,” dedi Sophie neşeye ve kek tabağını fotoğrafçının hazırlamış olduğu sonbahar sunum vitrinindeki boş duran yuvaya kaydırıldı. “Ben bunlar için daha fazla deneme yaptım. Ne dersin?”

Madison'ın yüzü gerildi ve bir yorum yapmadı.

Bu neşeli saldırılarla onun üzerine gitmesine rağmen Sophie henüz genç kızın dostluğunu kazanmayı başaramamıştı ve bunun sebebinin öncelikle çalışma masasının bulunduğu yerle ve Todd'un Brooklyn Köprüsü'nde yaptıkları yürüyüşten kızın önünde tesadüfen bahsetmesiyle ilgili olduğunu sanıyordu.

Yine yazısında bir iki ufak düzeltme yaptı. Bu ilk makale önemliydi ve gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Todd onun yanına gelip sandalyesinin arkasında durduğu sırada hâlâ bir cümle üzerinde oynuyordu.

“İngiliz, saat on iki buçuk. Öğle yemeğine ihtiyacın var.”

“Tamam...” Yazmaya devam etti.

“Öğle yemeği vakti.”

“Evet...” Kendini kaptırmış olan Sophie bir cümleyi sildi. Bu daha mı iyi olmuştu?

“Öğle yemeği, İngiliz.” Todd dolaşıp fareyi Sophie’nin elinden aldı, belgeyi kaydetti ve sandalyesini geri çekti.

“Birlikte gidecek birini bulamadın mı?” Sophie, kendisine daha önce bir açıklama yapma şansı vermediği için ona kızgındı. “Burada biraz meşgulüm. Haremindekilerden birini arayamaz mıydın?”

• “Çok komik.” Ciddi bir ifadeyle Sophie’ye baktı. “Bu sabah dokuz buçuktan beri hiç mola vermedin.”

“Tam hızımı almıştım.” Omuzlarını kaldırdı. Gerçekten çok ağrıyordu ve Todd’la zıt gitmenin verdiği bu rahatsızlık hissinden hoşlanmıyordu ama yine de yanlış bir sonuç çıkarmış olmasından dolayı ona kızgındı. “Şimdi duramam. Öğle yemeğine çıkamayacak kadar meşgulüm.”

Todd kararlı bir ses tonuyla, “Katılmıyorum,” dedi ve ellerini onun omuzlarının üst kısmına koyarak baş parmaklarıyla oradaki kasları ovuşturdu. “Kaskatı olmuş... O kadar katı ki... Senin doğru dürüst bir molaya ihtiyacın var.”

“Selam Sophie. Todd.” Todd’un arkasından duyulan Paul’ün sesiydi ve Sophie her nedense kendini suçlu hissederek birden gerildi.

“Paul! Selam,” dedi Sophie, kendinden beklemediği tiz bir sesle.

“Paul.” Elleri hâlâ Sophie’nin omuzlarında olan Todd parmaklarını biraz gevşeterek dokunuşunu yumuşattı ama daha da gerginleşen kaslarını ovmaya devam ediyordu.

“Artık Gecelerin Adamı’nın görev alanına masaj yapmak da mı giriyor?” diye sordu Paul, imalı bir sesle.

“Ofis sağlığının bir parçası. Bu kızın sıkışmış kas düğümlerine inanamazsın,” dedi Todd neşeyle ve parmaklarını kaydırıp düğümlere bastırmasıyla Sophie irkildi.

Paul’ün çenesi gerildi ama aynı anda gülümsemeyi de başardı. Bir başka mükemmel kesimli takım elbise içinde ve sarı saçlarına vuran güneş ışığıyla yakışıklı ve parlak görünüyor, şimdiden bir başarı sembolü gibi duruyordu.

Sophie, aceleyle omzundaki elleri silkeledi ve yanaklarının hafifçe kızardığını hissederek Paul’e döndü, “Nasılsın? Haftan nasıl geçti?”

“Yoğundu. Bu katta Trudy ile bir yönetim toplantısı yaptık, gelip bir uğrayayım ve merhaba diyeyim istedim.”

“Aa, tam zamanında geldin. Bu makaleyi bitiriyorum ve bir mola vermek üzereyim. Öğle yemeği ya da kahve için vaktin var mı?”

“Ah bebeğim, çok isterdim ama edilecek bir yığın telefon ve hazırlanmam gereken bir toplantım var. Gelmesem daha iyi olur. Sana sonra mesaj atarım. Gelecek hafta biraz daha sakın. Belki işten sonra bir gece bir şeyler içeriz.”

“Tamam,” dedi Sophie, onun kendisine *bebeğim* diye hitap etmesine biraz şaşırarak. “Bana haber ver.”

Çıktıkları akşam yemeğinden sonra metroya doğru yürürken Paul onun kolunu tutmuş ve iyi geceler demek için yanağına bir öpücük kondurmuştu ama bunun ötesinde kesinlikle ona “bebeğim” demesine yol açacak herhangi bir adım atmamışlardı.

“Pekâlâ,” dedi Todd, Paul gözden kaybolunca. “Öğle yemeği zamanı. Makalenі yeni bitirdin ve bir ara vermeye hazırsın. Sana diyeyim bebeğim, omuzlarının cidden bir mola vermesi gerekiyor.” Göz kırptı. “Hadi, İngiliz. Senden düzgün bir şekilde özür dilemem gerekiyor. Öğle yemeğine gel.”

Güneşli bir Central Park. Sophie etrafındaki yeşillikleri hayranlıkla seyrederek gölgeli ağaç dallarının arasından görünen gökdelen-

lere baktı. İşyerinden on dakikalık bir yürüyüşle buraya geldiklerine inanmak zordu.

“Daha önce hiç dışarı çıkmaya çalışmadığım için kendimi kötü hissediyorum,” dedi Sophie ve iç çekerek çıplak bacaklarını öne doğru uzatıp ağzındaki kırıntıları sildi. Todd parkın dışındaki kaldırımında duran tezgâhların birinden pastırmalı, bol malzemeli büyük sandviçlerden almakta ısrar etmişti. Güneşin ısıttığı bir kayanın üzerine tünemişlerdi. Uzaktan duyulan şehir trafiğinin, at nallarının ve bağırان sirenlerin sesleri olmasa, insan neredeyse şehir dışında bir kırsalda olduğunu hayal edebilirdi. Yani hemen hemen. Çünkü kırsal bir yerde kesinlikle bu kadar çok koşucu, kaykaycı ya da çocuk arabası iten ebeveyn olmazdı. Çocuklarıyla birlikte yalnız gelmiş bir sürü modaya uygun hipster babayı bir arada görmek de şaşırtıcıydı.

“O halde çıkmalısın. Parka çok yakın olduğumuz için şanslıyız. Hem ben seninle gelecek hafta için konuşmak istiyordum.”

“Gelecek hafta mı?”

“Benimle bir restoranın açılışına geleceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet ama ciddi olduğunun farkında değildim. Amy ne yapıyor? O müsait değil mi?” Sophie bunu söyler söylemez hemen geri almak istedi. “Bak, biraz önce söylediğimden dolayı özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedi Todd, rahat bir tavırla omuz silkerek. “Amy, özel bir ilişkimiz olmadığını biliyor.”

Sophie bir yenilgi içinde avuçlarını açtı. “Bunun ne anlama geldiğini hiçbir zaman anlayamadım.”

“Bu, benim başkalarıyla da çıktığım anlamına geliyor ama ben bu konuda dürüstüm ve bir kadınla yattığım zaman, başka bir kadınla yatmam.” Todd’un tonu sert ve neredeyse hiddetliydi.

“Galiba seni bunun için tebrik etmeliyim. Büyük bir başarı.” Bu keskin yorum ağzından çıkar çıkmaz yine pişman olup hemen geri almak istedi.

Todd bir kaşını kaldırıp sorar gibi bakarken bir eliyle çimleri koparan Sophie'nin yüzü hafifçe kızardı.

“Eski sevgilim...” utandığından onun evli olduğunu söylemeye dili varmadı, “bana... sadık değildi.”

Todd yavaşça başını çevirdi ve Sophie'nin gözleriyle karşılaşınca mavi gözleri yumuşadı. “Oo ve sen bunu öğrendin.”

Sophie başını salladı, James'in yalanlarının büyüklüğü bir kez daha onu kara bir bulut gibi sarmış ve gözlerine dolan yaşların verdiği o tanıdık karıncalanma hissiyle birlikte boğazına bir yumru tıkanmıştı.

“Bu çok berbat bir şey.” Todd onun eline uzandı. “Çok üzül-düm İngiliz ama bu senin hatan değil.”

Sophie çenesini sıkı, içini daraltan o tanıdık ağırlık, göğsünü sıkıştırırken ağlamamaya kararlıydı. “Belki benim hatam değil ama...” aşina olduğu suçluluk duygusunun baskısıyla bir elini yüzünde dolaştırdı, “sanırım ben gözlerimi kapattım. Görmek istemediğim bir şeyi görmezden geldim.” Birden her şeyi anlatarak içinde taşıdığı zehri dışarı akıtmak isteyen Sophie dudağını ısırıldı. Kate dışında, James'le aralarında gerçekte ne olduğunu hiç kimseye söylememişti.

Oturduğu yerde doğruldu. “Bu gerçekten hiç hoş bir hikâye değil.”

Todd kaşlarını çatı. “Bunun senin hakkındaki görüşümü değiştireceğinden mi endişeleniyorsun?”

“Hayır,” dedi Sophie, gözlerini kapayıp ona doğru dönerek. “Daha ziyade sana söylediğimde kendimden nefret edeceğimden ve bunu daha başından beri biliyor olmam gerektiğinden... James, onun adı James'di.” Sophie ağzını buruşturdu. “Muhtemelen kendisi hakkında söylediği tek gerçek şey adıydı.”

Todd bir şekilde ona iyice yaklaştı ve sanki *ben senin yanımdayım* der gibi omzuyla onun omzuna dokundu.

“Sonunda bir karısı olduğunu bana söylemeyi unuttuğu orta-

ya çıktı ve,” kafedeki muhteşem küçük kızı düşünerek yutkundu, “bir de bebeği olduğunu.”

“Bebek mi?” Todd çok şaşırmıştı. Sesindeki şok bunu doğruluyordu.

“Evet, bebek. On bir aylık.”

Todd kafasında konuyu tartarken Sophie onu izliyordu.

“Kahretsin! Bu senin canını çok yakmıştır.” Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. “Dur bir dakika. O seninle yaşamıyor muydu? Bu nasıl oluyor?”

“Şey, esasen... çünkü ben belli ki görülmemiş derecede aptalım. Tam bir saftirik ve düpedüz bir salağım.”

“Bunların dışında.”

“Bana annesinin Londra’dan üç yüz yirmi kilometre uzaklıktaki Cornwall’da yaşadığını söyledi. Onun sağlığı iyi değildi ve hafta sonları ona bakmak için evine gidiyordu.”

“Sonra?”

“Aslında annesinin neredeyse benden bir sokak ötede oturduğu ortaya çıktı. Onun şansına ki annesi ve karısı, birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlardı ve bu yüzden karısına hafta arası annesinin yanında kaldığı masalını anlatmayı sürdürebiliyordu.”

“Vay canına. Peki sen nasıl öğrendin? Dili mi sürçtü?”

“Hayır, daha da kötüsü. Karısı benimle yüzleşti. Son birkaç hafta süresince hafta sonları beni takip ediyormuş. Ben her zaman arkadaşım Kate’le cumartesi günleri, onun erkek arkadaşı futbol oynarken iki saat kadar buluşur sohbet ederdim. Kafedeydi. O kadın. Çocuğu Emma ile birlikte.” Sophie, o kafeye geri dönerek içine bir mürekkep gibi yavaş yavaş yayılan o inanılmaz ânı tekrar yaşar gibi oldu. “Zavallı kadın, kendimi çok kötü hissettim... onun için. Zavallı bebeği için. Onlar için daha kötüydü.”

Todd’un gözleri dehşet içinde büyüdü ve elini uzatıp onun elinin üstüne koydu “Ne boktan bir iş! Bu ne dallama bir herifmiş. İki yıl, ha?”

“Evet, ne kadar aptalım!” Gözleri doldu. James için ağlamayı bıraktığını sanıyordu. “Kate’den başka bunu ilk anlattığım kişi sensin. Çok utanıyorum.”

“Ama sen yanlış bir şey yapmadın.” Todd onun kolunu okşadı ve elini elinin içine alarak parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi. “Sana yalan söyleyen oydu.”

“Ha! Öyle mi düşünüyorsun. Ben pek emin değilim. Bunu bilmem gerekirdi. Hâlâ acaba bilinçaltımda biliyor muydum diye merak ediyorum.” Bunu aklından birçok defa geçirmişti. “Lanet olası o çok iyi bir yalancıydı. Hiç aklıma gelmedi... Onu sevdim.” Küçümseyen bir tavırla burnunu çekerek kendini azarladı. “Annesine baktığı için onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm.” Acı bir kahkaha attı. “Ne aptallık. Ama nasıl oldu da bilemedim? Bilinçaltında bile olsa bilmeliydim.” Sophie gözlerini kaçırarak başını eğdi. “Çok utanıyorum.”

“Bunu sen yapmadın. Peki, hiç kimseye söylemedin mi?” Todd onu kucaklayıp sıkıca sarıldı, saçlarını yavaşça okşarken Sophie gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Burnunu çekerek kendini Todd’dan kurtardı. “Benim için üzülme. Ya o zavallı Anna?”

“Peki, sen ne yaptın?”

Sophie dudağını ısırды ve gözlerini kaldırıp ona baktı. “Anna, bombasını patlattıktan sonra ben tamamen şoke oldum. Sadece koşup kaçtım. James’le yüzleşme cesaretini bulamadım.” Sophie gözyaşlarını dağıtmak için gözlerini kırptırdı. “Daha cesur olmalıydım. Ona ne alçak bir adam olduğunu söylemeliydim ama yüzleşemedim. Sen Café Luluc’ta bana o zaman, aşk nefrete dönüşüyor demiştin. Bu biraz zaman alıyor. Ben James’den nefret etmiyorum, ben-ben... onu artık sevmemeliyim. Ama iki yıldan sonra bu çok zor. Eve gittim, kilitleri değiştirdim, onu telefonumdan engelledim. Sosyal medyada engelledim. Sonra patronumu aradım. Bana bir hafta önce iş değişimi teklif etmişti ve ben geri çevirmiştim. Fikrimi değiştirdiğim için çok mutlu oldu. Ona ne-

denini söylemedim. James'in beni evimde görmeye gelmesi ihtimalinden kaçınmak için arkadaşlarım Connie ve Kate'de kalmaya gittim. Sonra güvenli olacağını bildiğimden hafta sonunda her şeyi toplamak için eve geri döndüm."

"O, karısına geri döndü mü? Karısı onu geri istedi mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, kaçtım. Buraya geldim. Ve her şeye yeniden başladım. Buraya geldiğimde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mümkün olduğunca uzağa gitmek istedim. Burada seninle ve Bella'yla tanışmam benim için büyük bir şans oldu. Eğer Bella olmasaydı, büyük bir ihtimalle daireme kapanıp *Friends*, *The Big Bang Theory* ve *Before I Met Your Mother* dizilerinin tekrar bölümlerini izliyor olacak ve yavaştan kafayı yiyecektim."

Todd düşünceli görünüyordu.

"Sence onunla yüzleşmeli miydim?"

"Böylece ona, deyim yerindeyse son noktayı koymuş olurdun. Bunu neden yaptığını merak etmiyor musun? Böylesine dalavereyi bu kadar uzun süre neden devam ettirdiğini?" Todd başını iki yana salladı. "Bir parçam bunun için ona şapka çıkarmam gerektiğini..." Sophie ona kızgınlıkla bakınca durdu. "Yani, ciddi söylüyorum, bu o kadar zor bir iş ki. Neden? Bunu neden yapasın ki? Gerçeği saklamak için sürekli hokkabazlık ederek, söylediğin yalanları hatırlayarak."

Todd yavaşça Sophie'nin elini sıktı. "Senin ne yapman lazım, biliyor musun? Dairene kapanmak yerine, buradayken bunun keyfini çıkar. Biraz yaşa. İyi vakit geçir. Paul'den çok daha iyisini bulabilirsin. New York'ta bir sürü erkek var." Göz kırptı. "Seni birkaç tanesiyle tanıştıtabilirim. Senin gibi güzel bir bebeği."

Sophie ayağa kalktı ve eteğindeki kırıntıları silkeledi. "Bana bebek deme."

"Özür dilerim, bebek," dedi Todd sırtarak.

"Ve Paul ile ilgili yanlış bir şey yok."

Todd yüzünü buruşturdu ve Sophie dudaklarını büzdü.

“Doğru, yeterince düzgün bir adam ama ciddi söylüyorum İngiliz, sen kendini sağlama almak istediğin sürece öyle. O, daha çok kariyeriyle evli bir adam. Sanırım kaçamak bir ilişki için ondan daha kötüler de vardır. Ama bence sen çok daha iyisini bulabilirsin.”

Sophie yüzünü ekşiterek, “Ben kaçamak bir ilişki planlamıyorum,” dedi. Bu deyim, içinde çok daha fazla bir şeyler barındırıyordu. Kaçamak bir ilişki, çok fazla duygusal çalkantı, heyecan demekti, öngörülemeyen ve sonu olan bir şeydi.

“Neden olmasın?” Todd ellerini iki yana açtı. “Biraz yaşa.”

“Ne yazık ki...” Sophie onun gülümseyen yakışıklı yüzüne baktı. Todd’un hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen hayatında asla ciddi ve istikrarlı bir ilişki yaşamamıştı. “Ben kaçamak ilişkiler için yaratılmamışım. Ben ya hep ya hiç türünde bir kıyım.”

Bölüm 12

Sophie metro yolculuğundan sonra elindeki not defterini sallayarak aceleyle Bella'nın mutfağına daldı. "Selam Bella, bir fikrim var." İşten çıktıktan sonra eve gelirken Bella'yı aramak onun günlük rutininin bir parçası olmuştu. Hızlıca içilen bir fincan kahve ve sohbetten sonra hemen üst kata çıkıyor, üstünü değiştiriyor ve sonra kapkek ve kurabiye pişirmek için bir iki saat tekrar aşağı iniyordu. Mamullerin üzerini kremayla süsleme becerisi belirgin ölçüde gelişmiş ve Bella'nın titiz gözetimi altında son üç parti kapkek grubunu süslemesi için izin bile verilmişti.

Bella doğruldu ve krema torbasını bırakarak Sophie'nin sırtını okşadı. "Sana da selam. Kahve?"

"Ben yaparım. Kafeinsiz mi?" Sophie kendinden oldukça memnun görünen halini sürdürerek hızla küçük Nespresso makinesini çalıştırdı.

"Sanırım Eleanor'un pastasının nasıl olacağını buldum."

Sophie kahveyi bekleyemeyecekti. Dans eder gibi Bella'nın tarafına döndü. "Eleanor'un düğün töreninin, onun evlenmesiyle ilgili bir kutlama olduğu kadar, kariyerindeki başarısının kutlanmasıyla da ilgili olduğunu anladım. Mesleği onun en büyük önceliği. O yüzden ben düşünüyordum da... Şuna ne dersin?" Birkaç eskiz göstermek için not defterini açtı. "Her katman, kontrast renklerde farklı bir zemin desenine sahip," dedi Sophie, eliyle göstererek. "Sen Eleanor'un en sevdiği üç deseni seçmesini sağlamalısın, ki bu da pastayı gerçekten kişisel kılacak."

Bella kollarını açıp ona sarıldı. "Evet! Seni zeki şey. Bu mükemmel." Bella bloknottaki sayfaları çevirerek eskizleri inceledi.

“Bunlar harika çizimler. Sen bir dâhisin.”

“Hayır, dâhi sen olacaksın, çünkü bunun nasıl başarılacağına dair hiçbir fikrim yok.” Sophie pişirme işini yapabiliyor olsa da, Bella’nın süsleme becerilerine hayranlık duyuyordu.

“Benim de hiç fikrim yok... henüz. Ama eğer ilgilenirsen sana öğretebilirim.”

“Evet, lütfen,” dedi Sophie, Bella’yı güldüren büyük bir hevesle.

“Başına nasıl bir iş açmak üzere olduğunun farkında değilsin.”

Sophie kahveleri hazırlamakla meşguldü: “Umurumda değil. Senin yaptıklarının yanına yaklaşabilecek kadar güzel görünecek bir şeyler yapabilirim bundan çok heyecan duyarım.” Gözleri hevesle parlıyordu. “Ve öğrenmeyi çok isterim. Senin *Benim Tatlı Meleşim* pastasındaki danteli nasıl yaptığını öğrenmeye can atıyordum. Muhteşem görünüyor. Şunlar da öyle.” Bella’nın devam eden işlerini gösterdi.

Bella krema sıkma torbasını aldı ve her zaman yaptıklarından daha geniş ve yassı kapkeklerin kenarlarından aşağı sarkan sarı çiçeklerin yapraklarına son dokunuşları yapmaya başladı. “Beğendin mi?”

Sophie, ayçiçekleriyle süslenmiş kapkeklere hayranlıkla bakarak, “Bayıldım, çok şirinler,” dedi.

“Bunlar bir sipariş için ama onları burada düzenli olarak satmaya başlayabileceğimi düşündüm.”

“Her ay bir mevsim çiçeği yapabilirsin,” diye önerdi Sophie, eğilip kapkeklerin ortasındaki ayçiçeği çekirdeklerinin ayrıntılarını inceleyerek.

Bella kendi etrafında döndü. “Ne harika bir fikir! Sophie, seni seviyorum. İkimiz harika bir ekip olduk. Şu dergi işinden vazgeçip benimle çalışmak istemediğinden emin misin?” Durdu ve dudağını kemirdi. “Zaten çoğu akşam bunu yapıyorsun. Ama seni cesaretlendirmemem lazım. Yardımından çok mutlu olmama rağmen senin bana yardım etmeyi, saklanmak için bir bahane olarak kullandığından endişeleniyorum.”

Sophie son günlerde kendini evinde gibi hissettiği Bella'nın mutfağına bakındı. "Ama ben burada olmayı seviyorum. Endişelenmene gerek yok. Gerçekten." Mutfak robotunun içinde vızıldayarak dönen bıçağın tıkırtısı, ellerine bulaşmış unun rahatlatan duygusu, tartıların üzerindeki kâseye dökülen pudra şekerinin pıtırıtılı sesi ve kapkeklerin tatlı vanilya kokusu evrensel şeylerdi. Sophie herhangi bir yerde olabilirdi ama bunların hepsi kendi evini hatırlatan ortak şeylerdi.

"Ama bu akşam uzun kalamam. Daha sonra akşam yemeği için dışarı çıkacağım."

"Aferin sana."

"Gidip hazırlanmadan önce bir saat kalabilirim."

"Peki, Paul seni nereye götürüyor?"

Sophie çok kısa bir an tereddüt etti. "Aslında Todd'la çıkacağım. Bir restoran/kulüp açılışı. Oranın eleştirisi için kendisine yardımcı olacak bir yemek yazarı istiyor."

Bella ona keskin bir bakış attı. Sophie ellerini kaldırdı. "Endişelenme, Todd McLennan'ın efsanevi cazibesine karşı bağışıklığım var."

"Güzel." Bella iç geçirdi ve paslanmaz çelik tezgâhın üzerine yaslanarak bacaklarını uzattı. "O benim kuzenim, onu çok seviyorum ama çok güzel olduğu kadar ciddi şekilde darmadağın birisi. Sana bunu söylediğim için bana teşekkür etmeyecek ama tek sözle anne babasının evliliğinin yürümediğini söylemem yeterli. Ben buradaki kapkekleri süslerken sen de eğer birkaç top hamur yoğurabilirsen bunun bana muazzam yardımı olur ama gerçekten yapmak istediğine eminsen. Eğer bu sadece Todd ile birlikte gitmekse, uzun uzadıya süslenip püslenmek istemeyeceksin, değil mi?"

Sophie hafife alan bir sesle, "Hayır, zamanım var," dedi ve alışkın bir şekilde malzemeleri hazırlamaya başladı.

*

Todd mesaj çekerek, geldiğini ve alt katta Bella ile birlikte olduğunu bildirdi. Sophie aynaya bakarak somurttu. Dışarı çıkmadan önce Bella'yı görmekten kaçınmayı umuyordu. Elbette ki süslenip püslenecekti. Uluslararası playboy Todd McLennan ile çıkıyordu, Tanrı aşkına. Sadece kadınlık gururu bile ona göz makyajında son derece titiz olmasını söylüyordu. Ayrıca Kate'den aldığı ve tesadüfen bir tasarımcı modeli olan en sevdiği bluzu giymişti.

Bel oyuğunu vurgulayan ve boyun kısmı ölçülü bir dekoltede olan, göğüslerinin şişkinliğini fazla abartmadan hafifçe açığa çıkaran bluzun kesiminden ve aynada parlayan turkuaz ipeğin narin kıvrımlarından pahalı olduğu belliydi. Sophie kendi kendine gülümsedi.

Kıyafetini yırtık bir kot pantolon ve Kurt Geiger marka parlak taşlı düz sandaletlerle tamamladı ve doğru seçim yaptığını hissetti. Fazla gösterişe kaçmayan ama oldukça havalı bir tarzdı bu ve kendini gayet rahat hissediyordu. Her zamanki normal haline dönmüş gibiydi.

Başıyla kendini onaylayarak el çantasını kolunun altına sıkıştırıp aşağı indi.

Todd, nerede olursa olsun, her zaman yaptığı şekilde sanki kendi evindeymiş gibi mutfak tezgâhının üzerinde oturup bacaklarını sallandırmış ve kek hamuru kâsesini yalayarak Bella'yla sohbet ediyordu.

Sophie mutfağa girmeden önce birden bir sıkılganlık duyarak kapıda kısa bir süre durdu. Tekrar eve dönüp üzerine başka bir bluz giyme fırsatı olur mu diye düşünürken Todd onu gördü. Bir an gözleri açıldı ve kalp durduran bakışıyla Sophie'nin gözlerine bir süre daha baktıktan sonra hemen tezgâhtan yere atladı.

“İngiliz. Hazırsın, hem de tam zamanında. Bu kızı klonlamalı.”

Bella başını kaldırdı. “Vay canına, kızım!”

Sophie birden kendini acayip hissederek hemen bir eliyle açık dekoltesini kapattı. “Çok mu fazla?”

“Hayır, hayır muhteşem görünüyorsun,” dedi Bella. “Todd için çok bile iyisin.” Todd’a alaycı bir bakış attı. “Umarım oraya varır varmaz onu başından atar ve daha iyi birini bulursun.”

Sophie onun sözlerinde kesin bir uyarı olduğuna dair net bir izlenime kapıldı ama bunun kime yönelik olduğundan tam emin olamadı.

“Büyüleyici,” dedi Todd, Sophie’nin kolunu tutarak. “Benim sevgili şirret kuzenim egomu yerle bir etmeden önce buradan gidelim mi?”

Onyx, görüldüğü kadar vardı, şık ve süper sofistike bir bar/restorandı. Sophie mavi bluzu giydiğine son derece memnun oldu. Girişte, kusursuz kesimli koyu gri takım elbise giymiş ve keskin yüz hatlarıyla çok yakışıklı bir kapı görevlisi vardı, küçümseyerek bakan buz gibi gözlerle gelenlerin isimlerini listeden kontrol ediyordu. İçeri alınmaları için yol gösterildiği andan itibaren tam anlamıyla beş yıldızlı bir muameleyle karşılaştılar.

“Siyah şampanyadan pek emin değilim,” diye fısıldadı Sophie, uzun kadehini yukarı kaldırarak. “Zekice bir fikir ama bana o kadar da iştah kabartıcı gelmedi. Şampanyayı kendi haline bırakmak en iyisi.” Bir yudum aldı ve ağzından dolaştırdıktan sonra burnunu kıvırdı. Katkısız bir şampanyayı tercih ederdi. “Eğer ona bir şey katmak istersen, bunu aynı mayalı sertliğe sahip olmayan köpüklü cava ya da prosecco ile yapmak çok daha iyi olur.”

“Yazı için kesinlikle çok iyi bir açıklama bu,” dedi Todd. “Sen bunun içine ne katılmış olduğunu düşünüyorsun?” Todd tuhaf bir güvensizlikle kendi kadehine bakarken Sophie onun bu hareketine güldü ve kadehinden tereddütle bir yudum aldı.

“Tanrı’ya şükür, kalamar mürekkebi değil. Muhtemelen sadece gıda boyasıdır.”

“Burada benimle olduğun için çok mutluyum.”

Todd’un sesindeki ciddi ton karşısında Sophie’nin nefesi bo-

ğazına düğümlendi ve gözlerini kaldırıp baktığında ilk defa onun gözlerindeki ifadenin oldukça içten ve hakiki olduğunu gördü. Birbirlerine bakarlarken Sophie'yi bir ateş bastı ve anlaşılmaz bir şekilde dizlerinin bağı çözüldü. Todd'un yutkunarak göz temasını kesmesiyle Sophie rahatladı. Ardından, "Alacağım notlar için ihtiyacım olan türde bir ayrıntı bu. Yemek yerken senin bu konudaki uzmanlığına ihtiyacım olacak," diye ekledi Todd. "Yemeğin aşırı derecede karmaşık olacağını sanıyorum."

Todd loş iç mekânda, asma katta bulunan restoran bölümüne doğru ona yol gösterirken, Sophie, "Aslında bunun pek bir önemi olmayacak, çünkü muhtemelen ne olduğunu göremeyeceğiz," dedi. Birden içerisinin bu kadar karanlık oluşuna ve Todd'un böylece onun yüzünün kızardığını fark etmeyeşine oldukça sevinmişti.

Todd merdivenlerin tepesinde restorana girerlerken Sophie için bir kadeh şampanya daha kaptı ve köşede aşağıdaki bara bakan bir masaya oturtuldular. Todd menüyü açmadan önce, çok sayıda güzel insanlarla tıka basa dolu olan restoran ve barın birkaç fotoğrafını çekti.

Telefonunu cebine sokan Todd, parlak siyah sarkıtların ucundan yansıyan minik LED ışıkların olduğu tavana bakarak, "Dekor hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sophie birkaç diplomatik ifade seçmeye çalışarak başını salladı. "Çok şık bir yer. Ve çok da siyah."

Sandalyesinde kıpırdanırken metal ayaklardan birinin affetmeyen keskin kenarı bacak kemiğine çarptı. "İlginç bir çatal bıçak takımı." Akik saplı ağır bronz bıçağı eline aldı. Onun için burası biraz fazla gotik tarzdaydı ama herkes mekâna bayılmış gibi görünüyordu. "Zekice bir konsept. Adını Oniks taşından alıyor, bu nedenle siyah ve metal vurgusu var."

Todd onu bir an ciddiyetle izlerken dudakları seğirdi. Eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Burası korkunç."

Sophie kıs kıs güldü ve şampanya kadehini aldı.

“Vampir yuvası, gulyabani iniyle buluşuyor. Şu kafaya takılan fenerlerden birine ihtiyacım var. İç mimar, zevk konusunda bypass geçirmiş olmalı.”

“Değişik bir yer.”

“Değişik olması onu güzel yapmaz. Sanırım menüye bir göz atsak iyi olur, eğer kertenkele dili, yarasa kanadı ya da semender tüyleri varsa, doğruca hamburger yemek için yolun aşağısındaki Wendy’s’e gideriz.”

Todd menüyü aldı. “Hımm, korktuğum kadar kötü değil ama sanırım senin bunları tercüme etmen gerekecek. Şu lanet yabani sarımsaklı ve velouté soslu midye ne anlama geliyor, Tanrı aşkına? Langoustine kreması? Tütsülenmiş minik karnabahar çiçekleri? Ben bunlardan hiçbirini ağzımın yakınına bile yaklaştırmak istediğimden emin değilim.”

Sophie giderek artan bir dehşetle menüyü okudu. Bir menüde beğenmediği ne varsa bu menüdeydi. Fantezi olma çabasıyla işi iyice abartmışlardı. Yemeklerin tanımlarında, onun en çok nefret ettiği şeyler vardı; bezelye ezmesi ve fesleğen köpüğünden, hiç de iştah açıcı gibi görünmeyen kuzukulağı sorbe ve siyah mantar özüne kadar. Ama buna rağmen Sophie her zaman her şeyi en az bir kere denemek gerektiğine inanıyordu.

“Tanrı aşkına! Cidden Sophie, bu ne ya? Verrin içinde jambon jülyen, biberiye jölesi, elle toplanmış mantar sübyesi, üzeri patates ve parmesanlı galet?”

“Şşş, şefi kızdıracaksın.” Sophie beyazlar içinde, masadan masaya dolaşan bir adam görüyordu. “Verrin, şeffaf cam bardak demek. Ve onun içine konulmuş ne varsa o.” Sophie, rengiyle oynanmamış olduğuna minnet duyarak, elindeki ikinci şampanyasından uzun bir yudum aldı.

Todd kaşlarını çattı ve gözlerini açarak ona baktı. “Jülyen, bir şeyin şeritler halinde dilimlenmesi demek, bu yüzden ben bunu jambon dilimleri olarak alıyorum. Biberiye jölesi çok iğrenç gibi

geliyor. Galet idare eder ama yani ciddi, elle toplanmış mantar ne demek? Bana buradaki mutfak ekibinin bu sabah dışarı çıkıp yakınlarda bir yerden mantar topladıklarını mı söylüyorsun?”

Sophie yanlış bir anda kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı ve ağzındaki yudumdan neredeyse boğuluyordu.

“Elle seçilmiş soğan dilimlerinin üzerinde, elle muamele edilmiş özel kobe bifteği. Ne yapacaklardı yani, soğanları dişleriyle mi seçeceklerdi? Bu zırvaları kim yazıyor?”

Sophie artık gerçekten kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı ve içkisini masaya bırakmak zorunda kaldı. Todd hızını alamamıştı.

“Lezzetli tavuk ve yanında... ne demek yani, köpekbalıkları lezzetlidir ama tavuklar değil midir?”

“Dur... yeter.” Garson sipariş almaya geldiğinde Sophie yüz ifadesini zorlukla kontrol edebildi. Tabii ki Todd son derece kibardı.

“Ben, yabancı sarımsaklı ve velouté soslu midye ile kurutulmuş kalkan, ardından tavuk alacağım. Ve bir şişe Pouilly Fume beyaz şarap.”

“Ya siz, ham’fendi?”

Sophie, onu tekrar tetikleyip güldürmesin diye Todd’a kasten bakmayarak tercihini langoustin kreması üzerinde karides ve havyar, ardından hamur suflesi ve kırmızı şarap sosu ile pişirilmiş, bezelye köpüğü ve havuç sübyeli kobe bifteğinden yana yaptı. “Hamur suflesinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bende bir merak uyandırdı.”

Yemekler geldiğinde, her iki tabak da biraz ondan biraz bundan bir şeylerin porselen üzerine bulaştırılmış olduğu Jackson Pollock’ın soyut tabloları gibi görünüyordu.

“Senin not almanı bekliyorum,” dedi Todd, tabağındaki midyeleri tedirginlikle dürterek. Sophie daha çok jöleyi andıran küçük bir kaptaki langoustin kremasına bir kaşık batırdı. Üzerinde bu-

lunan büyük karides, çevresindeki konfeti gibi minik havyarları titreterek sallandı. “Mmm, fena değil. Sanki koyulaşmış çok zengin bir kabuklu deniz ürünleri çorbası gibi. Lezzetli ama çok fazla yiyemezsin. Karides çok nefis. Al, biraz dene.” Sophie kremanın bir kısmıyla karidesin kuyruk tarafından bir parçayı kaşıkla alıp uzattı.

“Yemek zorunda mıyım?”

“Yemek eğitimin için iyidir. Damak zevkini sürekli zorlamalısın.”

“Sanırım ben bu konuda çok eğitimliyim. Bir ya da iki kez Paris’te akşam yemeği yedim. Hem seni temin ederim, damağım Kamboçya’nın arka sokaklarında adamakıllı zorlanmıştı.”

“Ah, ben oraya hiç gitmedim.”

“Peki, bugüne kadar yediğin en iyi yemek neydi?”

Todd, başını yana eğerek Sophie’nin bir yaz Barselona’da yemiş olduğu muhteşem bir paellayı ve nasıl gizlice şefi takip edip ertesi günü onun mutfağında bunun yapılışını öğrenmekle geçirdiğini anlatmasını izledi. Aniden yine ciddi bir konuşmaya dönüşmesi ve onun dikkatinin odağı haline gelmesi, Sophie’nin başını döndürmüştü.

“Bu imkânsız,” dedi Sophie, yaslandığı sandalyesinden bir an o günlere dalıp rüyada gibi gülümseyerek. Son yarım saatte, yaptıkları seyahatler ve yiyecek deneyimleriyle ilgili birçok hikâye paylaşmışlardı. Todd çok fazla seyahat ediyordu ve anlattığı pek çok öyküyle birlikte gittiği yerlere dair hayranlık uyandıran sezgilerini de aktarmıştı.

“Neden?” Onun alaylı gülümsemesi Sophie’nin kalp atışlarında tuhaf etkiler yaptı.

“Bir yemek, yalnızca bir yiyecek değil, birçok şeyin toplamıdır. Bulunduğun yerin atmosferi, kiminle birlikte olduğun, yarattığınız anılar. Mükemmel bir yemekle ilgili bir araya gelmiş tüm doğru şeylerin toplamından doğan özel bir sıcaklık vardır. Bu yemek,

örneğin, süper bir yemek ama..." omuzlarını kaldırdı, nankörlük yapmış gibi görünmek istemiyordu, "ambiyans... atmosfer, tam olarak doğru değil... yani, bana göre değil."

"Peki, ya eşlikçin?" diye sordu Todd, sanki cevap çok önemliymiş gibi birden durarak.

Sophie ne söyleyeceğinden emin olamadan ona bakarken sinirleri gerildi. Todd ona kur mu yapıyordu? Bu akşam güzel görünmek için çaba sarf ettiğine sevinerek eliyle ipek bluzunun kırıksıklıklarını düzeltti. Kimi kandırıyordu ki? Daha Todd'la ilk tanıştığı günden beri hormonları onu daha iyi tanımak için feryat ediyordu. Küçük hainler. O, James ve Paul'de olmayan her şeye sahipti. Hayatında bir karmaşaya gerçekten hiç ihtiyacı yoktu ama ona öyle baktığı zaman... Sophie derin bir iç geçirdi.

"Eşlikçim hiç de fena değil," dedi Sophie gülümseyerek ve Todd karşılık olarak elini uzatıp parmaklarıyla onun elini okşarken garson ikinci yemeklerle çıkageldi.

"Hepsi bu mu?" diye fısıldadı Todd, yemekleri aşırı bir titizlikle servis yapan garson gittikten sonra. "Dalga geçiyorlar, bir salyangozda bile bundan daha fazla et vardır."

Todd'un yüzündeki kederli ifadeye gülmemeye çalışarak, "Şşş," dedi Sophie. Kendi tabağındaki küp şeklinde kesilmiş küçük dana eti de pek cömert bir miktar sayılmazdı.

Todd bezelye köpüğünü çatalıyla dürttü. "Bunu yiyecek misin? Tükürük böceğinin yeşil köpüğü gibi görünüyor."

"Sanırım bu dediğin, bizim memlekette bahar köpüğü dediğimiz şey, böcekler tarafından yapılan bitkilerdeki beyaz köpük."

"Evet, o. Neden böcek tükürüğüne benzeyen herhangi bir şey yemek isteyesin?"

"İşte şimdi beni iyice köşeye sıkıştırdın," dedi Sophie, bıçağını ciddi bir ifadeyle ona doğru tutarak.

"Ve şu turuncu şey radyoaktif madde gibi görünüyor."

“Havuç sübyesi.”

“Ya o buruşuk şey nedir?”

Sophie ona sırtarak et sosu bulaşmış iki minik ekmek parçasından birini ve sığır eti küpünün yarısını kaşığıyla aldı ve zevkten inledi. “Bu gördüğün şey, dostum, bizim memleketimizdeki adıyla rozbif, Yorkshire ekmeği ve et sosu. Ve çok lezzetli.”

Kendi tavuklu yemeğini yaklaşık beş lokmada mideye indirmiş olan Todd, davet beklemeden onun kalan diğer Yorkshire ekmeğiyle etin geri kalan kısmını da aldı.

“Aa,” diyerek onun eline vurdu Sophie. “Bu benimdi.”

“Yemek eğitimim için bunu denemeye ihtiyacım var,” dedi Todd, yüzünde haylaz bir ifadeyle. “Ama haklısın, bu Yorkshire olayı harika. Daha önce hiç yememiştim. Sen bunu yapabilir misin?”

“Yapmak mı? Ben Yorkshire’lı bir kıyım, elbette yaparım.”

“Harika. Akşam yemeğine geldiğim zaman benim için yaparsın.”

“Akşam yemeğine mi geliyorsun?”

Todd sırtıttı. “Bir erkeğe yediğin en muhteşem paella hakkında her şeyi anlatıp onu nasıl yapabileceğini araştırdığını söyledikten sonra onu akşam yemeğine davet etmekten kaçamazsın.”

“Muhtemelen edebilirim,” diye takıldı Sophie.

“Sen zor bir kadınsın. Şarabı ben alacağım.”

Sophie başını bir yana eğdi. Yemek yapmayı özlemişti. Kendisi için her zaman buna değmiyordu. Başka insanlar için yemek yapmayı özlemişti.

“Tamam o zaman, işten sonra bir gece paella pişiririm.”

“Mükemmel,” dedi Todd, numaradan midesini beklentiyle ovuşturdu ve sonra boş tabağına baktı. “Umarım tatlılar daha büyüktür. Ben hâlâ açım.”

Sophie ona hak verdi.

Tatlılar çok lezzetli olmasına rağmen, üzerlerine yenilebilir altın varak tozu serpilmiş beyaz çikolata, kahve ve bitter çikolata mus olarak hazırlanmış neredeyse başparmak tırnağı kadar küçük

porsiyonlardan oluşuyordu ve her ikisi de saniyeler içinde silip süpürülmüştü. Todd, ağır çay kaşığına tabağa bırakırken derin bir iç çekti.

Umarım-hayır-dersin şeklinde bir tavırla, “Kahve ister misin?” diye soran Todd, sanki bir sihirle daha fazlası ortaya çıkabilirmiş gibi tabaktaki son köpük kırıntısına dokundu.

“Önemli değil,” dedi Sophie, rahat bir ifadeyle.

“Güzel, hadi buradan gidelim.” Todd çoktan ayağa kalkmış ve elini uzatmıştı bile. “Hadi.” Sesini alçalttı ve etrafa kaçamak bir göz attı. “Bir hamburger yemek istemez misin? Ben hâlâ açım.”

“Sen bu yediklerini nerene koyuyorsun?”

“Hadi ama, İngiliz. Sakın bana yüz gramlık bir hamburgeri koyacak yerin olmadığını söyleme.”

“Evet ama bunu yapmamalıyım. Ben hâlâ dışarıda koşuya çıkmıyorum.”

“Neden söylemedin? Seni bu hafta sonu çıkaracağım. Senin için ne zaman uygun?”

“Emin değilim.”

“Peki, hafta içi bana haber ver ama bu arada, midem hemen buradan çıkmam için bana yalvarıyor.”

Sophie bir kahkaha attı ve onu susturdu. “Şefi kızdıracaksın. Şimdi tuvalete gideceğim, seninle aşağıda buluşurum.”

Sophie tuvaletten çıkarken amazon kadınlarının vücut yapısına sahip sarışın bir kadının, “Todd! Hayatım,” diyerek upuzun kollarını onun boynuna doladığını gördü. “Görüşmeyeli asırlar oldu.”

“Liesl, nasılsın?” Todd yüzünde büyük bir gülümseme ve sıcak bir ifadeyle onu iki yanağından öptü.

“Seni gördüm, çok daha iyi oldum. Nerelerdeydin? Burası harika bir yer, değil mi? Herkes burayı göklere çıkarıyor. Dino yine yaptı yapacağını. Çatı katını benim için yeniden dekore etmesini istemeyi düşünüyorum. Görünüşe göre Paris’teki çalışmayı bitir-

di. Ne zaman sahile geleceksin?” Todd’a gülümseyerek elini onun yüzüne doğru uzattı. “Seni özledim.”

Sophie onlara katılıp katılmayacağına karar veremeyip olduğu yerde durdu. Oradan Todd’un yüzünü göremediği için tepkisini anlayamıyordu.

“Brett ve Jan nasıl?” diye sordu Todd.

“Annem ve babam iyiler.” Genç kadın yılan derisi el çantasından açık mavi bir deri ajanda çıkardı. “Bu hafta sonu Swanson’larda bir parti var, sen de gelmelisin. Maggie ve Bill en küçük oğulları için yirmi birinci yaş günü partisi veriyorlar. Muhteşem bir şey olacak.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedi Todd ve her zamanki çekiciliğinin rahatlığıyla onun elini tutup yumuşak bir hareketle yüzünden çekti. “Sana daha sonra geri dönmem gerekecek. Şu anda oldukça meşgulüm.”

“Saratoga’daki yarış sezonunu kaçırdığına inanamıyorum.”

Bu, Todd’un takvimindeki sıkıcı işler listesinde yer alan ve bilerek kaçırdığı belli olan bir şey olmalıydı.

“Nasıl olduğunu biliyorsun. Hafta sonları çok yoğun geçiyor. Yoğun, yoğun, yoğun. Asla boş bir dakikam olmuyor.”

Sophie kaşlarını çattı. Burada aklına yatmayan bir şey vardı. Yoğun, yoğun demek çok belirsizdi, onu meşgul eden şeylerin ne olduğunu tam olarak söylemiyordu. Gördüğü kadarıyla hafta sonları kuzeninin kapkeklerini teslim etmesine, planlanmamış bir brunch yapmasına ya da Brooklyn Köprüsü üzerinde bir gezinti düzenlemesine engel olacak kadar yoğun bir meşguliyeti yoktu.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Sophie, onun sosyalleşmesinin her zaman işiyle bağlantılı olduğunu fark etmişti. Geçen hafta Amy ile çıktığı akşam yemeği randevusu aynı zamanda bir restoran değerlendirmesi olarak başka bir işleve de hizmet etmişti. Charlene’e eşlik ederek gittiği bir moda defilesi, başka bir dergi için izleyerek haber aktaracağı bir etkinlikti ve birçok defa öğle ye-

meğine çıktığı Lacey, hakkında bir yazı dizisi hazırladığı randevu akşamlarına sponsor olan bir şirkette çalışıyordu.

“Aman Tanrım, orada Gwynie ile konuşan Chris Martin değil mi? Ne kadar medeniler. Gidip onlara bir merhaba demeliyim.” Ve Liesl böyle diyerek sesli birçok öpücükten sonra kollarını Todd’dan sıyrarak ayrıldı.

Sophie, Todd’a katılmak için gölgelerin arasından çıktı.

“Hey İngiliz, hamburger için hazır mısın?”

Sophie başıyla onayladı ve Todd her zamanki rahat yoldaşlık tavrıyla koluna girerken genç kadın onun herkesle arkadaş olduğunu hatırladı. O, kadınlardan hoşlanıyordu, kadınlar da ondan.

Bölüm 13

Programlarında önemli değişiklikler yapmak zorunda kalarak sabah saat sekizde buluşup çıktıkları Empire State Binası'nın tepesinde sert, soğuk bir esinti vardı ama Paul'ün yarım saat içinde kol saatine ikinci kez bakmasına rağmen buna değmişti.

“Bunun için teşekkürler,” dedi Sophie ona gülümseyerek. “Gerçekten anlatılanları tümüyle hak eden bir yer.” *Sleepless in Seattle* filmini beş defa izlediğini ve bu tepede çekilen sahnenin onun bu zamana kadar en beğendiklerinden biri olduğunu itiraf etmeli miydi acaba? Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı, cam ve çelik kulelerin keskin yüzeylerinden elmas pırıltıları gibi yansıyarak şehri alacalı bir ışık ve gölge kolajına dönüştürmüştü ve Sophie manzaranın muazzamlığını sindirebilmek için bir o yana bir bu yana bakıyordu.

“Benim için bir zevk ve gülümsemeni görmek için erkenden kalkmaya değdi. Ve sabahın ilerleyen saatlerinde duvar tenisi oyununu ayarladığım için şimdi gerçekten pişman oldum.”

“Umarım bu kadar merdiven çıktıktan sonra oyunu kaybetmezsin.”

Binanın tepesine çıkmak tam bir maratondur. Günün o saatinde bile sıra çok uzundu ve kuyruktan kaçınmak için son birkaç katı merdivenlerden çıkarak en tepeye varmayı tercih etmişlerdi.

“Vay canına, her şey çok küçük görünüyor,” dedi Sophie, parmaklığın arasından çok aşağılarda kalmış olan sokaklara ve minik arabalara bakarak. Rüzgâr saçlarına çarparak at kuyruğunun ucunu ağzına yapıştırırken güldü. “Eminim herkes bunu söylüyordur.”

“Söylüyorlar,” dedi Paul, acele bir gülümsemeyle dağılan sarı saçlarını geriye doğru iterek. Sert rüzgâr Paul’ün her zamanki düzgün tarzını bozmuş ve onu çok daha genç göstermişti, hatta Sophie’ye göre böyle çok daha çekici olmuştu. Bugün onu ilk defa alışılmış tavırlarından uzaklaşmış olarak görüyordu. Onunla metro istasyonunun dışında buluştuğunda, kot pantolonu ve deri ceketini içinde neredeyse tanıyamayacaktı.

“Özür dilerim, turistik klişe laflar edeceğim çünkü burası o kadar hayret verici ki, her yeri göz alabildiğine görebiliyorsun ve hepsi çok büyüleyici. Ben de bir salak gibi mır mır konuşuyorum ama bu... Empire State Binası’nın tepesindeyim! Her zaman buraya gelmek istemişimdir.”

“Endişelenme. Senin İngilizce aksanını dinlemeye bayılıyorum, kulağa çok klas geliyor. Ama öyleyse sen... İngiltere’de buna ne diyorlar? Üst sınıf mı?”

Sophie gerildi. “Neden böyle düşündün?”

Paul gülümsedi, elleriyle saçlarını tekrar geriye doğru itti. “Daha önce birkaç İngilizle tanışmıştım, hiçbirinin konuşması seninki kadar kraliçeninkine benzemiyordu.”

“Ah.” Sophie rahatladı, ne aptaldı. Paul’ün onun ailesinin geçmişini bilmesi mümkün değildi. Bir unvan duyunca etkilenen insanlar hep vardı, bu yüzden Sophie taşıdığı unvanın gizli kalması için çok çaba harcıyordu. “Vay canına, bu bir helikopter mi?” diyerek aşağıda nehrin üstünde uçan bir oyuncak gibi görünen helikopteri gösterdi.

“Evet, şehrin üzerinde helikopter turu yapabilirsin. İşte tam orada rıhtımdaki bir helikopter pisti.” Paul onun arkasında durdu ve bir eliyle beline sarıldı. Aniden tekrar bir başkasıyla birlikte olma duygusunun keyfine varmak isteyen Sophie de ona yaslandı. Paul uzak bir kıyı şeridini işaret ederken birkaç dakika böyle durdular. “Bu Hudson Nehri. Ve karşı kıyıda görünen yer, New Jersey.”

Kulenin her iki tarafını da dolaştılar. Sophie mutlulukla Chrysler Binası, Bryant Park, yeni Dünya Ticaret Merkezi gibi çok ünlü yerleri gördü ve bu açıdan bakıldığında bir ucu sisli ufkun içinde kaybolan Central Park'ın şaşırtıcı büyüklüğüne hayret etti. Buradan her şey dik açılı ve kare şeklinde görünüyordu, kuleye benzeyen bina blokları gözden kaybolana kadar uzayıp giden dümdüz yollar boyunca sıralanmıştı ve binlerce minik kara delikler gibi görünen pencerelerle kaplı binalar, eski moda delikli askı tahtalarını hatırlatıyordu. Keskin kenarlar ve düz çizgilerden oluşan endüstriyel bir manzara. Keyifli ve heyecan verici olduğu doğrudu ama kesinlikle güzel değildi.

Sophie şehre baktıkça kendini daha küçük hissetti. Önemsiz ve değersiz. Manzara, şehrin azametini, orada yaşayan ve çalışan insanların tıka basa yoğunluğunu tümüyle vurguluyordu ve Sophie bir an içinde korkunç bir tanınmazlık ve kaybolmuşluk hissi duydu. Şükürler olsun ki Brooklyn'e gelmiş ve orada Bella'nın Pasta Fırını'nın sıcaklığı ve dostane bir kucaklamayla karşılaşmıştı. Eğer şehrin bu kalabalığı arasında olsaydı, buna uzun süre katlanabileceğinden emin değildi.

Gözlem güvertesini dolaşmak için yarım saat daha harcadılar, sonunda rüzgâr üstün geldi ve Sophie yanaklarının şiddetli esintiden yandığını hissetti. Aşağı inmek, çıkıştan çok daha hızlı bir süreçti ama yukarı çıkacak olan kuyruklar dikkat çekecek kadar uzamıştı.

Art deko koridorlardan geçerlerken Sophie, Paul'ün tekrar saatine baktığını fark etti.

“Duvar tenisi saat kaçta?” diye sordu. Bu kısa cumartesi sabahı buluşması, Paul'ün bu hafta sonundaki tek boş zamanıydı.

“Bir saatim daha var. Senin için araya bir kahve sıkıştırabilirim.”

“Emin misin?”

Paul onun elini tuttu. “Evet, bunun için bolca ek zaman koydum. Bu civarda bir yerde bir kafe olacak.”

“Peki, ne sıklıkla duvar tenisi oynuyorsun? Ben hiç oynamadım ama her zaman çok enerji ve çaba gerektiren bir oyun gibi görünüyor. İnsanlar bunu büyük bir gusto ile oynuyor.”

“Bunu İngilizce olarak tekrar söyleyebilir misin?” diye sordu Paul, hafifçe kaşlarını çatarak.

Sophie bu ciddi ifade karşısında gülümsedi. Paul’ün gerçekten o anda ona nazik bir şekilde takılmadığını anlıyordu. En iyisi duvar tenisinin kendisine çok agresif ve sinirli bir oyun gibi göründüğünü ona söylememekti. Bir topa, biraz testosteronun kızıştırdığı bir tavır olmadan böylesine sert vuramazdın. “Yani, çok çaba sarf ediyorlar. Çok zor iş gibi görünüyor.”

“İyi bir idman, orası kesin. Ben haftada birkaç kere oynarım ve iki farklı ligdeyim.”

“Rekabet var o zaman?”

“Pek sayılmaz. Büyük bir ağ var. Oynadığım çocukların çoğu medyada veya bir işte çalışıyor. Peki ya sen, yemek yazarları ne tür bir spor yapar?”

“Yemek yemenin dışında, demek istiyorsun?” diyerek güldü Sophie. “Bu konuda çok iyiyizdir.”

Paul’ün biraz şaşkınlık içinde baktığını görünce, “Yaptığım gerçek bir spor yok. Ben hiç öyle rekabetçi biri değilim ama koşuyorum,” diye ekledi.

“Koşmak iyidir. Bir spor salonuna gitmelisin. İşyerinden bir blok ötede iyi bir tane var.”

“Aklımda tutarım. Ben...” Todd’un dün isteyken onu bir koşuya çıkarmakla tehdit ettiğinden bahsetmek üzereydi ki sonra bundan vazgeçti. Todd’u, çarşamba gecesi yemekten sonra bir bankta oturup Wendy’s hamburgerlerini yemelerinin ardından ilk defa görmüştü.

“İşte geldik. Burası olur. Starbucks.”

Paul kapının önünde durdu ve onun girmesi için iterek açtı. Sophie hayal kırıklığının verdiği ani sızıyı göz ardı etti. Dünyanın

herhangi bir yerinde de Starbucks'a gidebilirdi.

"Bu sabahki geziden çok keyif aldım. İnsanın kendi şehrinde turist gibi dolaşması çok eğlenceli. Yıllardır oraya gitmemiştim. Bir ara bunu yine yapalım."

"İyi olur."

"Grand Central İstasyonu'na henüz gitmedin mi?"

Sophie başını iki yana salladı. "Daha gitmedim."

"Guggenheim Müzesi? Met Müzesi? High Line Parkı?"

Sophie her biri için başını olumsuzca iki yana salladı.

"Peki sen ne yapıyordun?" Paul başını oynatarak şakayla parmağını salladı. "Çalışma ahlakına hayranım ama haddinden fazla çalışıyorsun."

Sophie onun bu varsayımı karşısında hafifçe güldü. "Ben... meşguldüm." Genç kadın birden yüzüne vuran bir ışıltıyla, işin gerçeğinin kendini Brooklyn'e yerleşmiş gibi hissetmesi olduğunu fark etti. Pasta fırını ve kaldığı daire çok rahat ve tanıdıktı. Şimdi yaptığı gibi hafta içi her gün Manhattan'a gelmek, ona çok fazla çaba harcamak gibi geliyordu.

"Nerede oturuyorum demiştin?" diye sordu Sophie.

"Batı Yakası'nda bir daireyi paylaşıyorum, pahalı ama merkezi bir yerde. Senin için işe gidip gelmek çok zahmetli olmalı."

"O kadar kötü değil ve yaşadığım yeri seviyorum. Oranın kendine has, hoş bir yanı var."

Paul irkildi. "Hiç bana göre bir yer değil. Eğer şehirde oturmayacaksan, banliyöde düzgün bir binaya ve bahçeye sahip olan güzel bir yere taşınmak istersin. Benim annem babam öyle yaptı. Kensington'da bir evleri var. Şehir dışında, bir saatlik mesafede."

"Ne tuhaf. Ben de Londra'da Kensington'da oturuyorum. Sanırım çok farklıdırlar ama."

"Aralarında bir bağlantı var. Great Neck'deki Kensington inşa edilirken, kapılar Londra'daki Kensington Park'ın kapılarından kopya edildi ve köye bu kapıların adı verildi."

“Bu çok ürkütücü. Ben bazen Kensington Bahçeleri’nde koşuya çıkarım. O kapıları biliyorum. Burada olanları mutlaka görme-liyim. Onların resimlerini çekmek isterim.”

“Ya?” Paul bir tuhaf oldu. “Ben oraya pek sık gitmem.”

“Hayır, hayır,” dedi Sophie, başını şiddetle iki yana sallayarak. “Ben ailenle tanışmak için kendimi sana davet ettirmeye çalışmı-yordum.”

Paul, karton kahve bardağının üzerine geçirilmiş koruyucu kılıfla oynadı. “Dert değil. Öyle olduğunu düşünmedim. Sorun yok. Sanırım seni bir ara oraya götürebilirim, eğer kapıları gör-mek istersen. Ben oraya...” geriye yaslandı, “4 Temmuz günü gi-deceğim. Ama muhtemelen senin o gün için şimdiden planların vardır.”

“Doğrusunu istersen bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım geçen haftaya kadar isteyken o günün ne kadar büyük bir olay oldu-ğunu hiç fark etmemiştim.” Sophie, Madison’ın kendi ailesinin Southampton’daki eviyle ilgili bitmez tükenmez övgülerini hatırlayarak kahvesinden büyük bir yudum aldı, bu ukala stajyer kızın söylediğine göre, orası yaz boyunca kalınması gereken tek yerdi.

“Ha.” Paul’ün şaşkınlığı çok belirgindi.

“Gerçekten Paul, sorun değil. Bir aile partisine davetsiz olarak gidecek değilim. O günün burada çok önemli olduğunu biliyo-rum ama benim için değil.”

“Hayır... gelirsen hoş gelirsin. Bu... şey. Biraz karmaşık.”

“Paul, sorun değil.”

“Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Peki, ne yapacaksın?”

“Muhtemelen hiçbir şey ama sorun değil.”

“Bir şeyler yapmalısın.” Kaşlarını çattı. “Tatili kendi başına geçiremezsin.” Paul alnını ovuşturdu, oldukça tedirgin görünüyordu. “Seni bizimkilerin evine davet edebileceğimi sanıyorum.” Paul bir iç geçirip kahvesinin kalanını içti ve boş bardağı masada döndürerek bir süre oynadı.

Sophie gülümsedi, Paul eziyet çeker derecede rahatsız görünüyordu. Onun tatilde yalnız başına olmasından endişelenmesi aslında çok tatlıydı. “Endişelenme. Seni anlıyorum. Ben de eve ne zaman birini götürsem annemle babamın davranışı aynıdır. Babam dehşet vericidir, kişinin niyetinin ne olduğunu sormasına neredeyse kılpayı kalır.” Sophie’nin boğazına bir yumru tıkanı. Aslında onlara sadece James’i götürmüştü. Sadece bir kere. Her ikisi de ondan gerçekten hoşlanmışlardı.

“Of, anladığına sevindim.” Gözleri tekrar Sophie’nin tarafına çevrildi. “Dikkatli olmak zorundayım. Sadece ailem değil. Pamela da var.”

“Pamela?”

“Evet,” dedi Paul gülerek ve sonunda içten bir ifadeyle ona baktı. “Komşu kız. O... yani, bir gün biz... bilirsin işte.”

Sophie midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

“Yani, yedi yıllık planını tamamladığında,” diyen Sophie’nin ağzı birden sanki Sahra çölündeymiş gibi kupkuru olmuştu.

“Şart değil. Sende sevdiğim şey bu Sophie, sen mükemmel bir kızsın. Beni gerçekten anlıyorsun. Demek istediğim, senden gerçekten çok hoşlanıyorum ama gelecek biraz belirsiz. Yine de dört ay sonra ne olacağını kim bilebilir? İşler değişmiş olabilir. Londra o kadar uzakta değil.”

“Eğer değişmezse, nasıl olsa bizim bildik, tatlı bir Pamela’mız var.” İğnelemeye sığınmak Sophie’nin yapacağı bir şey değildi ve Paul’ün onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

“Dediğim gibi, geleceğin ne getireceğini kim bilebilir?”

“Gerçekten, kim bilebilir?”

Bölüm 14

“Günaydın İngiliz, şu bisiklet gezisine ve koşuya hazır mısın?” Todd kapıda durdu, saçları karışmıştı, bir elinde bir bisiklet kaskı tutuyordu, giydiği likralı koşu takımı, bacaklarının biçimli kaslarını bütün güzelliğiyle gösteriyordu.

“Ne?” Sophie uykulu gözlerini ovuşturdu, daha yeni kalkmıştı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Geçiyordum ve senin evde olacağını biliyordum.”

“Çünkü uyuyordum.”

Todd ona suçlayan gözlerle baktı. “Cuma günü sana bahsetmiştim.”

“Ben de sana çok meşgul olduğumu söylemiştim.” Ona ofiste en son söylediği şey buydu.

Todd sırtıttı. “Evet ama öyle demek istememiştin. Bunu gözlelerinden okuyordum, ayrıca bacakların yerinde duramıyor ve,” sesini numaradan iyice inceltti, “*evet lütfen, bizi koşuya çıkar*, diye yalvarıyorlar.”

Sophie gülümsemesini gizleyerek kafasını yana eğdi. “Benim işim var.”

Todd elini kapının çerçevesine koydu ve yaslandı. “Ne işin var?”

“Bella’ya yardım edeceğimi söyledim.”

Todd döndü ve merdivenlerden paldır küldür inmeye başladı.

Aşağı kata ulaştığında, “Sırt çantasını unuttun,” diye arkasından bağırdı ama Todd geri dönmedi, sadece öylesine bir el salladı ve gözden kayboldu.

Sophie başını sallayarak pencereden dışarı hızlıca pişmanlık dolu bir bakış attı. Mavi gökyüzü pamuk gibi küçük beyaz bulut-

larla kaplıydı ve Todd haklıydı, dün gittiği ve hâlâ sarhoşluğunu yaşadığı Empire State Binası'nın tepesine olan gezi dışında, haftanın çoğunu içeride geçirmişti.

Eğer Londra'da olsaydı, böyle bir havada çoktan küçük bir çantayı toplamış ve Hyde Park'ın koşu pistine çıkmış olurdu. Aslında dünden sonra, bir boks ringine bile seve seve bir iki raunt çıkabilirdi.

Todd iki dakika sonra geri döndü.

"Bella'dan onay aldım, iki saat vaktin var."

"Efendim?" Sophie onun bu yüzüzlüğüne inanamadı.

"İki saat. Mükemmel. Hava fazla ısınmadan koşabiliriz."

"Ama..."

"Sophie," dedi Todd, elini onun koluna koyarak, "bu muhteşem bir gün. Hadi, daha sonra gidip Bella'nın kahpesi olabilirsiniz."

"Ben onun... değilim," diye ciyakladı Sophie.

Todd onun öfkeli cevabına sıırttı. "Ha, tamam o zaman."

Üzerini hızla değiştikten sonra salona geri dönen Sophie, ayak kabısının birinin bağcığını sıkmak için eğilmiş olan Todd'un likralı taytının sımsıkı sardığı enfes kışını görünce durup yutkundü. Enerji ve canlılık dolu genç adam, sağlık ve zindeliğin timsali gibiydi. Sophie bir an onun yanında görünmek istediğinden emin olamadı, koşuya çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bunu burada bıraksam olur mu?" Todd sırt çantasını yere bırakıp içinden iki şişe su aldı. "İşte, al. İhtiyacın olacak. Bisikletler dışarıda. Çok güzel bir gün ve hava fazla ısınmadan harekete geçmeliyiz."

Hayalinde onun Herkülvari bir güçle bisikletini tek elle sürdüğünü canlandırarak, "İki tane bisikleti buraya nasıl getirdin?" diye sordu Sophie.

"Birini daha önce buraya bıraktıktan sonra benimkini almak için geri döndüm," dedi, muzaffer bir tonla ve Sophie bu işten kaytarmak için hiç ümit olmadığını fark etti.

"Ben uzun zamandır idmansızım. Muhtemelen sana ayak uyduramayacağım."

“Terleme yok... aslında, muhtemelen olacak. Hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Sophie, üstüne giydiği tişörtü düzelterek. Buraya gelmek için Londra’dan kaçarken alelacele topladığı valizine koşu ayakkabılarını ve en iyi likralı taytını koymayı akıl etmiş olması, onu şaşırtmıştı.

Todd’un ödünç aldığı bisiklet Sophie’nin daha önce binmiş olduğu bisikletlerin hepsinden çok daha pahalıydı. Londra’da sık sık bisiklet ödünç alırdı ama bu onlarla kıyaslandığında safkan sayılırdı. Bisiklet sürmek bununla çok daha kolaydı ve bir kez alıştıktan sonra gezintiden keyif almaya başlamıştı, özellikle önlerindeki manzara yabana atılır gibi değildi.

Yaşadığı için insanı mutlu eden türde bir sabahtı. Sokaklar her ırk ve milleti temsil eden insanlarla dolup taşıyordu. Union Caddesi hareketli ve eklektik bir karışımdı, bir an duvar yazıları ve perişan görüntülü terk edilmiş binalar göze çarparken, ardından Afrika davullarından hamile giysilerine ve antikalara kadar her şeyi sunan inanılmaz çeşitlilikte dükkânlar vardı. Üzerinden arabalar geçtikçe uğursuz bir sesle takırdayan ve altında suların tembel tembel aktığı mavi boyalı demir köprüden kanalı geçtiler. Kanalin suyu, sağ tarafta ileride bir yerde, uzaktaki yüksek bina bloklarına doğru uzanıyordu.

Saturday Night Live şovunun çok uzun yıllar süren yayınları sayesinde tanıdık hale gelen ve ön cephelerinde çapraz geçişlerle bağlanmış yangın merdivenleri olan kahverengi kumtaşından yapılmış evler, heybetli giriş kapılarına giden geniş merdivenleri ve sokak seviyesinin altındaki bodrum katlarına inen dar kapılı merdivenleriyle buradaki caddenin iki yanına sıralanmışlardı.

Sonunda cadde, hemen arkasında parkın bulunduğu büyük bir kavşağa açıldı. Karşıya geçmek için karmaşık bir yol izlediler ve Todd heybetli bir binanın önünde duruncaya kadar devam ettiler.

“Brooklyn Halk Kütüphanesi,” diye bağırdı Todd, bisikletten inerek.

“Vay canına, bu çok etkileyici. Mısır tarzına çok benziyor.”

“Evet, nereden geldiğinden emin değilim ama şehrin simgelerinden biri.”

Geniş, yüksek ve düz duvarları, devasa kapısının iki yanında yer alan altın hiyerogliflerle dekore edilmiş ikiz sütunlarıyla bu bina, Sophie’ye günümüz Amerika’sına farkında olmadan taşınıp getirilmiş antik bir mezarı hatırlatmıştı.

“İyi misin?”

“Takip etmeye çalışıyorum.”

“Güzel, biz şu tarafa gideceğiz.” Parkın girişine giden yolu gösterdi ve bisikletle parka kestirme giden geniş düz bir yolda ilerlediler. Sonra Todd bisikletlerinden inmeleri için kenara çekildi ve onları kilitledi.

“Unutma,” dedi Sophie ona, hafif bir tempoyla koşuya başlarken hatırlaması için, “benim için yavaş ol.”

Todd gözlerinde meydan okumaya benzer bir pırıltıyla sordu, “Bana ayak uyduramayacağından mı korkuyorsun?”

“Hiç de değil,” dedi Sophie sert bir sesle ve atkuyruğunu bir yana sallayarak. “Seni uyutarak sahte bir güven duygusu uyandırmaya çalışıyorum.” Londra’da genellikle en az bir saatliğine dışarı çıkardı ve alışılmış hafta sonu koşularının, kaslarında yer etmiş olduğunu ve böylece onun çok gerisinde kalmayacağını umuyordu.

Sophie adımlarını neyse ki makul bir hızla koşan Todd’un adımlarına uydurdu ve yavaştan alarak koşarken soluğu düzene girince fazla zorlanmadan tempoyu tutturdu, yere pat pat vuran ayaklarının sesini dinleyip bacaklarındaki kasların çalıştığını ve kollarının pompalandığını hissetti. Hızlandıkça, dışarıda güneş altında ve yeşilliklerle çevrili bir yerde koşarken vücudunun çalıştığını hissetmekten ne kadar büyük keyif aldığını unutmuş olduğunu fark etti. İlk bir buçuk kilometreden sonra, neşesi yerine geldi

ve yüzünü güneş ışığına doğru yukarı kaldırırken gülümsediğini hissetti. Bunu daha önce neden yapmamıştı?

Çok acınası bir duruma geldiği için son zamanlarda kendine çok kızılıyordu ama şimdi birbiri ardına yumuşak adımlar atarak koşarken, hayatını çok büyük ölçüde James'e bağlamış olduğunu fark etmiş ve ihanetinin ardından kendisinin aşk acısıyla baş başa kalmış olmasının onun kazanmış olduğu anlamına geldiği kafasına dank etmişti. Şimdi de lanet olası Paul, elinin altında birisini gizli bir koz olarak tutuyordu. Gerektiğinde ortaya çıkarılmak üzere geri planda birini bekletmesi, doğal olarak namussuzluktu. Sanki hayatında Sophie'nin hiçbir zaman önemi olmayacağına karar vermiş gibiydi. Sophie böyle bir durumda olmadığını biliyordu ama Paul ona daha başlamadan önce kapıyı kapatmış gibi hissettirmişti.

Gölü görene kadar yarım saat boyunca durmadan koştular ve sonra Todd yavaşladı.

"Biraz soluklanmak için burada durmak ister misin?"

Gölün yanındaki çakıllı sahile oturdular, ilerideki kıyıda kuğular yüzüyordu ve birkaç küçük çocuk sağa sola koşarak suda taş kaydırmaca oynuyordu.

"Burası çok güzel," dedi Sophie, ağaçların üzerinden ufuk çizgisine bakarken. "Kırsal bölgede olmadığımıza inanmak zor."

"Ağaçlar, özellikle parkın dışındaki manzarayı kapatacak şekilde tasarlandı. Hafta sonları buraya gelmeyi ve enerji depolamayı seviyorum." Gölün ötelere doğru baktı, gözleri neredeyse hüznü doluydu. "Ağaçları görmek insanın içinde bir şeyler uyandırıyor... sanki huzur veriyor."

Sophie kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. Bu, Todd'un Gecelerin Adamı tarzında söyleyeceği türde bir laf gibi gelmemişti ve onun biraz incinmiş gibi görünmesi, içinde bir suçluluk duygusu uyandırdı.

"Ciddiyim. Toprağa bağlanıyorlar. Onları farklı mevsimlerde hep aynı yerde görmek güven verici. Bilirsin, böyle bir tutarlılıkla-

rı var. İlkbaharda tomurcuklar, yaşamın canlanması, yazın çiçeklerin açması, sonbaharda bir renk cümbüşü içinde sanki son bir gösteri. Yapraklar hemen öyle ölmezler, ihtişamlı renkler içinde bir parıltıyla sönerler,” duraksadı ve Sophie’ye kararsız bir tavırla baktı.

Todd’un bu şiirsel sözleri karşısında büyülenen ve onun farklı bir yönünü gören Sophie, onu yüreklendirmek için başını salladı.

“Burada sonbahar muhteşemdir, kışın dallar çıplak kalsalar bile güçlü görünürler, yukarıya, ileriye uzanırlar. Bunlar aynı zamanda semboliktir. Kökler, dallar. Bize oksijen verirler.” Todd, çok fazla şey söylemiş olduğundan endişelenmiş gibi aniden durdu. “Affedersin, coştukça coştum. Sonbaharda New England’a bir gezi yapmalısın, oradaki renkler gerçekten...”

Karanlık taraftan bir mesajın var.

Sophie gülmeye başladı, böyle bir telefon melodisi Todd’a hiç uymayan bir şeydi.

Çok sevimli bir sıkılganlık içinde, “Özür dilerim,” dedi Todd, telefonunu almak için ceplerden birinin fermuarını açarken. “Bunu küçük erkek kardeşim telefona koydu. Onun mesajlarına ayarlı.”

Telefonu çıkardı, mesajı okudu ve kaşlarını çattı. “Affedersin, buna cevap vermem lazım.”

“Sorun değil.”

Sonunda telefonunu bıraktığında Todd, “Bunun için özür dilerim. Martin... zor zamanlar geçiriyor,” dedi.

“Kaç yaşında?”

“On üç.”

“Ah,” dedi Sophie şaşkınlıkla. “Aranızda oldukça büyük bir yaş farkı var.”

“Evet, ailem bunun evliliklerine yardımcı olacağını düşündü.” Todd ayrıntıya girmedi ama ağzını acı bir ifadeyle bükmesi, Sophie’nin ona daha fazla bir şey sormasını engelledi ve genç adam konuyu çabucak değiştirerek, “Senin erkek veya kız kardeşin var mı?” diye sordu.

“Hayır, ben tek çocuğum. Her zaman bir erkek veya kız kardeşim olmasını istemişimdir. Sen kardeşinle anlaşıyor musun?”

“Evet.” Todd’un yüzü aydınlandı. “Nasıl anlaşıyorum? Bana tatıyor. Ben ona Xbox oyunları satın alan bir ağabeyim. Onunla online Minecraft oynuyorum. Gizlice bira veriyorum ve basketbol oyunlarına götürüyorum.”

“Oo, mükemmel bir ağabeysin desene ve de alçakgönüllü.”

Todd ağzını çarpıttı. “Pek sayılmaz, sanırım eksikliğimi fazlasıyla telafi etmeye çalışıyorum çünkü onu yeterince göremiyorum ve kendimi suçlu hissediyorum. Annemle babam kolay insanlar değil. Çoğunlukla tek başına oluyor. Aslında o da tek çocuk sayılabilir. Tatilde oraya gitmek zorundayım, attığı mesaj onunla ilgili.” Omuzları hafifçe düştü. “Gitmekten kaçınmayı umuyordum ama onu kendi başına bırakamam. Aslında bizimkiler orada olacak ama çok fazla misafir gelecek.”

Sophie içinde bir sızıyla kendi anne babasını düşündü. Son birkaç hafta boyunca annesiyle yaptığı kısa WhatsApp sohbetleri, birer kaçamak konuşma harikasıydı. Bir kere bile ona ne kadar berbat bir halde olduğunu veya buraya geldiğinden beri ne kadar az şey yapmış olduğunu belli etmemişti.

“Tatil için planın ne?” diye sordu Todd birden.

Sophie gerildi ve omuz silkti. “Gerçekten düşünmedim.”

“Peki ya Paul? Seni onunla evine gitmeye davet etti mi?”

Sophie isyan eder gibi ona dik dik baktı.

“Hassas nokta mı?”

“Paul’ün kendisini bekleyen bir komşu kızı var.” Sophie neşeli ve umursamaz görünmeye çalıştı. “Anlaşılan ben onun planlarını altüst etmiş olacağım.”

“Vay,” dedi Todd, sempatik bir gülümsemeyle. “O bir salak. Sana söyledim, bir kaçamak için daha iyisini bulabilirsin.”

“Ben... ee... sorun değil.” Saçma bir sebepten dolayı, boğazına bir anda yumurta büyüklüğünde bir yumru tıkanmıştı.

Todd birden, “Benimle sahile gelebilirsin,” dedi, sonra da sanki öyle demek istememiş ve akli karışmış gibi baktı.

“Endişelenme Todd, bunu yapmak zorunda değilsin. Ben büyük bir kıyım. İyi olacağım.”

“Ciddiyim. Gelmelisin. Sahili seversin.”

“Ne? Ailenin evine mi?” Bunu mu kastetmişti, yoksa düşünmeden söylediği ve hemen ardından vazgeçtiği anlık bir karar mıydı?

“Evet,” dedi Todd, başını hızla sallayarak. “Bir sürü oda var. Annem her zaman büyük bir 4 Temmuz partisi verir. Havai fişekler de olacak. Harika yemekler olacak ve şampanya akacak.”

“Annen için bir sakıncası olmaz mı?” Sophie ağzını büzdü. “Ya da yanlış bir fikre kapılmaz mı?”

“Hayır,” dedi Todd, yarı gülerek. “Senin aksanına bayılırlar. Onlara senin soylu bir aileden geldiğini söylerim.”

Sophie irkildi ama bu düşünceye kendini çok kaptırmış olan Todd’un bunu fark etmemiş olmasına minnet duydu.

“Harika olur. Ayrıca fazladan bir kişinin farkında bile olmazlar.”

“Ev nerede?” Özellikle Paul onu reddettikten sonra bu teklif Sophie’nin aklını çelmişti.

“Hamptons’da. Long Island’ın sonuna yakın olan Amagansett’te. Plaj orada çok güzel. Kilometrelerce devam ediyor. Ailem hariç orayı seviyorum. Bella ve ben orada harika yazlar geçirirdik. Babam ve Bryan amca şehirden hafta sonu gelirlerdi, yetişkinler aralarında parti yapar ve genellikle bizim etrafta olduğumuzu unuturlardı. Biz de neredeyse her istediğimizi yapabiliirdik,” diyerek sırtıp, “ve çoğunu da yapardık,” diye ekledi.

Sophie ve Todd mutfağa girerken, üzeri meyvelerle süslü bir cheesecake’in üstüne son bir çilek ilave ederek biraz geri çekilen Bella, “Ne düşünüyorsun,” diye sordu.

“Çok yurtsever,” dedi Sophie. Böğürtlenlerin yanına diziler halinde yerleştirilmiş ve aralarına krema sıkılmış kırmızı çileklere hayran-

lıkla bakarak onların yaz kokusunu içine çekti. Bu ona Wimbledon'ı ve oradaki güneşli günlerle birlikte, malikânenin çiftlik tarlalarında kendi meyveni kendin topla usulü toplanan meyveleri ve bir zamanlar yaptığı nefis çilek-ravent karışımı kırıntı tatlısını hatırlattı.

"4 Temmuz yaklaşıyor. İnsanları havaya sokmaya başlamanın gerekir diye düşündüm. Böylece bunu tatil siparişlerine dahil etmeyi düşünmeye başlasınlar. Ama bunda bir şey eksik."

"Parlak simler..."

Bella kaşlarını çatarak cheesecake'e baktı. "Ne?"

"Sizin bayrağınız her zaman yıldızlarla süslü bayrak olarak anılır, o yüzden biraz parlak sim alman gerekir. Sıkılmış kremanın üzerine şu küçük gümüş toplardan bir miktar koyabilirsin."

"Gümüş draje toplar mı demek istiyorsun?" dedi Bella.

"Evet, ben onları çok severim." Sophie annesiyle yaptığı pastaları ve sürekli yere düşerek etrafa saçılan o minik süsleri hatırladı.

"Mavi toplar lafını duymuştum, İngiliz ama bunun hiç de iyi bir şey olmadığını söyleyeyim," dedi Todd, onunla dalga geçerek, "şimdi de gümüş toplar mı çıktı?" Gözlerini yaramaz bir ifadeyle kocaman açtı.

"Kabalaşma," dedi Sophie, gülüşünü bastırmaya çalışarak. "Onları benim gözümde berbat edeceksin. Bu gümüş draje toplar, onlara öyle diyelim istersen," kasten onun aksanını taklit etti, "benim en sevdiğim şeyler. Bir pastaya çok özel bir şey katarlar. Küçük bir yıldız parıltısı, en azından annem öyle söylerdi. Ve bu kadar yıldız parıltısı hiç de fazla gelmez, değil mi?"

"Çok hoş," dedi Bella ve "koşu nasıldı?" diye ekledi. "Siz biraz kahve ister misiniz?"

"Soğuk bir içecek için adam bile öldürebilirim," dedi Todd ve büyük buzdolabına doğru giderek iki kutu kola çıkardı. "Sen de bir tane ister misin, Sophie?"

"Buyursaydın," dedi Bella ona, iğneleyici bir tonla.

"Teşekkürler" dedi Sophie.

“Afiyet olsun ama sadece sana. Eğer bulaşıkları yıkamaya hazır-
sa ona da olabilir.”

Kırmızı, beyaz ve mavi kremaların izlerini taşıyan karıştırma
kâseleriyle dolu olan mutfak, zaten sabahın zorlu işlerinin kanıtıy-
dı ve Sophie hemen kendini suçlu hissetti.

“Gidip duş alayım, hemen yardıma geleceğim. Dışarısı çok sı-
cak, bana fazla yaklaşmak istemezsin.”

Bella dudağını ısırды. “Bunu yapmak zorunda değilsin.
Affedersin, kendimi biraz gergin hissediyorum.” Karmakarışık
paslanmaz çelik tezgâhın üzerine yığıldı. “Yarınki doğum günü
partisi için elli kapkek siparişi aldım ama tereyağlı krema istemi-
yorlar. Farklı bir şey istiyorlar, oysa benim kafam 4 Temmuz fikir-
leriyle dolu. Aslında bunlardan birkaçını da yapabilirim.”

Sophie onun koluna yavaşça dokundu, “Endişelenme, bir şey-
ler buluruz. Bana on dakika ver.”

“Ben de yardım ederim. Sophie’nin duşunu kullanabilirim.
Daireyi yenilediğimizden beri duşu denemek istemiştım. Sırt çan-
tamda temiz kıyafetler var. Senin formda ve verimli çalışan bulaşık
makinen olurum.”

Sophie itiraz etmeden önce Bella müteşekkir bir iç geçirdi.
“Olur musun? İşler biraz kontrolümden çıkmış gibi hissediyorum.
Herkesin işe el atmasını minnetle kabul ederim.”

Sophie canlı ve rahat bir sesle evinin kapısını açarken, “Önce sen
girmek ister misin?” diye sordu. Duşta Todd’u çıplak olarak dü-
şünmek onu hiç etkilememeliydi ama şu aptal hormonların fikir-
leri başkaydı, sersemlemiş ve salaklaşmış bir halde oradan oraya
sıçrayıp duruyorlardı.

“Hayır, eğer bir havlu verirsen ben beklerim.”

“Elbette.”

Sophie doğruca yatak odasına gitti ve yatağın altından bir mu-
hafaza kutusunu çıkarırken Todd’un onu takip ettiğini fark etti.

“Bella’nın burayı dekore etmesine yardım ettim. Güzel görünüyor.” Durdu, etrafına iyice baktı. Sophie, yüzünün gizlenmiş olmasına sevindi. “Yanında fazla şey getirmemişsin.”

Sophie kutudan bir havluyu çekerek dizlerinin üzerinde biraz geri gidince Todd’a çarptı.

“İşte, al,” diyerek yine dizlerinin üstünde geri dönüp havluyu ona uzatırken yanlışlıkla Todd’un kasıklarına sürtündü ve sonra önündeki şişkinlikle yüz yüze geldi.

“Aman. Böyle bir niyetim... ee... yani. Affedersin.”

Todd’un ağzı seğirdi ve gözlerinde eğlenceli bir ifade dolaştı.

Birden oda çok küçüldü ve çok, çok sıcak oldu. Todd ise bir o kadar sakın ve umursamaz görünüyordu.

Todd bir elini onun koltukaltına takıp ayağa kalkmasına yardım etti.

“Be-ben gideyim... şeye... duşa gireyim.”

“Evet,” dedi Todd, gözündeki parıltıyla çelişen ciddi bir ses tonuyla. “Ne duruyorsun?”

Sophie bir havlu kaparak hemen oradan sıvıştı.

Aynada kendine dik dik baktı. Gülüp geçmek yerine neden öyle telaşlanıp utanmıştı sanki? Todd onun tam bir salak olduğunu sanacaktı, hayır, çoktan öyle düşünmüştü.

Bastırılmış bir iniltiyle atkuyruğunu sararak bir düğüm attı, etrafına başka bir bant daha geçirdi ve elbiselerini çıkarıp akan duşun altına girdi, sıcak suyun yorgun kaslarını rahatlattığını hissetti. Koşudan çok keyif almıştı ama yarın ya da ertesi gün bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. Kendini daha iyi hissederek havlusuna sarındı, tek bir duş jeli olduğunu ve Todd’un duşta onu kullanacağını düşünmemeye çalıştı. Onun vücudu kendi duşunda. Duşunda çıplak bir vücut. Midesi sanki ne olup bittiğini anlamamış gibi, takla atmışçasına altüst olmuştu.

Sophie, Todd’un üzerinde giysileri olmadan nasıl görüldüğünü düşünmek istemedi ama hain bir hoşnutlukla, James’in gö-

bek çevresi hafif yağlanmış vücuduna kıyasla onun muhtemelen çok daha formda olduğunu tahmin ediyordu. Evet, çok formda olmalıydı. Ama bunu düşünmemeliydi. Kesinlikle hayır. Takım elbise içinde çakı gibi görünse de Paul'ü hiç böyle düşünmemişti. Uzun boylu, inceydi... Tamam, omuzları Todd'unkiler kadar geniş değildi ve biraz düşüktü ve muhtemelen... biraz kemikliydi. Bütün çabalarına rağmen aklı başka tarafa yönelmeyi reddediyordu. Vücudunu bir ateş sardı. Tamam, Todd'un o likralı taytın içindeki vücudu çok tahrik ediciydi. Onu çıplak hayal etmek tuhaf bir şey değildi. Doğal bir merakı. Gerçi, doğal merak hiç kimsenin yüzünü kızartmaz ve kaşıma-ihtiyacı-uyandıran-noktada bu sinir bozucu duyguyu yaratmazdı. Sophie eliyle yüzünü yelpazeledi, yumuşak havlunun, uçları sertleşen göğüslerini rahatsız ettiğini hissetti. Havluyu sertçe çekerek vücuduna sımsıkı sardı ve banyoya girerken temiz kıyafetlerini yanında getirmediği için pişmanlık duydu. Bu havluya sımsıkı sarınmış olduğundan emin olsa iyi olurdu. Bir an durup derin bir nefes aldı ve banyonun kapısını açtı, koridordan geçerek Todd'un beklerken rahatına baktığı yatak odasına girdi. Gerçekten de adam çok rahat durumdaydı.

Sophie birden durarak ve ağzındaki bütün tükürüğün anında kuruduğunu hissederek ciyakladı, "Oo."

Todd, Sophie'nin yastıklarına yaslanmış vaziyette ve üzerinde kalçasının alt kısmına sarılı açık mavi havlu dışında hiçbir şey olmadan yatağa uzanmıştı ve telefonuyla meşguldü.

Formda olmak mı? Sophie'nin hayal gücü onu muhteşem bir şekilde yanıltmıştı. O, formda olmanın en üst sınırındaydı ve bu deyim çok hafif kalırdı. Düzgün belirlenmiş karın kasları, kaslı göğüsleri ve kalçalarının üst tarafındaki o seksi kıvrım. Havlu biraz daha aşağı kaysa, göbeğinden aşağı doğru inen koyu renkli kılların uzantısında olan her şey görünür olacaktı.

Todd başını kaldırıp baktı. "Tamam... bitti mi?" dedi, sesi uzaklaşırken birden gözlerinde bir ışık yandı ve yüzüne yayılan

her zamanki hınzır bakışlarıyla kaşlarını kaldırarak, “Güzel bacaklar,” dedi.

“Ne yazık ki memeler çarpık.” Sophie umarsızca onun göğsüne bakmayı bırakıp gözlerine bakmaya çalışırken ağzından bu sözler dökülüyordu. Muhtemelen söyleyebileceği en iyi şey de buydu, çünkü biraz havadaki şeyi kırmak... hayır, buzu kırmak değil, çünkü odadaki sıcaklık birden tavan yapmıştı.

“Çarpık memeler mi?” Todd güldü. “Bunu daha önce hiç duymamıştım. Bakabilecek miyim?”

“Hayır, bakamazsın,” diyen Sophie’nin sesi hafif bir kızgınlıkla titrer gibi olurken birden gülmeye başladı. “Sana bunu neden söylediğimi hiç bilmiyorum.”

“Bende de bilmiyorum ama şimdi gerçekten ilgimi çekti. Çarpık meme nasıl oluyor?” Todd başını yana eğerek onun göğüslerine baktı, bunu yapmaya onu neredeyse kendisi davet etmiş olduğu için şikâyet etmeye hakkı yoktu.

Sophie kızardı, onun dikkatini dağıtmak ister gibi elini göğsünün önünde salladı. “Bunlardan biri diğerinden daha büyük. Birisi daha önce bana,” o birisinin kim olduğunu Todd’a söylemeyecekti, “bir çift göğüs yerine, bir buçuk göğsüm olduğunu söylemişti.”

“Bu kaba olmuş, ben onların çok güzel olduklarına eminim. Buradan kesinlikle iyi görünüyorlar.”

“Teşekkürler,” dedi Sophie, şimdi hararetle bu sohbeti bitirmelerini ve onun banyoya gitmesini diliyordu. Sesini sağlam ve kontrol altında tutabildiği için gurur duydu çünkü cidden, her an ağzından akan salyaların içinde eriyip gidebilirdi. Tanrı aşkına, ne olur şu adam kusursuz vücudunu alarak gidip yıkanıp üzerine bir şeyler giyebilir miydi? “Buyur. İhtiyacın olan ne varsa al.”

“Tamam,” dedi Todd. Sanki onun için her şey tamamen doğalmış gibi ağırdan alarak yanından geçti.

Sonunda arkasından banyo kapısını kapattığında, Sophie yatağa çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Tanrı aşkına, onun kusursuz vücudunun görüntüsünü aklından nasıl çıkaracaktı? İyice altüst olmuştu. Her şeye rağmen bu adamı fena halde arzuluyordu. Ama o, başa bela demekti. Sophie bir ilişkiden uzak durmasına ve bütün aldığı kararlara rağmen *eğer öyle bir kız olsaydım ve bağlayıcı olmayan bir kaçamak yaparak Todd'la yatmış olsaydım, çok mutlu bir kadın olarak ölürdüm*, diye düşünmekten kendini alamadı.

Bölüm 15

On otuzda mutfağa geri döndüklerinde, Bella'nın sıraya dizmiş olduğu düzinelerce kapkek renkli kremalarla süslenmeye hazır olarak bekliyor ve Wes onların yanında durmuş, bir bardak su içiyordu.

“Geri geldiğin için sağ ol, kaytarmak isteseydin de seni suçlamazdım.” Bella bir eliyle alnını sildi. “Çok yorgunum, doğru düşünemiyorum. 4 Temmuz Bayramı için aklında başka bir tema var mı, Soph? Bu konuda sana güveniyorum. Şu kırmızı, beyaz ve mavi renkli lanet kremalardan artık bıktım.” Wes'in arkasındaki yurtseverlik göstergesi bayrak renkleriyle süslenmiş olan kapkek yığınlarını gösterdi. “Ayrıca daha fazla kurabiye pişirmem lazım, başka bir cheesecake daha süslemem ve eve götürmek için çok çarpıcı bir 4 Temmuz pastası fikri bulmam gerekiyor.”

“Kapkekler için bir fikir düşündüm. Onları beyaz fondanla kaplayıp kırmızı, beyaz ve mavi renklerde, bazıları benekli, bazıları değil, üçgen flamalarla süslemeye ne dersin? Biraz Cath Kidston tarzı.” Sophie, Cath Kidston adının burada ne kadar tanınır olduğundan emin değildi ama Bella onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi başını salladı. Sophie, Todd ve Wes bakmıyorken Bella'nın bakışlarını yakalamaya çalıştı.

“Harika. Çok güzel görünecekler. Aslında, bunu yıl boyunca mevsimlere göre renklerini değiştirerek yapabilirim. Sen bir dâhisin Sophie,” dedi Bella, sözlerini peş peşe sıralayıp doğrudan Sophie'ye bakmaktan kaçınmak için her şeyi yaparak.

“Todd bulaşıkları yıkadıktan sonra ona üçgenleri kestirebiliriz.”

“Bunu ben de yapabilirim,” dedi Wes, alçak bir sesle.

“Tamam. Bella, neden sen kekleri pişirmeye devam etmiyorsun, bu arada ben kaplama malzemesini renklendirip oklavayla düzledikten sonra çocuklar da kesicileri kullanarak üçgen flamaları hazırlayabilirler.”

Herkes yeni pozisyonlarını alırken mutfakta telaşlı bir faaliyet başladı.

Sophie, Bella’nın yanına sokuldu. “Ona henüz sormadın, değil mi?”

Bella bir çekmeceyi sertçe çekip bir oklavayla bazı metal kesiciler çıkardı. “Al Todd. Sophie işe başlar başlamaz, senin de bir işin olacak.” Sophie’yi sertçe dürttü.

“Korkak,” dedi Sophie, alaycı bir gülümsemeyle.

“Doğru ânın gelmesini bekliyorum,” diye mırıldandı Bella.

“Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?” diye sordu Todd. “Biz zavallı bahtsız hizmetkârlar için daha fazla iş mi çıkarıyorsunuz?”

“Evet, aslında sen yıkama işine bir başlasan bunun çok faydası olacak,” dedi Sophie.

“Sen de işe başladın mı çok otoriter oluyorsun,” dedi Todd ve onun kaburgalarını hafifçe dürterek kollarını sıvamaya başladı.

“Benim de bazen kendimi göstereceğim durumlar oluyor. Şimdi iş başına, aslanım.”

“Başüstüne.” Todd üzeri bulaşık yığılı büyük, endüstriyel lavabonun başına geçti ve sakince suyu açtı.

Sonraki bir saat boyunca dördü de, Sophie ile Bella’nın işleri yönetirken alçak sesle yaptıkları konuşmalarla bölünen sessiz bir senkron içinde çalıştılar. Bella’nın Wes’e bakmaktan veya dokunmaktan kaçındığını, Wes’in de o bakmadığı zamanlar Bella’ya Sophie’nin kafasını karıştıran bir şekilde aç gözlerle baktığını fark etmişti. Bella’dan hoşlandığı açıkça belliydi ve Bella da ondan hoşlanıyordu, peki o halde sorun neydi ve Bella neden ona çıkma teklif etmek konusunda bu kadar temkinliydi?

*

Düzinelerle kapkek pişirilip üzerleri kaplandıktan, üç parti kura-biye pişirildikten ve ikinci cheesecake'in üzeri süslendikten sonra Bella bir kahve molası verdi.

"Çok şükür, Tanrım," diyen Todd lavabonun başındaki görevini büyük bir keyifle terk ederek doğruca kahve makinesine gitti.

"Benim gitmem gerekiyor, kahvemi yanıma alacağım," dedi Wes.

Bella onun gidişini izlerken ağzı hafifçe eğildi. "Yardımanın için teşekkürler."

"Her zaman, Bella bebeğim, her zaman." Wes'in beyaz dişlerini göstererek Bella'ya gönderdiği kocaman tebessüm, ela rengi gözlerine pek yansımamıştı.

"Pekâlâ, Sophie," dedi Bella, Wes'i kırılgan bir kararlılıkla göz ardı ederek, "Pinterest'te harika bir pasta gördüm."

Wes kahvesini alıp dışarı çıkarken, elini kaldırıp sallayarak öylesine bir selam verdi.

"Öyle mi?" Sophie onun konuyu değiştirme taktiğini bir kilometre öteden bile fark edebilirdi.

"Evet, bak." Sophie'ye telefonunda bir resim gösterdi, "onu ke-siyorsun ve her dilimde yıldızları ve şeritleri görebiliyorsun. Bunu nasıl bir araya getirdiklerini anlamaya çalışıyorum."

Sophie, kupasına süt koyarken başını sallayarak kendisine kahvesini hazırlayan Todd'a teşekkür etti. "Sırayla bir kat kırmızı pandispanya ve bir kat beyaz kremalı dolgu koyarsın... hımm, sonra mavi bir pandispanya yapıp ortasının çoğunu çıkararak içini kırmızı pandispanya ile doldurursun... evet, bu şekilde olabilir. Yine de beyaz yıldızları onların arasına nasıl yerleştireceğini bile-miyorum. Belki mavi pandispanyanın içine beyaz çikolata parçaları konulabilir?"

"Sen ne güzelsin!" diye bağırdı Bella. "Dâhisin, elbette." Sophie'nin sırtına vurdu, neredeyse kahvesini dökecekti.

Sophie iltifatı üstüne almamak ister gibi kahve kupasını kaldırdı. “Takım çalışması. Aslında bunu *The Great British Bake Off* yarışma programından çaldım.”

“Umurumda değil, benim işime yarar ve ben o programı çok severim. Yardımların için sana ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim?” Todd’a çabucak ve sıcak bir bakış attı. “Senin yardımlarına da.”

Todd kahve kupasını ona doğru kaldırdı. “Her zaman, kuz.”

“Söylemiştin,” dedi Sophie, kendi kahve kupasının içine bakarak.

“Hayır gerçekten, ben hâlâ bu kadar siparişle boğuşuyor olacaktım. Sizin yardımınızla bunların üstesinden gelmeyi başardım. Şimdi düğün sezonu yaklaşıyor ve işler daha da yoğunlaşacak.” Sophie’ye yalvaran gözlerle baktı. “Buralarda olacaksın, değil mi?”

Todd gözlerini devirdi.

Sophie güven veren bir gülümsemeyle onun elini okşadı. “Endişelenme. Kasım ayının sonuna kadar buradayım.”

“Kahretsin, biraz daha kalamaz mısın, daha yapılacak Noel pastalarım var.”

“Dinlenmek için eve gitmek isteyeceğim. Sen bir köle çalıştırıcı gibisin.”

“Özür dilerim, çok mu fazla oluyorum? Öyleyim, değil mi?” Bella, ani bir endişeyle yüzünü buruşturup dudağını ısırırdı.

“Hayır, iyisin. Sana yardım etmeyi seviyorum. Mutfaktayken kendimi daha çok evde gibi hissediyorum.” Sophie durakladıktan sonra ona ve Todd’a baktı. “Sen benim için bir cankurtaran oldun. Her ikiniz de.” Hafifçe yutkundu, itiraf etmekten utanıyordu ama Bella gibi birine her şeyi anlatmamak zordu. “Sen olmasaydın... ve Todd sen, dairemde saklanıp duracaktım. Siz beni bir anlamda çekip çıkarttınız. Ben her zaman çok sosyal ve dışa dönük biri olduğumu düşünürdüm -ve aslında öyleyim, eğer dışarıdaysam- ama anladım ki kendi başıma... bir şeyler olmasını beklerken,

eskiden yaptığım gibi dışarı çıkıp bir şeyleri gerçekleştirmekten çok, bir şeylerin başıma gelmesine izin verirken çok fazla zaman harcamışım.” Hayatında James’den önce ve James’den sonra olarak iki dönem olduğunu fark etti ve şimdi geriye dönüp baktığında bu ikinci dönemin daha önce umduğu kadar iyi olmadığı belliydi. Paul ile beraberken bile, onunla çıkmanın kanatlarını tekrar açmasını sağlayacakmış gibi numara yapmış ama kendini kandırmıştı. Başından beri risk almamaya ve kendisine sıkıntı verecek her şeyden kaçınmaya çalıştığını biliyordu.

Eğer lise mezuniyet sınavlarında başarısız olduğu zaman böyle davranmış olsaydı, hâlâ semtindeki barda garson olarak masalara hizmet ediyor olacaktı. Hayatının son iki yılında neredeyse uyur-gezer gibi yaşamıştı.

Todd, onun zihnini okumuş gibi, “Bu, benimle sahile gelebileceğin anlamına mı geliyor?” diye sordu.

“Ben...”

Bella aniden, bunun büyük bir sorunu çözeceğini ima eder gibi başını sallayarak, “Gitmelisin. Todd’un desteğe ihtiyacı var ve benim ailem bu yıl oraya gitmiyor,” dedi.

“Duydum,” dedi Todd, yüzü solarak.

“Üzgünüm,” diyen Bella elini onun omuzuna koyarak Sophie’ye döndü. “Biz normal olarak Ross amcanın evinin olduğu yolun hemen altında bulunan sahildeki evimize gideriz ama bu yıl evde kalıyoruz. Todd ve Martin genellikle bizim evde daha fazla zaman geçirirler.” Todd’a bir bakış attı. “Benim annem biraz daha az... resmidir.”

“Bu dediği, onu tanımlamaktan fersah fersah uzak. Bella’nın annesi, otoyolda başıboş dolaşan bir kirpiyi bile memnuniyetle eve alır.”

“Long Island’da kirpi bulunmaz. National Geographic bilgisi.”

“Tamam, geyik olsun.”

“Mmm, bundan emin değilim, annem bahçedeki bütün gülleri yedikleri için onlara çok kızıyor.”

Sophie onlara gülmemek için dudaklarını iyice birbirine bastır-
dı ama hafif bir tıslamaya engel olamadı.

“Yani, siz ikiniz kardeşlerden daha betersiniz.”

Bella güldü. “Long Island’a gidersen orada çok iyi vakit ge-
çirirsin. Todd’un annesi muhteşem bir ev sahibidir. Sana çok iyi
bakılır, orası kesin. Ve ev bir harika, tam sahilde. Her günü orada
geçirebilirsin. Hava harika olacak. Havai fişekler muhteşem. Evet,
gitmelisin.”

Todd ona bakarak gözlerini devirdi. “Devam et Bella, gerçek-
ten çok iyi satıyorsun.”

“Tamam, Todd’un annesi her şeyin mükemmel olması konu-
sunda biraz takıntılıdır.”

“Bunu sen söyledin, ben değil,” diye espri yapan Todd, kol-
larını kavuşturup bacaklarını bileklerinin üstünde birleştirdi. Bu
defa gülüşü zorlama gibiydi ve duruşu temkinliydi, sanki her an
fırlayıp oradan kaçmaya hazır gibi görünüyordu.

“Ama, o iyidir... dediğim gibi... harika bir ev sahibidir.
Muhtemelen seni sever. Sadece ona Prens William’ı tanıdığını söy-
le ve... evet, gerçekten bunu yap, seni sevecektir.” Bella, Todd’a
döndü. “Bu da babanın, sosyeteye en son tanıtılmış olan kızı zorla
senin önüne çıkarma çabalarını durduracaktır.”

“Sophie’yi davet etmemin nedeni bu değil. Sanki onu kullanı-
yormuşum gibi konuşma.” Yüzünde bir öfke dolaştı.

“Ooo,” dedi Bella, sadece bir kuzen veya kız kardeşin paçasını
kurtarabileceği tiz bir ses tonuyla ona takılarak. “Çok alınıyoruz.”

“Bella, kes şunu,” diye homurdandı Todd, Sophie’nin gözlerine
bakmaktan kaçınarak.

“Tamam. Tamam. Ben şahsen kendi hesabıma tatili dört gözle
bekliyorum. Üç gün aralıksız uyuyacağım ve annem de başımda el
pençe divan beklesin. Amanın! Kurabiyeler.” Bella fırlayıp çikola-
ta parçalı kurabiyeleri yanmaktan kurtarmak için son anda fırına
koştı.

Todd diğerk tarafa dönmüş, kahve kupasına bakıyordu. Sophie, son birkaç hafta boyunca onu Todd'a karşı uyarıp duran Bella'nın, aniden onunla birlikte gitmesi için çok istekli görünmesine hâlâ biraz şaşkındı ve ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bella açıkça kuzeni için endişeleniyor ve Sophie'nin onunla gitmesinin bir şekilde ona yardımcı olacağını düşünüyordu ve elbette onun gitmeye karar vermesinin sebebi de buydu.

Todd onun için çok şey yapmıştı ve şimdi onun da desteğe ihtiyacı var gibi görünüyordu.

Bölüm 16

Todd'un mesajı, çantasının kenarlarını bir araya getirmeye çalışarak fermuarlarını kapatırken geldi. Bella'dan ödünç aldığı deri seyahat çantası oldukça şişkindi ama Bella'dan giyilecek kıyafet kodlarıyla ilgili ayrıntılı bir bilgi alıp, -akşam yemeği için kesinlikle şık elbiseler, kahvaltıda mayo üzerine giyilen örtücü hafif bir elbise, eğer öğle yemeğinde bir havuz partisindeysen bikiniyle olmakta bir sorun yok ve plajda hemen hemen her şey serbest ama üstsüz olmak dışında- ve Hamptons hakkında hızlı bir Google araştırması yaptıktan sonra Sophie, yanına aldığı şeylerin ve yaptığı alışverişin uygun olduğundan emin oldu. İkinci çantadaki folyoya sarılı ve hâlâ ılık olan şeylerden ise çok daha fazla emindi. Bir saat daha erken kalkmasına değmişti.

İşten sonra Nordstrom Rack ve Banana Republic'de yaptığı çılgın bir alışverişin ardından şimdi kendine birkaç çiçekli şort, iki muhteşem yazlık elbise, yüksek ve alçak topuklu sandaletler, plaj için bir atlet ve iki yeni tişörtten oluşan mükemmel bir minimal gardırop hazırlamıştı. Alışverişlerinin çoğunda olduğu gibi, gösteriş için minik bir bikini de satın almıştı.

Sırf Todd'u sınırları dışında tutuyor olması, giydiği şeylerde kendini iyi hissetmesine gerek olmadığı anlamına gelmiyordu. Todd'u annesinin yanında -hayalinde onu Nancy Reagan veya onun gibi başka bir devlet kadının tıpatıp benzeri olan aristokrat bir yaşlı hanım olarak canlandırıyordu- hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

Birkaç gün uzaklaşacak olması ona kendini iyi hissettirmişti. Paul hafta içi iki kere aşağı gelerek onu kahveye davet etmiş ve

Sophie her iki seferinde de onun çok iyi anlayacağı şekilde iş yoğunluğunu bahane ederek geri çevirmişti. Kendini açıklamak ya da bir aptal olduğunu fark etmesine izin vermek gibi bir niyeti yoktu...

Son birkaç akşam süresince, Bella'ya 4 Temmuz pastalarında yardım etmekle meşguldü ve her ne kadar onlarla gurur duyuyor olsa da bir daha asla kırmızı, beyaz ve mavi pandispanyaları birleştirmek istemediği bir noktaya gelmişti. Bu karmaşık pasta yapımı büyük bir başarıydı ve birincisi sergilendikten sonra, Bella ile siparişleri zar zor karşılayabilmişlerdi. Evet, kesinlikle bir molayı hak ediyordu ve hava durumu tahminlerinin sıcaklığın otuz dereceye kadar yükseleceğini bildirmesiyle, kendini tatile çıkıyormuş gibi hissetmişti.

Todd, göz zevkini bozan arabası kaldırımın kenarında uğuldar-ken fırlayıp Sophie'nin seyahat çantasını elinden aldı.

Todd sanki her an bir Louis Vuitton valiz filosu yuvarlanarak gelecekmiş gibi Sophie'nin arka tarafına bakarak, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hepsi bu."

"Bana uyar." Havayı kokladı. "Güzel kokan bir şey var. Bella pişirme işine şimdiden mi başladı?"

Sophie ayrıntıya girmeden başını salladı ve ikinci çantasını ayağının yanına yerleştirdi.

"Buradan çıkalım," dedi Todd, Sophie emniyet kemerini takarken, "otoyola çıkana kadar trafik cehennem gibi oluyor. Oraya bağlanan sadece birkaç yol var. Tren çok ızdırap verici. Eğer bir Coldplay grubu hayranıysan ve zamanı doğru ayarlayıp Chris Martin'le aynı trene binersen, o başka."

"Ne?" dedi Sophie, onun dalga geçmediğine ikna olamayıp ama Todd çok ciddi görünüyordu.

"Yani, şimdi Gwynie yeniden evlendiğine göre, muhtemelen bu geziyi pek sık yapmıyordur ve muhtemelen de helikopterle ya-

pıyordur ama birkaç yıl önce ben o trene bindiğimde o da aynı trendeydi ve vagonun köşesinde sessizce gitarını çalıyordu.”

“Vay canına, bu süper. Hamptons’da gerçekten ünlü kişileri görüyor musun?”

Todd omuzlarını kaldırdı. “Etrafta çok var ama yaygaradan hoşlanmayanlar çok normal davranır ve onları rahat bırakmak gibi herkesçe benimsenmiş bir tür gizli kural var. Paparazziler bile oyunu kuralına göre oynar. Bunun yanında dikkat çekmek isteyen ve ilgi odağı olmaya can atan bir sürü özentili tip var. Neyse ki bunlar plajdan uzak duruyor ve daha çok havuz partilerini tercih ediyorlar.”

“Ben Bay Gecelerin Adamı’nın tam da oralarda olmak istediğini sanırdım?” diye takıldı Sophie. “Kucak dolusu bikinili kızlarla olmak sana yakışırdı.”

“Nedense bu bana bir iltifat gibi gelmedi, İngiliz?” dedi Todd, onun bacağını dürterek.

“Pardon, seni bir plaj serserisi ya da sörf tutkunu olarak göremiyorum. Ralph Lauren şortlarında ütü çizgileri var ve mokesen tekne ayakkabıları giyiyorsun.”

“Bu bir alışkanlık ve çekicilik meselesi, benim çamaşırcı kadın bana dayanamıyor,” derken, arabayı Atlantic Bulvarı’na doğru daha hızlı bir trafik akışına sokarak sürüşü rahatlattı. “Ben sahile gittiğim zaman rahatıma bakarım, orada bacakları kesilmiş bir kot bile giyebilirim.” Arka koltukta duran ve korkunç pahalı görünen deri çantayı gösterdi.

“Aman Tanrım, plaj sürtükleri bununla nasıl baş edebilirler?”

Todd sırtıttı. “Bunu bilmiyorum ama eminim ki İngiliz, senin bacaklarına bir kere baksalar, kıskançlıktan kurdeşen dökerler.”

Sophie güldü. “Bundan pek emin değilim.” Yine de iltifat almak güzeldi.

“Ben asıl senin şu ünlü çarpık göğüslerini görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Keşke bunu sana hiç söylememiş olsaydım.”

Sophie gözlerini kapattı ve arkasına yaslanınca, Todd gülerek radyoyu açtı. “Biraz müzik dinlemek ister misin?”

Sonraki bir-iki kilometre boyunca neşeyle kendi müzik zevklerini tartıştılar. Sophie en favori gruplarının Wolf Alice ve London Grammar olduğunu, ayrıca Sam Smith ve Rag N Bone Man gibi şarkıcıları sevdiğini söylediğinde, Todd’un bunlar için yorum yapacağını biliyordu.

“Ben senin daha eğlenceli olan Jess Glynn, Megan Trainor türündeki müzikleri sevdiğini sanırdım. Sen orijinal bir güneş kızısın.”

“Bu da benim gizli bir derinliğimin olduğunu gösterir,” dedi Sophie, zekice. “Oysa sen her yanına Foo Fighters yazmışsın.”

“Gerçekten mi? Bunda hiçbir gizli derinlik yok mu?” Todd, bir çocuk şirinliğiyle somurtarak Sophie’yi güldürdü.

“Hiç yok.”

Bu kez titrettiği alt dudaklarını sarkıtarak, “Emin misin?” diye sordu.

“Yüzde yüz eminim.”

Todd, acı çeker gibi numaradan iç geçirdi. “Beni yaraladın, İngiliz.”

“Güzel. Bu parça oldukça iyi ama biraz Muse dinlesek fena olmaz.”

Bir saatten fazla araba sürdükten sonra Todd, “Bir mola vermek ister misin?” diye sordu. “Bir yer bulup kahvaltı etmeden önce kumsalda bir yürüyüş yapalım mı?”

Sophie gerindi, şimdiden biraz sırtı tutulmuş gibiydi. “Bu harika olur, ve...” biraz gururlu ve zafer dolu bir gülümsemeyle ona baktı, “ben kahvaltı getirdim. Bir termos kahve ile ev yapımı tarçınlı rulo çörekler, bu sabah pişirdim.”

“Olamaz! İngiliz, seninle evlenmek zorunda kalabilirim.”

“Bana bunu söyleyen son kişi zaten evli çıkmıştı.” Sophie, Todd’un bunu zamanında hatırlatmasına minnet duyarak başını çevirip pencereden dışarı baktı. James, Paul, Todd, hepsi de birbirinden kötüydü. Hepsi de farklı şekillerde bağılılıktan kaçan tiplerdi.

Todd otoyola çıkıp Jones Beach Adası’na giden tabelaları takip etmeye başladı. Sophie iPhone’undaki haritalar uygulamasından rotayı takip ediyordu. Çepeçevre kumsalı olan uzun ve dar bir ada olduğunu, tam ortasından bir yolun gittiğini görebiliyordu. Sophie biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti, kesinlikle görülecek hiçbir şey yoktu, sadece dümdüz bir hat halinde uzanan siyah asfalt bir yol ve romantik olmaktan çok uzak “Tarlalar” yazan tabelalar vardı.

Otoyolun kenarındaki en büyük otoparkı olan Altıncı Tarla adlı bir yere park ettiler.

“Henüz erken. Saat onda bu otopark dolmaya başlar. New York’tan sadece otuz iki kilometre uzaktayız, burası çok işlek bir yerdir.”

Sophie çantasını kaptı. Sert bir deniz esintisi hafif bir tuz kokusuyla birlikte saçlarını dağıtıp yüzüne yapıştırdı. Havayı bolca ciğerlerine çekip bir süre durdu ve gözlerini kapatarak rüzgârın taze dokunuşunu ve yüzüne yayılan sıcak güneşin keyfini çıkardı.

Sahilin önü, salt kullanım amaçlı yapılmış alçak seviyeli binalarla çevriliydi. Görüntü ise hiç de hoş değildi.

Todd onun hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturduğunu görünce şaka yollu burnunun ucuna dokundu. “Biliyorum ama burası ilk okyanus durağı. Ben burada ilk dozumu alıyorum. Buradan uzaklaşıp kumsala vardığımızda anlayacaksın. Kilometrelerce uzanıyor.”

Alçak beton binaların etrafından dönerek geçtikten sonra kumsal önlerinde açıldı, deniz henüz oldukça uzaktaydı. Todd

çantasını alıp omzuna astı ve kumu yararak denize doğru yürümeye başladılar.

Kumlarda bata çıka yürümek biraz zaman aldı ve yürümesi daha kolay olan ıslak kuma ulaştıklarında Sophie'nin kasları ağrımaya başladı. Saat daha dokuz olmamıştı ama şimdiden günü geçirmek için kamp kurmuş birkaç aile vardı. Şemsiyeler açılmış, kilimler serilmiş ve yiyecek içeceklerle dolu olduğuna şüphe olmayan buz çantaları getirilmişti. Bir görevlinin beklediği beyaz cankurtaran kulesinin tepesinde asılı büyük bir Amerikan bayrağı, üzerindeki yıldızlar ve şeritlerle sert rüzgârda dalgalanıyordu. Sahile vurup geri çekilen beyaz köpüklü dalgalar havayı deniz serpintisiyle dolduruyor, güneş ışığı göz alabildiğince dalgaların üzerinde oynatarak parılıyordu. Gökyüzünde yer yer pamuk helva gibi lif lif olmuş birkaç dağınık bulut vardı ve bunlar da güneş zirveye ulaştığında çoktan dağılıp gitmiş olacaktı.

Deniz havasında bir şey var, diye düşündü Sophie derin bir nefes alarak. İnsanı hemen yatıştırıyordu. Belki de denizin sürekli ritmi, bir önceki dalgayı emerek peş peşe gelen ve insana uyku veren dalgaların kaçınılmaz devinimiydi bu. Veya belki de kırılan dalgalardan kumlara doğru yavaşça yayılan yorgun suların sesiydi. Ya da belki tepede dönerek uçuşan martıların hüznü çığlıklarıydı.

İkisi de ayakkabılarını ellerinde taşıyarak, ta ki kumsal tamamen kendilerine kalana kadar sessizce yürüdüler.

Tam bir ahenk içinde, Todd'un kuru kumların üzerine serdiği anorak ceketinin üstüne (Sophie aslında ona su geçirmez ceket derdi) baldırları birbirine değerek yan yana oturdular. Sophie çantayı Todd'dan aldı, termosla birlikte iki kahve kupasını ona verdikten sonra, tarçınlı çörek paketini açıp ambalaj kâğıdını bir tabak gibi kullanarak kumun üstüne koydu.

Todd dumanı tüten plastik kupada ona bir fincan kahve verdi ve kendi kupasını onunla tokuşturdu. "Şerefe."

Sophie başıyla çörekleri işaret etti. “Kahvaltı.”

Todd çarpık bir gülümsemeyle bir tane çörek alıp kahve kupasını bükülmüş dizine oturttu ve denize bakarak iştahla yemeye başladı.

Mükemmel bir andı. Sessiz bir arkadaşlık. İyi kahve. Yiyecek. Zaman kısıtlaması yok. Bir yere yetişme kaygısı yok, konuşma baskısı yok, kendin olmak dışında hiçbir şey yok. Todd’un refakatinde özel bir şey vardı, ne zaman dalga geçeceğini, ne zaman konuşacağını, ne zaman ciddi olacağını ve ne zaman hiçbir şey söylemeden durması gerektiği konusunda doğuştan bir yeteneğe sahipti. Bu da muhtemelen kendiyile barışık olmasından kaynaklanıyordu. Kim olduğunu biliyor gibiydi. Sophie daha önce hayatıyla ilgili her şeyi çözmüş olduğunu sanmıştı ama şimdi inanılmaz derecede isabetsiz olduğu ortaya çıkan o kararını sorguluyordu.

“Yüzün asıldı, İngiliz,” dedi Todd yavaşça ve Sophie dönüp onun kendisine çok yakın olan yüzüne, içten ve kıpırdamadan bakan mavi gözlerine baktı. “Sen iyi misin?”

“Evet. Sadece bir an düşünceye daldım.”

“Görünüşe göre bunlar pek de iyi düşünceler değil gibi. Onların Bay Evli Adam’la bir ilgisi var mı?”

Sophie onun gözlerine bakıp kaşlarını çattı, hâlâ onu anlamaya çalışıyordu.

“Aslında senin sezgilerin çok yüksek, öyle değil mi?”

Todd’un mavi gözleri denize doğru kaydı.

“Ve hiç de görüldüğün gibi sığ bir sosyete adamı değilsin.”

Sophie dalgalara bakmaya devam eden Todd’un profilini dikkatle incelerken, onun gırtlığındaki çıkıntının hareket ederek yutkunduğunu fark etti. “Her gece farklı bir kızla dışarı çıkması, her iki akşamda bir bar açılışına gitmesi ve her hafta sonu partilere katılması gereken biri olmana rağmen,” onu fazla suçluyormuş gibi olmasın diye sesini yumuşattı, “Bella’nın yardıma ihtiyacı olduğunda ya da bana Brooklyn’i gezdirmek için her şeyi bir kenara

bırakabiliyorsun.” Sophie göğsüne dolan sıcak bir duyguyla onun iyi bir adam olduğunu ve birden dudaklarını sıkmasından, bunun fark edilmesinin onu rahatsız ettiğini fark etti.

“Neden?”

Todd onun elini tutup parmaklarını parmaklarının içinden geçirerek dizlerinin üzerine koydu.

“Benim iyi bir adam olduğumu düşünmeye başlama. Değilim. Bella’nın ailesi iyi. Ve dolayısıyla, sen iyisin. Sen ona iyi davranıyorsun ve ben Bella’ya yardım etmek için her şeyi yaparım. Biz çocukken o benim en yakın arkadaşım. Ben parti manyağı olmakta iyiyim, kulüplerden, barlardan, restoranlardan zevk alıyorum ve onlar hakkında yazdığım yazılar için para alıyorum. Harika bir iş ama... bir süre sonra hep aynı, hep aynı ve bu bir iş. Ve sen, evet... bana hiç yüz vermedin.” Dönüp Sophie’nin yüzüne baktı. “Demek istediğim... bilirsin... kızlar hep bana karşı... Şikâyet etmiyorum. Genlerim konusunda çok şanslı olduğumu biliyorum ama bazı insanlar sadece bunu görüyor. Kahretsin, bunu söylediğime bile inanamıyorum... gözlere ziyafet. O kızlar gerçek beni tanımıyor. O yüzden iyiler. Ama sen,” ona gülümsedi, gözleri karşılaştı ve Sophie’nin kalbi bir top lapaya döndü, “sen bana gerçek bir insan gibi davranıyorsun. Senden hoşlanıyorum, İngiliz. O gece Onyx’e gittiğimizde fark ettim ki... biz arkadaşız.”

Arkadaş. Sophie hissettiği ani sızıyı göz ardı ederek ona baktı ve sanki bütün hafta duyduğu en iyi haber buymuş gibi kocaman gülümsedi. Sonra Todd ona yaslanarak ve ağzının en kenarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurarak her şeyi bozdu. Geri çekilirken gözlerindeki sıcaklık yavaşça içten dışa doğru yayılan bir yangına döndü ama Sophie dinginliğini koruyarak, kalbi ciddi bir hızla küt küt atarken, yüzünde biz-sadece-arkadaşız ifadesiyle ona gülümsedi, “Seninle birlikte olmaktan gerçekten zevk alıyorum... yanındayken kendim gibi olduğumu hissediyorum. Söyleyeceğim şeyleri asla düşünmem gerekmiyor. Seninle olmak çok rahat.”

“Amy bana her zaman hoş bir kızmış gibi geldi,” dedi Sophie, Todd’un dudaklarının ağzının kenarında bıraktığı hafif dokunuşun ve elini saran elinin bacağına üstündeki ağırlığının yarattığı ürpertiye hâlâ hissederek.

“Evet, hoş ama...” dedi Todd, suratını asarak, “bunu, hıyarın tekiymiş gibi bir izlenim bırakmadan nasıl söyleyebilirim? O hoş ama boş bir kız. Konuşmalar, geçinmek için ne yapıyorsun ve nelerisin konularıyla sınırlı kalıyor. Haremimle ilgili bana hiç takılmıyor. Ya da...” gözleri parıldadı, “beni çamaşırlarını yıkatmakla tehdit etmiyor.”

Todd tarçınlı çörekten bir ısırık daha aldı ve elini ona doğru kaldırdı. “Bunlar muhteşem.”

“Ve sen konuyu değiştiriyorsun.”

Todd o dayanılmaz sırtışıyla Sophie’ye bakarken ağzının kenarlarına yaramaz bir ifade yayıldı. “Ben her zaman borçlarımı öderim. Bir hanımın iç çamaşırına dokunma fırsatını kaçırmam.”

Atmosfer hafifleyince Sophie’nin içine bir rahatlama geldi ve Todd’un böğrünü dürterek, sert bir sesle cevabı yapıştırdı, “Sadece konuşuyorsun. Sen en son ne zaman gerçekten?..” Sophie onun kişisel sınırını geçtiğini fark ederek sustu.

“Epey bir süre oldu, İngiliz. Epey bir süre.”

“Özür dilerim, bunu yapmamalıydım...” Sophie kıpkırmızı oldu. Aklından ne geçiyordu böyle?

“Dert değil.” Todd omuzlarını kaldırarak, başını çevirip denize doğru baktı, “Ben ofisteki herkesin düşündüğü gibi seks düşkünü bir adam değilim,” dedi yavaşça.

“Onlar böyle düşünmüyor.”

“Evet, düşünüyorlar.” Hızlıca başını çevirdi, aniden ciddileşen gözleriyle Sophie’ye içini deler gibi baktı.

“Eh, aslında bunu biraz da sen yaratıyorsun,” dedi Sophie kendi patavatsızlığına şaşırarak ama bir yandan da ona sinirlendiğini hissetti. “Neden bunu yapıyorsun?”

Todd omuz silkti. “İnsanlar inanmak istedikleri şeylere inanıyorlar, onları yönlendirmek için fazla bir çaba gerekmiyor. Sadece sen vakit ayırıp Amy ve diğerleriyle konuştuğun için bunun görüldüğü gibi olmadığını fark ettin. Ofistekilerin geri kalanı benim önüme gelenle yatıp kalktığıma inanıyor. Özellikle de Madison. Sana söylüyorum, onun yatağa-gel diyen gözleri çok iş veriyor. Eğer ben efendi bir adam olmasaydım, bedava bir giriş kartım olurdu. Madison ve babası için ben, bir BASP olarak onların aradığı tüm özelliklere sahibim.”

“Beyaz Anglo-Sakson Protestan?”

“Üstüne bastın. Babası babamı tanıyor, bu da beni mükemmel bir erkek arkadaş materyali yapıyor.”

“Yani, senin seksi vücudunla ve film yıldızı yakışıklılığınla bir ilgisi yok mu?” Sophie, şaka yaptığını açıkça belli etmek ve onun seksi vücudunu ya da mükemmel yüz hatlarını kesinlikle fark etmemiş olduğunu göstermek ister gibi hemen alaycı bir gülümsemeyle başını yana eğdi.

“Yaa, teşekkür ederim hanımefendi ama hayır. O sadece aynı sosyo-ekonomik geçmişe sahip bir koca arayışında.”

Sophie, babasını ve onunla unvanı, muazzam serveti ve diğer bazı kıymetli varlıkları için evlenmiş olan ilk karısını düşünerek, “Potansiyel bir evlilik cehennemi,” dedi.

“Ailemle tanışmış gibisin,” diye espri yaptı Todd, bir an birbirlerine hüzünlü gözlerle bakıp sessizce düşünceye daldılar. “Affedersin, seni uyarmalıydım. Onlar... biraz zor insanlar.”

Bir martı üzerlerine doğru uçunca ikisi de irkildi ve Todd koruyucu bir dürtüyle çöreğin geri kalanını kaptı. “Bunları gerçekten sen mi yaptın? Çok lezzetliler.”

“Evet. Kopenhag’a gittiğimde onu bir uzmandan öğrendim.”

Ona geçen yıl Danimarka’ya yaptığı geziden bahsetmesi, rahat bir sohbet içinde gittikleri Avrupa ülkelerinden söz etmelerine yol açtı. Karşılıklı anlattıkları olaylarla birlikte her zamanki gibi bir-

birlerine şakalarla takılmaya başladılar ve Sophie, Todd'un kendini Paris'teki bir genelevde bulma hikâyesine o kadar çok güldü ki, karayoluna geri dönmeye karar verdiklerinde Todd onu çekerek ayağa kaldırmak zorunda kaldı.

Sanki görünmez bir bariyerden geçmişler gibi Sophie'nin gözleri ardına kadar açıldı. Birden evlerin çok daha güzelleşmiş olduğu kırsal bölge, özenle budanmış bakımlı ağaçlarıyla ıslah edilmiş bir görüntüye bürünmüştü.

Sophie buranın zengin bir bölge olduğunu biliyordu ama bunu bilmek, etrafta görünen ve pek çok BMW ile Mercedes'in sıradan arabalar gibi görünmesine yol açan şaşırtıcı sayıdaki Porsche ve Range Rover'larla karşılaşmaya kendini hazırlaması için yeterli değildi. Üçüncü Ferrari'yi de gördükten sonra yorum yaparken Todd dayanamayıp güldü.

"Hamptons'a hoş geldin."

Todd otoyoldan çıkarak bir servis yoluna sapmalarını önerdi ve Main Caddesi boyunca ilerleyerek Southampton'ın içinden geçerlerken, Sophie pencereden manzarayı seyretti. Sanki parlak bir derginin sayfaları süper 3D ile canlanmış gibiydi, pırıl pırıl mavi bir gökyüzü ve yakıcı bir güneş altında her şey mükemmel ve parlak görünüyordu. Elllerinde taşıdıkları pahalı görünümlü alışveriş çantalarıyla kaldırımlarda yürüyen insanlar bile, birbirine benzeyen renkli şort ve şık beyaz polo gömlekleri ve özel tasarım mokasenleri içinde özenli giysileriyle ve yanık tenleriyle kusursuz görünüyorlardı.

Bir yerleşim bölgesinden geçerken karşılarına çıkan ve birçoğu geleneksel gri renge boyanmış olan ahşap evlerin pencere ve kapılarının kenarları, duvarların rengini vurgulayacak şekilde beyaz boyalı ahşap çerçevelerle çevrilmişti ve hepsi de kusursuz görünüyordu. Neredeyse her bahçenin hemen her santimi bakımlı, gür, muntazam ve yemyeşil çimlerle kaplıydı, pencerelerin önlerinde

boyaların rengiyle son derece uyumlu bol miktarda çiçek sepetleri vardı ve bahçe giriş kapılarının arkasındaki çakıllı araba yollarının kenarları şekil verilmiş çalılarla sınırlanmıştı.

Gördüklerini kavramaya çalışan Sophie, “Burası başka bir dünya,” dedi gözlerini açarak ve burayı sevip sevmediğine veya gerçek dışı Disney tarzı bir yer gibi fazlasıyla mükemmel olup olmadığına karar vermeye çalıştı. “Brooklyn’den çok farklı.”

“Sen bir de plajı gör.”

Sonunda, daha önce geçtikleri yerler kadar güzel ama biraz daha az tasarımcı elinden çıkma gibi görünen Amagansett’e geldiler ve nihayet son bir dönüşten sonra girdikleri Further Lane yazılı bir sokakta Todd arabayı, uyuyan güzel masalındakine benzer, geçilmesi imkânsız gibi görünen dikenli çalılıkların geçit verdiği bir girişin önünde heybetli iki nöbetçi gibi duran ve girişi belirten meşe ağacından iki büyük kapının olduğu bir boşluğa çekti. Sürücü tarafındaki interkomun içine bir kod yazdı ve kapılar uğursuzluk habercisi gibi bir yavaşlıkla sessizce açıldı. Geniş araba yolu, kusursuzca budanıp şekil verilmiş çalılar arasından kıvrılarak, önünde dönüş için yapılmış ortalama bir bahçe büyüklüğünde yuvarlak bir göbeğin olduğu görkemli bir eve ulaşana kadar devam etti.

Todd hiçbir şey söylemeyen Sophie’ye endişeyle baktı.

“Belki de sana önceden biraz bilgi vermeliydim,” dedi.

“Belki de öyle yapmalıydın. Ama sorun yok, çatal bıçak takımının nasıl kullanılacağını ve uşağa nasıl hitap edileceğini biliyorum.”

Todd rahatlayarak bir kahkaha attı ve Sophie’nin dizine vurdu. “Sana güvenebileceğimi biliyordum, İngiliz. Hiçbir şeyi mesele yapmıyorsun.”

Todd arabasını üstü açık bir Porsche’nin yanına park etti. Arabayı durdururken Sophie birden onun arabasını ilk gördüğü anı hatırladı.

“Gerçekten onu burada bırakmayacaksın, değil mi?” diye sordu Sophie, gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla.

“Neden olmasın?”

“Neden olmayacağını biliyorsun.” Sophie onun aksi bakışlarına ayıplar gibi karşılık verdi. “Sen bundan daha iyisine layıksın.”

“Öyle miyim?”

“Evet. Hem altı yaşında değilsin. Bu külüstürü diğer arabaların yanına park edebilirsin. Sanırım bir yerde koca bir garaj vardır.”

“Aah, senin bu İngiliz haline ve öğretmen tavrına bayılıyorum.”

Sophie güneş gözlüklerinin üzerinden ona o “bakışı” attı ve keyifsiz bir somurtkanlıkla beklerken, Todd marşa basarak arabayı evin arka tarafına doğru sürüp oradaki gösterişli arabaların olduğu açık alana park etti.

Evin yan tarafındaki bir girişe doğru yürürlerken, Todd aniden onun bileğini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirerek durdurdu. “Buradaki kalabalıkla tanıştıktan sonra beni yargılayamayacağına söz ver.” Onun bu yavaş ve aceleci ses tonu Sophie’nin kalbini sızlatmıştı.

Güneş gözlüğü takıyor olsa da yüzünün halinden Todd’un mutsuz ve tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Sophie’nin çekip gitmesinden korkuyormuş gibi ihtiyatlı bir durgunluk içindeydi.

Sophie daha önce onun yaptığı gibi, doğal arkadaşlık öpücüğünü hatırlayarak uzanıp yanağından hafifçe öptü.

“Söz veriyorum.”

Todd’un ağzı rahatladı ve Sophie’nin parmaklarını hızlıca sıkarak elini bıraktı. “Tamam o zaman, haydi kavgaya. Eğlence başlasın.”

Çantalarını taşıyarak, kısa bir koridordan geçtiler. Ortasında pırıl pırıl pirinç çubuklarla zevkli bir şekilde basamaklara sabitlenmiş krem rengi dar bir halı bulunan, son derece güzel, koyu renkli, geniş, ahşap bir merdivenin hâkim olduğu zarif ve havadar bir giriş salonuna çıktılar. Kestane ağacından yapılmış parlak cila-

lı tırabzan, Sophie'yi gülümsetti. Küçük oğlanları, aşağı kayarak ucundan uçup yere atlasınlar diye kendine çağırın türde bir tırabzandı bu.

“Ne oldu?” diye sordu Todd.

“Hiçbir şey,” dedi Sophie, tüm saflığıyla. “Sen hiç bunun üzerinden aşağı kaydın mı diye merak ettim.” Başıyla, parlayan ahşap tırabzanı gösterdi.

“Bir veya iki kere... kimsenin bakmadığı zamanlarda.”

Todd merdivenin dibinde durup elini tırabzanın oymalı ucuna koyarken suç ortakları gibi birbirlerine bakıp gülümsediler.

Bölüm 17

“Toddy, bebeğim!” Yanık tenli, esnek vücutlu, sarışın bir kadın, teninin ve altın sarısı saçlarının rengini öne çıkaran, en doğru tonda göz kamaştırıcı saks mavisi bir saronga sarınmış halde Todd’un “kahvaltı odası” dediği yere girdikleri sırada önlerine çıktı.

Kadın iki elini Todd’un omuzlarına koydu ve her iki yanağından yüksek sesle öptü.

Todd’un yanında garip bir şekilde tanıdık gibi duruyordu. Bir akrabası mıydı? Halası? Başka bir kuzen mi? Abladan bahsetmemişti. Bir mankene benzeyen bu yaratığın, onun annesi olmasına imkân yoktu.

“Hayatım, buraya ne zaman geldin?” Kadının yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. “Brett seni havaalanından mı aldı?”

“Arabayla geldik. Çok erken yola çıktık. Yarım saat kadar önce geldik.” Todd’un gergin duruşu ve ona uymayan soğukluğu, Sophie’yi hemen temkinli olmaya sevk etti.

“Arabayla mı?” Kadın sanki duyduğu en garip şeymiş gibi gözlerini devirdi. “Yılın bu zamanında? Korkunç erken bir saatte çıkmış olmalısın.” Zarifçe titrer gibi yaptı. “Pekâlâ, sakın babana söyleme, yoksa dilinden kurtulamam,” dedi, Sophie’nin son dakikaya kadar bakmamaya çalıştığı dudaklarını büzererek. Kadının dudaklarında doğru olmayan bir şey vardı, ancak Sophie bunun ne olduğunu tam olarak tanımlayamadı. Sanki başka birine aitmiş gibi duruyorlardı.

Kadın birden Sophie’nin Todd’un arkasında durduğunu yeni fark etmişçesine gözle görülür bir şaşkınlık geçirir gibi oldu.

“Peki bu kim?” diye sordu, tüm azamet ve şirinliğini takınarak.

Todd kenara çekildi ve kolunu güvenilir bir takım arkadaşı-
nın omzuna teklifsizce koyar gibi Sophie'nin omzuna koyarak
güvence verircesine bir süre öyle bıraktı. "Anne, bu arkadaşım
Sophie. Sophie, bu annem Celine."

"Annen mi!" Bu beklenmedik sürprizle Sophie'nin ağzı açık
kaldı ve öylece bakakaldı. Bikinisinin üzerine bağlamış olduğu sa-
rong ve platin rengi saçlarının üstüne yerleştirdiği Jackie-O güneş
gözlükleriyle, son derece düzgün vücutlu çarpıcı güzellikteki bu
kadının, hayalinde canlandığı Nancy Reagan benzeri yöneti-
ci kadın tipiyle hiçbir ilgisi yoktu. "Çok genç görünüyorsunuz.
Aman Tanrım, ben sizi bir kuzen falan sandım. Onun annesi ol-
manız... imkânsız."

Todd'un annesi büyüleyici bir gülümsemeyle ona döndü. "Eh,
sen artık benim en iyi arkadaşım olabilirsin. Bunu söylemen ne
kadar hoş. Ve sen İngilizsin. Ne güzel bir aksan! Nerelisin?"

"Londra'da yaşıyorum."

"Londra'ya bayılırım. Oraya gittiğimizde hep Savoy'da kalırız.
Orayı biliyor musun?"

Sophie başını sallayarak onayladı ve şaşırdı, biliyor musun de-
mekle acaba orada kaldın mı, yoksa adını duydun mu demek is-
temiştii?

"Eski moda bir yer ama çok İngiliz. Orayı seviyorum. Todd'un
babası her zaman Marriott'ta kalmak ister çünkü o Bill'in eski
bir arkadaşı, Bill Marriott'un." Durup bir nefes aldı ve "Sen de
Todd'un eski bir arkadaşı mısın?" diye sordu. Bir kaşını kaldı-
rarak sıcak bir tonla alçalttığı sesinde sanki bin tane soru gizli
gibiydi.

"Biz birlikte çalışıyoruz anne, Sophie bayram tatilinde yalnız
başına kalacaktı," diyerek soruya cevap vermeden onu susturdu
Todd.

"Ha." Kadının sesinde soğuk bir kayıtsızlık belirdi. "Sen de o
dergide mi çalışıyorsun? Yani bir işin var."

Sophie başını salladı. Todd'un annesi o acayip dudaklarını sıkı ve eliyle sarongunun üzerindeki görünmez bir tozu silkelemekle oyalanıp huysuzca söylendi. "Yani, aslında Todd'un orada çalışmaya hiç ihtiyacı yok. Sanırım babasını kızdırmak için yapıyor. Tahminime göre bu da yaptığı diğer şeyler kadar gereksiz bir hareket."

Todd hiçbir şey söylemedi ama bakışlarından bu tür görüşlerin ona ilk defa ifade edilmediği anlaşıyordu.

"Sanırım bu bizim neslimize has bir şey," dedi Sophie, onun hafif huysuz ses tonuna aldırmandan anlayışlı bir gülümsemeye Celine'e bakarak, "Benim babam da aynen böyle söylüyor."

"Öyle mi?" dedi Celine, Sophie'nin çabucak verdiği bu onay karşısında biraz yumuşamış gibiydi ve Todd ona minnettar bir gülümsemeye baktı. "O halde bu geçici bir dönem sanırım. Umarım çabuk atlatır."

"Şimdi, ikinizin de kendi evinizdeymiş gibi rahatlamanızı istiyorum. Todd, sen Sophie'ye etrafı gösterebilirsin. Herhangi bir özel diyet isteğiniz varsa şefe bildirin. Bu akşam yemeğini yemek salonunda yiyoruz. Sadece aile partisi, misafirlerin geri kalanı yarın uçakla gelecekler. O zaman bir ev dolusu insan olacak. Cumartesi gecesi yapılacak partide resmi elbise giyilecek. Todd, smokinini getirdin, değil mi?"

"Elbette."

Küçük bir Filipinli kadın onlara doğru yaklaştı ve Celine dikkatini ona verene kadar sabırla bekledi. "Ah, bu, evimizin kâhyası, Mahalia. Bir şeye ihtiyacınız olursa Mahalia size yardımcı olur."

Kadının gözleri parladı. "Bay Todd, hoş geldiniz."

"Selam, Ma, nasılsın?" Todd ufak tefek kadına sıkıca sarılıp havaya kaldırınca kadın ciddi suratı rahatlamış halde kıkır kıkır güldü.

"Todd! Daha neler!" İtiraz etmesine rağmen Sophie kaşlarını çatan Celine'in bunu gözlerine yansıtmadığını görerek rahatladı.

“Ciddi söylüyorum, bu çocuk çok yaramaz. Mahalia diğer herkese karşı son derece otoriter bir kadın. Ama Todd’a neden bu kadar düşkün olduğunu bir türlü anlamıyorum.”

Mahalia yine kıkırdadı ve Todd onu yere bıraktığında yanaklarını sıktı. “Ama o kadar yakışıklı ki, Cee. Şef şimdi senin dana carpaccio’yu denemeni istiyor ve yarın için hangi kristal takımları kullanman gerektiğine karar vermen lazım. Lalique mi, Bakara mı?” Minik kadın ellerini kalçalarına koydu. “Bugün bu karara ihtiyacım var, hanımefendi.”

“Swarovski’leri düşünüyordum.”

“Ayyy, hayır,” diye ciyakladı Mahalia, elleriyle Celine’e vurarak. “Onlar çok değersiz. Hiç güzel değiller.”

“Bu kadın çok buyurgan,” dedi Celine, “Ama ben onsuz yaşamam. Sonra görüşürüz.”

İkisi birlikte uzaklaştılar, Celine’in sarışın başı, siyah saçlı kafaya doğru eğilmişti.

Todd özlem dolu bir gülümsemeyle onların gidişini izledi. “İşte gidiyorlar, Rottweiler ve Pekinez. Biliyor musun, onlar çok yakın iki arkadaş.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, evde başka kimse yokken annem tüm vaktini Mahalia ile mutfakta geçirir, dedikodu yapar, kahve içer ve *Gilmore Girls* ve *Riverdale* dizilerinin tekrarlarını izlerler. Tabii bunu hiçbir zaman itiraf etmez ama benim bunu söylediğimi duyarsa dilimi keser.”

“Bu çok tatlı ve bana çok tanıdık geliyor,” dedi Sophie, anne babasıyla onların nasıl tanıştıklarını düşündü. Eski eşinin evden taşınmayı reddetmesinin ardından babasının Felston Hall’daki mutfağa sığınarak yeni kâhya kadının ayaklarının altında dolaşma hikâyesi, Sophie’nin en sevdiklerinden biriydi.

“Hımm, *tatlı*, benim annemle pek ilişkilendiremediğim bir sözcük.”

“Çok göz kamaştırıcı bir kadın.”

Sophie keten elbisesini düzeltti ve acaba biraz fazla sıradan mı diye endişelendi. Celine, sarındığı sarongun içinde bile harikulade görünüyordu.

Todd, Sophie'nin mayosunun üzerine giydiği bol elbiseyi çekti. "Endişelenme. Sen her zaman muhteşem görünüyorsun. Hadi gel, sana etrafı gezdireyim."

"Dalmak ister misin?" diye sordu Todd.

"Cesaret edebilir miyim, bilmiyorum," diye cevap verdi Sophie, yaptıkları büyük turun ardından son durak olarak geldikleri büyük havuzun etrafına bakarak. "O kadar... sessiz ki." Aslında ilk tercihi *mükemmel* sözcüğüydü.

Etrafı ahşap döşemelerle kaplanmış olan uzun, dikdörtgen havuzun zeminine koyu mavi renkte mozaiklerle parıldayarak oynayan dikkat çekici bir dalga deseni yapılmıştı. Doğal Hint kamışından yapılmış ve üzerlerine lacivert beyaz minderler konulmuş olan beyaz şezlongların sırtları birbirine eşit olarak kaldırılmış, ikişerli olarak eşleştirilerek uyumlu bir masa ve iki şezlongun arasına konulan bir şemsiyeyle tamamlanmışlardı. Rulo yapılmış lacivert havlular, her yatağın tam üçte ikilik mesafesine bırakılmış ve her bir masanın üzerine küçük saksılarla parlak kırmızı sardunyalı konulmuştu.

"Çok güzel," dedi Sophie, teklife karşı nankörlük etmiş görünmemek için ama dikkatlice yerleştirilmiş rulo halindeki havlulardan birini yerinden ilk alan kişi olmak ve şezlonglardan birini bozmak istemiyordu. Güneş gözlüklerini ve kremini bir masanın üzerine koydu.

Evin muhteşem ve ciddi anlamda masraflı olduğu inkâr edilemezdi, her şey en üst seviyedeydi... ama bir yuva duygusu vermiyordu. Her şey yerli yerindeydi. Eksik hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey dağınık değildi. Gümüş çerçeveler içinde büyük piyanonun üstünde dizili olan tüm aile fotoğrafları ve resmi fotoğraflar bile

aile gururuna yönelik olarak değil de askeri bir hassasiyetle gruplandırılmış oldukları hissini veriyordu.

Sophie birden dudağını ısırıldığını ve Todd'un yüzündeki hafif keyifli ifadeden, düşündüğü her şeyin yüzüne açıkça yansıdığını fark etti.

"Hadi, gel ve kardeşimle tanış." Todd onun elini tuttu ve evin arkasına doğru götürerek daha önce gözünden kaçmış olan bir koridordan geçirdi.

Eski püskü bir deri kanepesi, bir yığın video oyunu ve dev bir geniş ekran TV bulunan bu odanın gözlerden uzak bir yere gizlenmiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Oda rahat, biraz yıpranmış ve daha çok bir aile sığınağı gibi görünüyordu. Kanepenin kenarına oturmuş on üç yaşlarında bir çocuk kumandaya doğru eğilmiş ve önündeki ekrana odaklanmış bir halde kendini tamamen -Sophie'nin de bildiği- ellerinde büyük yayları olan ve Lairfolk denilen, Elfler tarafından yönetilen havadaki ejderhaların, uçan su samurlarına çok benzeyen yabancı bir türle savaştığı bir oyuna kaptırmıştı.

"Selam, küçük dostum," dedi Todd.

Çocuk başını kaldırıp etrafına bakındı ve kumandayı bırakıp ayağa fırladı. "Todd!"

"Marty!" dedi Todd, ona takılmak için kardeşinin heyecanlı kol hareketlerini taklit ederek.

Sophie'nin farkına varan çocuk, birden Todd'un uzanmış kollarının hemen önünde durdu ve ince kolları beceriksizce iki yanına düştü.

"Selam," diye mırıldandı çocuk. "Döndün."

Todd onun birden kaybolan coşkusunu görmezden gelerek kendine çekip sarıldı ve elini yumruk yaparak kardeşinin kafasının üstüne sürttü, Marty bükülerek karşı koyup onun kollarından kurtuldu.

“Nasılsın küçük dostum?”

Marty, ince uzun gövdesine ve zayıf omuzlarına ters düşen hırçın bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı, “Annemden daha uzun.”

“Bu arkadaşım Sophie. Bu da benim küçük kardeşim.”

Marty kaşlarını çatarak Todd’a baktı ve başıyla formalite icabı bir selam verdi ama Sophie onun dudaklarını sıktığını fark etmişti.

“Merhaba Marty. Güzel bir oyun,” dedi Sophie, eliyle ekranı göstererek.

“Sen de oynuyor musun?”

Sophie onun ani ilgisine gülümsedi. “Öyle bilinirim,” dedi te vazuyla ağzını bükerek.

“Oynamak ister misin?”

“Şimdi olmaz,” dedi Todd.

Marty gözlerinde bir hayal kırıklığıyla ona dönmek üzereyken Sophie atıldı.

“Çok isterim.” Koltuğun ön tarafına geçti, oturmaya hazırды. “Ama eğer bir Swirenguard olursam ve bir Dokuzuncu Derece Ejder Hayaletim varsa.”

Marty hemen canlanıp ellerini ovuşturarak ona ikinci kumandayı verdi ve “Tamam. Oyundasın,” dedi. Sophie şaşkın bakışlarla kendisini seyreden Todd’a bakıp kıs kıs güldü.

Marty tekrar ağabeyine baktı. “Todd?” Ve onun cevabını beklemeden hemen kanepenin altına elini sokup üçüncü bir kumanda çıkardı.

“Ne olacak yani?” Todd, kendinden emin bir sırıtışla Marty’ye baktı. “Bu oyunun adını bile duymadım... ama karşımdaki rakiplerim küçük kardeşim ve İngiliz olunca, önümde bir zafer varmış gibi hissediyorum.”

Sophie, Marty’ye göz kırptı. “Ona birkaç şey göstermemiz gerekecek. Bu bir savaş.”

“Bu bir savaş,” diye tekrarladı Marty ve Sophie ile yumruk tokuşturdu. Onun kendisini bu kadar kolay bir şekilde kabullenme-

si Sophie'nin kalbini altüst etti ve bu arada kardeşinin başının üzerinden ona bakan Todd sıcak bir gülümsemeyle ağzını oynatarak sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

Yarım saat sonra Todd bir ara vermeye çalışıyordu. "Ciddi söylüyorum, siz ikiniz canavarsınız. Bana karşı çete oldunuz."

"Ne bekliyordun?" dedi Sophie, başını kibirli bir şekilde yana eğip Marty'yi dürterek.

"Evet abi. Ben ve Sophie seni fena benzettik."

"Sophie hile yaptı," dedi Todd, yüzünde gülücükler oynatarak.

"Nasıl hile yaptım?" diye sordu Sophie, yapmacık bir öfkeyle.

"Daha önce bu oyunu oynadığını söylemedin."

"Sormadın ki."

"Evet Todd, sormadın," dedi Marty ona katılarak.

Todd gözlerini devirdi. "Oraya gitmeden önce o kötü ruhlu perilerin maden ocağında olduklarını nasıl bildin?"

"Evet, aslında bu çok süperdi." Marty'nin hayranlığı Sophie'yi gülümsetti. "Ayrıca, daha fazla ok almak için yılanın yuvasına bas-kın yapman. Bu sürüm daha iki gün önce çıktı."

"Seni asla bir oyuncu olarak düşünmezdim." Todd'un şaşkınlığı karşısında Sophie kaşlarını kaldırarak her ikisine de haylaz bir çocuk gibi sırttı.

"Şey..." yüzündeki neşeli ifadeyi sürdürerek durakladı. "Belki biraz içeriden bilgi almış olabilirim."

"Sende ön izleme kopyası mı vardı?" diye sordu Marty, gözlerini açarak.

"Daha da iyisi. Onun başlangıcını gördüm. Conrad Welsh benim komşum."

Marty'nin ağzı açık kaldı, gözleri daha da büyüdü, bu arada Todd boş gözlerle bakıyordu.

"Onun kim olduğunu bilmem mi gerekir?" diye sordu Todd.

"O-adam...o, o..." diye kekeledi Marty.

“Aslında o, erkek değil, bir kadın, bir oyun geliştirici. Ve çok tanınmış biri.” Marty başını hızlı hızlı sallayarak bunu onayladı. “Londra’da benim bitişiğimde oturuyor.”

Marty şimdi nefes nefese kalmış gibi göğsünü tutarak gözlerini kırptırdı.

“O... şey, arkadaş demek biraz abartı olur. Conrad yalnız birisi, gerçekte arkadaş edinemiyor ya da daha doğrusu, onlarla ne yapacağını bilmiyor.” Sophie hep onu evlat edindiği başıboş bir yavru kedi olarak düşünürdü. Komşusu, süper marketleri ziyaret etmek gibi şeyler için ekran başından kalkmazdı, o yüzden Sophie, sosyal yönden tuhaf, yirmi üç yaşında ve ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olan birini değil de, yoksul yaşlı bir komşuyu ziyaret eder gibi ona düzenli olarak yiyecek paketleri götürmeyi üstlenmişti.

“Onun oyunları test etmesine yardımcı olmak için yanına gidiyorum. O biraz... dairesinde yabancıların olmasından hoşlanmıyor ve oyunların tam istediği gibi olduğuna emin olmadan evden çıkmasına izin vermiyor, o yüzden ya ben orada olacaktım ya da hiç kimse.”

Marty’nin nefesi neredeyse normale dönmüştü. “Bu çok man-yak bir şey,” dedi ve onun bu hayrete düşmüş hali, Sophie’ye sorular yağdırarak birkaç dakika daha sürdü. Bu arada Todd sessiz bir keyifle onları izliyordu.

Sonunda Marty’nin oyunlara yönelik hevesi tükendi. “Sörf yapmaya gidebilir miyiz?”

“Tabii,” dedi Todd. “Sahile inmeye can atıyorum.”

Bölüm 18

Üçü kum tepelerinin üstüne ulaşınca Sophie durdu ve plajın sonsuz derinliğine baktı. Mavi renkle tezat oluşturan sarı kumsal göz alabildiğine uzanıyordu.

Todd, kolunun altına sıkıştırdığı bir sörf tahtası ve plaj havlularıyla dolu bir çantayla, sana söylemiştim der gibi Sophie'ye bakıp sırttı. "Harika, değil mi?"

"İnanılmaz." Sophie denizin uçsuz bucaksız sonsuzluğuna bakarken rüzgâr saçlarını yüzüne yapıştırıyordu. Burasıyla Portekiz arasında hiçbir fark olmadığını düşünmek çok çarpıcıydı. Ayrıca dikkatini Todd'un koyu kıllarla kaplı bronzlaşmış kaslı bacaklarından başka tarafa yönlendirmesi açısından da çok yararlı olmuştu. Bu adamın en hafifiyle ağız sulandırmak dışında yapacağı başka bir şey yok muydu? Bugünkü gibi rengarenk desenli sörf şortu ve solmuş Timberland tişörtüyle son derece rahat bir haldeyken bile, rüzgâr estikçe tutamlar halinde dağılan koyu saçlarıyla sanki bir sörf aletleri reklamında modellik yapıyormuş gibi görünüyordu.

Denizin görünmesiyle birlikte Marty bir bağırarak koparak kum tepesinden aşağıya doğru, kumları dağıtan ayaklarıyla arkasında çizgi filmdeki Roadrunner gibi iz bırakarak koştu.

Sophie'nin bileklerine kadar gömüldüğü, ayaklarının altındaki sarı, ince kum, soğuk dalgalar gibi bir serinlik hissi verirken, ara sıra ayağına batan çam iğneleri ve ince dal parçalarından irkiliyordu. Özellikle de içinde kaya varmışçasına ağır olan soğutma çantasını taşıırken bu oldukça zorlayıcıydı. "Hadi gel." Todd onun elini tuttu ve kum tepelerinden aşağı çekerek birlikte kumlara bata çıka denize doğru yürüdüler.

Marty çoktan denize koşmuştu, sıska kollarını çılgın bir korkuluk gibi sallayarak sörf tahtasını arkasından sürüklerken ne dediği anlaşılmayan sevinç çığlıkları onlara kadar geliyordu. İkisi kamp yerini hazırlarken, onların yavaşlığından şikâyet ederek bağırıp çağıran çocuk doğruca suya girdi.

“Burası Atlantik, değil mi?” diye sordu Sophie, kararsız bir sesle.

Todd başını salladı.

“Soğuk değil mi?”

“Sadece ilk girdiğin zaman ama o bir balık gibi. Asla hissetmiyor.” Todd havluları yaydı. “Onunla oyuna katıldığın için teşekkürler... Bu çok... iyi oldu. Bütün yaz burada etrafı yetişkin insanlarla çevrili olduğu için biraz yalnızlık duyuyor. Annemle babamın arkadaşlarının çocukları hep bizim yaşlarımızda.”

“Hiç sorun değil. Hem, biraz kahraman yerine konulmaktan kim hoşlanmaz?” dedi Sophie ona takılarak.

“Evet, kesinlikle onun gönlünü fethettin.”

“Ee, bu tamamen kimi tanıyor olduğunla ilgili bir durum.”

Todd kumun üzerinde havlulardan birini düzleyerek ona baktı. “Hayır Sophie. Sen çok naziktin, her zamanki gibi. Bahse girerim, onun benimle zaman geçirmesinin ne kadar önemli olduğunu görünce, iki tane sol başparmağın varmış gibi sakar bile olsan, yine o oyunu oynamaya kalkışırdın.”

Sophie bu yorumu omuz silkerek geçiştirdi. “Ağabeyine taptığı açıkça belli.”

Todd yüzünü buruşturdu, Marty’nin dalgalara dalıp çıktığı yere baktı. “O iyi bir çocuk. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim... Burada sıkışıp kaldığı için kendimi kötü hissediyorum.”

Dalga sesleri arasında Marty’nin Todd’a yanına gelmesi için bağırıldığını duyuyorlardı. Bir eliyle tişörtünün eteğini tutarak çıkarmaya hazırlanan Todd tereddüt etti.

“Hadi git,” dedi Sophie, onun sörf tahtasını işaret ederek. “Sanırım bu işi uzmanlara bırakmalıyım. Sen git...” Todd bir hamlede tişörtünü üzerinden çıkarırken Sophie yutkunup kendini meşgul etmek için çantasından bir kitap ve güneş kremi çıkardı. “Onunla biraz zaman geçir. Ben burada gayet iyiyim. İşte. İnsanları izliyorum. İnsan izleme.” Güneş gözlüğünü burnunun üstüne sıkıca itti. Tanrım, çok sıcaktı. Ağzı iyice kurmuştu. “Evet. Sen git. Ben gayet iyiyim. İyiyim.”

Lütfen git. Ne olur şu olağaniüstü seksi vücudunu al ve buradan git.

Todd hızlıca bir el sallayıp -dudaklarında hafif bir alay mı vardı, ah, lütfen olmasın- koşarak uzaklaşınca Sophie derin bir nefes aldı. *Tanrı aşkına, kendine gel kadın.* Yeni yetme bir kızıdan daha beterd. Tamam, o, çok güzel bir adamdı. Bak ama dokunma. Saygısızlık eden hormonlarına, burada kimin söz sahibi olduğunu hatırlatması gerekiyordu ama bu sabah Todd’un Jones Beach’te büyük bir çabayla ortaya koymaya çabaladığı gibi, onun sadece bir arkadaş olduğunu kendine hatırlatmaya çalışırken bile, Sophie’nin hayal gücü, *acaba onun belinin çevresindeki pürüzsüz cildine dokunmak nasıl olurdu* diye başlayan ve *acaba onun kendisini tutup o son derece erkeksi göğsüne çekmesi, ah, evet, nasıl bir şey olurdu* diye devam eden düşüncelerden kurtulmasına izin vermiyordu.

Kendine kızarak soğutucu kutuyu açtı ve bir şişe su çıkarıp uzun, soğuk bir yudum aldı. Yeter. Artık rahatlayacak, tatilde olma duygusunun tadını çıkaracaktı. Yapacak hiçbir şeyi olmadan güneşte oturup bir kitap okuyarak atmosferin keyfini çıkarmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ayrıca, Marty ve Todd’un dalgaların arasında dalıp çıkarak birbirleriyle dalga geçip gülüşmelerini ve ince, uzun gövdelerinin altındaki sörf şortlarıyla hepsi de birbirine benzeyen başka bir grup delikanlının arasına girmelerini izlemek gerçekten çok eğlenceliydi.

Plaj fazla kalabalık değildi ama güneş gözlüklerinin arkasından

seyredilebilecek çok sayıda ilginç insan vardı. Dalgaların sönerek kumlara ulaştığı yerde, Sarah Jessica Parker’a benzeyen bir kadın, yakışıklı bir adamla el ele yürüyordu... Aman Tanrım, o Matthew Broderick değil miydi?

Sophie onları gözden kaybolana kadar gizlice izledikten sonra dirseklerinin üzerine, geriye uzanarak yüzüne vuran güneşin tadını çıkarırken çok uzun zamandır ilk defa hayatından memnun ve mutlu olduğunu fark etti. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi kaygısız hissediyordu.

Bu farkındalığın verdiği şaşkınlıkla doğruldu, avuçladığı kumu kafasının içinden kayıp giden anılar gibi parmaklarının arasından akıtırken işlerin nerede ters gitmiş olduğunu düşünmeye çalıştı.

ABD’ye gelirken, uçağa binip gitmenin ötesinde hiçbir şey düşünmeden oradan kaçmıştı. Kendini bir belirsizliğin içine itmişti. Şimdi buradaydı ve bu onu özgürleştiriyordu çünkü üzerinde bir baskı yoktu. Ve burada, ağırlığını hissetmediği sorumluluktan uzaktayken Londra’da bir beklenti içinde kendine eziyet etmiş olduğunu anlıyordu. Hep bir sonraki adımı beklemekle, “şimdi”yi ihmal etmişti. James’i bekleyerek mutsuz olmuştu. Aslında bundan mutlu olmadığı halde, onun kendisine evlenme teklif edeceği zamanı beklemeye razı olarak hayatını beklemeye almıştı. Sophie kesik bir kahkaha attı. Başta bu yolculuğu aslında onun için reddetmişti. Ondan gelecek evlenme vaadinin zamanını bekliyor olduğundan, başka bir şey yapmamak şeklindeki genel bir davranış şablonuydu bu. Bir kenarda beklemek, onun annesinden sonra ikinci sırada gelmek. Komşusuyla video oyunları oynamak, Conrad’ın yardıma ihtiyacı olması nedeniyle kendini üstün hissetmek. Oysa işin gerçeği, James’i beklerken yapacak daha iyi bir şeyinin olmamasıydı. Kendine olan saygısını sürekli yıpratıyordu. James’in her zaman annesine öncelik vermesini makul bulduğu ve bu konuda ayak diremediğini hatırlamanın verdiği gerginlikten midesine kramp girdi. Şimdi bunun nedenini bildiği için aşına

olduğu o kızgınlıkla midesi düğümleniyordu. O kadar iradesiz ve acınacak haldeydi ki. Çok zaman kaybetmişti. Hepsi kendi hatasıydı. Bunu yapmayı kendi istemişti. Bunun için James'i suçlayamazdı.

Ve daha da kötüsü, aynı şeyi neredeyse Paul ile yapmak üzereydi. Daha başlangıçta ikinci planda kalacaktı.

Bir avuç kum aldı ve parmaklarının arasından akıttı. Şu andaki hayatı için acı verici bir benzeşimdi bu. Tıpkı bu kum gibi parmaklarının arasından akıp gidiyordu.

Üzerine bir gölge gelince başını kaldırıp baktığında Todd'u gördü, kollarındaki kılların üzerinde parlayan su damlalarıyla önünde duruyordu.

"Öfkeli görünüyorsun," dediği an Sophie şaşkınlık içinde dişlerini gıcırdattığını fark etti.

"Ve kızışmışsın..." diyerek sırtıttı, her zamanki kendinden emin çekiciliğiyle. "Denize gelip serinlemek ister misin?" Bir elini ona doğru uzattı.

Sophie'nin tüm öfkesi sönüp gitti ve Todd'un kasıtlı olarak söylediği çifte anlam taşıyan sözlerle keyfi yerine geldi. Şu anda buraların keyfini çıkarmak varken böyle kara kara düşünerek ne yapmaya çalışıyordu? Hayatı hiç bu kadar iyi olmamıştı. Hamptons. Güneş. Todd. Onun sorusuna karşılık veren bir gülümsemeyle elini uzatıp onun elini tuttu. "Tam da yapılacak şey gibi geliyor," dedi ve Todd'un kendisini çekip ayağa kaldırmasına izin verdi. "Marty'ye ne oldu?"

"Yolun aşağısında ailelerinin evleri olan kendi yaşıtı bazı çocuklara takıldı."

"Bu iyi."

"Evet, bir ay burada olacaklar. Onunla arkadaşlık ederler umarım. Böylece sadece hafta sonu burada olduğum için kendimi o kadar kötü hissetmem."

Suya yaklaşırken omzunun üzerinden şımarık bir bakış atan Sophie, “Suya son giren Onyx’te bir şampanya ısmarlasın,” diyerek denize doğru koştu.

Todd gülerek onu kovaladı, suları tekmeleyerek kasten üzerine sıçratıp, soğuk suyun etkisiyle irkilip ciyaklamasına yol açarak arkasından koştu. Onun hemen önünde koşmayı sürdüren Sophie suya girdi, ayağının altındaki soğuk kumun etkisiyle yavaşladı, güneşte ısınmış olan tenini ısırın soğuk suyun temasıyla kesik kesik nefes aldı.

“Soğuk, soğuk, soğuk!” diye bağırarak ve sanki soğuk suyun temasını bir şekilde geciktirecekmiş gibi karnını içeri çekerek dalgaların arasından ilerledi. Todd onu yakaladı ve yavaşlatmak için tekrar elini tuttu.

“Bu adil değil!” diye bağırdı Sophie, saçları yüzüne yapışmış halde ona doğru dönerek. Todd büyük bir sırtışla onun omzunun üzerinden başını salladı. Sophie geri dönünce büyük bir dalganın hız kazanarak doğrudan onlara doğru geldiğini gördü.

arpmaya kendini hazırladı ve dalga gelip çarparken Todd’un belinden tuttuğunu hissetti. Beklediğinden daha güçlü bir dalgaydı ve onu sendeletti. Omuzlarına ve göğsüne çarparak onu anında soğuk bir şokla ıslatan köpüklü su, meme uçlarını ağrı dolu minik çakıl taşlarına dönüştürdü ve ters akıntı ayaklarının altındaki kumları çekerken Todd’un verdiği destek sevindiriciydi.

“İyi misin?” diye sordu Todd, gözlerinde oynaşan bir gülüşle.

Sophie dalganın verdiği canlılıkla, “Evet,” diyerek gülümsedi. Kısa bir süre tamam mı devam mı diye tereddüt ettikten sonra doğrudu ve bir sonraki dalga kabararak gelip çarpmadan önce kendini suyun içine atarken tüm vücudunu saran soğuğu hissetti. Kaslarının onu ısıtacağını umarak önünde yükselen dalgaya doğru yüzdü.

“Soğuk. Soğuk. Soğuk. Soğuk,” diye kesik kesik konuştu Sophie, soğuktan neredeyse göğüs kafesi donmuştu ve ciğerlerindeki hava içerde kaldığı için zorlukla nefes alıyordu.

Yanında uzman bir yunus gibi yüzen Todd ona güldü. “Elbette soğuk olacak. Bu Atlantik Okyanusu.”

Neyse ki Sophie’nin ısınması çok uzun sürmedi ve kabarak ivme kazanan, sahile vurarak kırılan dalgaların üzerinde yükselip alçalarak birlikte yüzdüler. Sophie, denizde yüzmenin ne kadar güzel olduğunu unutmuştu ama dalgaların içine dalıp çıkan Todd kadar iyi bir yüzücü olmaktan çok uzaktı. Sahilde bir cankurtaran olmasına rağmen Sophie onun kendisine yakın olarak yüzmesine minnettardı. Buradaki deniz onun alışkın olduğu denizden çok daha güçlüydü.

“Birazdan öğle yemeği yemek ister misin?”

“Mm,” dedi Sophie, gözlerini kapatıp başını güneşe doğru kaldırarak. “Bu iyi olur.”

“İyi mi? Mahalia bunu söylediğini duymasın.”

“Yani, o kutuyu buraya kadar taşıdıktan sonra içinde her şeyden bol bol olmasını umuyorum. Neredeyse bir ton ağırlığındaydı.”

“Sorumluluğu altında olan herhangi bir kimsenin aç kalması Mahalia’nın fani ruhunda kara bir leke olur. Onunla Rick’in bu konudaki tartışmalarını duymalısın. Rick bizim aşçımız ama annem ona şef demekte ısrar ediyor.” Todd sesini incelterek Mahalia’yı taklit etti, “*Sen bu tabaklara yeter yemek koymuyor. Ne var, insanlar açlıktan ölsün istiyorsun? Mars’a seyahat etmeye yetecek kadar yiyecek paketlemiştir.*”

“Şimdi beni acıktırdın,” diye şikâyet etti Sophie, midesi guruldayarak. “Şu tarçınlı çörekler saatler önceydi.”

“Onlar güzeldi. Tekrar yapabilirsin.”

“Yapabilirim, değil mi?” diye dalga geçti Sophie, onun kendinden emin varsayımıyla eğlenerek.

“Bana söz verdiğin Yorkshire pudingi gibi şeylerden sonra bunları tekrar denemek isterim.”

“Sonbahara kadar beklemen gerekecek, bir rosto yapacağım. Bella’yı davet edeceğim ve belki...” Sözü bitirme şansı bulama-

dı. Önlerinde diğer hepsinden daha büyük bir başka dalga yükselmeye başlamıştı. Şaşkınlıktan bir an olduğu yere çivilenen Sophie, büyüdükçe büyüyen ve kendilerine doğru gelen dalgaya sabitlendi. Todd bir balık gibi dalganın altına dalarken, Sophie onun üzerinden aşabileceğini umdu ama zamanı iyi ayarlayamadığı için dalga ona ulaştığında dönerek içeri kıvrıldı ve beyaz köpükler içinde çökerken hız kazanarak Sophie'yi sarıp aşağıya çekti. Sophie daha ne olduğunu anlamadan kendini suyun altında buldu, sanki bir roller-coaster vagonunun içindeymiş gibi fırıl fırıl dönerek sahile kadar sürüklendi ve kumların üzerine savruldu. Boğulur gibi öksürerek ve hırıltıyla nefes alarak ayağa kalktı, çaktırmadan bikinisinin altında birikmiş olan kumları silkelemeye çalışırken boğulmuş bir sıçan gibi görüldüğünü düşündü.

"Hey, iyi misin?" Todd suların içinden zıplayarak koşup geldi, yüzünde endişe izleri vardı. "Bu dalga bir..." Sophie doğrulurken Todd'un lafı yarım kaldı.

"Ah, nefesimi ancak toplayabildim," dedi Sophie. Eliyle ıslak saçlarını yüzünden geriye iterken ağzından sular damlayarak gülümsemeye çalıştı. "Bu, kesinlikle beni uyandırdı."

Todd'un onu dinlediğine emin değildi, garip bir şekilde gergin görünüyordu. Sonra genç adamın gözlerinde beliren bir pırıltı, Sophie'nin göğsünde ani bir çarpıntıya yol açtı.

"Mmm, beni de," dedi ve dudaklarında titrek bir yarım gülümsemeyle nefes alarak başıyla Sophie'ye göğsünü işaret etti: "Ee, belki sen şey yapmak... ee... isteyebilirsin... belki plajdaki insanların yarısına bugün ekstradan bir göz ziyafeti çekmeden önce."

Sophie göğsüne doğru baktı ve kıpkırmızı oldu, aceleyle bikinisinin üstünü düzeltti.

"Ah. Özür dilerim."

"Benden özür dilemene gerek yok." Todd'un dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. "Kayda geçsin diye söylüyorum, o bebeklerde bana göre yamuk görünen bir şey yok."

Todd'un sesindeki sıcaklık Sophie'nin meme uçlarını ürpertti ve dehşet içinde onların gel-al-beni dercesine sertleştiğini ve bikini üstünün ince likralı dokusundan iyice belli olduğunu hissedince arkasını döndü. Sahile vuran köpüklü dalgaların arasında ayakta durmaya odaklanıp ayaklarının altından kayan kumla savaşıyor başka tarafa baktı.

Arkasından gelen başka bir dalga onu yakalayıp tekrar yere düşürürken Todd'u da kendisiyle beraber sürükledi.

Todd onu tekrar yukarı çekti ve Sophie tam ayağa kalkarken Todd'a başka bir dalga çarptı ve dengesini bozarak onu Sophie'nin üzerine iterken, genç kadın sertçe sırtüstü kumların üstüne düştü. Todd da onunla birlikte giderek Sophie'nin üstüne kapaklandı ve vücudunun ağırlığının bir kısmını onun üzerinden almak için hemen kollarına dayanarak kendini geriye çekti.

Sophie bir an öylece yatarken gözleri birbirine kenetlendi. Birbirlerine bakarken Todd'un vücudunun temasını artan bir farkındalıkla hisseden genç kadın hareketsizleşti ve nefesi boğazında düğümlendi. Damarlarına hücum eden adrenalinin ardından kalbi küt küt atmaya başladı.

Todd bakışlarını ondan ayırmadan başını ona doğru indirmeye başlarken genç kadın neredeyse nefes alamaz durumdaydı.

Genç adamın dudaklarının ilk teması çok yumuşak, çok yavaş ve çok temkinliydi. Sophie'nin göğsü sıkıştı. Dudakları soğuk ama nefesi sıcaktı. Onun çok kısa bir an tereddüt ederek durduğunu hisseden Sophie'nin kalp atışları buna şiddetle isyan etti. Genç kadın, yanlış olduğunu bilmesine rağmen hiç düşünmeden ellerini onun omuzlarına sardı ama bu çok enfes bir hataydı ve onun hafif bir iniltiyle öpüşünü daha da derinleştirerek, kendinden emin ve yavaş hareketlerle dilini diline dokundurarak devam etmesi bunu çok daha enfes bir hale dönüştürdü. Dirseklerinin üzerinde durarak ağzını onun ağzında gezdiren Todd'un, dünya kadar zamanı varmış gibi bir rahatlık içinde, kararlı ve sakin bir

mükemmellikle sürdürdüğü öpüşme Sophie'yi tamamen sersemletmişti.

Dikkatli ve telaşsız bir özen içinde olmasına rağmen Sophie'nin şüphesiz o güne kadar deneyimlediği en tutkulu öpüşmeydi bu. Yanlış olduğunu bilse de kendine hâkim olamıyordu. Bir iç geçirerek, erimiş ve vücudu tümüyle pelteleşmiş bir halde kendini bu tutkulu heyecana teslim etti.

Todd'un bedeninin temasıyla tüm sinir uçları ayaklanmıştı ve onun uyluklarının arasındaki sert kılları, kalçalarının diriliğini ve birbirine değen, suyla serinlemiş tenlerinin o tuhaf, soğuk/sıcak hissi veren temasını hissediyordu.

Göğsünü onun göğsüne bastırırken Todd'un içten gelen inmesiyle kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Sophie, onun kalbinin de küt küt attığını hissedebiliyordu.

Tepelerinde çığlık atan bir martı, Sophie'nin bilincini uyardı. Ne halt ediyordu böyle? Bu Todd'du. Onlar arkadaşlardı. Sophie kasıldı ve kendini çekmeye başladı, onun gözlerine bakmamak için bakışlarını göğsüne doğru kaydırды. Alaycı bir sesle, "Sanırım bu *kendinize bir oda bulun* demenin martıca söylenişi," diyen Todd, bir tarafa yuvarlanarak zorlukla ayağa kalktıktan sonra Sophie'yi kaldırmak için elini uzattı.

Sophie'nin yanakları kızardı ve başını eğip onun elini tutarak doğruldu.

"Şey, bu çok..." Todd'un kısık ses tonu neredeyse Sophie'nin kalbini durduracaktı. Gözlerini kapattı ve sertçe yutkundu, kalbinin göğsünde delice çarptığını hissediyordu. Ne yapmıştı? Todd, koyduğu sınırların çok uzağındaydı ve bu çok saçmaydı. Onun bu kadar muhteşem olması aslında kendisi için iyi olmadığı gibi, Sophie'nin iç huzurunu da bozuyordu. Ama yine de o tümüyle ve tamamen sarhoş ediciydi. Tanrı aşkına, sakın olması gerekiyordu. Bu Todd için muhtemelen her zamanki alışıl gelmiş işlerden biriydi.

Sophie, ağzını çaresiz bir sırtışıyla yaydı, “Çok hoştu.” Hafife al, Sophie. Hafife al. “Bütün o kızların sende ne bulduklarını şimdi anlıyorum.”

Her zamanki geniş gülümsemesi yüzünü aydınlatmadan önce, Todd’un gözlerinin bir an gölgelenir gibi olduğuna inanmak güzel olurdu ama Sophie’nin bunun kendi kuruntusu olduğunu bilecek kadar akli vardı.

“Bu da hizmete dahil, İngiliz. Hadi, Mahalia’nın bizim için neler hazırladığına bir bakalım. Ben acıktım.”

Marty’nin bir havlunun üzerinde sırtı onlara dönük olarak, telefonuna bağlı kulaklıklar kulağında ve kafasını duyulamayan bir ritme göre sallayarak oturduğu yere geri döndüler.

Marty, abisinin gölgesi üzerine düşer düşmez başını kaldırarak, “Hey millet, açlıktan ölüyorum,” dedi.

Sophie, Marty’nin o na kadar küçük buzluğa el atmamış olmasından etkilenmişti. Mahalia onların yüzünü kara çıkarmamıştı, Todd piknik yemeklerini buzluktan çıkarıp açarken Sophie de plastik kutuları havluların üzerine yerleştirmeye odaklanmak istemesine rağmen ona kaçamak, garip bakışlar atmaktan kendini alamıyordu. Sanki haftalardır yemek görmemiş gibi, aceleyle kaba saba hazırladığı tika basa doldurulmuş sandviçleri mideye indiren kardeşiyle dalga geçen Todd’un kıpırdayan dudaklarına bakarken buldu kendini. Todd da arada bir ona göz atıyordu ve birçok kez zamanında davranıp bakışlarını ondan kaçıramadığı için Sophie mahcup olmuştu.

Yemeği yedikten sonra Marty nihayet Todd’un birasından biraz içmek için onu ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve kendileri gibi öğle yemeği molası veren arkadaşlarını görüp havluların üzerine biraz kum sıçratarak onlara katılmaya koştu.

Sophie yemekleri toplarken Todd ellerini başının arkasına koyarak sırtüstü yattı, gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin arkasına

gizlenmişti. Ama Sophie içgüdüsel olarak onun kendisini izlediğini biliyordu. Gökte yükselen ve sürekli ısı yayan güneşe rağmen Sophie ürperdi ve hızla toparlanmaya devam etti.

Havayı değiştirmesi gerekiyordu. Kutunun kapağını tekrar yerine oturtmak için dizlerinin üzerine çöktü ve dudaklarını büzdü.

“İngiliz.” Todd’un alçak sesi ve ağzının ciddi şekli Sophie’nin içindeki kelebeklerin uçuşarak çılgınlar gibi dönüp durmasına yol açtı. “O kadar yüksek sesle düşünüyorsun ki başımı ağrıtıyorsun.”

“Üzgünüm. Bunu yapmamalıydık.”

“Neyi yapmamalıydık?” dedi Todd, ağzını garip bir şekilde bükerek ama güneş gözlüklerinin arkasında yüzü tam olarak görünmüyordu. Bu, Sophie için büyük bir dezavantajdı.

“Biliyorsun,” dedi Sophie, ciddi bir sesle.

“İngiliz, bu sorun değil.”

“Hey millet, biz voleybol oynayacağız. Takımda birkaç kişiye daha ihtiyacımız var. Siz de oynarsınız, değil mi?” diye bağırdı Marty, birkaç metre öteden.

“Elbette,” dedi Sophie, hemen ayağa zıplayıp Todd’un üzerine kumları sıçratarak. “Ama uygun bir şekilde giyindiğimden emin değilim.”

Marty, her neyse der gibi bir hareketle omuz silkti. Todd, gözlerini kısarak Sophie’nin göğüs dekoltesine baktı ve çantaların altını karıştırıp Timberland tişörtünü bularak Sophie’ye uzattı.

“İşte, al. Bunu giy. Yanmanı önler.”

Bölüm 19

Sophie duşa girerken cildindeki kızarmayı hissetti, beklenmedik voleybol maratonundan bacakları ağrıyordu. Marty ve arkadaşlarının tükenmez enerjileri sağ olsun. Çünkü böylece o öpüşmeyi düşünmeye vakit bulamamıştı ama şimdi üzerinden onun tişörtünü çıkarırken o öpüşmeyi de, Todd'un bronz rengi vücudunu da aklından çıkaramıyordu.

Kendine kızıp oflayarak yumuşak, büyük, beyaz havluyu raydan çekip sarındı. On beş yaşında değildi ki, Tanrı aşkına. Aynada kendine dik dik bakarak parmaklarını hafifçe dudaklarında gezdirdi. Hayır, kesinlikle on beşlik değildi, bu tam bir yetişkin öpüşmesiydi.

Ve o bir yetişkindi. Bu tür aptalca bir tutulmanın dışında. Bu sadece bir çarpılmaydı. Şımarık hormonlar onun aşırı yakışıklılığı karşısında iyice şaşırmışlardı.

Sophie yatağa uzandı ve masaya bırakılmış üç dergiden birini aldı. Akşam yemeği altı otuza kadar hazır olmayacaktı. Birkaç saat vakit öldürecek zamanı vardı. Derginin sayfalarını biraz karıştırdıktan sonra tiksintiyle yere fırlattı. Kahretsin, neden Todd'u aklından çıkaramıyordu?

Derin derin iç geçirerek telefonunu kaptı.

"Hey, Sophie." Telefonunda Kate'in yüzü belirdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Seni bir arayayım dedim... Hamptons'dayım."

"Ne! Nasıl olur?"

"4 Temmuz için davet edildim. Bak." Yataktan kalkarken telefonu odaya doğru çevirerek Kate'e yatak odasında ve devasa banyoda bir tur attırdı. "Ve şuna bak." Havuza bakan geniş

ahşap balkona çıktı. Kahretsin, havuzda Todd vardı ve dehşet bir tempoda kulaç atarak ve suları yararak bir yukarı, bir aşağı yüzüyordu.

“Ooo. Seni şanslı şey. Peki, havuzdaki o seksi vücut kim?”

“Todd,” dedi Sophie, sesinin o andaki çalkantılı ruh halini belli etmediğini umarak.

“Todd! Şu Todd! Ve sen Hamptons’da onunla mı kalıyorsun? Bunu da kimseye söylemedin. Peki, Paul’e ne oldu?”

“Paul’e bir şey olmadı ama onu bekleyen bir komşu kızı varmış ve bu yüzden tatili onunla geçirmek benim için uygun değildi. Todd beni anne babasının evine davet etti, çünkü burada çok büyük bir parti veriyorlar.”

“Önce dönüp bir noktayı aydınlat. Paul’ün el altında hazır tuttuğu bir kız mı var?”

“Evet, aralarında bir tür anlaşma olduğu ortaya çıktı.” Bir eliyle tırnak işareti yaptı.

“Peki sen bu konuda ne hissediyorsun?”

“Bana bunu söylediğinde ilk başta önemli değildi, çünkü altı ay sonra Londra’ya döneceğim ama şimdi düşünmek için zamanım oldu ve dürüst olmak gerekirse, kendimi biraz bok gibi hissediyorum. Sanki James’le olanları tekrar yaşamak gibi.”

“Of ya.”

Sophie omuz silkti.

“Peki ya şu güzel Todd? Seni anne babasının evine davet etti.”

“O... o bir arkadaş.”

Kate sırtıttı.

“Ne var?” dedi Sophie.

Kate’in sırtışı bütün yüzüne yayıldı. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordu Sophie. Bir süre önce bunu kendine sormuş olması göz önüne alınırsa, ironik bir soruydu.

“Dikkat dağıtma tekniği bu. Ne yaptığının farkındayım.”

Sophie dudaklarını büzdü ama Kate’in gözleri üzerindeydi.

Kahretsin, Facetime çoğu zaman donardı ama bugün sinyal kesinlikle mükemmeldi.

“Bugün beni öptü.”

“Kim? Todd mu?”

“Evet.”

“İyi ama sen bu konuda pek mutlu görünmüyorsun. Boktan bir öpüşme miydi? Ağız kokusu? Salya?”

Sophie kıkırdadı. “Keşke öyle olsaydı.”

“Bir daha tekrarla, bakayım. Salya akıtan birini mi isterdin?”

“Hayır,” dedi Sophie ve durakladı, kalbini durduran, zamanı donduran o çok önemli öpüşmeyi hatırlayınca aniden vücudunu hafif bir ateş bastı. “O olağanüstü. Bir şampiyon, hormon fışkırtacak kadar iyi öpüşüyor. İşte sorun bu. Beni öpmemesi gerekiyordu. Onun iyi öpüşen biri olmasını istemiyorum.”

“Neden olmasın? Bana çok lezzetli gibi geliyor.”

“İşte bu da başka bir sorun. O fazlasıyla lezzetli biri.”

“Hiç kimse fazlasıyla lezzetli değildir.”

Sophie karamsar görünüyordu. Todd’un her şeyi çok fazlaydı. Onun her tarafında tehlike yazıyordu. Her ikisi de güvenli gibi görünen James ve Paul’ün tam aksine, onun dengesini bozacak bir tehlikeydi. Ama o güvenli gibi görünenlerin sonunda nasıl çıktığına da bir bakmak lazımdı.

“Sen Ben’le tanıştığın zaman... biliyor muydun?” Onlar bir çift olarak çok mükemmel görünüyorlardı ama hiç de o kadar sorunsuz bir süreç geçirmemişlerdi.

Kate’in gözlerine bir sıcaklık yayıldı ve ağzı kıvrılarak yüzünde tümüyle huzurlu bir ifade belirdi. “İlk karşılaştığımda, onun aradığım kişi olabileceğini biliyordum. Beni ilk öptüğü zaman, bundan artık kesin olarak emindim.”

Sophie bir an gözlerini kapattı. Kahretsin.

“Onu öpmek nasıl bir şeydi?” Kate’in sorusu onu şaşırttı ve birden gözlerini ardına kadar açtı.

“Bir uçurumdan düşmek gibiydi,” dedi. İşte, söylemişti, bunun itiraftan farkı yoktu.

“Oo,” diye derin bir nefes aldı Kate gülümseyerek.

“Hayır, oo falan değil!” Sophie kendini biraz hasta gibi hissederek başını iki yana salladı.

“Aa, evet.”

“O ciddi ilişkiler kurmuyor,” dedi Sophie, sesine yansıyan ani bir çaresizlikle. “Telefonundaki hızlı arama tuşunda koca bir harem var.”

“Sen ciddi bir ilişki mi arıyorsun?” diye üsteledi Kate, yüzünü ekrana yaklaştırarak.

“Hayır.”

“Ee, o halde?” Kate tekrar arkasına yaslandı ve Sophie rahatladı. Sanki Kate onu mikroskop altında inceliyor ve çok fazla şey görüyormuş gibi hissetmişti.

“O halde ne?”

“Soph, senin bu kadar kalın kafalı olduğuna inanamıyorum. Sadece dört ay daha oradasın. Kaybedecek neyin var? Kafana göre takıl. Biraz eğlen. Uçurumdan atla. Yaşadığın ânın tadını çıkar. Biraz yaşa.”

“Kate... bir klişe laf daha edersen, seni balkondan atacağım,” dedi Sophie, telefonu kaldırıp atar gibi tehdit ederek.

“Yine konuyu saptırma. Ciddi ve klişeden uzak olarak söylüyorum, James senin canını yaktı ve bunu atlatman biraz zaman alacak. Belki de heyecanlı bir kaçamak sana iyi gelir, özellikle de sonunda bir şey olmayacağını biliyorsan. Neden olmasın? Ve eğer Todd söylediğin kadar muhteşemse...”

“Ah, öyle, inan bana,” dedi Sophie, aşağıda havuzda suları yararak yüzen biçimli vücudu seyrederek.

“O halde tadını çıkar.”

Todd ayaklarıyla bir yarış dönüşü yaptı ve havuzun uzunluğu boyunca geri yüzmeye başladı. Sophie onu suyun içinde hareket

ettiren sırtındaki kasları ve çalışan omuzlarını görebiliyordu ve onun tişörtünü çıkardığı ânı hatırlayınca ağzı kurudu. Onu çok çekici bulduğunu ve o öpüşmenin benzersiz olduğunu inkâr etmenin bir faydası yoktu.

“Sophie?”

“Hıı.”

“Hâlâ orada mısın?”

“Hâlâ buradayım.” Bir iç geçirdi ve dudağını ısırdı. “Ne var, biliyor musun? Senin tavsiyeni ciddi olarak düşünüyorum.”

“Bunun mantıklı olduğunu biliyorsun.”

“Şimdi kendinle gururlanma, küçükhanım. Henüz düşünüyorum dedim.”

“Kim, ben mi?”

“Peki, Ben nasıl?”

“O iyi,” dedi sesini uzatarak ve Ben’in yüzü Kate’in yanında belirdi. “Ve ikinizin bu zavallı adamı böyle nesnelleştirmenizden dehşete düşmüş vaziyette.”

Kapının otoriter bir şekilde tıklatılmasıyla Sophie irkildi.

“Ah, kapıyı çalan biri var. Kapatsam iyi olur.” Acele bir vedayla telefonu kapattı ve kapıyı açınca Mahalia’yı elinde bir deste havlula bekler buldu.

“Temiz havlular getirdim. Plajda kullandığınız şeylerin yıkanmasını ister misiniz?” Mahalia konuşurken Sophie’nin ıslak bikinisini bir sandalyenin üzerine astığı balkona çıkmıştı bile.

Bikiniyi çekip alırken havuza ve Todd’un amansız temposuna baktı. “Bu çocuk. Onun peşinde bazı şeytanlar var.” Başını iki yana salladı ve Sophie’ye sakince bir değerlendirme yaparken, siyah gözleri perdelendi. “Bir şey onu rahatsız ediyor. Ruhu sıkılıyor. Hayatında biraz şefkate ihtiyacı var. Sevgi dolu bir kalbe.”

Onun bakışından kaçınarak diğer tarafa dönen Sophie, minik kâhya kadının gittiğini zar zor duydu ve gözlerini kapattı.

*

Çabuk bir hareketle yeni elbisesini gardıroptan çıkaran Sophie, hareket ettikçe dalgalanan ipek kumaşı seyrederek onu önüne tuttu ve birden en iyi halinden bile daha iyi görünme arzusu duydu. Küçük bir hırka ve yeni alçak topuklu ayakkabılarla tamamlanan kıyafetiyle seksi olmaktan çok kadınsı görünüyordu. Saçını tepeden toplayarak biraz perçem bıraktı ve dudaklarına son bir defa soluk renkli parlak ruj sürdükten sonra Todd'a hazır olduğunu bildiren bir mesaj attı. Todd daha evvel ona, akşam yemeğinden önce kapısını çalacağını söylemişti.

Birkaç saniye sonra kapının hafifçe tıklanması onun geldiğini haber verdi ve Sophie'nin kalp atışları kontrol edilmez bir beklentiyle hızlandı. O anda beyniyle bedeni arasında kesin bir kopukluk vardı. Boynundan aşağıya doğru her şey kontrol dışı gibi görünüyordu. Yutkundu, sakinleştirici bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Şaşkınlık içinde Todd'un sanki bir düzine arabaya servis yapmış gibi eski püskü bir tişört ve şort giymiş olduğunu gördü.

"Oo," diyerek aşağı doğru baktı ve elbisesinin kumaşını düzeltti.

"Hoşsun," dedi Todd, yüzünü buruşturarak. "Ben... Çok güzel görünüyorsun. Ben..." Yüzü eğildi. Sophie, gördüğü bu çelişkiye şaşırılmıştı. "Akşam yemeğinde annemle babam giyinirler."

"Ya."

Todd hiç huyuna uymayan bir tavırla gözlerini kaçırdı. Normalde açık, sokulgan ve duygularını belli eden biriydi. Sophie kaşlarını çattı ve ona iyi olup olmadığını sormak üzereyken Todd doğruldu ve sanki bir akşam yemeği elbisesi giymiş gibi olanca kibarlığıyla kolunu bükerek Sophie'ye uzattı. "Gidelim mi?" Playboy Todd geri dönmüştü, gözleri parlıyor ve kocaman gülümsüyordu. "Terasta bir içki ister misin? Denize bakan manzarası oldukça güzeldir ve orada bir şişe soğuk şampanya olacak."

"Neden olmasın?" Sophie bir anlık kuruntusunu bastırarak onun kolunu tuttu. "Ama bana şampanyanın rengiyle oynanmadığına dair söz vermelisin."

“Siyah şampanya hakkında sakın tek kelime etme.” Todd abartılı bir tavırla titredi. “Annem bu fikre bayılır. Temaları çok sever. Bunu hayal edebiliyorum. McLennan’ın Yarasa Mağarası. Düşüncesi bile dayanılmaz geliyor. Sadece Mahalia onu kontrol altında tutar ve onun zevklerini gereksiz bir bayağılıktan korur.”

Sophie merdivenden inerlerken onun yapmacık heyecan gösterisine güldü, çünkü böyle bir merdivenden aşağı zemin kata inmek dışında başka bir şey yapamazdınız. Aşağı inince Todd onu koridora doğru yönlendirdi ve sola dönüp kapısı yarı aralık bir kapının önünden geçmek üzereyken birden durdu. Komedi gösterilerindeki bir tür standart donma numarası gibi olmuştu bu ama Todd’un yüzünde komik bir ifade yoktu. İçeriden gelen alçak ve sert tondaki seslerde, düşmanca bir tıslama var gibiydi.

“Fahişelerinle gözümün önünde gösteriş yapmana gerek yok. Biraz saygılı ol.”

“Saygı mı... bu çok komik. Saygı hak edilir. Ve o benim sekreterim, bu yüzden ona karşı kibar olsan iyi edersin.”

Todd’un yüzünde Sophie’nin her zaman görmeye alışık olduğu sıcak ve aydınlık ifade sanki bir silgiyle silinmiş, yerini donuk bir maske almıştı. Sophie onun ifadesiz yüzünden tedirgin oldu. Sanki birisi onun ışığını söndürmüştü gibiydi.

“Sekretermiş, hadi oradan!” Kelimeler öfke kaynıyordu. “Daha önceki üç sekreterin gibi.”

“Tanrım, Celine, sen paranoyak bir nevrotiksin. Ve eğer sayılardan bahsediyorsak senin tenis koçlarının sayısını hatırlamıyorum bile.”

“Onlar tenis koçları!” diye öfkeli bir yalanlama geldi.

“Benim sekreterlerimin sekreter olması gibi, Tanrı aşkına be kadın!” Buna cevaben hafif bir homurdanma geldi. “Onların senin oyununa fazla bir katkıları olmuş gibi görünmüyor. Umarım bizi Allenbrook’ların karma çiftleri arasına yazdırmışsındır.”

Sonra Todd'un annesi buz gibi bir sesle küçümseyerek cevap verdi, "Elbette, bunu her zaman yaparım. Ama ben o kadar kötü bir oyuncuysam neden benimle oynamak istiyorsun?"

"Çünkü sen benim karımsın." Bu kızgın, huysuz ses Todd'un babasına ait olmalıydı. "Ve biz her zaman bu oyunlara katılırsınız. McLennan'ların ortaya çıkmadığını düşünebiliyor musun?" Tehdit eder gibi sesini biraz alçalttı. "Senden ortama uygun bir şekilde davranmanı bekliyorum. Allenbrook'lar golf kulübünün en büyük sponsoru, Jeff Allenbrook'un şu anda bankanın CEO'su olduğundan bahsetmiyorum bile. Jeanie Allenbrook da senden hoşlanıyor gibi görünüyor." Bunu kasten nezaketsiz bir şüpheyile söylemişti.

"Aman, sağ ol. Sonunda bir işe yaramış olduğuma sevindim," diye çemkirdi Celine. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? Bu evi çekip çevirmek için ne kadar çok iş yapıldığından hiç haberin var mı? Manhattan'daki daire? Aspen'deki kayak evi? Sence her şey sihirli bir şekilde masaya hazır mı geliyor? Menüler kendi kendilerini seçiyor? Tasarımcılar dekorasyonları hiçbir ön talimat almadan kendiliğinden yapıyor?" Celine'in sesi her cümleyle birlikte bir soprano gibi daha da tizleşerek yükseliyordu. "Senin önemli misafirlerini, iş bağlantılarını ağırlamanın kolay olduğunu mu zannediyorsun? Benim burada oturup hiçbir şey yapmadan başparmaklarımı birbirinin etrafında çevirdiğimi sanıyor gibi bir halin var."

"Yine duygusallaşıyorsun, Celine."

"Duygusallaşmak mı," diye ciyakladı Todd'un annesi. "Sen bunun duygusallık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Todd gözlerini kapadı ve olacakların beklentisi içinde gerildi.

Çok şiddetli bir parçalanma sesi geldi. "Al sana duygusallık!"

"Kendine gel, kadın!"

Todd birden yukarı doğru baktı ve onun bakışlarını izleyen Sophie, Marty'nin telefonunun kulaklığını takmış halde merdivenlerden aşağıya doğru indiğini gördü. Todd kapının kulpunu tutup hızla odaya girdi.

“Marty her an burada olacak. Hiç olmazsa onun önünde medeni olmaya çalışın,” diye hırladı Todd, Sophie’nin daha önce ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla.

Todd’un daha yaşlı haline benzeyen adam sinirli bir iç geçirirken Celine aceleyle yüz ifadesini düzeltti.

Todd’un babası, yerlere saçılmış binlerce kristal parçasına dik dik bakarak, “Mahalia burayı temizlerken biz salonda bir şeyler içelim,” dedi. Yandaki duvarda belirgin bir çarpma izi vardı. “Ve bu ses tonunu yanımızda götürmezsek sana teşekkür edeceğim, Todd.”

“Marty hayatım, şu saçma kulaklıkları kafandan çıkar.” Celine’in sesi birden şeker gibi tatlı bir tona bürünmüştü.

“Evet oğlum, böyle serserilere benziyorsun.” Babası, onaylandığını görmek için hızla ona bakarak baştan aşağı bir süzdü. “Gömleğini içeri sok. Artık çocuk değilsin. Akşam yemeğine giyinerek indiğimizi unutan ağabeyin gibi olma.”

Marty gömleğini içine soktu, Todd’un tam bir kopyası olan yüzü, tamamen ifadesizdi.

Sophie, Todd’a sokulmuş olduğunu fark etti. Ne annesi ne de babası, ona dikkat etmiş gibiydi ve Sophie buna son derece minnettardı. Kendini sanki bir oyuna, senaryoyu okumadan yardımcı oyuncu olarak aceleyle girmiş gibi hissetti. Ayrıca, Todd’un hiçbir zaman mükemmelin altında giyindiğini görmediği de aklına geldi.

“Baba, bu arkadaşım Sophie. Birkaç aylığına iş için Bella’nın dairesini kiraladı. İngiltere’den geldi. Sophie, bu babam Ross.”

“İngiltere. Londra’dan mı?” Babası, sanki son on dakika hiç yaşanmamış gibi, son derece çekici bir gülümsemeyle öne çıktı ve Sophie’nin elini tutup sıktı. “Bu senin cini sevdiğin anlamına mı geliyor? Bizde mükemmel cin seçenekleri var, değil mi Celine? Özellikle raventli olanın çok iyi olduğunu sanıyorum.” Todd’un annesinin yüzündeki nazik gülümsemeyle birlikte birden değişen ses tonları ve atmosfer, Sophie’nin kafasını allak bullak etti.

Sophie, kafası iyice karışmış halde “Ben... ee, evet,” dedi.

“Mükemmel.” Sakin ve kendinden hoşnut bir güven içinde onu ve Celine’i salona doğru yönlendirdi. “Gel, akşam yemeğinden önce bizimle bir şeyler iç.”

Salondaki kanepeler rahatlıktan ziyade tarz için yapılmıştı ve soh-bete başlarken Sophie elindeki cin kadehini sıkıca tutarak dik oturmak zorunda kaldı. Neyse ki yıllar süren eğitimi hemen devreye girdi ve en iyi sosyal davranış biçimlerini bir araya getirerek, kendini dipten gelen ters akıntılara karşı korumayı başardı.

“Todd, gidip şefe yirmi dakika içinde akşam yemeğine hazır olacağımızı söyler misin?”

“Ben senin ona bunu zaten...”

“Annenin dediğini yap.” Bu ani emre rağmen Todd yavaşça kalktı ve sallana sallana kapıya doğru yürüdü. Kapıda durup Sophie’ye hızlı ve endişeli bir bakış attı ve genç kadın da güven verici bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

“Celine bana çalıştığını söyledi,” dedi Ross, sanki bu zaten yeterince kötü bir şeymiş gibi durdu ve “Todd’un çalıştığı şu dergide onun iş arkadaşıymışsın,” diye ekledi. O ve karısı yan yana oturmuş ve aniden bir güç merkezi halinde birleşmişlerdi, bu görüntü Sophie’ye geleneksel tarihi aile portrelerini hatırlattı. Bunun bilinçsiz bir poz olduğunu sanmıyordu.

“Evet, öyle.”

“Peki sen ne iş yapıyorsun?”

“Ben bir yemek yazarıyım,” dedi Sophie, huzur veren bir gülümsemeyle.

“Ne kadar etkileyici.” Celine öne doğru eğildi, gözleri birden ilgiyle parladı. “Yani, yemeklerle ilgili son trendlere yönelik her şeyi biliyorsun? Bu da senin hakkındaki ikinci büyük şey.”

“Sanırım. Yemek dünyasında birçok insanla tanışıyorum ve bu yüzden onlardan birçok şey kapıyorum.”

“Mükemmel çünkü bende yığınla kinoa tohumu ve goji üzümü var.”

“Lütfen bana kırmızı etin tekrar geri geldiğini söyle,” dedi Ross, yüzüne yansıyan bir keyifle ve o andaki hali Sophie’ye Todd’u hatırlattı. “Şikâyet ettiğimden değil, Celine evi harika yönetiyor.” Ross kendine biraz çekidüzen verdi ve sevgiyle karısına baktı. “Herkes onun en iyi partileri verdiğini biliyor. İnsanlar bu raya yemeğe gelmeye bayılıyor.”

“Ama Ross, hayatım, eminim biraz abartıyorsun.” Elini onun elinin üzerine koydu, parmağındaki elmas yüzükten pırıltılar yayıldı.

Sophie, şaşkınlığının görünmediğini umarak yüz ifadesini değiştirdi. Sanki on dakika önce birbirlerini öldürmeye hazır olan iki kişi onlar değildi.

“Ah, Todd.”

“Şef servisi şimdi yapacağını söyledi.”

Celine gözlerini devirdi ve şirin bir iç çekişle *elden ne gelir* der gibi baktı. “Ah, bu adam. Ona sadece bir melek gibi yemek yaptığı için katlanıyoruz ama kimin için çalıştığını her zaman unutmak gibi korkunç bir eğilimi var. Ne var ki,” bıkkın bir tavırla elini alnında gezdirdi ve Sophie dudaklarını birbirine kenetlemek zorunda kaldı, “büyüklük için ödenen bir bedel bu.”

“Ve ben ağır bir bedel ödüyorum,” diye ekledi Ross. “Adadaki en yüksek ücretli şef.” İkinci söylediğinde tumturaklı bir gurur seziliyordu.

Resmi bir tarzda düzenlenmiş olan bir masaya oturmak için yemek odasına geçtiler. Sadece beş kişi olmalarına rağmen masaya her biri için tam takım kristal bardaklar, dekoratif tabak setleri ve altın kaplama gibi görünen çatal bıçak takımı ile defne yaprağı şeklindeki altından peçete halkalarına geçirilmiş Doğu işi peçeteler konulmuştu.

Özenle lezzet katılmış ilk yemek olan safranlı midye çorbası Mahalia tarafından büyük bir törenle getirildiğinde Sophie şefin

bir tür dâhi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Celine, onun bir kaşık dolusu çorbayı yuttuğunu görerek, “Ne tadı alıyorsun, Sophie?” diye sordu.

“Rezene? Krema.”

“Evet!” dedi Celine, ellerini keyifle çırparak. “Sen neden bahsettiğini gerçekten biliyorsun.”

“Bu defa o göz zevkini bozan arabayı gözlerden uzak bir yere park etmene sevindim.” Ross’un araya giren sesiyle birlikte porcelen tabaklara değen çatal bıçak sesleri birden kesildi ve havaya elle tutulur bir ağırlık çöktü.

Todd babasına seviyeli bir bakış attı ve yemek yemeye devam etti.

“Bu, sonunda senin biraz olgunlaştığını gösterir. Acaba aklının başına geldiğini ve para kazandıran bir işe girmeyi düşündüğünü varsayabilir miyim?”

Todd’un ağzı gerildi. “Benim para kazandıran bir işim var. Her ay maaş alıyorum.”

“Cep harçlığı. Senin kurumsal bir işte tecrübe kazanman gerekir. Geçen gün Wayne Fullerton ile konuşuyordum,”

“Baba, ben ticari bir bankada çalışmam. Ne şimdi ne de sonra.”

“Senin yaptıklarının bana da yansıdığının farkında mısın? Önemsiz bir insan gibi görünüyorsun. Partilerde boy göstermek erkek işi değildir.”

“Ross,” diyerek Celine araya girdi, “onun Manhattan’da çok iyi bağlantıları olan insanlarla yakın ilişkileri var. Daha geçen ay Joyce Weinerberg, kendisi ve kocasının Todd’u Guggenheim bağış toplama etkinliğinde gördüğünü söyledi.”

“Harika ama bu bağlantıları ne zaman kullanacak?” Ross dik dik Todd’a baktı. “Peki, bu Marty’ye nasıl bir örnek oluşturuyor? Oğlan notlarını sallamıyor. Ağabeyinin şehirde fink attığını görüyor. Onun iyi olması için teşvik nerede? Yarıyıl dönemi karne notlarının hepsinin C olmasına şaşmamalı.”

Marty'nin başı öne eğildi.

"Evet, sen."

"Baba, şu an bunu konuşmanın zamanı değil sanıyorum," dedi Todd, kararlı bir sesle.

"Hayır, değil, haklısın. Hadi, Wayne Fullerton'ın çocukları hakkında konuşalım. Büyük oğlan Harvard'a yeni girdi. Onun bir küçük olanı, SAT üniversite giriş sınavında bütün eyaletteki en yüksek puanı aldı. Joyce Weinerberg'in erkek torunu Goldman Sachs'ta staj yapma hakkını elde etti ve kız torunu New York Senfoni Orkestrası'nda çello çalışıyor."

"O kız çok yetenekli," dedi Celine, lafa girerek "Erkek torunu Princeton'a burs kazanmamış mıydı?"

"Sanırım kazandı."

Sophie, Todd'un bakışını yakaladı. Neden onlara kendi kazandığı ödülleri anlatmıyordu? Masasının arkasındaki rafta sıralanmış bir sürü ödül vardı. Yetenekli bir yazardı ve kapsamlı yazılarının birçoğu *New York Times* tarafından seçilip yayınlanmıştı.

Ross ve Celine, çeşitli arkadaşlarının çocuklarının süper başarı hikâyelerini sıralamaya devam ederlerken Marty de sandalyesine gömüldükçe gömüldü.

Ana yemek geldiğinde, "Vay canına, bu harika görünüyor," dedi Sophie coşkuyla. "Yıllardır sığır tornado biftek yememiştım. Bu çok klasik bir yemek. Bunun İtalyan besteci Rossini onuruna yaratıldığını biliyor muydunuz?"

"Bunu bilmiyordum," dedi Celine. "Duydun mu Ross? Bu kız yediği yemeği biliyor."

"New York'ta harika yemekler yedim."

"Evet, en iyi restoranlardan bazıları bizdedir. Yeni bir tane var. Ross beni götürmeye söz verdi, değil mi hayatım?"

"Bir masa bulur bulmaz götüreceğim."

Celine'in somurtması görülmeye değer bir resim gibiydi.

"Sevgilim, sana söz verdim. Bunu gerçekleştireceğim."

“Biz gidene kadar orası eski haber olacak.”

“Nerede?” diye sordu Todd. “Belki ben yardımcı olabilirim.”

“Zannetmem,” dedi Ross, bifteği zevkle ağzına atarak. “Onyx birkaç ay süreyle komple rezerve edilmiş durumda.”

“Ah! Todd beni iki hafta önce oraya götürdü. Aman Tanrım, kobe bifteği inanılmaz güzeldi.” Sophie masanın karşısından Todd’a gülümsedi. “Senin yediğin o muhteşem yemek neydi?”

Todd’un ağzı garip bir şekilde büküldü. “Langoustine kreması üzerinde karides ve havyarı kastediyorsun. Ve elle toplanmış mantar sübyesini de unutma.”

“Ve de siyah şampanya,” diye ekledi Sophie, gözünde haylaz bir parıltıyla.

“Siyah şampanya!”

Todd peçetesini yüzüne tutarak öksürdü.

“Bu harika bir şey gibi geliyor. Ne muhteşem bir fikir. Siyah ve altın. Celine ellerini çırttı. “Sophie, siyah şampanyayı nereden alırım? Ross, yarınki parti için acele biraz getirtebilir misin?”

“Tabii, sevgilim. İşte bu iddialı olacak. Jeff ve Jeanie Allenbrook’un tenis turnuvasında siyah şampanya servisi yapmayacaklarına bahse girerim.”

Yemeğin geri kalanı bu konuyla ve Celine’in temayı tamamlamak için başka ne bulabileceğine dair kafa yormasıyla geçti. Sonunda Mahalia kahve siparişlerini almaya geldi ve Marty bitirmesi gereken bir okul ödevi olduğunu söyleyerek oradan sıvıştı.

Sophie kahve fincanında kalan son yudumu alırken Todd sordu, “Sahilde bir yürüyüşe çıkmak ister misin?” Sophie karıncalanan şakaklarında bir baş ağrısının belirtilerini hissediyordu. Onun kaçış teklifinin zamanlaması bundan daha iyi olamazdı.

“Bu harika olur,” dedi Sophie, hemen ayağa kalkarak. Tanrım, oradan kaçmaya can attığını çok mu belli etmişti. “Bu mükemmel yemek için teşekkür ederim. Tatlı muhteşemdi. Tadını anlamaya

çalışıyordum. Acaba yuzu limonu muydu? Sizin şefle bir ara konuşmayı çok isterim.” Odadan geri geri çıkarken bile sözlerindeki aceleci tonu sürdürüyordu.

Todd onun elini tuttu ve birlikte koşarak bahçeye çıktılar, sahilin inene kadar da koşmaya devam ettiler.

En sonunda durup kum tepelerinin üstündeki sert otların arasında yan yana oturduklarında, “Tanrım, özür dilerim,” dedi Todd. “Seni buna maruz bırakmamalıydım. Buradan her ayrıldığımda, hatırladığımdan daha kötü olamayacağını düşünüyorum. Ama her geri geldiğimde daha da kötüsüyle karşılaşıyorum.”

“Şey, yani... öyle değil...” Hayır, yalan söyleyemezdi. “Evet, aslında o kadar kötü.” Sophie, karakterine uymayan patavatsız sözlerini yumuşatmak için kıpırdanarak Todd’a biraz daha yaklaştı ve kalçaları birbirine temas etti. Ona yalan söyleyemezdi ama kendini daha kötü hissetmesine yol açmak da doğru değildi. Kolunu onun koluna geçirerek hafifçe sıktı, Todd’un haline kalbi sızlıyordu. “Marty’ye ne yaptıkları hakkında bir fikirleri var mı?”

“Gördün, değil mi?” Todd yüzünü ona döndü, bir elini endişeyle şakağına bastırarak. “Aslında o süper zekidir. Biraz bilgisayar dâhisi sayılır ama onların hiçbir fikri yok. Okulda kasten çaba sarf etmiyor. Ders çalışmıyor. Beladan uzak duruyor, böylece dikkati üzerine çekmiyor ama asgari olandan daha fazlasını yapmıyor. Tüm çabasını, okuldan atılmamak için en az ne yapması gerektiğini ve böylece bir uyarı almaktan nasıl kaçınacağını düşünmeye harcıyor. Sanırım bu onun kendince anne babasına orta parmak göstermesinin bir yolu. Siz beni görmüyorsunuz, bu yüzden ben de sizi memnun etmek için hiçbir şey yapmayacağım.” Todd ani bir iç çekti ve genç kadına yanaştı. “Bu durum hiç komik değil ve onun bir gün başını büyük bir belaya sokacağından endişe duyuyorum. Ufak tefek şeyleri bir kenara bırak ama düpedüz çok büyük bir şey yaptı. Babamın bilgisayarına girdi, tüm şifreleri ye-

niden ayarladı ve babamın banka hesabına girmeyi başarak aylık harçlığını üç katına çıkardı. Ben Marty'yi bunu onlara söylemesi için zorlayana kadar bundan hiç haberleri yoktu. Babam bu değişikliği annemin yaptığını, annem de babamın yaptığını varsaydığı için Marty aylarca bundan paçasını sıyırdı. Senin de muhtemelen gördüğün gibi aralarındaki iletişim... kafa karıştırıcı. Onun neler yapabileceğini görürlerse kaygılanır ve ona göz kulak olurlar diye düşünmüştüm. Böylece onu gerçekten çok aptalca bir şey yapmaktan, mesela Pentagon'u hacklemek gibi bir şeyden alıkoyabilirler. Ama bunu anlamıyorlar.”

“Babanı gördüğüm kadarıyla bunu iyi karşılamış olduğunu hiç sanmıyorum.” Ross McLennan'ın insanı cezbeden tatlılığının altında bir katılık ve amansız bir en üstte olma ihtiyacı vardı.

“Babam onu fena halde haşladı. Marty'nin ne büyük bir hayal kırıklığı olduğu hakkında ona tam bir saat vaaz verdi ama o sadece on saniyelik bir merak gösterdi. Haylaz Marty. Bir daha yapma. Babam onun Xbox'ını aldı ve bir ay boyunca bir dolaba kilitledi.” Todd iç geçirdi ve sonra isteksiz bir şekilde güldü. “Küçük serseri, babamın kredi kartıyla başka bir tane Xbox ve yepyeni bir TV alıp üst kattaki neredeyse hiç kullanılmayan süit odalardan birine yerleşmiş. Her şeyi ayarlamış. Hiç fark etmediler bile. Onlara bunu o zaman söylemeyi gereksiz gördüm.”

Sophie güldü ve hemen eliyle ağzını kapattı. “Aman. Gülmemeliydim ama Marty'nin sonunda tekrar üste çıkmayı becermesi hoşuma gitti, yine de ailenin onun yaptığıyla ilgili hiçbir fikrinin olmaması oldukça trajik.”

“Kendi hayatlarıyla çok meşguller.”

“Evet,” dedi Sophie, “Ben... ee...”

“Endişelenme, onlar hakkında söyleyeceğin hiçbir şey beni rahatsız etmez.”

“Onlar oldukça şey görünüyorlar... Ee, kendilerine dönük.”

“Bu dediğin hafif kalıyor.”

“Ben şunu anlayamadım. Birbirlerini seviyorlar mı yoksa nefret mi ediyorlar?”

“Ben de senden fazlasını bilmiyorum. Onların da bunu bildiğini sanmıyorum.” Todd’un sesi bezgindi. Bir kolunu onun koluna geçiren Sophie, Todd’u kendine doğru çekti ve elini onun bacağına koymuş olduğu elinin üstüne koydu. “Bir an birbirlerinin gırtlığına sarılıyorlar, bir an sonra aşırı cömert jestler yapıyorlar. Babam anneme ya yeni bir araba ya da bir çift elmas küpe takdim eder ama bunu onun için sürpriz olarak satın aldığından herkesin haberi olur.” Todd neredeyse dalgınlıkla parmaklarını Sophie’nin parmaklarına geçirdi. “Sanki her şeyi bir drama haline getirmekten zevk alıyor gibiler. Bir çocuk olarak onların yakınında olmak çok korkunç. Sürekli didişme ve birbirlerine laf sokuşturma, sonra abartılı sevgi beyanları. Sürekli temkinli olmak zorundasın. Bu yüzden Marty için endişeleniyorum. Kimsesi yok ama en azından Bella vardı. Ve onun ailesi.”

Todd’un ciddi ilişkiler konusunda bu kadar kuşkucu olmasına şaşmamak gerekirdi. Brunch sırasında yaptıkları şu önceki konuşma birden çok daha anlam kazandı.

“Üzgünüm, bu zor olmalı. Benim ailem tutarlıydı. Bana kim olduğum duygusunu çok iyi hissettirdiler. Birbirlerini gerçekten sever ve sayarlar.”

“Bu yüzden sen böyle iyi bir insansın. İyiden de öte. Nazik ve düşünceli birisin.”

“Ah, büyükanne gibi konuşuyorum.”

Todd dönüp ona baktı, parmaklarını geçirmiş olduğu elini kaldırıp boğumlarını tek tek öptü ve bir an tereddüt ettikten sonra diğer eliyle yanağını okşadı. “Sophie sen kesinlikle hiç kimsenin büyükannesi gibi değilsin.”

Elini kaydırarak Sophie’nin yüzünü avcunun içine aldı. “Sen... benim tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun.” Todd’un kısık sesi Sophie’nin içini eritmişti. Bilinçsiz bir gerginlikle dudaklarını bir-

birine bastırđı ve Todd'un bakışları dudaklarına kaydı.

"Seni tekrar öpmek istiyorum... Ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum."

Sophie onun bu nazik çekingenliğinden büyülenmişti ve gülümsememek için kendini zor tuttu. Todd'un alnı kıışı, yüzündeki tedirgin ve rahatsız ifadeyle tapılacak kadar sevimliydi.

"Peki, ya ben yapmanı istersem?" Sophie sıkıttığı ellerini kalçalarının altına gizledi ve boğumları nemli kuma temas ederken tırnaklarını avcunun içine batırdı.

"Sophie... sen... sen..." Todd'un yüzündeki umut ve inkârla karışık duygular, Sophie'ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Mahalia'nın sözleri aklına geldi. O korkunç yemekten sonra, kadının ne demek istediğini tam olarak anlamıştı. Todd'un gerçekten hayatında biraz şefkate ihtiyacı vardı. O öyle düşünmese bile Todd aslında sevilmesi kolay bir insandı. Ama Sophie, onu sevmemeliydi, ancak hak ettiğı ilgi ve şefkati verebilirdi.

Bir an kendini bir uçurumun kenarında gibi hissetti. Atla, uç ya da geri çekil, güvende ol. Ya Todd'un konuşup onu bundan vazgeçirmesine izin verecek ya da kendi dudakları konuşacaktı. Aniden ne gelecek ne sonraki birkaç ay veya birkaç hafta gözünde bir önem taşır oldu. Todd'un onu öpmesini istiyordu. Bu özlem ve arzuyla dolu çılgın şehvet duygusunun baş döndüren heyecanına teslim olacak ve ona ihtiyacı olan şeyi verecekti: Ona göz kulak olacak ve önemsedini gösterecekti.

Bir elini onun elinin üzerine koyarak yumuşacık bir öpücükle dudaklarını dudaklarına değdirdi. Todd birkaç saniye buna karşılık verdikten sonra geri çekildi.

"Sen." Todd kaşlarını çatarak bir elini kaldırdı ve işaret parmağını onun dudaklarına doğru uzattı. Bir an durup parmağını onun dudak hattının üzerinde dolaştırdı. "Ben... ciddi ilişkiler kuramam, vaatte bulunamam ama sen... uzun süreli ilişki arayan türde bir kız gibi görünüyorsun." Bir iç geçirdi ve tekrar parma-

ğını Sophie'nin dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Sen daha iyisini hak ediyorsun... ama ben..." parmağı durakladı, bu temasla Sophie'nin göğsünden aşağı doğru hafif bir elektrik akımı yayıldı. "Ben seni... yalnız başına bırakabileceğimden emin değilim."

"Belki bunu yapmak zorunda kalmazsın," dedi Sophie, kıpırdamadan. Yaramaz bir kedi yavrusu gibi davranıp, tek bir yanlış hamle yaparsa onun geri çekileceğine dair içinde bir his vardı.

"Sana istediğini veremem."

"Benim ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Sophie, sen sonsuza kadar sevmek isteyen bir kızsın."

"Peki, ya biraz hayatımı yaşamaya karar vermişsem? Biraz eğlenmeye. Bir kaçamak yapmaya. Herkes ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünüyor gibi." Başını çevirip denize baktı, kıyıya vuran dalgaların üzerinde oynaşan ay ışığının gümüş pırıltılarını seyretti. "Güven aramaktan bıktım. Bunu iki yıl denedim. Ve ne var, biliyor musun? Çok sıkıcıydı." James ile seks yapmak her zaman oldukça ciddi bir işti. Dürüst olmak gerekirse tutkudan epeyce yoksundu. Sophie birdenbire biraz eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istedi. "Ben yaşamak istiyorum. Şu lanet uçurumun kıyısından aşağı atlamak. Ve şimdi sana şunu söylüyorum Todd, eğer beni öpmek istemiyorsan bunu yapacak başka birini bulacağım."

Hızlı bir hareketle kıvrıldı ve Todd'u kumun üstüne iterek onun üzerine oturdu.

Todd'un gözlerinde kısa bir panik belirdi ve ardından yüzüne hafif bir gülümseme yayılırken Sophie niyetini olduğu gibi belli edecek şekilde onu öpmek için yavaşça eğildi. Dudaklarına dokunmadan önce neredeyse bir milimetre kala durdu.

"Son şansın," diye fısıldadı.

Todd ellerini onun saçlarına geçirdi ve aradaki varla yok arası mesafeyi kapatarak başını kendine doğru çekti.

*

Sonunda nefes almak için ayrıldıkları zaman, Todd'un yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Sanki koşudan gelmiş gibi göğsü inip kalkıyordu. Sophie biraz sahiplenme ve gururlanma duygusuyla bir elini onun göğsüne koydu.

"Vay canına, böyle öpüşmeyi nereden öğrendin İngiliz? Yemin ederim, neredeyse ayaklarımı yerden kestın."

Sophie kadınsı bir tavırla hafifçe omuz silkti ve ona gülümsedi.

Todd titreyerek kafasını salladı. "Ben seninle ne yapacağım?"

Sophie bir iç geçirdi. "Hiçbir şey. Senin birine bağlanacak türde bir adam olmadığını biliyorum. Ama artık ben de birine bağlanmaya inandığımdan emin değilim. Şeyden..." Onun ismini söyleyerek o ânı mahvetmeyecekti. "Bu son birkaç haftayı, onun ortaya çıkmasını bekleyerek geçirdiğimi fark ettim. Doğru düzgün yaşamadan. Hiçbir şey yapmadan. Buna daha fazla devam edemem. Şimdilik ânı yaşayacağım. Keyfime bakacağım ve doğru şeyler olana kadar her şeyi bekletmek yerine, keyfime bakmanın tadını çıkaracağım. Sadece kasım ayına kadar buradayım ve aradığım en son şey, birine bağlanmak. Bunu en son denediğimde korkunç bir hata yaptım."

"Sen bir hata yapmadın Sophie, o yaptı. Ve seni kaybetti, ki bu onun en büyük hatasıydı. İlişkiler söz konusu olduğunda ben bir ödül değilim ama insanlara iyi davranıyorum. Birinin bunu neden yaptığını anlamıyorum. Bunun sonunda ne kazandı... amacı bol bol seks yapmak idiyse, ben bunu yapmak için çok daha kolay yollar düşünebilirim."

"Kesinlikle bunun için değildi," dedi Sophie öfkeyle. "O her zaman çok yorgundu. Ve ben şimdi neden öyle olduğunu biliyorum." Dudağı tiksintiyle büküldü. James her zaman, seksin değil sarılıp yatmanın önemli olduğunu söylerdi, Sophie'nin aptal kafası da bunun çok tatlı bir şey olduğunu sanmıştı. Aniden öfkelenecek daha dik oturdu. "Bütün o lanet olası süre içinde, ben hep şey sanmıştım..." hayır, bunu söyleyemezdi, "o hep çok yorgundu.

Elbette öyle olacaktı çünkü karısıyla yatıp kalkıyordu. Onu hamile bırakıyordu. Ben de hep...” ağzı büküldü, “benim şey olmadığımı sanıyordum... bilirsin...”

Todd bir kaşını kaldırdı.

“Benim... pek fazla... şey olmadığımı...”

Todd hâlâ onun söylemesini bekliyordu, ona burada yardım etmeyecekti.

“Cinsel açıdan çekici biri olmadığımı sanıyordum,” diye patladı Sophie. “Senin o Amy’ler, Charlene’ler ve Cherie’ler; bahse girerim ki hepsi ipek gibi ortadan ayrılmış uzun saçları ve elbise askısı gibi omuzlarıyla birer süper model kadar incecik kızlardır.”

“Sophie. Sophie. Sophie.” Todd uzun süredir bastırduğu nefesini vererek bir iç geçirdi ve başını iki yana salladı. “O geri zekâlı piç belli ki seni bikini içinde hiç görmemiş, bebeğim,” durdu ve parmağının ucuyla elbisesinin yaka hattını takip etti, “ya da daha doğrusu, bikinisiz görmemiş olmalı. Ve eğer göğüslerinin dengesiz olduğunu söyleyen oysa onu vurmak lazım.” Todd eğildi ve onu yumuşakça dudaklarından öptü. “Ayrıca likralı şortunun içinde senin o nefis kıcını kesinlikle hiç görmemiş olmalı.” Todd onun gözlerine bakarak elini yüzünün etrafında gezdirdi, bakışlarında hınzırca bir keyif oynayıyordu. “O bacakların, senin o bacaklarını benim belime dolanmış olarak hayal ettiğim birkaç fantezim oldu...” Parmaklarını onun köprücük kemiğinde dolaştırdı. “Ah evet, o bacaklar.”

Sophie ona dikkatle baktı, bu sözler James’le seks yapma konusunda hep hissettiği suçluluk duygusuna merhem olmuştu. Onunlayken, hep daha fazla bir şeyler olmalı diye düşündüğü için kendini suçlayarak ve hafif utanç duygusu içinde geçen sevişmeleri Sophie’de her zaman biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Onunla yaptıkları seks her zaman bir acele içinde, yatakta, karanlıkta oluyor ve ardından bunun hiç sözü edilmiyordu. Sophie şimdi bunun muhtemelen onun kendi suçluluk duygusunun yansıması olduğunu fark ediyordu.

Todd'a bakarak tereddütle gülümsedi.

"İngiliz, bir bilsen," Todd parmaklarıyla onun alt dudağının kenarlarını okşarken ağzının köşesini öptü. "Belki senin şu çok tatlı İngiliz aksanıyla bir ilgisi olabilir. Sen fazla konuşmayan samimi biri gibisin ama bugün plajda ortaya çıktığı gibi, bir tanrıçanın vücuduna sahipsin. Ve bunlar..." Elleri aşağı doğru kaydı, Sophie'nin ipek elbisesinin yumuşak dokusunu okşayarak ve yüzünde en nazik gülümsemelerinden biriyle fısıldadı, "bu çarpık göğüsler, gerçekten çok güzeller."

"Ah," dedi Sophie, derin bir nefes alarak. Sanki bir rüzgâr dalgası onu kaldırabilir ve uzağa götürebilirmiş gibi sersemlemiş ve dünyadan kopmuş bir haldeydi.

"Çok güzelsin..." Elini Sophie'nin yüzünden çekti ve parmaklarını onun eline geçirdi. "Sophie, bu... bu bir hata olabilir."

"Hayır." Sophie bir panikle daha dik oturdu. Todd'la olan her neyse, bu onu yıllardır olduğundan daha canlı hissettiriyordu. Sonu gelmese bile ne olurdu yani? Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu, öyleyse neden şu ânı yaşamasındı? Heyecan, beklentiyi artırmıştı. Onu tutmak, iki eliyle kavramak ve bu duygudan sonuna kadar zevk almak istiyordu.

"Todd," dedi, açık ve kesin bir sesle. Kararını vermişti. "Ben hataları zaten yaptım. Ciddi ilişki denen şeyi iki sene yaşadım. Bu beni nereye götürdü sanki? Ben biraz eğlence istiyorum. Yani, sahiden eğlence demek istiyorum." Sophie, hiç şüphe bırakmayacak şekilde bir bakış attı. "Ciddi bir şey istemiyorum. Ve kesinlikle bir vaat de istemiyorum." Kafasını kaldırarak meydan okur gibi doğrudan Todd'un gözlerine baktı. "Eğer ilgilenmiyorsan bana şimdi söyle."

"Vay be. Biliyor musun, bana böyle tepeden bakıp hava attığın zaman çok daha seksi oluyorsun."

Todd dudaklarında çarpık bir gülümseme ve gözlerinde kararlı bir ifadeyle ona doğru eğilirken Sophie büyük bir rahatlama his-

setti ve bir kapının tekmeyle ardına kadar açılmış olduğunu fark etmek onu heyecana boğdu.

Todd dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdığında, Sophie sadece onun dokunuşundaki alaycı niyetin farkındalığı içinde pelte gibi oldu. Todd ellerini onun saçlarının içine geçirdi, yumuşak ama hükmedici bir tutuşla daha derin öpebilmek için başını bir yana eğdi. Sophie daha fazlasını isteyerek ama daha ne kadar fazlasının ona yeteceğini bilemeden, kollarını Todd'un boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Sanki ona bir türlü yeterince yaklaşmıyor gibiydi. Todd neredeyse onun gözünün karardığını hissediyordu. Birden bir şey değişti ve Todd ateş gibi yanan ağzıyla onun ağzını öperek kilitlerken genç kadının kalbi öylesine hızlı atmaya başladı ki nefes alması neredeyse acı verici bir hal aldı.

Todd bir elini kaydırarak Sophie'nin göğsünü belli belirsiz bir kışkırtıcılıkla okşadıktan sonra aşağı doğru inerek kalçasını avuçlayıp sıkıca kendine doğru çekti. Baştan çıkarıcı ve araştıran parmaklarıyla Sophie'nin elbisesinin arasından cildini yoklayan Todd, onu daha da yakıp tutuşturdu. Sophie kendini de şaşırtan ani bir cesaret göstererek diliyle onun alt dudağını ısrarla ve inatla yaladı ve sonunda Todd ağzını açıp onun dilini emerek içeri aldı.

Saniyeler içinde öpüşmeleri iyice müstehcenleşti ve Sophie kontrolü tamamen bıraktı. Göğüslerini onun göğsüne bastırırken bütün dişiliğini ve kadınlığını hissederek öpüşmeyi daha da derinleştirdi ve kalçalarını Todd'un pantolonuna baskı yapan ereksiyon halindeki aletin üzerine bastırdı. Onun bu sürtünmesiyle Todd derinden bir inilti çıkarınca, Sophie'nin kalbi zevkten daha da hızlı atmaya başladı.

Geri çekilirken nefes nefese, "Tanrım, Sophie," diye mırıldandı Todd, onun kulağına. "Beni öldürüyorsun."

"Güzel," dedi Sophie ve onun ağzını tekrar kendi ağzına çekti. Yıllarca hep iyi bir kız olmuştu. Bu adam nasıl öpüşüleceğini iyi biliyordu ve şimdi o da her lanet saniyenin tadını çıkaracaktı.

Sonunda frene basan Todd oldu ve ağzını çekip kurtararak aralarına biraz mesafe koydu. Sophie ay ışığında onun boğazındaki damarın attığını ve göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordu.

“Sophie, eğer ilk seksimizin kumun üzerinde böyle baştan savma olmasını istemiyorsan durmak zorundayız.”

O anda sağduyu bir duman gibi tamamen dağılıp gitmişti ve kumun üzerinde pervasızca seks yapmak, Sophie’ye daha çekici geliyordu, özellikle de hayatında hiç yerlerde sevişmek zorunda kalmamış bir kız olarak.

Sophie meydan okuyan bir bakışla başını eğip ona baktı.

“Cidden, Sophie.”

“Ben varım,” dedi Sophie.

“Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun.”

“Ee, umarım kesinlikle öyledir,” dedi Sophie, sevimli bir gülümsemeyle.

Todd onun elini tuttu. “Hadi yürüyelim.”

“Hiç eğlenceli değilsin. Ben burada son birkaç haftadır senin bir dizi kadınla ilişkisi olan uluslararası bir playboy olduğunu düşünürken sen yürümek istiyorsun.”

“Evet, Sophie. Yürümek istiyorum.” Todd’un sesi biraz bozulmuş gibiydi. “İkimiz de biliyoruz ki uzun zaman oldu, bu yüzden benim hızlı bir tren gibi geçmemi istemiyorsan bana biraz zaman ver.”

Sophie kendi kendine gülümsedi ve onun elini sıktı, kendinden hoşnut bir hali vardı.

Todd onu elinden çekerek kıyıya indirdi. Suya yaklaşırken, tam o anda bir bulutun arkasından ortaya çıkan mehtap, denizin üstünü oynaşan gümüş rengi ışıklarla aydınlattı. Sahile vurup çekilen denizin hışırtısı neredeyse hipnotize ediciydi ve başka bir dünyanın sakın atmosferine katkıda bulunuyor gibiydi.

“Tanrım, burası çok güzel. Neredeyse şehirlerin var olduğunu bile unutturabilir.” Sadece kum tepelerinin gerilerinde gizlenmiş

evlerden gelen birkaç ışık vardı. “New York’un aynı kıyının uzantısında yer aldığına, insanlarla ve binalarla dolu olduğuna inanmak imkânsız görünüyor.”

Todd başını salladı ama gümüş kenarlı bulutların ayın etrafından geçip gittiği ufka doğru bakarken hiçbir şey söylemedi.

“Benim sana...” Todd durdu ve Sophie onun ay ışığının aydınlattığı arka plandaki solgun kumun önünde şekillenen profile bakarak sanki acı çekiyormuş gibi yutkunduğunu gördü. “Benim sana... şunu söylemem lazım... bu aramızda, bu... bu... ben senin... yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Senden çok hoşlanıyorum ama... bu hiçbir zaman sürekli olmayacak. Dürüst davranıyorum. Ben, beni değiştirebileceklerini düşünen kızlarla birlikte oldum. İyi bir kadının aşkı bunu başarır falan gibi şeyler. Hıyarlık etmeye çalışmıyorum. Öyle gibi görünüyorum,” onun elini sıktı, “ama sana karşı tamamen dürüst olmaya çalışıyorum. Eğer şimdi kaçıp gitmek istersen hiç sorun değil... ama şunu bilmelisin ki sana âşık olmayacağım.”

Sophie içinde küçük bir pişmanlık hissetti, kendisi için değil onun için. Çok kararlı bir şekilde asla âşık olmayacağını söylemesi. Bu fikre karşı olması. Sophie de o an için âşık olma fikrine hiç sıcak bakmıyor, tekrar o şekilde incinmek istemiyordu ama bir gün buna hazır olacaktı. Her ne kadar Todd kendini bu umuda tamamıyla kapatmış olsa da umut vardı.

“Sana âşık olmak istemiyorum. Daha önce o yoldan geçtim. Ben gerçekten eğlenmek istiyorum. Ayrıca sen hiç benim tipim değilsin.”

“Evet, tipinim.”

Sophie onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak gözlerini kıstı.

“Hayır, değilsin.”

“Evet, tipinim, İngiliz. İlk tanıştığımızda bana nasıl baktığını gördüm.” Sophie’yi koluyla dürttü.

“Ben sana öyle bakmadım. Hatırlarsan kapkekimi yemeni önlemeye çalışıyordum.”

“Hayır, başından beri benimle flört ediyordun.”

“Etmiyordum.”

“Ediyordun.”

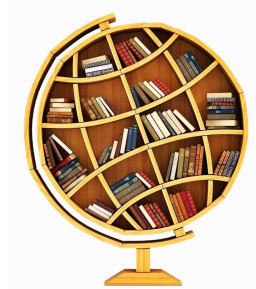
“Todd McLennan, sen kendini beğenmişin birisin. Mavi gözler, çekici bir gülümseme ve büyük Hollywood tipi dişlerinin, bir kadının dizlerine kapanmasına yeteceğini sanıyorsan, bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacın var demektir.”

Todd yüksek sesle güldü. “İşte senden tam da bunun için hoşlanıyorum.”

Sophie, “Bunu hak etmeyen birine âşık olma hatasını yaptım ve aceleyle bunu tekrar yapmayacağım,” dedikten sonra acı konuştuğundan endişelenerek çabucak ekledi: “Evet, güzel bir günde, çok uzak bir mesafeden Rob Lowe’un gençlik dönemine oldukça büyük bir benzerliğin var diye eğer biraz gözlerimi kısarak bakmışsam, bu yüzden azıcık, mini minnacık seni canım çekmiş olabilir ama bu başına vurmasın. Ben daha ziyade Ed Sheeran türü bir kızım.”

“İşte bu bana haddimi bildirdi.”

Sophie, *kendisine haddini daha ne kadar süreyle bildirebileceğini sanıyorsun* diye soran kafasının içindeki alaycı sesi duymazdan gelerek Todd’a göz kırptı.

Bölüm 20

“Günaydın Marty.” Arkalarındaki büfeden biraz yoğurt ve meyve almış olan Sophie, kahvaltı masasına oturdu. Muhteşem bir gündü ve her ne kadar uykuya dalması biraz zaman almış olsa da gece iyi uyumuştı. Todd’un öpücüklerini tekrar tekrar yaşamaktan ve konuştukları her kelimeyi aklından geçirip bir ileri bir geri düşünmekten hemen uyuyamamıştı. Bu sabah sanki midesinde çılgın bir pervane vızıldayarak uçuyormuş gibi çınlayan bir umut ve delice bir sevinçle uyanmıştı.

“Selam,” diye mırıldandı Marty, ağzına doldurmuş olduğu pastırmalarının arasından. Tabağı ağzına kadar pastırma ve akçaağaç şurubu içinde yüzen waffle’larla doluydu.

“Güzel görünüyor,” diye takıldı Sophie.

Marty gizlice etrafına baktı ve omuz silkti.

“Annem görse küplere biner. Her zaman, ne yersen vücudun ona benzer, der. Ama,” iskemlesine yayıldı, “çok uzun bir süre uyanmaz ve babam da zaten golf sahasındadır.”

“Kimseye söylemem,” dedi Sophie. “Ama ben daha sonra meyve arıyor olabilirim.” Marty’ye göz kırptı.

Marty ona bir an düşünceli gözlerle baktı. “Todd’la birlikte bu sabah deniz fenerine gidiyoruz. Hep gideriz oraya.” Sanki karşı çıkacak mı bakalım diye meydan okuyan bir ton vardı sesinde.

“Kulağa eğlenceli geliyor. Eve gittiğim zaman babamla ben de hep ahırlara gideriz. Atımız falan olduğu için değil. Sadece her zaman yaptığımız bir şey. Yani bir tür baba kız gezmesi gibi.”

Marty başını salladı. “Sonra plaja gideceğiz. Belki o zaman sen de gelebilirsin?”

“Bu iyi bir plana benziyor.”

“Hangi planmış bu?” Todd sallanarak odaya girdi ve Sophie’nin nefesi kesildi. Vücudunu bir heyecan dalgası sardı. Bir tufan seli çarpmış gibi oldu. Duştan yeni çıkmış olan Todd, kesinlikle ağız sulandırıcı görünüyordu.

“Siz ikiniz bensiz plan mı yapıyorsunuz? Dostum, arkadaşım la kaçmıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi Marty sırtarak. “Aslında benimle olsa daha iyi eder.”

“Öyleyse bu sabahki deniz fenerine hâlâ varsın?” Todd, birkaç dilim pastırma ve kenarından biraz waffle aldı, erkek kardeşine baktı ve biraz ızgara domatesle iki tane muz ekledi. “Al bakalım, ufaklık.” İkinci muzı Marty’nin tabağına attı. “Gücünü arttır.”

Marty gözlerini devirdi.

“Bizimle gelmek ister misin, Sophie?” diye sordu Todd ve onun yanına oturdu, ayak bileğinin kemiği Sophie’nin ayağına sürtündü.

Genç kadın, şimdi omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmış olan küçük kardeşe baktı.

“Bak ne diyeceğim? Sanırım ben burada kalacağım. Bugün çok muhteşem bir gün ve tamamen bencilce davranıp havuz başında bir kitapla tembellik etmenin çok güzel olacağını düşünüyorum. Biz İngilizler böyle havalara alışık değiliz ve ben kendimi güneş ışınlarına vermek, bundan sonuna kadar yararlanmak istiyorum.”

Marty ona, yarı rahatlama ve yarı suçluluk taşıyan bir bakış attı. Todd bunu fark ederek bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

“İstersen gelebilirsin Sophie,” dedi Marty birden.

Sophie hafif bir gülümsemeyle başını salladı. “Kardeşlerin arasına girmek istemem. Eğer senden daha çok hoşlandığıma karar verirsem Todd beni asla affetmez.”

“Tamam, öğleden sonra plaja gel.”

“Bu iyi bir plana benziyor.”

Şahane bir şımartılma içinde Mahalia'nın ona öğle yemeğini getirdiği, kaçamak bir şekerleme yaptığı havuzun kenarındaki tembel bir sabahın ardından Sophie, yanına aldığı kitabını bitirdiği için kütüphaneye göz atmaya karar verdi. İyi seçilmiş kitaplardan birini alan Sophie odasına gidip balkonda biraz oturmaya karar verdi. Salondan geçerken Todd ile yaptığı turdan hatırladığı ikinci bir salona girdi. Bugün orası dönüşüme uğramıştı ve Sophie ikindi çayı için son derece güzel hazırlanmış masayı doyasıya seyretmek için biraz durdu.

Arasına çiçek desenli peçeteler yerleştirilmiş, küçük tatlı çatal-ları ve ince porselenden tatlı tabaklarıyla birlikte şampanya kadehleri ve porselen fincanlar konulmuş, beyaz bir örtüyle kaplı masanın kenarlarından kırmızı, beyaz ve mavi flamalar sarkıyordu. Camdan pasta standlarındaki pastaları görünce neredeyse gözlerine inanamadı, merakla onların yanına doğru yürüdü.

“Sürpriz!” diye bir ses bağırdı arkasından.

“Bella!” Sophie döndü ve başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Bella ona sıkıca sarıldı. “Burada ne yapıyorsun?”

Bella gözlerinde yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. “Özel teslimat. Celine teyze benim pastalarımı annemin Facebook sayfasında görmüş ve biraz almak istemiş.” Bella abartılı bir hareketle kaşlarını sildi. Sophie ona sırtıttı, burada olması onu çok sevindirmişti.

“Doğrusunu istersen bu lanet şeylerle işimi bitirdim sanıyorum. Ama Celine bir şey isterse, onu alır.” Bella'nın çilli yüzü mutlulukla parladı. “Ross amca beni ve beş pastayı alması için Lear'ı gönderdi. Aman, şikâyet etmiyorum, bu harika bir reklam olacak.”

“Lear kim?”

“O bir jet, hayatım. Hamptons'a hoş geldin.”

Vay canına, burası gerçekten başka bir dünyaydı.

“Şu âna kadar onlarla bayağı iyi zaman geçirdim. Bella, seni görmek çok güzel.”

“Seni de öyle. Her şey nasıl gidiyor?”

“Güzel,” dedi Sophie, ani bir endişeyle. Of, Bella onunla Todd hakkında acaba ne söyleyecekti?

“Umarım sakıncası yoktur ama ev bayağı kalabalık ve bu yüzden onlara seninle birlikte kalabileceğimi önerdim.”

“Sorun değil. Ee, Bella, bir şey var.”

“Ah, işte buradasın Bella. Sormayı tamamen unuttum. Süs kremlerinde herhangi bir katkı olup olmadığını söyleyebilir misin? Renklendirmelerin hepsi doğal, değil mi? Ayrıca glütensiz bir çeşidini de yaptın mı?”

Celine, bronz tenini ve Todd’un, oğlu olduğunu göstermekten çok uzak olan genç görünümlü vücudunu ortaya koyan beyaz, dar keten bir elbise giymiş olarak yanlarında belirivermişti. Sarı saçlarını arkaya atarken, ince bileğine taktığı tek bir mücevher parçası -çepeçevre elmas taşlarla bezenmiş bir tenisçi bileziği- pencereden giren güneş ışığında ışıltılar saçarak parladı.

“Evet,” dedi Bella, aynı sorunun daha önce birkaç kez sorulduğunu belli eden türde bir sabırla. Sophie, ona şüpheli bir bakış attı ve Bella buna kaygısız bir masumiyetle karşılık verdi.

“Mükemmel. Gerçekten harika görünüyorlar. Sonra görüşürüz. Çay dörtte. Aslında çay üçte demeliydim. Kulağa daha hoş geliyor.” Derin bir iç geçirdi, sonra uzaklaşarak şampanya kadehlerini düzeltti ve tabaklarla oynadı.

“Hadi buradan çıkalım,” diye fısıldadı Bella.

Ancak merdivenlerin en altına indikleri zaman Sophie ona doğru döndü. “Mavi renkte doğal yemek boyası mı var?”

Bella huysuz bir peri gibi omuz silkti, sonra başını sallarken kızıl bukleleri sallandı. “Nasıl olsa onun arkadaşları karbonhidrat yüzünden zaten pastaya ellerini bile sürmeyecek. Benden kırmızı, beyaz ve mavi pasta istedi. Kırmızı, beyaz ve mavi pastayı aldı.”

*

Hem Marty hem de Todd kuzenlerini gördükleri için sevinmişlerdi ve üçü sahile doğru yürürken aile havadislerini paylaştılar. Sörf tahtasını ve havlusunu taşıyarak Sophie'nin yanında yürüy-en Todd, kuzenine takılırken kolları sık sık birbirine değiyordu ve Sophie sanki orada olduğunu fark etmesi için onun bunu özellikle yapmış olduğunu düşündü. Ah, onun orada olduğunun o kadar farkındaydı ki. Her dokunuşta onun kolundaki yumuşak kılların temasıyla Sophie'nin vücuduna sersemletici bir sıcaklık yayılıyor ve ayakları yerden kesiliyordu. Her ne kadar olanları Bella'ya söyleme düşüncesi onu biraz endişelendiriyor olsa da Todd'la birlikte olmanın bir şekilde ona kendini mutlu hissettiren bir yanı vardı.

Neyse ki deyim yerindeyse bakla kendiliğinden ağızdan çıkmış, uygun bir noktada durduklarında Todd'un onun dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurarak Marty ile birlikte sörf tahtalarını kapıp denize koşmasıyla birlikte sırları ifşa olmuştu.

Yüzünün pembeleştiğini hissederek onların arkasından bakan Sophie, "Ah, Tanrım, tıpkı *Sahil Güvenlik* dizisine benziyor," diyerek kendini meşgul etmek için havlusunu çıkarıp kumun üstüne serdi ve tişörtünü başından çıkarırken yüzünü gizlemeye çalıştı.

"Sophie!"

Sophie derin bir iç geçirdi ve kıvrılıp şortunu çıkartmaya çalışırken katlanmak zorunda olduğu sonuçla yüzleşmek için Bella'ya döndü.

"Ciddi misin? Todd'la sen? Sana söylediğim o kadar şeyden sonra mı?" Bella elleri belinde ve her iki ayağını kuma sıkıca basmış bir halde dikiliyor ve cevapları almadan hiçbir yere kıpırdamayacakmış gibi görünüyordu.

"Ben büyük bir kızım, Bella." Sophie, havlusunun kenarını düzelterek oturdu ve çantasını karıştırıp kitabını aradı. "Ne yaptığımı biliyorum."

“Sahi mi?” Bella ellerinin ve dizlerinin üstünde havluya çöktü, gözleri aynı hizaya geldi. “Lütfen sen de diğer kızlar gibi olup da onun değişeceğini düşünme. O değişmez. Celine teyze ile Ross amcaya kavga ederlerken görmüş olmalısın.”

“Bella.” Sophie başını kaldırdı ve güneş gözlüklerini yukarı itti. “Ben diğer kızlar gibi değilim. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Hımmmm.” Yüzünü buruşturan Bella, topuklarının üzerinde geriye doğruldu. “Senin diğer kızlar gibi olmadığını biliyorum. Beni asıl endişelendiren de bu ya.” Sophie’yi değerlendirir gibi ona dik dik baktı. “Onlar Todd’u sadece -aman, lanet olsun bunu söylemek zorundayım- güzel görüntüsü için isteyen genellikle zeki, sofistike ve havalı tipler. Kim bu bebek mavisî gözleri ve erkeksi çeneyi sevmez? Sosyal statüsü ve soy ağacından bahsetmeye gerek bile yok. Babasının *Forbes*’da yayınlanan en zenginler listesinde olduğunu biliyor musun? Belli bir sosyal çevre içinde Todd çok büyük bir balıktır.”

“Bella.” Sophie’nin tonu net ve kibardı. Arkadaşının bütün şüphelerini kabartmasını gerçekten istemiyordu. “Todd’un sahip- lenici biri olmadığını biliyorum. Diğer kızlar için büyük bir balık olabilir ama benim için o, denize tekrar geri bırakacağım bir balık.” Sophie, Bella’ya üzgün bir gülümsemeyle baktı. “Son erkek arkadaşımdan sonra ciddi bir ilişki aramak için ortalığa çıkmadım. Biraz eğlenmek istiyorum.” Bella ona kuşkuyla bakarken çenesi gerildi. “Son erkek arkadaşımı gerçekten çok sevdim. Evleneceğimizi falan sanıyordum. Sonra onun beni kandırdığını öğrendim. Bu benim için büyük bir şok oldu, valizimi toplayıp oradan ayrıldım. Onu o zamandan beri görmedim.”

“Vay canına. Bu nasıl bir duygu?”

Sophie omuz silkerek denize doğru baktı, Todd ve Marty’nin köpüklü dalgalar arasında inip çıkan koyu renk kafaları zorlukla görünüyordu.

“Onu hâlâ seviyor musun?” Bella her zamanki açıklığıyla, Sophie’ye gidecek hiçbir yer bırakmayan bir bakış attı.

“Yaptıklarından sonra sevmemem gerekir ama...” Sophie yalvaran bir bakışla Bella’ya döndü. “Benim Todd’a âşık olacağımı düşündüğünü biliyorum ama olmayacağım. James’i tam olarak kafamdan silmem çok uzun zaman alacak. Todd onun tam tersi biri. Normalde hiçbir zaman çıkacağım biri değil.”

“Yani senin yara bandın?”

“Dediğin, iyi bir açıklama olabilir. Biraz eğlenmek istiyorum. Burada olmanın tadını çıkarmak istiyorum.”

“Tamam.” Bella yüzünü buruşturdu ve sıkıntıyla kaşlarını çat-tı. “Şimdi ben tuhaf bir pozisyonda kaldım. Onun bir oyuncu olduğunu bilmeme rağmen sana sakın kuzenimi incitme demek durumundayım çünkü o... benim kardeşim gibi.”

Sophie uzandı ve onun elini okşadı. “Endişelenme, ben ona göz kulak olurum.”

“Bunu kesinlikle yapmalısın,” dedi Bella. Sesinde bir gözdağından daha fazlası vardı ve geri çekilip sırtüstü dirseklerine yaslanarak yüzünü güneşe doğru kaldırırken, “Aman Tanrım, bu süper ötesi bir şey,” diye söylendi.

Bölüm 21

Nordstrom Rack'e şükürler olsun ki Sophie'nin kısacık siyah Calvin Klein elbisesi üzerine tam oturmuştu. Ayrıca, son bir saat boyunca Bella ile birlikte hazırlanırken yanları ağrıyana kadar gülmesine yol açmıştı. Bir odayı paylaşmanın kesinlikle en iyi yanlarından biri de buydu. Şimdi, gösterişli elbiseler ve saray mücevherlerini gölgede bırakacak göz kamaştıran elmas takılar içindeki tavuskuşu gibi süslü hanımlarla dolu olan kalabalık salona girerlerken, kendini son derece rahat hissediyordu. Bu resmi partiler onu ürkütmüyordu. Londra'dayken bu tür partilerin haddinden fazlasına katılmıştı.

Yaşlı bir çiftle konuşmakta olan Todd onu hemen gördü ve gönderdiği sınımsız gülümsemeyle Sophie'nin dizlerinin bağı çözüldü. Taktığı siyah kravat bile tuhaf bir şekilde onun bir film yıldızına daha da çok benzemesine engel olamamıştı.

"Dilini içeri sok," diye mırıldandı Bella, Sophie'nin kulağına. "Ah, lanet olsun. Şimdi aklıma geldi. Siz ikiniz aşna fişne yapıyor musunuz?"

"Bella!" Sophie onun kolunu yumrukladı.

"Ben de sanmıyordum." Bella pişmanlık göstermeden sıırttı. "Seni ben engellemeye çalıştım. Özür dilerim."

"Yani, bu korkunç bir ifade demek istedim. Hem ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum... onun ailesinin evinde. Hele ilk defasında hiç olmaz."

"Ah, Sophie, çok tatlısın. Bu ev partilerinin asıl amacı bu. Yataklar günün her saatinde müsaittir. Kimse kimsenin nerede olduğunu bilmez."

Sophie katılarak güldü. “Tıpkı kraliyetle ilgili romanlardaki ev partileri gibi görünüyor. İşler o kadar değişmiş olamaz.”

“Tanrı’ya şükür, değişti. Eğer soyağaçlarımızı geriye doğru araştırsak, sen ve ben muhtemelen bulaşıkhanede birer hizmetçi olurduk. Büyükbabam servetini teknolojiyi kullanarak yaptı ve büyük bir telekomünikasyon şirketi kurdu. Babam ve Ross amca onu daha da büyüttüler.”

Peki, buna ne cevap vermeliydi? Eğer Sophie ona, kendi babasının soyağacının 1660’a, ilk Hanbury Kontluğu’na kadar uzandığını söylese, Bella’nın tepkisi ne olurdu acaba?

“Bella, hayatım!” Yanında başka bir hanımla gelen Celine araya girdi. “Sandy, bu benim zeki yeğenim.”

“Ah, senin küçük pastalarına bayıldım. Şimdi ben de yakında bir parti vereceğim...”

Sophie, arkadan gelen sohbet ve kahkaha uğultularının keyfini sürerek bahçelere bakan terasa çıktı. Huzur veren akşam havasında çamların hafif temiz kokusu vardı ve salonu kaplayan yoğun parfüm kokularından sonra bu hava ona oldukça iyi gelmişti.

“Keşke New York’a geri dönmüş olsaydım demeye başlıyorum,” diyen Todd, arkasında durup kollarını Sophie’nin beline doladı ve yanağını yanağına yasladı.

“Peki, nedenmiş o?” diye sordu Sophie işveli bir gülümsemeyle. Todd onu arzuyla öptü.

“Çünkü o zaman seni tamamen kendime ayırabilirdim.”

“Peki, bunu neden yapmak istiyorsun?” İstemediği halde sesi biraz nefes nefese ve kısık çıkmıştı, biraz da olsa yanılmış olduğunu umdu.

Todd’un gözleri koyulaştı ve içten içe yanan bir ateşi açıkça yansıtan gülüşü karşısında Sophie zorlukla yutkundu. Ah, Tanrı aşkına, adamın her yerinden seks fişkırıyordu ve Sophie bundan sarhoş olmuştu.

Todd tüy gibi hafif bir dokunuşla bir elini Sophie'nin kolundan aşağıya doğru kaydırırken başparmağı göğsünün dış tarafına sürtündü. Normalde baştan çıkararak seksi kadın oyunlarına hiç girmeyen Sophie, onun sönük ateşi birden alevlendiren gülümsemesine dayanamayıp gözlerinde oynaşan arzu kıvılcımlarıyla gülümseyerek ona karşılık verdi. şehvetten neredeyse gözlerinin şaşılaştığı dikkate alınırsa, bu gülümseme oldukça aldatıcıydı.

“Buna cevap vermeme gerçekten gerek var mı?” diye sordu Todd kendinden tamamen emin bir sesle, yüzü birkaç santim mesafede duran genç kadına bakarak.

Sophie'nin baştan çıkararak hali bir anda kaybolup gitti. Todd bu tür şeylerde ondan çok daha fazla deneyimliydi. Sophie dudaklarını ısırdı ve omuzlarını yarı silkerek bakışlarını  ne eğdi.

“Hey,” dedi Todd, bir eliyle çenesini tutup kaldırdı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Daha çok zamanımız var.”

“ z r dilerim,” diye mırıldandı Sophie. Düşüncesiz bir aptal gibi hissederek aniden ağlayacak gibi oldu.

“Endişelenme,” dedi Todd, onu çabucak alnından öperek. “ z r dilerim, sanırım daha çok erken. Hadi, kalabalığa karışalım.”

Sophie buna can atmıyordu ama Todd onu çoktan terasa açılan çift kanatlı kapıya ve kalabalığa doğru götürmeye başlamıştı bile. Orada neredeyse iki yüz kişi vardı. Elbette herkes Todd'la konuşmak istiyordu. Neden istemesinler? Salondaki tartışmasız en yakışıklı adam oydu.

“Marty'yi herhangi bir yerde görebiliyor musun? Onun bir şeyler çevirdiğinden endişeleniyorum.”

“Ne gibi?”

“Ondan söz ediyorsak bu, herhangi bir şey olabilir, bilmem ama sahilden dönerken kendinden biraz fazla hoşnut gibi görünüyordu. Sonra ben çalışma odasına girdiğim zaman dizüstü bilgisayarının başındaydı ve sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi onu hızla kapattı.”

“İster misin...”

“Sophie! Sophie Bennings-Beauchamp. Bu sensin. Tanrım, senin burada ne işin var?”

“Margery!”

“Sevgili kızım. Ne kadar enfes görünüyorsun ve bu parti ne kadar hoş, değil mi? Sonradan gelen paranın sınırsız basitliğini sen de sevmiyor musun? Yüce Tanrım, altın kadehlerde siyah şampanya. Ne kadar komik! Peki, kim bu yakışıklı genç adam?”

Sophie gülümsemeden edemedi. Margery Forbes-Bryson, ailesinin en eski dostlarından biriydi ve sosyetik çevrede kırıdğı potlarla ünlenmişti. Neyse ki sıcacık ve neşeli tavırları, onun saygısızlıktan değil gevezelik dolu coşkusundan doğan patavatsız konuşmalarını hemen bağışlatıyordu.

“Margery,” dedi Sophie, onu her iki yanağından öptü ve geri çekilip Todd’u takdim etti, “bu, ev sahiplerimizden biri. Todd McLennan. Bu da onun ebeveynlerinin partisi.”

“Eyvah,” dedi kadın, Todd’un koluna hafifçe vurarak. “Seninle tanıştığırna sevindim ve bu arada bana aldırma. Hemen her konuda devirdiğim çamlarla ünlüyüm. Şimdi Sophie, senin burada olduğunu bilmiyordum. Ben sevgili arkadaşım Cissie Newham ile kalıyorum, buraya kırk yıl önce taşındı. Johnny’nin kızı. Önceki adı Cissie Blenkinsop idi, sadece bu isimden kurtulmak için bile evlenmek istemez miydin? Diana ile Charles’ın düğününde büyük bir skandal yarattı. Ah, işte orada.” Margery, odanın diğer tarafındaki bir kadına el sallamaya başladı ve gür sesiyle, “Cissie!” diye bağırdı. “Cissie! Buraya gel. Gel ve Leydi Bennings-Beauchamp ile tanış. Hanbury Kontu Freddie’yi hatırlıyor musun? Bu, onun kızı.”

Sophie, sanki salondaki yüzlerin yarısı dönüp kendisine bakıyormuş gibi yer yarılıp içine girmek istedi. Bella’nın şaşkınlıktan ağzı açık kalırken Celine’in yüzüne keyifli ve onaylayan bir gülümseme yayıldı. Neyse ki yaklaşan Cissie ve onun oldukça heybetli

kütlesi, meraklı bakışlara karşı Sophie'ye kalkan oldu. Todd'un elini kaydırıp onun elini tutarak hafifçe sıktığını hissetmesine rağmen Sophie genç adama bakmaya cesaret edemedi.

"Ah, Tanrım. Freddie. Onu yıllardır görmedim. Hâlâ yaşlı bir günahkâr mı?" Cissie, abartılı bir kahkaha attı. "Ama muhtemelen bunu kızına sormamalı mıyım, değil mi? Ulu Tanrım, Margery. Freddie ve Charlie ile Buck House'daki göle birlikte yüzmeye gittiğinizi hatırlıyor musun?"

Neyse ki ikisi anılarda bir yolculuğa çıktılar ve Sophie'nin tek yapması gereken başını sallayıp gülümsemekti, gözünün ucuyla Bella'nın yanına doğru geldiğini gördü.

"Eh, birisi Celine'in gününü gün etti," diye Sophie'nin kulağına mırıldandı. "Herkesen senin Prens William'ı tanıdığını söylüyor. Tanımıyorsun, öyle değil mi?"

Sophie başını öne eğdi.

"Ah, kahretsin. Tanıyorsun."

Sophie, yanında duran Todd'la birlikte Bella'yla konuşmak için şimdi derin bir konuşmaya dalmış olan iki hanımdan uzaklaştı.

"Bella..."

"Leydi Sophie. Bunu söylemeyi unuttun, öyle mi?" Sözlerinde alaycı bir hava olmasına rağmen sesindeki hafif kırılmadan Sophie onun incindiğini görebiliyordu. Bir şey söylemeden önce kuzeni-ne döndü, "Sen biliyor muydun, Todd?"

"Evet, biliyordum." Sophie birden şaşırdı, ancak dikkatini Bella'nın öfkeyle kırptırdığı ve ona sahtekârmış gibi bakan gözlerinden ayıramadı.

"Bella," Sophie uzandı ve onun koluna dokundu. "Bunu senden saklamıyordum."

"Ben arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm."

"Biz arkadaşız... Bunu kimseye söylemiyorum. Ciddiyim. Arkadaşım Kate'in bunu bilmesinin tek nedeni pasaportumu görmüş olması. Londra'da birlikte çalıştığım insanların bundan hiç

haberi yok. Bu benim için o kadar önemli değil ama diğer insanlar... yani, bu onların benim hakkımdaki algılarını etkiliyor. Celine'in tepkisine baksana."

"Yani, şimdi senin baban bir... bilirsin... yaşayan gerçek bir lord mu?"

Sophie, Bella'nın ani çekingenliği karşısında gülümsedi.

"Evet, on dördüncü Hanbury Kontu. Ve ben de hâlâ tam olarak dün sabah olduğum kişiyim, sen bunu öğrenmeden önceki gibi." Sophie, Todd'un profiline kaçamak bir göz attı. Onun başını çevirip sıcak bir gülümsemeyle göz kırpması içini rahatlattı.

"Vay canına," dedi Bella. "On dördüncü! Oha. Sen gerçek bir aristokratsın. Ayak altındaki bulaşikhane hizmetçisi değilsin. Peki, Downton Abbey gibi bir eviniz var mı?"

Sophie güldü. "Hayır, hiç öyle bir şey değil. O dediğin Highclere Kalesi, çok büyük ve tam anlamıyla muazzam bir malikâne. Felton Hall ise... şey, o kadar büyük değil."

"Bizimkilerin evine bayılmadığına şaşmamak gerek," dedi Todd.

"Dalga mı geçiyorsun? Felton Hall eski ama hiçbir şekilde senin ailenin evi kadar görkemli ve lüks değil. Yüzme havuzları veya plaja inen özel bir yolu yok." Sophie güldü. "Bu konuya açıklık getirebilir miyim? Babam bir kont ve ilk karısı babamla evlenmeden önce leydi bilmem kimdi. Boşandıkları zaman babam, çok sıradan biri olan benim annemle evlendi. Bir araya gelmeden önce annem onun hizmetçisiydi."

"O halde sen yarı aristokratsın," dedi Bella. "Üf!"

Sophie sırtarak sordu, "Öyle olursa, her şey tamam mı?"

"Evet, yarı aristokrat biriyle başa çıkabilirim ama ne yaparsan yap sakın Wes'e söyleme. Seninle bir daha asla konuşmaz."

"Neden, o bir çeşit Troçkist mi?" Sophie kaşlarını çatı. O koca, kibar adam, öyle aşırı siyasi fikirlerle ilgilenmeyecek kadar utangaç ve düşünceli biri gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedi Bella acılı bir sesle, “ama çok farklı geçmişe sahip insanların birbirine uyum sağlayabileceğine inanmıyor. Bu yüzden ona çıkma teklif etmeye çekiniyorum.”

“Bunu hâlâ yapmadın, o halde?”

“Hayır, çünkü ne olacağını biliyorum. Geçen yıl onu buraya davet ettim ve işte o zaman her şey sarpa sardı.”

“Ah, evi görünce biraz rahatsız mı oldu? Eğer kendi rahat yaşam alanının dışına çıkarsan bunun doğal olduğunu düşünüyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun, Hamptons’da bir ev olması fikri onu dehşete düşürdü. Benimle Brooklyn’den dışarı adım atmayı reddetti. Mankafa herif.”

“Bu sert oldu, Bels,” diye araya girdi Todd.

“Hayır, o bir ahmak. Bizim çok farklı olduğumuzu söyledi. Ama yine de benden hâlâ hoşlandığını biliyorum. Aşırı gururlu. Kendi kaybeder.” Bella’nın atıp tutması çok inandırıcı gelmiyordu. Birden konuyu değiştirdi. “Peki Todd bunu nereden biliyor?”

“Evet.” Sophie kaşlarını çatı. “Nereden biliyorsun ve neden bir şey söylemedin?”

“Sen bundan hiç bahsetmedin, ben de bir şey söylemedim.”

Sophie’nin gözleri kısıldı. “Ne zaman? Ve nasıl?”

“İşyerinden. Vize evrakların. Trudy bir toplantıda bahsetmişti. Çok zaman önce.”

Sophie, iki eliyle yüzünü tutarak inledi. “Herkes biliyor mu?”

“Hiç kimsenin bundan bahsettiğini duymadım ve toplantıda sadece dördümüz vardık. Trudy, Paul, ben ve İK’dan bir kadın.”

“Paul biliyordu.” Sophie yüzünü buruşturdu ve büyük bir şaşkınlık geçirdi. Şimdi onun bazı yorumları mantıklı geliyordu. Birdenbire beklenmedik bir ilgi göstermesi boşuna değildi. Paul ve onun yedi yıllık planı. Muhtemelen Sophie’nin isminin ona birkaç kapı açabileceğini düşünmüş olmalıydı.

“Affedersin,” dedi Todd, sessizce ağzını oynatarak. Sophie ke-derli bir yüzle ona gülümsedi. Bağımlı veya uzun vadeli bir iliş-

ki istemeyen Todd, hiç olmazsa bu konuda dürüst davranıyordu. Sophie onunlayken yerinin neresi olduğunu tam olarak biliyordu. Ona güvenmeye ihtiyacı yoktu çünkü duygusal bir yatırım yapmıyordu. Bundan sonra bu işleri hafife alacak ve eğlenmeye bakacaktı.

Bölüm 22

Şükran Günü dergisi yayına hazırlanmıştı ve pazartesi sabahı işe gelen Sophie, dışarıdaki sıcaklık kırk dereceyi geçmiş olsa da Noel işine iyice dalmıştı. İşe gitmek birdenbire zorlu bir mücadeleye dönmüştü. Temmuz ayı en yüksek sıcaklıklara ulaşmıştı. Sokaklarda yürümek sıcak ve yapış yapış bir iş haline gelmişti, buna karşılık metroya girmek, buz gibi bir buzdolabının içine dalmak gibiydi. Bu durum, ofislerde daha dayanılır seviyedeki sıcaklıklarla birlikte, insanın ne giyeceğine karar vermesini zorlaştırıyordu.

Cuma günü, Sophie iyice huysuzlaşmıştı ve bunun sebebini çok iyi biliyordu. Pazardan bu yana Todd'dan hiçbir haber çıkmamıştı. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Ondan tek bir mesaj almamıştı. Bütün hafta masasında yoktu ve bu iki misli rahatsız ediciydi, çünkü Sophie hâlâ Amy, Cherie ve Charlene'den gelen çağrılarını cevaplıyordu.

Trafiğe yakalanmamak için Hamptons'dan pazar sabahı geri dönmüşlerdi. Todd arabayı Bella'nın evinin önüne çekmiş, çantasını da kapı önünde eline vermişti. Sophie ona ters ters bakan Bella'nın haline gülmemek için kendini zor tutmuştu. "Kibarlık sadece bir kat sürüyor, öyle mi?"

"Bu kadar sürdüğüne şükret. Hatırladığım kadarıyla geçen yıl seni dışarıda bırakmıştım ve eve kadar getirdiğim için çok mutlu olmuştun."

Bella çantasını omzuna geçirdi. "Terbiyeli olun çocuklar. Önce kimi uyarmam gerektiğini bilmiyorum." Yüzünü komik bir ifadeyle buruşturarak bir ona, bir öbürüne baktı ve parmağını salladı. "Terbiyeli olamayacaksanız o zaman dikkatli olun."

“Bels, kaybol.”

“Gidiyor, gidiyor, gitti.” Bella ağır yük taşıyan yedi cücelerden biriymiş gibi merdivenlerden yukarı çıkmıştı.

Kendi dairesinin eşliğinden içeri girdiklerinde Sophie garip bir duyguyla sanki havayı ürkütecekmiş gibi nefesini tutmuştu. İçeride zaman durmuş hissi veren durağan bir hava vardı, o yokken sanki tek bir toz zerresi bile yerinden oynamamış gibiydi.

Şimdi burada masasında otururken, Todd’un çantasını pat diye yere bırakmasını hatırlayarak hafifçe gülümsedi.

“Sen, buraya gel.”

Onu kollarının arasına çekmiş ve “Kuzinimin beni kısıtlaması olmaksızın planladığım hoş ve sakın eve dönüş yolculuğu buraya kadarmış. Batı Hempstead’de öğle yemeği yemek ve seni şu harika küçük kafeye götürmek istemiştin.” Başını eğip dudaklarını Sophie’nin dudaklarına sürttü. “Ve içinde çok fazla öpüşme olacaktı.”

“Çok fazla öpüşme mi?”

Todd ciddi bir tavırla başını salladı. “Hem de aşırı fazla öpüşme.”

“Ah, o halde şimdi çok geridesin.” Sophie kollarını onun boynuna doladı.

“Çok gerideyim. Herhangi bir önerin var mı?”

“Fikirlerim taze bitti çünkü,” dedi Sophie, kirpiklerinin arasından haylaz bir ifadeyle ona bakarak, “çünkü, sanırım yeterince öpülmedim.”

Todd durumu telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapmış, Sophie de ona yardım etmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Sandalyesinde sallanarak Todd’un masasının arkasındaki pencereden dışarı bakarak, işlerin nasıl kızışmaya başladığını hatırladı.

“Bu, iki yoldan biriyle olabilir. Seni öpmeye devam edebilirim, evdeki bütün işlerimi ihmal edebilirim, bu da yarın işe donsuz gideceğim anlamına gelir.”

“Ayy, lütfen bunu gerçekten yapmayacağını söyle,” dedi. Sophie, Todd’un düşük belli kot pantolonuna ve yukarı toplanmış tişörtünün arasındaki boşluğa bakarken yüzü kızardı.

“Bunu anlamak ister miydin?” Todd’un edepsiz gülüşü Sophie’yi neredeyse tersyüz etti. “Ama yetiştirmem gereken işler var. Akşam yemeği?” Todd durdu. “Ee... Cumartesi nasıl?”

“Cumartesi mi?” Kahretsin, bu çok can sıkıcıydı. “Evet, evet,” dedi, kendini hızla toparlayarak. “Bu çok... hoş olur.” Cumartesi henüz çok uzaktaydı. Neredeyse bir hafta. Bir kaçamak yaparken, işler belli ki böyle yürüyordu.

Todd bir an kaşlarını çatı. “Yanlış bir şey mi var?”

“Hayır. Hayır. Tamam, benim de işleri toparlamam gerekiyor.”

Kapıyı kapatıp sırtını yaslayarak hafifçe öne doğru eğildi ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Cumartesi iyiydi. Hayal kırıklığı, bu anlaşmanın bir parçası değildi. Ve bundan daha fazlasını beklemekle aptallık etmişti. Sanki Todd parametreleri tamamen açıklamamış mıydı?

Sophie sabahın ilerleyen saatlerinde, Charlene’in o günkü üçüncü arayışından sonra ona öfkeyle, “Sanırım cep telefonunu tuvalete düşürmüş olmalı,” derken, Todd işte o parametrelere uymuş oluyor, diye düşündü.

“Ona aradığımı söyle,” dedi Charlene ısrarla, sanki Sophie, Todd’un özel asistanı falanmış gibi.

“Masasına üç tane post-it notu bıraktım,” dedi Sophie, “ama geçen haftadan beri onu görmedim.”

“İşe gelmiş miydi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Sophie, “ve açıkçası umurumda değil. Üzgünüm, yapacak işlerim var. Ortaya çıktığı zaman seni arayacağından eminim.” Telefonu, zavallı Charlene’in hak ettiğinden biraz daha sertçe vurarak kapattı. Todd hangi cehennemdeydi? Her beş lanet dakikada bir onun telefonuna cevap vermekten başka yapacak bir sürü işi vardı.

Şaşkınlıkla saatin on biri on geçtiğini fark etti, Noel tarifleri sayfalarının planlarını tamamlamak için yapılan bir toplantıya katılması gerekiyordu. Derin bir iç geçirerek not defterini aldı ve Todd'un boş koltuğuna dik dik baktı. Noel konusunda daha şimdiden kelimenin tam anlamıyla gına gelmişti. Noel zamanı Londra'ya dönmüş olacaktı. Bütün bunlar geçmişte kalacaktı. Artık bunu düşünmek istemiyordu.

Pöfleyerek masasını terk etti. Normalde bayramlarla ilgili her şeyi severdi ama şimdi yazı işleri ekibinin aralık sayısı için hazırlanan yazının sonuna eklemek zorunda oldukları tatlı tarifi için Noel pastasına mı yoksa Noel pudingine mi odaklanmaları gerektiği konusunda hâlâ kararsız kalmış olmaları onu çok kızdırıyordu.

Toplantı odasında sandalyesine duyulur bir gürültüyle oturdu ve Paul masanın diğer tarafından ona sıcak bir gülümsemeyle bakarken kendini suçlu hissetti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Trudy.

"İyidir," dedi Sophie, ellerini uyluklarının altında yumruk yaparak. Bunu daha önce bir kez tartışmışlardı ve tekrar gözden geçirmeleri gerektiğini gerçekten düşünmüyordu.

Tartışmanın beşinci dakikasında, aralık dergisinin orta sayfasındaki yazıda klasik bir Noel pastası tarifine fiilen karar verilmişken Madison lafa karıştı.

"Bunların biraz demode olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu, her zamanki küçümseyen, kibirli gülümsemesiyle. "Noel pastalarında modern dönüşler yapmalıyız. İnsanlar o bıktıran kurutulmuş meyveleri istemiyorlar. Çikolatalı pasta istiyorlar. Pandispanyalar falan. Sadece yaşlı insanlar öyle şeyleri ister." Masanın etrafına bakındı ve parlak saçlarını özel tasarım elbisesinin omuzlarına doğru savururken Sophie'ye hafta sonunu ve Celine'in partisindeki diğer konukları hatırlattı.

Sophie'nin aklına hemen Arctic Monkeys grubunun şarkısı ve onun nakarat bölümü geldi: *Eminim sen Hamptons'da güzel*

görünürsün. Onunla birlikte beyinde hemen bir isyan başladı. Söylememesi gerektiğini bildiği halde, kendini tutmasına yeterli olmayacak kadar kısa bir an durup ellerini iyice sıktı, sonra birden kendini, “Aslında yanılıyorsun,” diye ona itiraz ederken buldu. “İnsanlar Noel’de nostalji ister. Geleneksel olmak isterler. Ailelerinin önceden yapmış oldukları şeyi tekrar yapmak isterler. Noel pastasının, yılın geri kalan zamanında her yerden alabilecekleri bir şey olmasını değil, özel bir şey olmasını, ona zaman ayırmak, sıkıntısını çekip uğraşmak, onu sevgiyle yapmak isterler. Bence okuyucular kuru meyveleri konyağa batırıp bekletmek, pastalarını birkaç hafta boyunca hazırlanarak yapmak isterler. Mükemmel bir Noel pastası neredeyse teknolojiye ve içinde yaşadığımız hızlı çağa karşı bir panzehirdir. Onu hazırlamak zaman alır ve özen gerektirir.”

“İyi söyledin, Sophie,” dedi Trudy, kalemini yere koyarak. “Aslında bu, konunun tamamı üzerine odaklanacağımız bir tema olmalı diye düşünüyorum. *Cep telefonlarını terk edin, tekrar ailenize bağlanın.* İnsanların şu anda tam olarak aradığı şey bu.”

Sophie odadan çıktı, koridordan masasına doğru ilerlerken sırtında sahiden bir kaşıntı hissetti. Madison’ın arkasından bir düzine bıçak fırlattığını hayal etmek zor değildi, her ne kadar şimdi kuru meyvelerin günlerce bekletileceği bir yöntemin yer alacağı ve üzeri herkesi hayran bırakacak bir tasarımla süslenecek çok geleneksel bir Noel pastası tarifi hazırlaması gerekiyor olsa da, aklındakileri söylediğine çok memnundu. Neyse ki Bella ve onun süsleme yeteneği imdadına yetişirdi. Sophie bu hafta sonu onun bilgisinden yararlanacaktı.

Ofisin dip tarafında Todd’un, sandalyesinin iki bacağının üzerinde geriye yaslanmış görüntüsüyle birlikte Sophie birden durdu. Genç adam son derece rahat ve kendi evindeymiş gibi görünüyordu. Sophie yutkundu ve sanki ayakkabısında onu durduran bir şey varmış gibi ayağına doğru eğildi. Todd’un onu görünce kalbi-

nin aptalca çarpmadığına bahse girebilirdi. Aslında, muhtemelen o anda Amy ya da Charlene ile telefonda görüşüyor ve haftanın ilerleyen günlerinde onlarla buluşma ayarlıyor olabilirdi. *Normal davran. Onu gördüğüne sevinmiş gibi yap.* Sophie doğrulup yüzüne kocaman ve aslında hissetmediği bir gülümseme yapıştırarak masaların arasından yürümeye devam etti.

Todd onu görünce gülümsedi ve telefonu çenesinin altına sıkışmış halde el salladı. Tıpkı daha önceki haftalarda olduğu gibi arkadaşça bir tavır içindeydi.

Sophie onun karşısına otururken, “Selam,” dedi Todd, sessizce ağzını oynatarak. Sandalyesine yerleşen Sophie kendini her nasılsa parmaklarını oynatarak şu sevimli selamlama hareketini yaparken buldu ve dizüstü bilgisayarının kapağını kaldırdı.

“Tabii... Bu harika olur... Yedi... Evet... Orada görüşürüz.”

Sophie e-postalarını kontrol ederken özellikle başını eğdi. Durumu anlamıştı.

Todd telefonu kapattığında Sophie başını kaldırmadı ve tuşları tıklamaya devam etti.

“Selam İngiliz, nasılsın?”

“İyiyim, sağ ol,” dedi Sophie, ne-kadar-eğlenceli-değil mi der gibi neşe saçan bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başararak. Alınma yok, hayal kırıklığı yok. Vaat yok. Aslında Todd’un farkına varmasını isteyeceği en son şey, pazar gününden beri aramadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış olmasıydı. Ne bir mesaj göndermiş ne de bir telefon etmişti. Bu aslında normaldi. Çünkü sonuçta, bunun sürekli bir ilişki olmayacağı konusunda mutabık kalmışlardı. Böyle hissetmeye hakkı yoktu. Aralarında gayet açık bir şekilde anlaşmışlardı. Bu öyle bir şeydi, kaçamak türünde bir şey. Ne var ki Sophie, Hamptons’da günlük rutin işlerden uzak-tayken, ofiste onun karşısında oturmanın ya da aynı şekilde onun gelip karşısında oturmamasının zorluğunu yeterince idrak edemişti.

Bu, Todd'un suçu değildi. O gayet açık konuşmuştu. Sophie daha önce böyle esnek bir deneyim yaşamamıştı. Ama alışırdı.

Sophie ona bir iş arkadaşı gibi davranarak kısaca başını salladı ve kendisine boş boş bakmakta olan e-posta kutusuna döndü. Burada uğraşılması gereken hiçbir şey yoktu.

"Sen iyi misin, İngiliz?" Sophie onun masasının üstündeki bacaklarından birinin sinirli bir hareketle yukarı aşağı oynadığını görebiliyordu. Ah Tanrım, acaba ondan duyduğu rahatsızlığı sezmiş olabilir miydi?

"Ben mi? Evet, iyiyim. Meşgulüm. Noel." Bundan daha iyisini yapması gerekiyordu. Şu anda sanki ondan bir şey bekliyormuş gibi davranıyordu. *Kuralları unutma Sophie*. "Buna inanabiliyor musun? Muhtemelen dışarıdaki arabaların kaputlarında yumurta pişirebilirsin ama ben burada oturmuş Noel pastalarının yapımı hakkında yazı yazıyorum."

"Yarın gece için hâlâ boş musun?" Todd'un alnı hafifçe kıvrılmıştı.

"Yarın gece mi?"

"Akşam yemeği."

"Ah," Sophie sanki onu tamamen unutmuş gibi şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Todd bir an duraklayarak onun gözlerine baktı. "Evet."

Şimdi o şaşırmış gibi görünüyordu.

Sessizlik içinde çalıştılar, gergin bir sessizlik. Sophie ona bakmaya cesaret edemedi. İş berbat etmişti. Kendini biraz hasta hissederek oturduğu yerde gerildi.

"Aç mısın?" Todd onun cevap vermesine fırsat bırakmadan ayağa fırladı. Yanına gelerek bir eliyle dirseğinden tuttu ve yavaşça ayağa kaldırdı. "Bahse girerim bütün hafta boyunca masanda yemek yedin, değil mi? Bunun senin için kötü olduğunu söylemiştim. Hadi gel, seni köşedeki harika Meksika yemeği satan sokak tezgâhına götüreyim ve yemeği parkta yiyelim."

Sophie aldırmaz bir tavırla omuz silkerek kabul etti. İşte yine o sürtünmeler başlayacaktı. Todd işi biliyordu. İsteksiz adımlar-

la masaların arasından onu asansöre doğru takip etti. Kapıların önünde durdular ve Sophie kazara bir temas olmasın diye baston yutmuş gibi dimdik durdu. Todd bunun farkındaymış gibi görünmese de asansöre girer girmez zemin kat düğmesine basmak için ona doğru eğildi ve kolunu karnının üzerine sürterek elini uzattı.

Sophie gerildi ama sonra kapılar kapanmaya başladığında Todd onu kendine doğru çevirerek, “Uzun zaman oldu, İngiliz,” diye mırıldandı. Başını ona doğru indirirken Sophie’nin kalbinde rahatlamanın verdiği bir dizi küçük infilak başladı. Tam o sırada kapılar sarsılarak tekrar açıldı ve onun omzunun üzerinden Madison’ın tamamen afallamış yüzünü ve şaşkınlık içinde kocaman açılan ağzını gördü. Ama kız hemen toparlanıp tekrar her zamanki süper-havalı Madison tavrıyla yavaşça asansöre girdi.

“Todd. Seni gördüğüme sevindim,” dedi, Sophie’yi tamamen görmezden gelerek. “Hafta sonu Hamptons’da olduğunu duydum. Orada ortak arkadaşlarımız olduğunu keşfettim.”

Todd sırf kibarlık olsun diye “Öyle miymiş?” diye sordu ve Sophie’nin artık bildiği ve tamamen ilgisizliğini gösteren bir tavırla ona doğru döndü.

Asansör aşağıya doğru inerken Sophie gözlerini yere indirdi.

“Evet, arkadaşım Stacy Van der Straten senin partindeydi.”

“Aslında teknik olarak annemle babamın partisiydi.” Sophie, Todd’un yüzüne kaçamak bir bakış attı ve onun Madison’a arkadaş olduklarını açıkça vurgulayan -kızın yüzündeki yapmacık sırıtiştan anlaşıldığı gibi- dostça bir gülümsemeyle baktığını gördü. Fakat Sophie, bu gülümsemenin Todd’un kendisine gülümsemediğinde içinde tuhaf kıpırtılara yol açan her zamanki o binlerce voltluk pırıltıları taşımadığını düşündü.

“Stacy partinin muhteşem olduğunu söyledi. Ne yazık ki ben babamın altmışıncı yaş günü için şehirde kalmak zorundaydım. Metropolitan Club’da bir aile partisi yapıldı. Ama sizin evde olsam daha çok eğlenirdim.”

“Dediğim gibi, orası ailemin evi. Oradaki eğlenceleri onlar düzenliyor.”

Madison kedi gibi mırlayarak ve sanki Sophie’ye *çünkü ben hâlâ burada olacağım ama sen olmayacaksın* der gibi muzaffer bir bakış atarak “Belki gelecek yıl,” dedi.

Asansör zemin kata indiklerini belirten bir sarsıntıyla durdu ve kapılar açılır açılmaz Todd görev başında bir adam gibi hemen kapıdan çıktı.

“Seni gördüğüme sevindim, Madison. Hadi Sophie, geç kalacağız.”

Binadan çıktılar ve siren sesleriyle korna seslerinin birbirine karıştığı, egzoz dumanıyla dolu, sıcak ve nemli havada yürürken Sophie ona ayak uydurmak için adımlarını uzatmak zorunda kaldı. Sıcak çarpınca Todd yavaşladı ve Sophie’nin elini tutarak parmaklarını onun parmaklarının içinden geçirdi.

“O kız aristokrat bir baş belası. Seni son öptüğümünden beri ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun?”

Sophie’nin içine sanki bir güneş ışığı dolmuştu.

Sanki Manhattan’ın merkezindeki ofis çalışanlarının çoğu aynı fikirdeymiş gibi yakın çevredeki gölgelik olan hemen her yer tutulmuş gibi görünüyordu ama Todd şaşmaz bir güvenle onu parıldayan gölün uzantısındaki çimenlik bir alana götürdü.

“Sen, buraya gel,” derken onu kollarına doğru çekerek ikisini de biraz şaşırtacak şekilde kocaman öptü. Sophie’nin at kuyruğundan sarkan başıboş bir tutam saç geriye doğru itti ve kaşlarını hafifçe çatarak gözlerine baktı, sonra çok alçak bir sesle, “Seni özledim,” dedi.

Sophie sanki onu ürkütmekten korkar gibi hiçbir şey söylemek istemedi ve karşılık olarak bir an sıkıca sarılıp bıraktı. Kendisi kadar o da bu itiraftan şaşırmış görünüyordu.

“Bana bir şey yedirecek misin, yedirmeyecek misin?” diye sordu Sophie, Todd’un ağzının köşesine hızlı bir öpücük kondurarak.

Todd hemen gözlerini devirerek elindeki kahverengi kesekâğıdını salladı. “Senin için varsa yoksa hep yemek.”

Çimenlerin üzerine yan yana oturdular ve Todd hızla bir dizi ilginç küçük plastik tabak çıkardı. Yemek tezgâhında meze tarzı yemekler seçmesi için ısrar etmiş, “Böylece öğle yemeği sürpriz olacak,” demişti.

“Al bakalım, İngiliz, şunu dene.” Todd, içine bakla, acı biber, kişniş ve ince yeşil limon dilimleri doldurulmuş küçük bir tortillayı alıp ona uzattı ve Sophie daha onu ağzına götürmeden hızla dudaklarına, içini pırpır ettiren kaçamak bir öpücük kondu.

Güzel kokulu karışımdan bir ısırık alan Sophie, mutluluk içinde gözlerini kapattı. “Mmm, bu çok nefis ve hindiden sonra hoş bir değişiklik. Derginin Noel baskısını toparlamakla uğraşıyorum. Böyle bir havada bu delice görünüyor, değil mi?”

“Öyle.” Todd parmaklarını kışkırtır gibi onun alt dudağında gezdirdi. Sophie bir an kalbi duracak gibi kısa devre yaparken onun çenesine baktı. “Yarın,” dedi Todd ve elini onun çenesinin altına koyup yavaşça yukarı kaldırarak gözlerinin içine bakmaya zorladı, “akşam yemeği için nereye gitmek istersin? Hindi baget olmayacak.” Gözlerindeki sıcak bakış, hemen çapkınca bir şeytanlığa dönmüştü.

“Dalga geçiyorsun. Öyle bir şey var mı? Çok büyük olurlar.”

“Ah, evet, öyle bir şey var. O halde yarın? Harika bir mezeci ya da çok iyi pizza yapan bir İtalyan restoranı var.” Sophie’nin yanındaki çimlere uzanarak dirseklerine yaslandı ve yüzünü güneşe doğru kaldırdı, hafif temkinli bir durgunluğu vardı.

“Ne var, biliyor musun, yıllardır pizza yemedim. Bu çok iyi olur.”

“Öf, bir yemek yazarını akşam yemeğine götürmek ciddi anlamda stresli bir iş. Son iki gündür herkesin önerilerini araştırıyordum.”

“Öyle mi?” Sophie’nin pazartesisden beri hissettiği bütün tereddüt ve belirsizlikler, birden sönmüş bir kibrit gibi çabucak kaybolup gitti.

“Evet, çok zor. Eğer işle ilgili bir tanıtım veya açılış değilse, ileride nereye gideceğimize sen karar vermelisin. Brooklyn’de kaç tane restoran olduğunu biliyor musun?”

“Sen Trip Advisor diye bir şey duymadın mı?” diye sordu Sophie gülerek.

“Evet ama sonra tüm yorumları okumaya dalıyorsun. Tam aradığımı buldum derken, birisi çıkıp hayatında yediğim en kötü yemek diye bir yorum yapıyor. Böylece sen de üzerine bir çarpı koyup o yeri listeden çıkarıyorsun. Hem bu insanların bu işten ne kadar anladığını nereden bilebilirsin?”

“Beni etkilemeye çalışmıyorsun, değil mi?”

“Elbette çalışıyorum,” dedi Todd, gözünde yine aynı pırıltıyla. “Düşünmem gereken bir uluslararası playboy şöhretim var. Seni yarın saat kaçta alayım? Daha sonra seninle görüşemeyeceğim, bu öğleden sonra ofisten ayrılıp bir basın tanıtımı için Queens’e gidiyorum. Erkekler için bazı yeni bakım ürünleri tanıtımı. Courage, All Man veya Noble kokarak geri döneceğim. Basın tanıtımları oldukça eğlenceli geçiyor.”

Sophie yüzünü buruşturdu. “Bakım ürünleri lafı her zaman bana biraz yanlış geliyor. Sanki bir fino köpeği falanmışsın gibi.”

“Islak köpek kokusu? Sen gerçekten benim egoma çok iyi geliyorsun.”

Sophie işe döndüğünde morali o kadar yükselmişti ki asansörün yardımı olmadan bile ofisine uçarak çıkabileceğini düşünüyordu. Todd’un onu ve randevusunu düşündüğü apaçıktı. Masasında otururken, yarım saatini pencereden dışarı bakıp öğle yemeği sohbetini ve Todd’un yukarı toplanan tişörtünün arasından görünen bronzlaşmış çıplak karnının tahrik edici görüntüsünü tekrar tek-

rar yaşayarak geçirdi. Todd'un kendisine bakarken gözlerindeki pırıltının nasıl daha da arttığını düşündü. Şimdiden içinin arzuyla dolduğunu hissediyordu. Yarın geceyi dört gözle beklemek yanlış bir şey miydi? Yatağa yeni çarşaf sermeyi unutmamalıydı. Yok artık! Sophie, bu düşünce nereden aklına geldi? Ama biraz eğlenmeyi hak ediyordu ve gelecek birkaç ay böyle olacaktı.

Çalan telefonun Todd'un değil, kendininki olduğunu fark edene kadar masada çalıp duran telefonu dikkate almadı.

"Sophie, bir sorunumuz var. Sosisli çörekler." Trudy'nin sesi çok öfkeliydi.

"Anlamadım."

"Sosisli çöreğin neye benzediğini söyle bana?"

"Etrafına pastırma sarılı küçük sosisçikler."

"Peki burada onun nasıl olduğunu biliyor musun?"

Sophie durakladı ve Google'da hızlı bir arama yaptı. "Ah, lanet olsun..." Milföye sarılmış sosisler, daha çok sosisli böreğe benziyordu ve kesinlikle çok farklıydı.

"Dün yapılan Noel çekimindeki resimleri görmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Sophie. Tasarımcı için hindiye ve sebzeleri hazırlamış, aksesuarları ve sahneyi onaylamıştı. Fotoğrafçı işi oradan tutup gerisini halledecek kadar deneyimliydi ve Madison, ısrarla orada kalıp onu denetlemekten mutlu olacağını söylemişti.

"Sanırım ofisime kadar gelip bunlara bakmak ve bana başka bir gün yeniden fotoğraf çekmek için fazladan bin doları nereden bulacağımı açıklamak istersin."

Bölüm 23

Sophie ellerini kahve fincanına sararak tanıdık kokuyu içine çekti, “Gerçekten işten atılacağımı düşündüm. Trudy delirmiş gibiydi.” Fırından yayılan nefis kokuyu izleyerek Bella’yı mutfakta arayıp bulmuştu. “Yarım saat önce eve gelinceye kadar endişeden hasta oldum.” Sophie, öfkeden delirmiş bir Trudy ve fotoğrafçıyla birlikte oturup fotoğraflardaki rahatsız edici unsurları ortadan kaldırmak için onları kırparak veya Photoshop’la değiştirerek her türlü muhtemel düzeltmeleri yaparken hayatının en uzun öğleden sonrasını geçirmişti.

“Ancak eve geldiğim zaman Trudy’den özür dileyen bir mesaj aldım. Gıda teknisyenlerinden biri olan Lauren, onu görmeye gelmiş. Ben tarifimi Madison’a verirken o da oradaydı ve bunun Amerikan tipi sosisli çöreklerden ne kadar farklı oldukları konusunda yorum yapmıştı. Tasarımcı onları sorguladığı zaman Madison’ın benim istediğim şeyin böyle olduğu konusunda ısrar ettiğinde de Lauren oradaymış. Bu yüzden ortaya pastırmaya sarılmış ince, güzel sosisler yerine, hamur işine sarılmış, tamamen farklı, tombul bir şeyler çıkmış.”

“Kaltak. Tam bir kaltak.” Bella elinde bir krema torbasını sallayarak mutfağın içinde dolanıyordu. “Pislik karı. Madison’ın seni kasten oyuna getirdiğine inanamıyorum.”

“Ama bu onun pek işine yaramadı çünkü Trudy yüzüne karşı açıkça bunu kasten yaptığını bildiğini söyledi. Madison itiraz etmeye çalıştığında da Trudy ona, “Yazı işleri toplantılarında sen Sophie’nin söylediği her şeye itiraz ediyorsun, şimdi ne değişti?” diye sordu. Görünen o ki bu onu susturdu.”

“Onu kızdıracak ne yaptın?”

“Todd’la birlikte Hamptons’a davet edilmemin oyundaki en iyi hamlem olduğunu sanmıyorum.”

“Bu senin suçun mu?”

“Belki değil ama bugünden sonra kılıçlar çekilecek. Todd’u beni asansörde öperken yakaladı.”

“Pis sürtük. Todd nasıl? Bizi bıraktığından beri onu görmedim.”

“Bugün onu pazardan beri ilk defa gördüm. Yarın akşam dışarı çıkıyoruz. Sevgilerini göndermemi ister misin?”

“Hayır, gerek yok. Pekâlâ, ben dükkânı kapatacağım. Aslında bu gece dışarı çıkıyorum. Şarap ve benim hazırlamadığım yemekler olacak.”

“Wes’le mi?”

“Nerede?” Bella dudağını sarkıttı. “Ona bir şeyler içmek için dışarı çıkmak ister misin diye sordum ama beni yine geri çevirdi.”

Boğazından içeri akan buz gibi beyaz şarabın ilk yudumu o kadar iyi gelmişti ki Sophie’nin içinden tüm kadehi kafasına dikip hemen bir tane daha doldurmak geldi. Sıcak hava sanki daireye dolmuş gibiydi, günün stresi de onu huzursuz ettiğinden hâlâ sakinleşememişti. Terli atkuyruğunun altında ensesinden aşağı ter damlalarının toplanıp akmaya başladığını hissediyordu. Tanrı aşkına, cuma gecesiydi. Onun dışarıda olması gerekirdi. Televizyonda izlemek istediği hiçbir şey yoktu, hafta sonu Celine’in kütüphanesinden yürüttüğü kitap ilgisini çekmiyordu ve komşu bahçelerde akşamın erken saatlerinde eğlenen aileler, tek başına oturduğu balkonunda onun canını sıkıyordu.

Atletinin kenarını kaldırarak yelpaze gibi kendini serinletmeye çalıştı, hatta soğuk kadehi karnına koydu. O sırada kapı çalınınca şaşırdı. Kolunun ani bir hareketiyle kadeh çalkalandı ve üstüne dökülen bir miktar soğuk şarap sanki altını ıslatmış gibi pamuklu şortuna doğru aktı. “Kahretsin.” Gelen muhtemelen Bella olma-

lıydı ve dışarı çıkarken onu kontrol etmek istemişti.

Kapıyı açınca lacivert keten bir gömlekle yüz yüze geldi ve gözlerini yukarı doğru kaydırды. “Todd!”

“Selam.”

Sophie’nin içindeki her şey sanki birden eridi. Todd’un saçlarının ucu nemliydi, üzerinde duştan yeni çıkmış o enfes erkek kokusuyla birlikte sedir, sandal ağacı ve ne olduğunu bilemediği bir koku karışımı vardı.

“Sen burada ne?..” Sesi birden tılandı.

Todd sanki birden utanmış gibi başını öne eğdi. “Ben... ee, geçiyordum. Ve acaba sen... ee... bir şeyler içmek falan ister misin diye merak ettim.” Sesi biraz daha yükseldi. “Çok güzel bir akşam.”

“Ah.” Sophie kendine bir baktı. “Giyinik değilim. Ve daha şimdi üzerime şarap döktüm. Henüz ben...”

“Bunu görebiliyorum,” dedi Todd, ciddi bir sesle ama dudaklarındaki yapmacık bükülme onun asıl niyetini ele veriyordu. “Senin giyinmeni istediğime emin değilim. Böylesi çok çekici...” Başıyla onun kısa atletini işaret etti. Her iki meme ucunun da sertleşerek görünür hale geldiklerini anlaması için Sophie’nin aşağıya bakmasına gerek yoktu. Bunu kapatmaya çalışmak aptalca bir utangaçlık olurdu.

Ona sırtını dönerek omzunun üzerinden “İçeri girmek ister misin?” diye sordu. “Daha yeni bir şişe şarap açtım ve buzdolabında birkaç bira var.”

“Bira harika olur...” dedi ve durdu, “dışarısı çok sıcak.”

Sophie ona bakmadan hızlıca mutfığa geçti ve buzdolabını açınca yüzüne vuran serin hava akımına minnet duydu. Dairedeki sıcaklık bin dereceye kadar mı çıkmıştı yoksa sadece kendisi mi öyle hissediyordu? Her an kendiliğinden tutuşabilirdi ve görünüşe bakılırsa böyle hisseden tek kişi o değildi. Kapağını açtığı bira şişesini yüzüne dayadı ve dönünce Todd’un onun arkasından gelmiş olduğunu fark etti.

“İşte,” dedi Sophie şişeyi ona doğru uzatarak. Todd sakın bir şekilde şişeyi aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı, ellerini onun atletinin altından beline dolayarak yavaşça kendine doğru çekti.

“Affedersin, önceden aramalıydım ama bütün gün seni düşündüm,” dedi Todd, başparmaklarıyla onun cildinde küçük daireler çizerek, “ve yarın geceye daha çok...”

Daha çok ne varsa vardı, Sophie bunu hiç duymayacaktı çünkü sözünü bitirmeden genç adamın dudakları manyetik bir çekimle onun dudaklarına yöneldi. Sophie tıpkı bir ayçiçeği gibi mutlu bir beklentiyle kafasını kaldırdı ve dudakları birbirine dokunduğu anda karnında boşluğa düşer gibi bir his duydu, kalbi fırtınadaki bir sokak feneri gibi titremeye başladı.

Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu, Todd McLennan’ı öpmenin nefes kesen heyecanı düpedüz bağımlılık yapıyordu. Bu, onun playboy tekniği miydi, yoksa aralarındaki uyum muydu, bunu bilemiyordu ama her seferinde havai fişekler patlıyor ve güneş ışınları parlıyordu. Küçük infilaklar ve muhteşem bir sıcaklık.

Sanki kol ve bacaklarındaki bütün eklemler erimişçesine Todd’un bedenine karışacakmış gibi bir tehlike içinde tezgâha doğru gerilerken bir şıngırtı ve takırtıyla birden durdular. Todd becerikli bir kurtarıyla uzandı ve ağzından köpükler çıkan bira şişesini yere düşmeden önce boynundan yakalamayı başardı. Bir an bileğine akan bira köpüğüyle öylece durdu.

“İkimiz de çok kısa sürede fazla alkol israf ediyor gibi görünüyoruz,” dedi Todd ve köpüğü durdurmak için şişeden bir yudum aldı.

Sophie bir an onun bileğinden akan bira damlalarını yalamayı düşündü ve kendisine yönelmiş bakışını yakaladı. Todd’un bir kaşını, *ne-düşündüğünü-kesinlikle-biliyorum* der gibi kaldırarak baktığını görünce yüzü kızardı.

“Balkona çıkalım mı?” diye sordu aceleyle ve onun cevap vermesini beklemeden şarap kadehini alıp kapıdan çıktı.

Elbette ki Todd onu takip ederken eğleniyor gibi görünüyordu. Bunların hiçbiri onun için yeni değildi, oysa Sophie bu işlerin biraz kendi boyunu aştığını düşünüyordu. James kesinlikle ışıklar sönük olarak yatakta sevişen ve sonra karanlıkta yatmayı tercih eden bir adamdı, oysa Todd'un daha ziyade her yerde ve her ortamda bir Martini adamı olduğu hissine kapılmıştı.

“Bugün ofisteki felaket hakkında bir şeyler duymuş olabilirsiniz diye düşündüm.”

“Hayır? Ne oldu?”

Sophie dudağını kemirdi, ona bakarken karnına anlamsız bir ağrı girdi. Evet, bu adam kesinlikle çok muhteşemdi, özellikle de o anki darmadağınık haliyle. Sophie, belinin çevresinde buruşup toplanmış olan keten gömleğini yukarı iterek onun tenine dokundu, ellerini sıkı kalçalarının üzerinde dolaştırdı. Ağzı kurudu, onu tekrar ele geçirmek istiyordu. Parmaklarını onun karın kaslarının alt tarafına ve göğsünün üzerine doğru kaydırarak okşama düşüncesiyle yüzünün kızardığını hissetti. Plajda geçen günler Todd'un ona neler sunabileceğini tam olarak ortaya çıkarmıştı.

“Biliyor musun, şimdi o konuda konuşmak istemiyorum. Başka bir şey yapmayı tercih ederim.” Sophie ayağa kalktı ve bira şişesini onun elinden alarak masaya koydu. Todd ona bakarken gözlerinde bir şey parıldadı. Oturmaya devam ederek gözlerine baktı. Genç kadının göğsü sıkıştı. Bir sonraki hareket onundu. Kontrolü kendisine bıraktığı için ona minnet duydu ve elini uzattı. “Geliyor musun?”

Onun yutkunarak ve gözlerini açarak neredeyse dili tutulmuş gibi başını sallaması, Sophie'nin kadınca bir gurur duyarak gülümsemesine neden oldu.

Elini Sophie'nin eline uzattı ve onun kendisini yavaşça ayağa kaldırmasına izin verdi.

*

Doğru şeyi yaptığına dair duyduğu ani güvenle birlikte her geçen saniye Sophie'nin heyecanını daha da yükseltiyordu. Belki uzunca bir süre ortalarda yoktu ama şimdi ondan alabileceği her şeyi sonuna kadar alacaktı. Her şey bir an içinde değişebiliyordu ve Sophie yaşamın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Ne yazık ki kendine güveni yatak odasının ortasına gelince birden kayboldu ve dönüp Todd'un yüzüne baktı ama endişelenmesine gerek yoktu. Todd onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyormuş gibi yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını yavaşça öptü.

"Sanırım bu konuda beyefendi olmalı ve sana emin olup olmadığını sor..." derin bir nefes aldı, "ama bu beni öldürebilir..."

Sophie parmağını onun sözlerinin sıcaklığıyla yanan dudaklarına bastırarak "Şşş," diye fısıldadı.

Bir an karşılıklı beklenti sarhoşluğu içinde resmen vaatte bulunur gibi birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sophie'nin kalbi o kadar sert atıyordu ki neredeyse vücudunun titrediğini hissediyordu.

Sonra Todd'un parmak uçları onun atletinin altından yavaş yavaş, ince kumaşı da toplayarak yukarıya doğru kayd. Pamuklu kumaş parçasını yavaşça başından aşırıp çıkardı ve Sophie'nin ortaya çıkan göğüslerine bakarken genç kadın hafif bir iç geçirdi. Todd sınırsız bir yavaşlıkla elinin arkasını onun boğazına götürerek, oradan aşağı göğüs çatalına kadar indi ve parmaklarını açarak her iki göğsünü de okşadıktan sonra aşağı doğru kayd. Todd onun külotunu çıkarırken Sophie soluğu kesilerek öylece durdu. Henüz bir durum değerlendirmesi yapmasına fırsat vermeden Todd onu kaldırıp yatağa yatırdı ve bir mahcubiyet hissi duymadan önce gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Elbette bu bir playboy mükemmelliği idi ve yılan gibi kıvrılarak aklına gelen bu düşünce, onun düğmelerle uğraşırken hafifçe titreyen parmaklarını görünce kayboldu.

“Aman, boş ver,” dedi Todd ve gömleğini başının üzerinden çıkarıp attı, ceplerinden birini karıştırarak şortunu çıkarmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. “Hiç şu andaki kadar çıplak olmak istememiştim.”

İşte o an Sophie’nin keyfi yerine geldi, bunun hiç de o kadar korkutucu ya da önemli olmadığını anladığından keyiflenmekte haklıydı. Kıkırdayarak güldü.

“Bana mı gülüyorsun?” diye homurdandı Todd ve komodinin üstüne birkaç prezervatif fırlatarak bir hamlede yatağa atlayıp onu kollarına aldı.

“Hayır.” Sophie, yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalışsa da Todd’un yapmacık bir öfkeyle onu gıdıklamaya başlamasıyla kendini tutamayıp yine kıkırdadı. Bir noktada bu aptalca didişme ayartıcı hafif okşamalara ve ardından tam anlamıyla şehvetli bir sevişmeye evrildi.

Todd’la sevişmek tam bir aydınlanmaydı. Sophie’yi yavaşça sırtüstü yatıran Todd, ilk başta cömert, dikkatli ve özenli bir şekilde ellerini onun teninde dolaştırarak sinir uçlarını uyandırdı. Sonra oyunbaz hareketlerle konuşarak, takılarak ve genç kadının vücudundaki bildik erojen bölgelerle birlikte daha önce Sophie’nin farkında bile olmadığı daha başka birkaç erojen bölgeye kayarak sinir bozucu bir şekilde ona nazikçe işkence etti. Sophie’nin ateşi iyice yükselirken, şehvetli ve yakıcı bir arzuyla ellerini genç adamın vücudunda gezdirerek, göğsünün kıvrımlarının üzerinde dolaştırıp beline doğru indirerek ve oradan aşağıya kaydırarak karşılık verirken, Todd ona bakıp güldü. Akşamın sıcaklığında hafif terlemiş bedenleriyle kıvrılarak ve dönerek çarşaflara dolandılar. Bir noktada, sanki bir düşmeye basılmış gibi tavırları cinsel birleşme moduna döndü. Birden hızla pompalanan kalp atışlarına yetişmek ister gibi nefes nefese kaldılar, öpüşmelerin ve okşamaların temposu şehvet dolu bir şahlanmaya dönüştü.

Todd’un bir eli onun göğsünde meme başıyla oynarken Sophie

kesik kesik inliyor ve bir eliyle Todd'un testislerini avuçlarken o da kalçalarını enerjik bir tempoyla hareket ettiriyordu ve birden durdular.

Todd prezervatifin ambalajını yırtmaya çalışırken Sophie onun beceriksizliğine gülmeden edemedi.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye takıldı, onun aletini okşarken.

"Seninleyken, mmm, bunu yapmak... kendi adımın ne olduğunu bile bildiğimden emin değilim."

"Neyi yapmak?" diye mırıldandı Sophie, başparmağıyla penisinin ucunda daireler çizerek.

Todd kıvrılarak onun elinden sıyrılmaya çalışırken Sophie elini kaydırıp onun uyluğunun içini okşadı.

"Tanrım, Sophie."

Todd paketi dişleriyle parçalayarak açtı. "Bunu senin yapmanı teklif ederdim ama o âna kadar hayatta kalacağımı garanti edemem."

Hızlı bir beceriyle prezervatifi aletine geçirdi ve elini Sophie'nin bacaklarının arasına kaydırды.

Todd, parmağını genç kadının klitorisine doğru daldırarak, "Birisi hazır galiba," dedi ve Sophie'nin şehvetten neredeyse gözleri şaşılabilir gibi oldu.

Sophie sadece kesik kesik nefes alabiliyordu, Todd'un bu dokunuşu gözünü döndürmüştü.

Vücudunun ihtiyaçları kontrolü ele geçirmişti ve neredeyse elinde olmadan kalçalarını yukarı kaldırdı. "Bu hoşuna gitti, değil mi?" dedi Todd ve elini oradan çekti.

"Lütfen," dedi Sophie ve boğulur gibi umutsuzca yalvarmasına kendisi de şaşırdı ama doğru dürüst düşünemiyordu.

"Lütfen ne, Sophie?" Genç kadın gözlerini kapattı ve inledi.

Todd parmaklarını Sophie'nin içine daldırarak kalçalarını yukarı kaldırmasına ve onun vücuduna yapıştırmasına yol açan hızlı

ve çabuk dokunuşlarla yine onun klitorisiyle oynadı ve geri çekildi, onun kalçasını her yukarı kaldırmasıyla birlikte Todd geri çekildi.

“Bence çok hareketsiz durmalısın, Sophie.”

Bu neredeyse imkânsızdı. Todd ona işkence ediyor ve iki santim bile hareket etse tekrar geri çekiliyordu. Sophie çok geçmeden nefessiz kaldı ve cildi terden ince, parlak bir tabakayla kaplandı.

“Lütfen,” dedi tekrar nefesi kesilerek.

Gülümsemesi daha da artan Todd başını eğerek Sophie’nin memelerinden birinin ucunu ağzına alıp sertçe emdi.

Sophie anlaşılmaz bir iniltiyle bağırdı.

Todd emmeye devam ederken aynı anda iki parmağı ritmik bir şekilde hiç durmadan içeri girip çıkıyordu.

Nefes alışları iyice düzensizleşen Sophie, Todd’un ısrarla sürdürdüğü dokunuş ve dürtmelerinden kaçmaya çalıştı. Todd sürekli onu izliyor ama o nefes almakta zorlanıyordu.

“Todd, hadi, lütfenlütfenlütfenlütfen.”

Todd seri bir hareketle onun üstüne çıkıp aletinin başını içine kaydırıldı. Esneterek ve sürterek Sophie’nin zaten hassaslaşmış olan sinir uçlarını iyice alevlendirdi. Sonra geri çekildi ve yavaş yavaş içine... Sophie artık dayanamaz olmuştu. Gözü dönmüş bir halde Todd’un kalçalarını tuttu.

“Daha mı?” diye sordu Todd, gergin bir sesle.

“Eveet, lütfen.” Sophie kalçalarını kaldırdı ve Todd hızlanmadan önce onları sıkıca kavradı. İçine her girişinde Sophie onu karşılamak için kalçalarını kaldırmasına rağmen yine de asla yetmeyecekmiş gibi hissediyordu. Ve sonra birden, birlikte bulutları yarararak tepedeki güneşe erişir gibi mükemmel tempolu bir devrim içinde birbirlerine kenetlendiler. Sophie, boşluğa düşer gibi doruğa ulaşırken her yanını zevk dalgalarının sardığını hissetti ve aciz bir ıglık atarak çözüldü. Todd ise kasılarak derinden gelen uzun bir inlemeyle onun adını haykırdı.

Bir süre, nemli havayla kayganlaşan tenleri birbirine yapışmış halde birlikte yattılar ve cuma gecesinin açık pencereden içeri dolan seslerini dinlediler. Sophie bir daha yerinden kalkabilecek mi diye merak etti ve sonra muhtemelen bunu hiç istemediğine karar verdi. Bu, onun hayalinde canlandırabileceği cennete en yakın olabilecek andı ve daha önce yaşadığı her türlü cinsel deneyimi saf dışı bırakmıştı.

Bir süre birlikte uyuyakalmış olmalıydılar çünkü Sophie gözlerini açtığı anda saat yedi buçuk olmuştu.

“Vay be,” dedi Todd ve kıpırdayarak ağırlığını Sophie’nin üzerinden çekti ama bacağının birini onun bacağının üzerinde bırakıp bir eliyle de belini tuttu. “Sen galiba beni öldürdün, kadın. Bu da neydi böyle?”

Onun bu içten gelen sözleriyle Sophie’nin içinde rengârenk kelebekler uçuştı. “Seni öldürdüm mü? Bence tam tersi. Sen ve senin uluslararası playboy becerilerin bir araya gelince...”

Todd başını eline yasladı ve diğer eliyle onun göğüs kafesini okşadıktan sonra parmaklarını kalçasına doğru kaydırды.

“Sana yemin ederim, daha önce böyle bir seks yapmadım. Bu, galaksiler arası playgirl standardı olmalı. Sanki tüm vücudumun altı üstüne gelmiş gibi hissediyorum.”

Sophie başını eğdi ve dudaklarında çok hafif ama kendini beğenmiş, küçük bir gülümseme belirdi.

“Halinden memnun musun?” diye sordu Todd. Elini onun yan tarafından yukarı doğru götürerek çenesini kaldırıp yüzüne baktı. “Bir adamın aklını aciz bıraktın.” Her sözcükle birlikte Sophie’yi dudaklarından hızlı hızlı öpüyordu.

“Sanırım memnunum,” dedi Sophie, tembel bir gülümsemeyle ve bakışları Todd’un vücudundan aşağı doğru kaydı.

“İzlemek mi istiyorsun?” dedi Todd sesini alçaltarak. “Bir erkeğin aklına başka fikirler gelebilir.”

“Ne tür fikirler?” diye sordu Sophie, ona uygun kısık bir sesle.

“Birkaç tane düşünebileceğime eminim.” Kolunu Sophie’nin belinin altına kaydırды ve vücudunu kendine doğru çekerek burnunu boynuna sürttü.

Sophie kollarını onun boynuna doladı ve memelerini onun göğsüne bastırdı. Todd bir iniltiyle onu tekrar öptü. “Şimdi ikinci raundu ister misin?”

“Neden olmasın?” diyerek ona gülümsedi Sophie.

“Buna hazır olduğuna emin misin?”

“Hodri meydan.”

Nihayet kendilerini çarşaflardan kurtarabildiler. Todd ona duşta kendisine eşlik etmesi için ısrar etti ve orada, sabun köpükleri, şakalaşmalar ve gülüşmeler arasında bunu üçüncü raunt takip etti. Gecenin hâlâ erken saatleriydi ve hava epeyce serinlemişti, bu yüzden bir şeyler yemek için dışarı çıkmaya karar verdiler.

Bölüm 24

“Üstüne çikolata veya tarçın serpmek ister misiniz?” Sophie kavanozlardan birine uzanmadan önce bir an durup ağrıyan omuzlarını ileri geri oynattı. Bu sabah vücudunu aşırı yıpranmış ve bitkin hissediyordu.

“İkisinden de istiyorum, hayatım.” Kadın kıkırdarak güldü, abanoz rengi cildine ve dostça gülümsemesine uyan derin ve boğuk, gürül gürül akan bir sesi vardı. Uzun boyluydu ve Sophie’nin annesinin kullandığı tanımlama gibi, iri kemikliydi. “Ne kadar hoş bir aksanın var. Nerelisin?”

Kadın o kadar güler yüzlü ve neşeliydi ki, Sophie biraz yorulmaya başlamış olsa da bu sabah kendisine en az on beş kere sorulmuş olmasına rağmen bu soruya neşeyle cevap verdi. Saat sekizden beri kafedeydi ve önce mutfakta Bella’ya bir saat kadar birkaç parti kurabiye ve pasta pişirmek için yardım etmişti. Uyku aslında büyütilen bir şeydi. İkisinin de haz duyduğu böylesine muhteşem bir heyecan ve mutluluk varken uykuya kimin ihtiyacı vardı? Başında hâlâ bir uğultuyla dün gece yaşadıklarını hatırlayarak kızardığını hissetti. Uyku, gündeminin ilk sıralarında yer almıyordu.

Akşam yemeğinden sonra Todd, Sophie’yi evine kadar getirmişti. Yemekten önce ikisi de, sabah Sophie fırında çalıştığı için bir sonraki akşam yemeğinde buluşma konusunda anlaşmışlardı. Ama Todd onu ön kapının dışında öptüğü dakika, tüm iyi niyetleri bir anda uçup gitmişti. Yumuşak öpüşmeler altmış saniyeden daha kısa bir sürede ateşli bir hale gelmiş ve nefes almak için ara verdiklerinde kendilerini tekrar yatakta bulmuşlardı.

“Sen Bella değilsin, o halde?” Kadının gözlerinde sanki

Sophie'nin düşüncelerini okuyormuş gibi edepsizce bir parıltı belirdi. Ondan, hiç iyi niyetli olmadığı açıkça belli olan birinin kokusu geliyordu.

“Ben Dessie,” dedi kadın, kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak istercesine acemi bir casus gibi omzunun üzerinden geriye bakarak. Kafe oldukça kalabalık olmasına rağmen saat on eşiğini geçmişler ve işe gidenlerin sabah telaşı yavaşlamıştı. Şimdi on bir öncesi kahve zamanıydı, müşteriler çoğunlukla yalnız başına gazete okuyanlar, dizüstü bilgisayar kullananlar, oturup hayal kuranlar ve spor sonrası buluşan arkadaş gruplarından oluşuyordu. Hepsi kendi dünyasına dalmıştı.

“Sanırım güvendesiniz.”

Dessie tezgâhın üzerine doğru eğildi. “Ben Wes’in annesiyim,” dedi, aramızda kalsın der gibi başını sallayarak.

“Ah, sizinle tanışmak ne hoş. Wes bu sabah buradaydı.” Sophie durakladı. Wes her sabah hiç aksatmadan geliyor ve genellikle günün ilk müşterisi olarak sadık bir taziye gibi kapının dışında sabırla bekliyordu. Her sabah Bella içerideki bütün ışıkları yakıp her masanın üzerine şeker ve vazoyu koyana kadar ve espresso makinesini çalışmaya hazır edene kadar onu dışarıda bekletiyordu. Bu, Bella’nın onu cezalandırmasının kurnazca bir yoluydu. Zavallı adam. Uzak duramıyordu ama bir ilerleme gösteriyor gibi de değildi.

Sophie’nin kendisini bu sabah durdurup elinde limon otu, kırmızı acı biber, Tayland fesleğeni, taze zencefil veya kişniş yaprağı -burada söylendiği gibi ona Çin maydanozu demeyi hep unutuyordu- olup olmadığını sorduğu için Wes minnettardı. Sophie otantik bir Tayland usulü yeşil köri yapmak istediğini söyleyince çok etkilenmiş ve tüm bu istediklerinin kendisinde bulunduğunu doğrulayarak, ayrıca bir arkadaşını arayıp ondan öğleden sonra minik bezelye patlıcanları göndermesini isteyebileceğini söylemişti.

“Benim oğlumu bu kadar mutsuz eden şeyin ne olduğunu anlamaya geldim,” dedi Dessie, kafenin içinde yankılanan son derece

yüksek bir fısıltıyla ve bir düzine kafa o tarafa doğru döndü. Eğer masaları temizleyen Bella yüzünde sert bir ifadeyle gelip yaşlı kadının hemen arkasında durmasa, Sophie kadına kıkırdayarak gülebilirdi. “Ve biliyorum, biliyorum. Ben müdahale etmiş oluyorum ama ortada doğru olmayan bir şey var ve o çocuk acayip inatçı.”

“O konuda haksız değilsiniz,” diye araya girdi Bella ve tepsiyi masaya bırakarak ellerini kalçalarına koydu. “Ben Bella’yım.”

Sophie, onların birbirini tartmalarını izledi. Neredeyse iki zıt kutup gibiydiler. Kızıl sarı saçlı ve açık tenli Bella ile Amazon gibi iri endamı ve koyu teniyle Dessie.

“Ah, sen de pek ufak tefek bir şeymişsin.” Dessie’nin yüzüne yayılan geniş gülümseme, Bella’nın herhangi bir gücenme lafı etmesine meydan vermedi.

“Evet,” dedi Bella, ağzını kederli bir şekilde bükerek. “Bu da bizim son derece tuhaf bir çift gibi görünmemiz anlamına geliyor.”

“O buna kesinlikle aldırış etmez.”

“Ama önemli bir etken.”

Dessie kaşlarını çattı. “Ben oğlumu bunlara aldırmayacak kadar iyi yetiştirdim.”

“Belki de sorunun ne olduğunu ona sormalısınız.”

“Ee, bu kadar basit olsaydı hayatım, sokak kedileri derneği için kek satışı yapmam gerekirken kuyruğumu gezdirerek ta buralara kadar gelmezdim. Dürüst olmak gerekirse, bu kedi yavruları mahalledeki çocukların yarısından daha iyi besleniyor ama lanet okul bunu yılın hayır işi olarak yapmaya devam ediyor.”

“Her zaman bir miktar kek satın alabilirsiniz. Bana yarım saat verin, size üzerinde kedi kulağı ve bıyıklarıyla süslenmiş kekler hazırlayayım. Üzerlerinin süslenmesi için bekleyen iki düzine kapkekim var.”

Dessie başını yana eğdi. “Anlaştık. Sen bunu yaparken neden ben de gelip seninle sohbet etmeyeyim?”

Bella bir kaşını kaldırdı. “Kaç tane satın alacaksınız?”

“Senden hoşlandım kızım. Bir düzine ile başlayalım. Bak,” kolunu teklifsizce Bella’nın koluna doladı, “biz seninle bu meseleyi çabucak hallederiz diye düşünüyorum.” Yaşlı kadın onunla birlikte fırının arkasına doğru yürürken, Bella kaşlarını kaldırarak omuzunun üstünden Sophie’ye baktı.

Sophie arkalarından onları izledi. Zavallı Wes, Sophie onun bu meselede bu ikisiyle baş edecek bir şansı olacağından emin değildi.

On dakika sonra, elinde bir sepet dolusu bitkiyle Sophie’nin karşısına geçen Wes, ona bakmak yerine etrafına bakındı.

“Nerede o?”

“Bella mı?” diye sordu Sophie, masum rolü oynamaya çalışarak. “Onlar benim için mi?”

“Annem.”

“Annen mi?”

“Evet, parlak kırmızı elbisesi ve her yere soktuğu büyük bir burnu olan hanım.”

“Aa, o hanım.” Sophie yüzünü kokulu bitkilerin içine gömdü. “Tayland fesleğenin kokusunu kim sevmez, değil mi?”

Wes, kollarını kavuşturdu, boyu bir doksana yakın ve omuzları bir gemi kadar geniş bile olsa, hiç korkutucu biri gibi görünmüyordu. Sophie, ilk gece birden karanlıktan ortaya çıktığında ondan o kadar korkmuş olduğuna şimdi inanamıyordu. Otlarına bu kadar sevgi ve şefkatle bakan bir adam nasıl bir tehdit olabilirdi?

“Hey Wes, Sophie.” Genç kadının kalbi, Todd’u görmenin sevinciyle, neşeyle sağa sola sıçrayan bir antilop gibi harekete geçerek küt küt atmaya başladı.

“Selam,” diye ciyakladı Sophie, birden çatlayan ses tonuyla.

“Gün geçmek bilmedi.” Todd elini saçlarının arasından geçirdi, kaçamak davranıyor gibiydi. “Güzel otlar, Wes.”

“Onlar Sophie için, bu gece yemek pişireceği adamı etkilemek istiyor.” Wes, Todd’u dürttü. “Tüm şartları zorluyor. Otantik mal-

zemeler. İşte bak, minik bezelye patlıcanları.” Todd’a göz kırptı. “Çok özel bir malzeme.”

Sophie, Wes’in kasıtsızca yaptığı bu muziplik yüzünden yerin dibine girmek istedi.

“Öyle mi yapıyor?” dedi Todd sırtarak. “Bezelye patlıcanları. Bunlar bir çeşit afrodisyak mı, Sophie? Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Tayland usulü yeşil köri yapacağım ve hayır onlar afrodisyak değil,” dedi Sophie sert bir sesle. “Ve eğer sen terbiyeni takınmazsan ondan hiç yiyemeyeceksin.”

Bir Todd’a, bir Sophie’ye ve sonra tekrar bir ona bir öbürüne bakan Wes’in ağzı açık kaldı. “Pekâlâ. Artık ben gidiyorum. Al şunları bakalım.” Sırıtmamaya çalışarak tekrar Todd’a bir bakış attı. “Körünün tadını çıkar. Ve Bella’ya da buraya geldiğimi söyle. Onunla daha sonra ilgileneceğim.” Son söylediğinde uğursuz bir tehdidin izi var gibiydi.

“Kaçırdığım bir şey mi var?” diye sordu Todd.

“Sonra açıklayacağım,” dedi Sophie, otların olduğu sepeti teslim eden Wes ayrılırken.

“Peki, şu yeri değerlendirmeye giderken bana eşlik etmek ister misin? Çatı barı. Havalı otel. Mükemmel bir akşam. Beni evine sürükleyip kötü niyetlerine alet etmeden önce orada bir şeyler içebiliriz.”

“Yemek yeme, afrodisyaklar veya başka herhangi bir şey için şansın hızla azalıyor.”

“İngiliz, elde etmesi zor birini oynamıyorsun, değil mi? Yalvarmam mı gerekecek?”

“Bella’nın kapanışına yardım etmem gerekiyor. Ve hızlıca bir duş almaya ihtiyacım var. Saat beşte hazır olabilirim. Eğer faydalı olmak istiyorsan otlarımı götürüp buzdolabımın içine atabilirsin.”

“Tamam. Daha sonra da gidip duşun suyunu senin için ısıtabilirim.”

Sophie yanaklarının pembeleştiğini hissetti. “Zavallı duşum bu akşamlik bir mola verse iyi olur sanırım.”

“Hiç eğlenceli değilsin.” Todd suratını asar gibi yapıp gülümse-di. “Bak sana ne diyeceğim, bu otları senin eve bırakıp sonra bazı malzemeler almak için hemen kendi evime gideceğim.”

“Ne tür malzemeler?”

“Daha fazla duş jeli, seninki bitmek üzere.”

Todd geri dönüp kaçarken Sophie sırtına el bezini fırlattı.

Williamsburg’un kuzeyinde çarpıcı ve sofistike bir çatı barı olan Westlight’a gidiyorlardı. Sophie, artık Manhattan’dan çok daha büyük olduğunu fark ettiği Brooklyn’e alışmaya başladığını hissediyordu.

“Daha bir şey görmedin,” dedi Todd, onu evine geri götürürken gözlemine cevap olarak. “Aslında yarın nereye gidebileceğimizi biliyorum.”

“Nereye?” diye sordu Sophie, onun yarını şimdiden planlıyor olmasından biraz heyecan duyarak. Geçen hafta sonundan sonra Sophie, onun cumartesi günü gelene kadar buluşmak için hiçbir ayarlama yapmayışından, olayları tamamen olurluna bırakmak istediğini varsaymıştı.

“Bu bir sürpriz.”

“Seninle her şey bir sürpriz,” diye mırıldandı Sophie.

“Sürprizleri sevmiyor musun?”

“Anında olan sürprizleri seviyorum, önceden bir sürpriz olacağı söylendiği zaman değil, çünkü o zaman beklemem gerekiyor ve sabırsızlanıyorum.”

“Peki. Yarın dışarı çıkmak ister misin?”

“Bu harika olur. Nereye?”

“Daha karar vermedim,” dedi ve birden ciddi bir ifadeyle kasten ona bakmadan direksiyonda doğruldu. Sophie kahkahaya boğuldu.

Ve kahkaha sanki gecenin konsepti gibi olmuştu. Sophie köriyi pişirirken Todd kahvaltı tezgâhına oturup birasını yudumlayarak

limon otu, zencefil ve Tayland fesleğeninden havaya yayılan hoş kokuları takdirle kokladı. Dahası, Sophie'ye pek çok soru yöneltti: Neden soğan yerine arpacık soğanı kullanıyordu, neden doğramadan önce limon otunu döverek eziyordu? Ve Sophie cevap verirken -arpacık soğanının normal soğandan daha yoğun bir tadı olduğundan daha az kullandığını ve böylece karışımın daha az sulandığını ve döverek ezdiği limon otunun yumuşayarak doğal aromatik yağlarını salmasına yardımcı olduğunu açıklarken- tüm dikkatini ona vererek can kulağıyla dinledi. Bir kızın kendini iyi hissetmesini nasıl sağlayacağını kesinlikle biliyordu.

Yemek yedikten sonra Todd bulaşıkları yıkamaya gönüllü oldu ve Sophie kahvaltı tezgâhındaki tabureye oturup şarap kadehinin sapıyla oynayarak onun kollarını sıvamasını izledi, genç adamın önceki gece becerikli dokunuşlarla vücudunda gezinen ellerini hatırlayıp onlara bakmamaya çalıştı.

“Çok fazla kap kacak kullanmışsın.” Todd kaşlarını çatarak mutfığa bakındı. Düzenli bir aşçı olmakla övünen Sophie, buna biraz alınmıştı.

“Aşçıların bulaşık yıkama kısmını atladığına dair uluslararası kabul görmüş bir sözleşmeye uymaktan kaytarmaya çalışmıyosun, değil mi?”

“Hayır ama tam eşitlik ve Anglo-Amerikan ilişkilerinin çıkarları için onu daha ilginç hale getirmemiz gerektiğini düşünüyorum.” Todd'un gözlerinde hilekâr bir parıltı vardı.

“Bulaşık yıkamayı nasıl daha ilginç bir hale getirebilirsin ki?” Sophie bir elini çenesine dayayarak kahvaltı tezgâhına yaslandı ve diğer eliyle şarap kadehini aldı.

“Ee, mesela şu pilav tavası biraz uğraştıracak. Beni özendirecek bir teşviğe ihtiyacım olacak.” Sophie onun sesindeki meydan okumayı sezmişti.

“Güneydoğu Asya dışında yediğin en iyi Tayland körisi senin için yeterince teşvik edici değil mi?”

Todd omuz silkti. “Onu artık yemiş oldum.”

Sophie, lavabonun yanındaki boş tabağa dik dik baktı. “Kesinlikle yemişsin.” Todd ondan üç porsiyon yemişti.

“Bir parça giysi çıkarmak zorundasın.”

Sophie’nin yudumu boğazına düğümlendi. “Anlamadım?”

“Benimle böyle son derece ciddi konuştuğın zaman çok seksi oluyorsun, İngiliz.”

Sophie dudakları seğirerek ona dik dik baktı.

“Bu büyük bir tava. Çok ovmak gerekiyor,” dedi Todd, başını kaldırarak.

Sophie bir ayakkabısını çıkarıp yukarı kaldırdı.

“Bu sadece yemek takımının bir parçası. Hadi ama, bu tavanın işi çok ağır.”

Sophie düşünürken şarabından uzun, yavaş bir yudum aldı.

“Tamam ama hepsi bitene kadar bulaşıkları yıkamaya devam edeceksin.”

“Elbette.”

Sophie daha fazla düşünmeden elbisesini sıyırıp kahvaltı tezgâhının üstüne attı ve Todd’un gözlerini açarak yutkunması karşısında duyduğu gururu belli etmemek için gülümsemesini gizledi. Ah, evet, o kesinlikle yutkunmuştu.

“Tava için.” Sophie başıyla lavabodaki tavayı işaret etti.

Todd başka bir kelime etmeden pilav tavaşıyla uğraştı ve sonunda onu bulaşıklığa yerleştirirken kısık bir sesle, “Sıradaki,” dedi.

Sophie şarabından yeni bir yudum aldı, gözlerini ondan ayırmadan ve hiç çekinmeden iç çamaşırını aşağı çekti ve dantelli külotunu tezgâhın üstündeki elbisesinin yanına koydu. Todd birden gerilir gibi oldu. Tezgâhın arkasında duran Sophie’yi gördüğü için değildi bu.

“Devam et,” dedi Sophie.

“Tamam.” Todd bira şişesine uzandı ve aceleyle bir yudum alırken neredeyse boğuluyordu. “Peki, tamam.”

“Bir sorun mu var?” Sophie çok yavaş bir hareketle taburenin üstünde bacak bacak üstüne attı.

“Hayır,” dedi Todd tereddütle doğrama tahtasını alırken ama alçak sesli inkârı, onun her zamanki güven dolu ses tonundan çok uzaktı.

Sophie tereddüt etmeden sutyeninin bir askısını aşağı indirdi, durup Todd’un gözlerine bakarak kendisini seyredişini izledi. İkinci askıyı da indirdikten sonra acele etmeden sırtındaki şeridin kopçasını açmak için elini arkasına götürdü. “Benim yüzümden durma,” dedi.

Todd bakışlarını ondan ayırmadan tahtayı sabunlu suya batırdı. Sophie kopçayı açıp sutyenin serbestçe düşmesine izin verdi ve Todd tahtayı gürültüyle suyun içine fırlattı.

“Yavaş ol,” diye onu azarladı Sophie. Todd bir el havlusu kaparak kahvaltı tezgâhını dolandı ve onu açlıkla uzun uzun öptü.

Daha sonra kahvaltı tezgâhının çok ağırlık kaldırabildiği de test edilmiş oldu.

Sophie ertesi sabah pencereden dolan güneş ışığıyla uyandı. Bir süre kalçasının üstünde duran Todd’un kolunun ağırlığı altında ve arkadan bedenini saran bir başka bedenin sıcaklığını hissederek öylece yattı. Genç adamın parmakları cildini okşamaya başladığında onun uyku mahmurluğu içinde miskinçe sırıtan yüzüne doğru döndü.

“Günaydın, İngiliz.”

“Günaydın. Saat kaç?” Sophie telefonuna bakmak için bile rahatını bozmak istemiyordu.

“Kimin umurunda? Bütün gün bizim.”

“Bizim mi?” Sophie o kadar ilerisini düşünmemişti.

“Herhangi bir planın yok, değil mi?” Todd’un ümit veren yüzü, Sophie’nin kalbini mutlulukla doldurdu.

“Özellikle ilginç sayılabilecek bir planım yok.”

“Şimdi var. Şu tembel ama enfes kışını yataktan çıkarma zamanı.” Todd yavaşça onun kışını tokatladı. “Sen insanı çok kötü etkiliyorsun. Beni doğruca yatağa sürüklüyorsun.”

“Ben?!”

Todd çarşafı atmış ve onu elinden çekmeye başlamıştı bile. “Seninle birlikte duşa. Bazı planlarım var... senin için.”

“Duşta mı?” Sophie başını kaldırdı, bir beklentiyle içi titredi.

“Tanrım, kadın.” Todd onu yukarı çekip çıplak vücuduna sarıldı. “Senin müstehcen düşüncelerin var. Benim zavallı vücudumdan bu doyumsuz talepleri istemeye devam edersen yakında eski halimin gölgesi gibi olacağım.”

Sophie kalçalarını oynattı. Eğer onun uçarı bir kadın olduğunu ima ediyorsa bu rolü memnuniyetle oynamaya hazırды.

“Kahretsin, kadın, beni öldürüyorsun. Seni tekrar yatağa atmadan önce şu duşa gir. Planlanmış bir günümüz var.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Coney Island'daki dönme dolap Wonder Wheel'ın tepesinden aşağıdaki kalabalıklar karınca sürüsü gibi görünüyordu. Coney Island, hafif yiyecek büfeleri, oyun merkezleri ve tıklım tıklım plajıyla Sophie'ye tam bir deniz kıyısı beldesini hatırlattı. İçinde oldukları vagon, dairenin en tepesine doğru tırmanıp sallandıkça rüzgâr Sophie'nin saçlarını savuruyordu. Neyse ki arkadaşı zavallı Kate'in aksine, Sophie'nin yükseklikle ilgili bir sorunu yoktu. Manzarayı en iyi şekilde görmek için boynunu uzattı ve telefonunu çıkararak bir resim çekti. Bir gülümsemeyle ve hızlıca *sen bunu çok seversin* diye alaycı bir başlık yazarak resmi hemen WhatsApp'la Kate'e gönderdi. Tekrar normale dönmek ve iyi vakit geçiriyormuş gibi numara yapmamak kendini iyi hissettirmişti. Telefonunu yukarı kaldırarak hızlı bir selfie çekmek için Todd'u dürtükledi.

Erken gelmiş oldukları için Todd onun elini tutmuş, etrafı seyrederek ve kokuları içlerine çekerek sallana sallana dolaşmışlardı. Sosisli sandviç burada kral gibiydi. İnsanlar sıkıca tuttukları, parlak sarı hardal sosu damlayan peçetelere sarılmış iri sandviçleri yiyerek dolaşırken kızarmış soğan kokusu havayı dolduruyordu. Hafta sonunun tadını çıkaran mutlu insan kalabalığı arasında iki kişiden biri olmak, Sophie için hoş bir değişiklik olmuştu.

Wonder Wheel'dan sonra çarpışan arabalara gittiler ve arkasından korkunç hız treni yolculuğuna çıkmak için önüne gelip durdular.

“Ne dersin?” diye sordu Todd, kafasını kaldırıp ölüme meydan okuyan dimdik tırmanış hattına halkalar halinde taklalar atarak giden ve inişli çıkışlı yüksek dalgalar halinde dönerek dolaşan tuncu renkli çelik raylara bakarak.

“Eğer sen varsan ben de varım,” diye cevapladı Sophie, en son Danimarka'daki hız trenini hatırlayarak. “Geçen yıl Tivoli Bahçeleri'ndeki hız treni Demon'dan sağ çıktım.” Sophie, Kate için başka bir resim çekti ve yolladı.

Todd, yavaş yavaş dimdik rampanın en üst noktasına doğru tırmanan ve oradan tepe üstü düşüşe geçecek olan vagonu izleyerek “Sen cesur bir kadınsın, İngiliz,” dedi.

“Eğer korkmuyorsan bunu yapmak bir cesaret değil,” dedi Sophie, onun yüzündeki hafif gerilimi fark ederek. “Cesaret, korktuğun halde o korkuyla yüzleşerek bir şeyi yapmaktır. Geçen yıl arkadaşım Kate, yüksekten çok korkmasına ve daha önce hiç hız trenine binmemiş olmasına rağmen Demon'a bindi. Ve bu, asla ilk deneyimini yapmak için seçeceğin bir yol değil ama o grubumuzda oyunbozanlık yapmak istemedi. Bu yüzden ona binmeyi göze aldı. İşte cesaret bu.”

Todd çenesini kaldırdı. “Ben cesareti her zaman insanın kendi sınırlarını bilmesidir diye düşünürüm. Cesur olduğunu kanıtlamak için çabalayıp bir şeyler yapmak zorunda olmadığını kabul

etmektedir. Hız treninden korktuğunu söylemesi ve buna uygun davranmasıdır. İnançlarına karşı dürüst olarak yaşamaktır, onları sınamaya kalkışmak değildir.”

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim.” Sophie başını yukarı doğru kaldırarak tekrar yüksekliğe baktı. “Ama bazen elde edilen kazanç, riske değer.”

“Hımm, emin değilim. Devam etmek istiyor musun?” Todd’un aldatici derecedeki rahat sesi, Sophie’yi kandıramadı.

“Pek değil, aslında bir sosisli sandviç tercih ederim.”

Todd’un neredeyse çenesine kadar kaldırdığı gergin omuzları, büyük bir rahatlamayla gevşedi. Bunda bir iş vardı. “Sosisli sandviçler hemen geliyor.”

Todd, “Hardal bulaşmış,” dedi ve başıyla onun çenesini işaret ederek parmağının ucunu hızla hardala dokundurup onu Sophie’nin dudaklarına sürdü.

Todd, yemek eğitimi için onu semtin en iyi sosisli sandviçini yapan Nathan’s restorana götürmekte ısrar etmiş ve şimdi kıyıdaki tahta kaldırımın hemen yanındaki kumlara oturmuşlardı.

“Mmm, teşekkürler.”

“Benim için bir zevk.” Todd’un, yediği kocaman sosisli sandviçin üzerinden Sophie’ye gönderdiği sıcacık gülümsemenin altında bazı gizli niyetler olduğu açıkça belliydi. “Yerken gerçekten çok zevk alıyor gibi görünüyorsun.”

“Çok lezzetli,” dedi Sophie, ihtiyatla, her iki yöne de çekilebilecek olan sözün hemen farkına vararak, “Londra’da muhtemelen hiç sosisli sandviç yememişimdir.”

“Ah, bunun sebebi daha önce ağzını hiç... bir Amerikan sosisine değdirmemiş olmandır.”

“Yine bu zırvalara başlama!” dedi Sophie onu dürterek ve o sabah duşta neler yaptıklarını hatırlayarak yüzü kızarıırken gözleri kazara Todd’un kasıklarına doğru kaydı. Görünüşe göre,

Heathrow Havaalanı'nda uçağa binerken tüm çekingenliklerini orada bırakmıştı.

“Zırva mı?” dedi Todd, onun aksanını taklit ederek. “Onun adına zırva mı deniyor?”

“Şşş,” dedi Sophie, biraz daha kızarak. Lanet adam, hiçbir numarayı kaçırmıyordu.

“Duş zırvalaması.” Todd ciddi bir ifadeyle başını salladı ve Sophie sosisten bir ısırık daha almaya çalışırken Todd'un kasıtlı bakışları daha da belirginleşti.

“Kes şunu. Beni böyle izlemekten vazgeçmezsen bunu asla yemeyeceğim.”

“Evet ama yüzün kızarınca çok tatlı görünüyorsun.”

“Terbiyeni takın.” Sophie azarlar gibi ona dik dik baktı ve tam bir ısırık daha alacakken, “Senin ağzına bayılıyorum,” dedi Todd, özellikle kısık ve imalı bir ses tonuyla.

Sophie kumun üstünde kıpırdandı, şimdi bütün hassas yerlerinin ısınmaya başladığını hissediyordu. Todd'da ne vardı da onu her an bu duruma getirebiliyordu?

Gözündeki o haylazlık dolu kurnaz bakış, Todd'un ne yaptığını tam olarak bildiğini ortaya koyuyordu ve aşırı abartılı bir ifadeyle kaşlarını oynattı.

Sophie muzip bir gülümsemeyle ona doğru bakarak oyun oynar gibi sosisi yukarı kaldırdı, davetkâr ve işveli görünmeye çalışarak bir an sosise üfledi, sonra ağzını iyice açarak sertçe ve koparır gibi bir ısırık aldı.

Todd birden başını kaldırdı. “Aah!”

Sophie bir kahkaha attı.

Bu aptalca oyun Sophie'nin sosisli sandviçini bitirene kadar sürdü, sonra Todd paket kâğıtlarını toplayarak bir koşu en yakındaki çöp kutusuna atmaya gitti. Sophie onu kumlarda yürürken kalbi sevinç dolu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle izledi.

Sandviçlerini bitirdiklerinde Todd'un kolu ona sarılmış halde plajda yan yana oturup parlak güneşin tadını çıkararak etraftaki insanları izlediler. Sophie, çenesini dizlerinin üzerine koydu, kıyı boyunca denize girip çıkan, hızla sahile vuran soğuk Atlantik dalgaları üzerlerine çarptıkça çığlıklar atan çocukları mutlulukla seyretti. Güneş kremi sürdüğüne sevinerek yüzünü güneşe doğru kaldırdı.

"Biraz kestirsem sorun olur mu?" diye sordu Todd, geriye yaslanarak. "Çok bitkinim."

"Bitkin mi?" diye sordu Sophie.

"Evet, beni haşat ettin, İngiliz. Sen zorlu bir kadınsın. Buna ayak uydurabileceğimden emin değilim."

"Todd," dedi Sophie.

"Evet?"

"Hadi sen uyu," dedi, omzunun üzerinden.

"Başüstüne efendim."

Todd onun yanına uzandı ve sanki demir atıp kendisini bağlamak ister gibi bir kolunu Sophie'nin kalçasına doladı. Onun bu kadar yakınında olmasından ve kendisine yakın tutmaya çalıştığını bilmekten büyük keyif duyan Sophie, cep telefonunu kontrol etti. Kate, ona cevaben bir mesaj atmıştı.

Vay be, kızım. Onun bu kadar muhteşem olduğunu söylememiştin.

Sophie dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Todd'a baktı. Altı ay sonra bu günler hoş bir anı olarak geride kalacaktı.

Aylardır ilk defa Sophie telefonundaki Facebook uygulamasını açtı. Londra'dan ayrıldığından beri oradan hiçbir şey paylaşmamıştı.

Sayfasından bindikleri hız treninin bir fotoğrafını göndererek altına şunu yazdı:

New York'taki hayatın tadını çıkarıyorum. Coney Island'da bir gezinti günü. Bir Blackpool' değil.

Sanki bir şişeyi açıp içindeki cini dışarı çıkarır gibi Facebook'daki birikmiş mesajları taramaya başladı. Ani bir ev hasreti dalgası geldi, geride bıraktığı arkadaşlarını ve ailesini düşünmeye başlarken nefesi kesildi. Kendisini çok keskin bir şekilde herkesten koparmış, onların ne durumda olduklarını hiç düşünmemişti. Ofisteki Angela ve Ella da dahil olmak üzere, insanlardan gelen birçok mesaj vardı. Ayrıca orada, James'in Messenger'dan peş peşe göndermiş olduğu bir dizi ileti duruyordu.

Dairene geldim. İçeri giremiyorum. Ne zaman evde olacaksın? Jx

Neredesin? Jx

Sophie, konuşmamız gerek. Seni seviyorum. Korkunç bir klişe gibi gelebilir ama her şeyi açıklayabilirim. Jx

Hayatım, senin için endişeleniyorum. Lütfen benimle temasa geç. Sadece bana iyi olduğunu bildir. Jx

Lütfen beni hayatından çıkarma. Çok büyük bir hata oldu. Konuşmamız gerek. Jx

Benzer şekilde bir sürü mesaj daha vardı ve ardından iki aylık bir ara vermişti. Sonra geçen hafta yeni bir mesaj gelmişti.

Sophie. Seni seviyorum. Hayatıma geri dönmeni istiyorum. Ben sensiz boş bir kabuğum. Sensiz kaybolmuş gibiyim.

* İngiltere'deki eğlence parkıyla ünlü turistik sahil kasabası. —çn.

Dudağı bükülerek gözleri ekrana kilitlendi, yaptığı aptallık kalbini acıtıyordu. O adama çok yatırım yapmıştı. O kadar sevgi. O kadar umut. Geleceğini bağlamıştı. Altı ay önce burada olacağını hayal bile edemezdi. O zamanlar ona sorulmuş olsaydı, umudunun onunla nişanlanmak olduğunu söylerdi. James'in sonunda ona o soruyu sormasını bekliyordu. Onun kendisine evlenme teklif edeceğinden o kadar emindi ki. Nasıl bu kadar yanılmıştı?

Todd'a baktı ve onun yarı kapalı gözlerle kendisini izlediğini fark etti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Todd, parmağıyla Sophie'nin uyluğunda tembel tembel halkalar çizerek. "Biraz üzgün görünüyorsun."

"İyiyim," dedi Sophie, sesini canlı tutarak ve anıların günü karartmasına izin vermemeye çalışarak.

"Soğuk bir bira için hazır mısın? Ya da başka bir geziye çıkmak ister misin? Çarpışan arabalara gitmek ister misin?"

Ve Sophie işte o zaman fark etti. Sihirli kelime oydu: *sen*. Todd hiçbir şeyi çok ciddiye almayabilirdi. Sadece eğlenmeyi isteyen, ânı yaşamak ve hayatın ona sunduğu her şeyin keyfini çıkarmaktan zevk almayı düşünen biri olabilirdi. Ama Sophie'ye değer veriyordu. Onun için bir şeyler yapıyordu. Dün gece onu baştan çıkarıp yatağa attığı zaman bile, onun mutlu olduğunu, rahat olduğunu kontrol ediyordu.

Haremindeki kızlara bile özenli davranıyordu. Onları istedikleri yerlere götürmeye dikkat ediyordu. Diğer insanlara sahip çıkıyordu. Kendisi farkında olmasa da tam bir beyefendiydi. Düşünceli ve saygılıydı. Ama elde tutulabilecek türde bir adam değildi.

"Çarpışan arabalar," dedi Sophie, ayağa fırlayarak. "Çarpışan arabalara bayılırım."

Bölüm 25

“Staten Island feribotuyla bir gezintiye ne dersin?” diye soran Todd, kahve fincanındaki son yudumu içip ayağa kalkmıştı bile. “Şimdi gidersek turist kalabalığını atlatabiliriz.”

“Aah, evet. *Working Girl* filmini gördüğümünden beri bunu yapmak istemişimdir.” Saatine baktı. Daha erkendi. “Bella’ya daha sonra yardım edeceğime dair söz verdim. Onu bu hafta biraz ihmal ettim.”

Muhteşem bir cumartesi sabahına tembel bir başlangıç yapmışlardı ve balkonda yaptıkları kahvaltıyı bitirmek üzereydiler. Güneş masmavi gökyüzünde yükseliyor ve hafta boyu görülen gri bulutlar nihayet kayboluyordu.

Coney Island’a yaptıkları geziden sonraki birkaç hafta süresince her hafta sonu Brooklyn’i keşfederek geçirmişler ama bu hafta sonu hava güzel olursa Manhattan’a gitmeye karar vermişlerdi. Bir basketbol maçı seyretmek için Barclay Center’a gitmişler ama Sophie maçtan çok etraftaki kalabalığın anlaşılması tamamen imkânsız acayipliklerini izlemeye daha fazla zaman harcamıştı. Bir çatı sinemasına gitmişler, pizza yemişler, Lübnan ve Brezilya yemeklerini denemişler ve sıcak güzel günlerin tadını daha fazla çıkarmak için Prospect Park’taki kayıkla gezilen göle gitmişlerdi.

Geçen hafta hava dönmüş, şehir merkezindeki gökdelenlerin tepeleri alçak, gri bulutlarla kaplanmış, pencerelerden görünen manzaralar çiseleyen yağmurla bulanıklaşmıştı. Ama ikisinin de umurunda değildi. Çünkü bu, öğle yemeği molalarının, Todd’un onu götürdüğü sevimli bir İtalyan meze evinde geçirilmesi anlamına geliyordu. Tabii ki orada Mario’nun tavsiyelerini almak, Sophie

için harika bir fırsattı: Dükkânın beşinci nesil sahibi İtalyan Mario, Todd'un da hoşuna giden bir şekilde Sophie'ye yakınlık duymuş ve onların masasına bir sandalye çekerek Sophie'yle yemekler ve yemek tarifleri hakkında konuşmuştu. Burası hızla Sophie'nin favori yerlerinden biri haline geliyordu. Artık gerçekten Brooklyn'deki gibi Manhattan'a da uyum sağladığını hissetmeye başlamıştı.

Sophie, Todd'la böylesine rahat ve düzenli bir rutine girmiş oldukları için gizli bir hayret ve şaşkınlık içindeydi. Todd'un ofiste olduğu günlerde her gece eve birlikte gidiyorlar, metro istasyonunun yanındaki dükkândan yiyecek alışverişi yapıyorlardı. Söze dökülmemiş bir anlaşmayla, işyerindeki hiç kimseye ilişkileri hakkında bir açıklama yapmamış olsalar da Sophie, Madison'un oradakilere herhangi bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Söylemiş olsa bile hiç kimse bir yorum yapmamıştı. Birkaç kere sadece iki blok ötede olan Todd'un dairesine gitmişlerdi. Bembeyaz duvarlara ve minimal tasarımlı modüler mobilyalara bakınca, Sophie neden Todd'un onun evinde vakit geçirmeyi tercih ettiğini anlayabiliyordu.

Çoğu geceler Sophie, onun için yemek pişirirken Todd kahvaltısı tezgâhında oturup onu seyrediyor, ondan kaçamak öpücükler alıyor ve Sophie ona sebze doğrattığı zaman, kendisine gönülsüz kölelik yaptırdığı için şikâyet ediyordu. Daha sonra hiç aksatmadan bulaşıkları yıkayıp toparlıyor ve bunu yaparken sürekli olarak ondan üstündekileri çıkarmasını istiyordu. Ancak bir gece yemekten sonra Sophie ona fark ettirmeden elbisesinin altına fazladan bir düzine iç çamaşırını üst üste giydiğinde, bunu yapmaktan vazgeçmişti. Onun çıplak kalmasını başaramadığı için Todd'un öfke içinde mutfaktaki çekmecedeki temiz çay kaşıklarını çıkarıp yıkamaya başlaması üzerine Sophie'nin gülmekten karnı ağrımıştı.

Todd her geceyi onun yanında geçiriyordu ve Sophie de bundan hiç şikâyetçi değildi. Günün en sevdiği kısmı, onun yanında uyanmaktı.

Todd onun arkasına gelip boynunu öptü ve ellerini beline sardı. “Bu sabah feribota binmek istediğinden emin misin?” Dudaklarını kaydırarak onu ağzından öptü. “Burada kalabilirdik,” diye mırıldandı.

Sophie bir iç geçirerek oynayan gözlerle ona baktı. “Eğer buna başlarsan buradan asla çıkamayız.”

“Şikâyetçi değilim,” diye cevapladı Todd, ellerini onun göğüs kafesinden yukarı doğru kaydırarak. “Ya sen?”

Todd’un parmakları göğüslerinin altını sararken, Sophie derin bir nefes aldı.

“Yani, eğer herhangi bir şikâyetin varsa bir maç daha yapmak beni fazlasıyla mutlu eder... belki biraz pratik yapmam gerekiyor...” Elleriyle Sophie’nin göğüslerini avuçlayıp parmaklarıyla meme uçlarını okşadı.

Sophie baştan çıkmaya başlamıştı ve kesik bir nefes alarak ona yaslandı. Yatak odasından daha yarım saat önce çıkmışlardı ama Sophie onu yine istiyordu. Seks, onlar için sürekli bir macera haline gelmişti, bazı günler çok ateşli ve sert, bazı günler de yumuşak ve şefkatli oluyordu ama her zaman yeni bir keşif gibiydi. Sophie, Todd’a sanki hiç doyamıyordu.

Todd’un telefonunun tiz sesi araya girdi ve Todd kaşlarını çatarak masadaki telefona baktı. Ellerini isteksizce Sophie’nin göğüslerinden çekti. “Arayan Marty. Affedersin, buna baksam iyi olur.”

“Hey, küçük dostum. N’aber? ... Ne?” Todd döndü ve omuzları çökmüş bir halde arka odaya geçti.

Sophie portakal suyunu aldı, sandalyesine yaslandı ve iki kapı ötedeki arka bahçede oynayan çocukları seyretti. İçinde hafif bir sızıyla James’in kızını düşündü. Acaba hâlâ karısıyla ve kızı Emma’yla birlikte miydi? Eğer karısı, Sophie ile yüzleşmemiş olsaydı, James çifte hayatına daha ne kadar süre devam ederdi? Sophie, hâlâ zaman zaman onunla kuracağı geleceği ve çocukları hayal ediyordu. Yüzünü buruşturdu. Çocuklar. Todd’un çok güzel

çocukları olurdu. Sophie elindeki portakal suyunu ani bir hareketle geri koydu. Tabii eğer çocukları olacaksa. Üstüne bir hüzün çöktü. Kendine değil ona üzüldü. Çünkü seilmeyi ve mutlu olmayı hak ediyordu. Geçen haftanın neredeyse her ânını birlikte geçirmişlerdi ve Todd çok hoş biriydi. O farkında olmayabilirdi ama bir ilişkide iyiydi. Belki bir gün fikrini değiştirebilirdi. Belki aşkın riske girmeye değer olduğunu ve tüm ilişkilerin onun anne babasınıninkiler kadar zehirli olmadığını fark ederdi. Ama Sophie, bunu yapacak kişinin kendisi olduğunu düşünecek kadar aptal değildi.

“Marty’nin yine başı dertte. Feribot gezisini başka zamana bırakmak zorundayım. Yukarı Doğu Yakası’na gitmeliyim. Babam tehditler savuruyor. Marty korkunç bir durumda.”

Sophie sıçradı, düşüncelere dalmış ve onun yanına geldiğini duymamıştı.

“Ne yapmış?”

“Mutluluktan gözlerinin içi gülüyor.” Bella’nın alay dolu sesi, fırının mutfağına girerken Sophie’yi selamladı. “Tamamen mest olmuş bir halin var.”

Sophie bir önlük taktı ve Bella’ya sımsıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Galiba kuzenim seni... meşgul ediyor.” Bu sefer sözlerinin altında kuşkucu bir hava vardı. “Hevesini hâlâ almamış olmasına şaşırdım.”

“Biz eğleniyoruz, Bella.” Sophie kendini savunur gibi görünmek istemiyordu ama Bella’nın sürekli uyarılarından biraz sıkılmaya başlamıştı. “Mesajı aldım. Todd kimseye bağlanmaz. Bana âşık olmayacak. Bunların hepsini biliyorum. Ona âşık olacak değilim.”

“Affedersin tatlım.” Bella geldi ve ona sıkıca sarıldı. “Bu çok kaba oldu. Kaltaklık etmeye çalışmıyorum. Senin için endişeleni-

yorum. Bu belki de onun bugüne kadar gördüğüm en özenli hali olabilir... ama onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Onu çok seviyorum ama o kalıcı biri değil. Kim bilir, belki yanında senin gibi biriyle yapabiliirdi ama o... yani, onun ana babasını birbirlerini yerken gördün. Ona sorarsan, aşk bir şantaj aracıdır.”

“Hiç şaşırtıcı değil. Her zaman böyle miydiler?” Todd’la ailesi hakkında çok ender konuşuyorlardı.

“Her zaman. Onlarla beraberken her an diken üstündesindir. Bir an gelir, birbirlerini öldürmeye hazırdırlar ve boşanmak için avukatlara koşarlar ve sonra yine birbirlerinin üzerine düşerler. Son yıllarda sakinleştiler.” Bella iç geçirdi. “Bir defasında, hatırlıyorum. O gün Noel’di, lanet olsun. Ross yine o aşağılayıcı yorumlarından birini yaptı, Celine kendini kaybedip lanet olası koca Noel ağacını iterek yere devirdi. Süsler paramparça olup her tarafa dağıldı. Öfkeyle fırlayıp yukarı çıktı ve alt kata dönmeyi reddetti. O günkü Noel yemeğini hayal edebiliyor musun?”

Gözünde genç bir Todd canlandıran Sophie irkildi.

“Peki, âşık oğlan bugün nerede?” diye sordu Bella. “Onun dikkat çekecek kadar özenli olduğunu söylemeliyim. Bu hafta evine gitti mi? Kiranı iki misline çıkarmak zorunda kalabilirim, sanki senin yanına taşınmış gibi görünüyor.”

“Evdekileri görmeye gitti. Marty’nin başı yine belada. Görünüşe göre partideki misafirlerin bazılarının Facebook hesaplarını hack’lemiş. Ross’un iş ortağının karısının fotoğraflarına iki boynuz ve bir kuyruk eklemiş ama bu hiç olumlu karşılanmamış.”

Bella kıs kıs güldü ve şarkı söylemeye başladı, “Şeytan kadından uzak dur...”

Sophie başını iki yana salladı. “Tek kişi o değilmiş. O hafta sonu orada olan misafirlerin pek çoğunun sayfası Photoshop perisi tarafından ziyaret edilmiş.”

“Şaka yapıyorsun... Ah, Marty.” Bella gülüşünü gizlemek için eliyle ağzını kapattı. “O bir...”

“Başı yine büyük belada. Todd aracılık yapmaya gitti.”

“Bu çok gülünç,” dedi Bella. “Keşke onları görebilseydim. Bu akrabalarından bazıları şatafatlı birer salaktan başka bir şey değiller.”

“Ne yazık ki Celine ve Ross böyle hissetmiyorlar. Öfkeli. Marty bu sabah Todd’u arayarak telefonda ağlama krizi geçirdi.”

“Zavallı çocuk. Ve de zeki. Sesini duyurmak için onları en hassas yerinden vurmuş. Onlar çevrelerine doğru aile görüntüsü vermek konusunda çok takıntılıdırlar. Genel anlamda bakacak olursak, aslında zararsız bir şey.”

“Evet,” dedi Sophie iç geçirerek. “Ama Todd onun başını daha büyük bir belaya sokmasından endişeleniyor.”

“Zavallı çocuğa biraz daha dikkat etmeleri gerekiyor.”

“Todd da öyle diyor.”

“Hımm, haksız değil. Ama onun Marty’yi kurtarmak için alelacele gitmesine çok minnettarım. Bunun anlamı, senin yardımını suiistimal edip sonuna kadar kullanabilirim demektir.”

Dekorator kadının düğün pastasını kaplamak ve süslemek Bella için günün en öncelikli işiydi ve ikisi de sabahın geri kalan kısmını, gelin adayının pastanın her bir katı için seçtiği üç duvar kâğıdının desenlerini pastaya aktarmaya uğraşarak geçirdiler. Sophie’ye, açılarak serilmiş olan pasta kaplamasının üzerine desen çizme görevi verilmişti. Zahmetli bir çalışmayla kaplamanın üzerine yerleştirilmiş duvar kâğıdı desenini bir iğneyle delerek aktarabilmek için tüm dikkatini vermesi gerekmişti.

Bir mola verip kahvelerini alarak kafeye girdiler. Bella’nın cumartesi çalışan personeli meşguldü ama arka tarafta bir masa kaptılar.

“Peki, Wes’le en son durum ne?” diye sordu Sophie. Bella, kendisi ve Todd hakkında yeteri kadar yorum yapmıştı ve bu yüzden Sophie’nin bu konuyu değerek en son durumu sorduğu için bir pişmanlık duyması gerekmiyordu. “Annesi tekrar geri geldi mi?”

“Hayır ama çok yazık çünkü o harika biri.”

“Sahi mi? Bendeki izlenimi için korkutucu derdim.”

“Evet ama iyi yönde. Bebeğini ayarttığımı sanıyor.”

Sophie, bebek olarak tanımlanan iriyarı Wes'i düşününce ağzındaki kahveyi püskürttü.

“Onun üstüne titriyor... salaklık yaptığı zamanlar dışında.”

“Peki, seni görmeye gelmesi hakkında ne dedi?”

Bella'nın gözleri ani bir neşeyle parladı. “Onu geçen haftadan beri görmedim. Kasti olarak. Tezgâhtaki kızları erken uyarı sistemi olarak kullandım. Buraya her gelişinde ben arka kapıdan gizlice sıvıştım. Dessie, onun işini çok kolaylaştırdığımı söyledi. Ayrı kalmak kalbi daha fazla sevgiyle doldurur falan dedi.”

“İlginç bir strateji,” dedi Sophie, hemen James'i düşünerek. Ayrılık ona daha net bir kafayla düşünme fırsatı vermişti.

“Bu, onları her zaman dize getirir,” dedi Bella, abartılı bir güvenle. “Ya da en azından Dessie öyle diyor. Onun bilmesi gerekir. O bir evlilik danışmanı, en azından bana öyle söyledi. Wes'in bir süre önce bana annesinin öğretmen olduğunu söylediğine neredeyse yemin edebilirim. Belki de ben yanlış anladım.”

Bella'nın iPhone'u birden bip sesi çıkardı.

“Ah... lanet—”

“Ona kendin sorabilirsin gibi gözüküyor,” dedi Sophie, arkadaşının yüzündeki panik dolu ifadeyle eğlenerek.

“Hayır. Ah. İstemem...” Bella'nın güveni kayboldu ve rengi soldu. “Ona ne söylerim? Annesiyle konuştuğum için öfkelenecek.”

“Bellllaaa.”

Bella sandalyesinde büzüldü. Sophie ayağa kalktı. “Seni onunla yalnız bırakayım.”

Sophie mutfağa geri dönüp pastanın üzerinde çalışmaya devam etti ve Todd'un o sırada ne yaptığını merak etti. Daha sonra mesaj atacağına söz vermişti ama telefonu inatla sessiz kalmaya devam ediyordu. Sophie, Bella olmadan daha fazlasını yapamayacağı bir

noktaya geldiğinde, aradan bir saatin geçmiş olduğunu fark etti. Kafeye geri döndüğünde ondan hiçbir iz yoktu.

“Wes’le dışarı çıktı,” diye açıkladı, kahve servisi yapan kızlardan biri. “Daha sonra döneceğini söyledi.”

Sonunda Sophie, Todd’dan çok daha önce Bella’dan haber aldı, kısa bir mesajla onu ortada bırakıp gittiği için özür diliyordu. Beklenmedik bir şekilde kendini boşlukta hisseden Sophie, kendi kirli çamaşırlarıyla birlikte Todd’un hafta boyunca kirli sepetine attığı birikmiş kirlilerini de toplayarak bir çamaşırhaneye götürmüştü. Evin içindeki bu tür şeyler Sophie’ye garip gelmiyordu. Todd’un diş fırçasını ve tıraş takımını getirerek geceleri kaldığı ilk hafta boyunca, banyoya çok rahatlıkla yerleşmişler ama Todd yine de Sophie’ye her gece orada kalmasında bir sakınca olup olmadığını sormuştu.

Hareketli mahallede dolaşırken, ilk geldiği zamana kıyasla şimdi kendini evindeymiş gibi hissetmesine şaşırdı. Bazı yüzler tanıdık gelmeye bile başlamıştı.

Sophie herkesin kendi işiyle ilgilendiği cumartesi öğleden sonrası kalabalığından yayılan uğultunun tadını çıkarmaya ve sabahları Todd’la birlikte koşarken birkaç kere önünden geçtiği Union Caddesi’ndeki ilginç bir süpermarkete gitmeye karar verdi. Aldığı yiyecekleri torbaya doldurduktan sonra, Todd’un onları eve taşımasına yardım etmek için yanında olmasını dileyerek, evinin yolunu tuttu. Bu gece Todd’a, Mario’nun verdiği makarna tariflerinden birini pişirebilirdi. Ona ne yemek istediğini her sorduğunda, Todd’un her gün Yorkshire böreği istemesine rağmen onları pişirmek için hava hâlâ çok sıcaktı.

Eve döndüğünde alışveriş torbalarını boşaltıp telefonunu tekrar kontrol etti. Todd’dan hâlâ bir haber yoktu. Ona kısa bir mesaj gönderdi.

Öğleden sonrasının geri kalan kısmında yanında telefonuyla balkonda oturup kitap okudu. Kapının vurulduğunu duyunca içi

rahatladı ve kapıya koştu ama gelen Todd değildi.

“Selam, içeri girebilir miyim?” diye sordu Bella.

“Tabii, Wes nasıl? Beni bırakıp kaçtın.”

Bella içeri girdi.

“Benimle konuşmak istedi.”

“Ayrı kalmak, kalbini daha fazla sevgiyle mi doldurmuş?”

Sophie buzdolabını açtı.

“Tepesi iyice attıktan sonra, evet,” dedi Bella, muzaffer bir sırıtışla.

“Peki sonra? Soğuk bir şey ister misin?”

“İlerleme var. Cuma günü gerçek bir randevumuz var. Bir bardak su alayım.”

Bella bir süre kaldı ve pastaya yardım ettiği için ona teşekkür etti. “Eğer yarın biraz vakit ayırabilirsen bu çok iyi olur. Onu gelecek hafta teslim etmem gerekiyor ama bu hafta bitmiş olduğunu bilirsem üzerimdeki baskı azalmış olacak.”

“Ve Külkedisi cuma günü dışarı çıkabilir,” diye takıldı Sophie.

“Yani, o da var tabii.” Bella göz kırptı. “Ama, daha şimdiden gerilmeye başladım. Üzerime ne giyeceğim ben?”

“Elbise.”

“Çok komik. Todd’dan haber aldın mı? Marty nasıl?”

“Henüz tek kelime yok.”

Günün geri kalanında da tek bir kelime duymadı. Sonunda, bütün akşam televizyonda baştan aşağı uyduruk programlar izleyen ve sürekli telefonunu kontrol eden Sophie, yatağa gitti.

Bölüm 26

Ocak ayı sayısı için yaptıkları toplantıyı bitirirlerken, “Çok iyi iş çıkarmışsın, Sophie,” dedi Trudy, başıyla masayı göstererek. Bu nasıl olmuştu? Birdenbire buradaki zamanı hızla akmaya başlamıştı. Bu hafta eylül ayıydı.

Toplantı odasından çıkar çıkmaz, Todd’un masasında olduğunu gördü, sandalyesine geriye yaslanmış ve ayaklarını masanın üstüne uzatmış halde telefonla konuşuyordu. Onu görür görmez ani bir özlemle çarpılan Sophie’nin göğsü sıkıştı. Saçmalık. İki gece görmedi diye onu nasıl özleyebilirdi? Cumartesi sabahından beri ondan bir haber alamamıştı ve bu sabah onu işte görmeyi beklemiyordu. Ailesindeki durumlar kötü olmalıydı ama Marty’nin iyi olup olmadığını anlamaya can atıyordu.

“Bu harika olur, Amy. Ne zaman? Sekiz mi? Neden bunu altı otuz yapmıyoruz, Amy, sonradan akşam yemeği yiyebiliriz.” Telefonu çenesinin altına kıştırarak başını kaldırdı ve Sophie’ye bakıp rahat bir tavırla el salladı. “Bak Amy, şimdi kafama başka düşünceler sokma.” Sophie’ye bakmadan güldü.

Kabaran bir öfkeyle masasına giden Sophie, ellerini sıkarak yumruk yapmış olduğunu fark etti. *Bu kıskançlık değil*, dedi kendi kendine. Flört etmek Todd için nefes almak gibiydi.

Gözlerini kısıtı, hayır kıskanmamıştı ama Marty ve anne babasıyla ilgili neler olduğunu ona bildirmediği için epeyce bozulmuştu.

Belki de Todd bu konuda konuşmak istemeyecek kadar altüst olmuştu. Sophie onun yüzünü inceledi. Evet, gözlerinin çevresinde küçük çizgiler vardı. Yorgun görünüyordu. Gergindi.

“Hoşça kal, Amy. Sonra görüşürüz.” Telefonu bıraktı. “Hey İngiliz, nasılsın?”

Onun bu sahte rahatlığına kanmayan Sophie, bir anlığına bir kaşını kaldırdı. “İyiyim, sen nasılsın?”

“İyiyim.”

“Güzel. Harika... Ve Amy. Onun adını unutmadığını görmek de güzel.”

Todd’un ağzı isyankâr bir çizgiye döndü. Kıskaç bir kız arkadaş gibi mi konuşmuştu? Todd herhangi bir vaatte bulunmamıştı ama bu aramalar son birkaç hafta boyunca kesilmişti. Sophie keyifli halini sürdürmeye kararlıydı. “Peki, Marty nasıl?” diye sordu.

Todd kaşlarını çattı ve ayaklarını masadan indirip dizüstü bilgisayarını kendine doğru çekti.

“Todd?” Sophie onun peşini bırakmak niyetinde değildi.

“Bırak, Sophie.”

“Bırak mı?” İşte şimdi şaşırmıştı.

“Bugün yapılması gereken çok işim var. Kendimi işe vermem gerekiyor.”

Sophie ondan bir yumruk yemiş gibi geriledi. “Tamam.”

Anlaşılan hafta sonu, Todd’un açığa vurduğundan çok daha kötü geçmişti. Onun Marty’ye ne kadar yakın olduğunu bilen Sophie, dizüstü bilgisayarını açtı ve elinden geldiğince dikkatini işe vermeye çalıştı.

Öğle yemeği zamanı, başını kaldırıp baktı. Todd durmadan çalışıyor, sürekli klavyede bir şeyler yazıp duruyordu. Sophie’nin bakışını yakaladı.

“Öğle yemeği için çıkıyorum. Gelmek ister misin?”

Todd rastgele omuz silkerek başını olumsuzca salladı. “Biraz fazla iş var. Sen çık.”

“Bugün Todd yok mu?” diye sordu Mario, Sophie’yi yalnız başına bir fincan espresso ile oynarken görünce. Sophie, New York’a gel-

diğinden beri çay içmekten vazgeçmişti. Çayda çoğunlukla hafif bir kahve tadı oluyordu ya da kaynayan su yerine sadece sıcak su kullandıklarından tam demlenmiyordu. Oysa kahve hep iyiydi. Her caddede bulunan kahve dükkânlarıyla şehir sanki enerjisini kafeinden alıyormuş gibi görünüyordu.

“O meşgul,” dedi Sophie, Todd’un görünürdeki ani kayıtsızlığının verdiği can yakıcı darbeyi göz ardı etmeye çalışarak.

“Ona benim lazanyamdan bir dilim veya karımın cannoli tatlısından biraz götürmelisin.”

Todd onun yemeklerini gerçekten seviyordu, belki bu onu biraz neşelendirirdi. Sophie aniden duyduğu bir utanç hissiyle espresso fincanını sertçe minik tabağına koydu. Todd’un anne babasının onun üzerindeki etkilerini Sophie herkesten çok daha iyi biliyordu, buna ilk elden tanık olmuştu ve şimdi onun tam da biraz desteğe ihtiyacı olduğu anda bunu unutup kendi duygularına odaklanmıştı. “Biraz cannoli alayım.”

Mario sevinerek hemen kalkıp gitti. Sophie, Facebook ya da WhatsApp mesajı var mı diye görmek için telefonunu kontrol etti. Son zamanlarda daha düzenli mesajlar gönderiyor, ziyaret ettiği yerlerin fotoğraflarını koyuyor ve üye olduğu gruplardan biri olan FoodLovers’a katkıda bulunuyordu. En son, gittiği Lübnan restoranı ve Sophie’nin ilgisinden çok hoşnut kalan restoran sahibi tombul ve kel Mısırlı şeften dil dökerek aldığı bir yemek tarifiyle birlikte gönderdiği yazı, rekor sayıda beğeni ve paylaşım almıştı. Gelen yorumları görmek için ekranı tarayarak ilerlerken birden dikkat kesildi. Kahretsin, James’in şirketinin yemek yazarlarını ve gruplarını takip eden bir hesabı olduğunu unutmuştu.

Seni burada görmek güzel, Sophie. James x

Sophie çılgın gibi kendi attığı mesajı kontrol etti. Tamam, New York’ta olduğu belliydi ama bir restoran onun yerini açık edecek

değildi. Hızla en son güncellemelerini gözden geçirirken başka neler gönderdiğini hatırlamaya çalıştı. Bella'nın Pasta Fırını markalı kutularda süslemelerini yapmış olduğu 4 Temmuz pastalarının resimleri. Bella'nın pasta tasarımı sırasında ona yardım etmeye çalışırken araştırdığı düğün pastalarının resimleri. Bunların çoğu oldukça tehlikesiz şeylerdi, parmağını ekran üzerinde gezdirirken, ona nerede olduğunu soran başka bir yemek yazarı ile yaptığı bir konuşmaya rastlayınca birden durdu. Orada, altı aylık bir iş değiş tokuşu nedeniyle New York'ta olduğunu açıkça söylemişti. Acaba James başka sözleri de araştırmış mıydı? Nerede olduğunu bilmesi fark eder miydi? Geri döndüğü zaman, muhtemelen Sophie'yi unutmuş olurdu. Messenger'dan onunla ümitsizce iletişime geçme çabaları iki ay önce kesilmişti. Geri döndüğünde gelip kapısını çalacak değildi. Eğer gelirse bile Sophie onunla yüzleşmeye hazır olacaktı.

Todd, Madison'ın masasına yaslanmış, birkaç stres topunu havaya atıp tutarak hokkabazlık yapıyor ve stajyer kız ona bakarak gülüyordu. Sophie onların yanından geçerken ikisi de ona ikinci kere bakmadılar bile. Hani çok meşguldü? Madison'a karşı o kadar meşgul görünmüyordu.

Sophie incinmiş olsun ya da olmasın, bu, Todd'a ona karşı kaba olma hakkı vermiyordu. Ağzındaki ani ekşimeye aldırılmaya çalışarak sakince masasına doğru yürüdü ve kahverengi kesekâğıdını masasının üstüne koyup el çantasını sandalyesinin yanına bıraktı. Cannoli kokusu havayı doldurdu. Sophie dudaklarını büzerek kesekâğıdını Todd'la kendi masası arasında duran çöp kutusuna attı. Tamam, onun keyifsiz olduğunu anlıyordu. Bunu canı gönülden anlıyordu ama acısını ondan çıkarmasına gerek yoktu.

Neyse ki test mutfağında denetleyeceği bir fotoğraf çekimi vardı. Öğleden sonrasının geri kalan kısmında onun Madison'la flört

etmesini izlemeyi midesinin kaldıracağını sanmıyordu. Günün geri kalan kısmını fotoğraf çekimiyle geçirdi.

“Biraz daha eritilmiş çikolata,” dedi Sophie, yiyecek tasarımcısına. Sosun üzerinde doğru parlaklığı elde etmek sinir bozucu bir çalışmaydı, sıvının rengini daha fazla koyulaştırmadan akışkan, pürüzsüz ve parlak görünmesini sağlamak için dikkatli bir simya ile doğru miktarda çikolatanın eklenmesi gerekiyordu.

“Emin misin? Çok fazla eklersek doğru renkte görünmez.”

“Ee, bu koyu renkli bir sos olmak zorunda,” diye çıkıştı Sophie. Çikolatalı sos karışımı koyulaşmaya başlamadan önce kalan zamanları tükeniyordu. İstenilen parlak görünüm kaybolacaktı. “Acele et, yoksa baştan başlamak zorunda kalacağız.” Şok edici bir sessizlik oldu ve Sophie’nin yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. “Aman Tanrım, özür dilerim. Biraz gerginim.” Etrafını saran şaşkın yüzlere baktı. “Gerçekten çok özür dilerim.”

“Hey Soph, sorun değil,” dedi tasarımcı, “Ben çok daha kötülerini duydum. Tanrım, Brandi’yi duymalısın. Söylediği her iki kelimeden biri S ile başlar.”

“Ama ben... Tanrım, özür dilerim.” Diğer kızlardan biri hafifçe onun koluna vurdu.

“Bunun ardından bir kadeh bir şey içmeyi hak ediyoruz, sanırım. Flute’te ikisi bir tane fiyatına şampanya var. Neden oraya gitmiyoruz?”

Sophie başını salladı. Neden olmasındı? Todd ile çok fazla zaman geçirmişti, artık dışarı açılmalı ve iş arkadaşlarıyla biraz zaman geçirmeliydi.

Öğleden sonranın geri kalanında, moralini bozmuş olduğu için kendi kendine kızsada duygularını kontrol altında tutmaya dikkat gösterdi. Bu, onun için zamanında bir hatırlatma olmuştu. Todd’un yanında olmasına çok fazla alışmıştı. Belki biraz mesafeye ihtiyaç vardı. Burada kalacağı sürenin üçte ikisinin geçmiş olduğuna inanmak zordu.

Her şeyin ötesinde, Todd'un onun için iyi bir arkadaş olduğunu ve aralarında her ne varsa süresini doldurduğunda bunun tümüyle olumlu yönlerine odaklanacak kadar büyümüş biri olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Eğer Todd olmasaydı, hiçbir zaman Hamptons'a ya da basketbola gidemezdi. Asla Prospect Park'ta bisiklet süremez, gölün etrafında koşamazdı. Hiçbir zaman mutfakta, duşta ya da gece yarısı balkonda çılgın ve engelsizce seks yapamazdı.

Kahretsin, kesinlikle kızlarla dışarı çıkacaktı.

Bir kadeh şampanya üç ya da dörde çıktı ve bir atıştırılmalık meze turuna dönüştü. Sophie, kızlarla çıkmanın ne kadar iyi olduğunu unutmuştu. Danimarka gezisinden sonra Kate'le iyi arkadaş olmuştu ve Kopenhag'da tanıştıkları bir televizyon sunucusu olan Avril ve Kate'in iş ortağı olan Eva ile düzenli olarak buluşuyorlardı. Prosecco şarabı eşliğinde, Avril'in televizyondaki kahvaltı programında konuk ederek söyleşi yaptığı ünlülerle ilgili eğlenceli hikâyeler anlattığı şenlikli buluşmaları özlemişti. Yüzünde rahat ve sıcak bir ifadeyle metroya bindi ve yolun büyük kısmını, Londra'ya gitmeyi planlayan, şehirde yemek yenilecek en iyi yerler hakkında fikrini sorup otantik bir *haggis* yemek için İskoçya'ya gitmeli mi diye tavsiye isteyen kızlardan biriyle konuşarak geçirdi.

Anahtarını ön kapıya soktuğunda saat neredeyse sekiz olmuştu. Dışarıdan Bella'nın ışıklarının açık olduğunu gördü. Belki Bella'ya bir içki içmek ister mi diye sorabilirdi. O akşam böyle iyi bir grupta eğlendikten sonra, geri kalan zamanı yalnız geçirmek istediğinden emin değildi.

Merdivenleri tırmanırken bir hışırtı duydu ve şaşkınlıkla yukarı baktı. Todd ayağa kalktı, tamamen bitkin ve kayıp görünüyordu.

"Todd! Burada ne yapıyorsun? Ne oldu?" Onun Amy ile birlikte olması gerekmiyor muydu?

"Özür dilerim." Sesinde bir pişmanlık var gibiydi.

Sophie ona dikkatle baktı. Buruşuk gömlek, dağınık saçlar, kızarık gözler. Geniş omuzları büyük bir bozguna uğramış gibi çökmüştü. Sophie kollarını sararak onu sımsıkı kucaklamak istedi ama emin olamayıp geri durdu. Kin gütmek veya düşen bir adama tekme atmak onun doğasına aykırıydı ama onun bugünkü ilgisizliği, aralarındaki doğal rahatlığı mahvetmişti. Çok canı yanmıştı.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordu Sophie, duygusuz ve mesafeli bir sesle.

“Şimdi saat kaç?”

“Sekize on var.”

“Altıdan beri.” Şampanyanın ve hoş geçen bir akşamın verdiği tatlı sarhoşluk o anda kayboldu.

“Altı!” Sophie onu itip geçerek ön kapıyı açtı. Pencerelerden süzülen akşamın son güneş ışıklarıyla odanın içindeki gölgeler arasında altın sarısı bir parıltı yayılmıştı. “İçeri girsen iyi olur.”

Çantasını kanepeye atan Sophie, Todd’un çekimine karşı koymak için yüzünü ona dönmeden önce kendini güçlendirmeye çalıştı. Filtrelenmiş loş ışık Todd’un gözlerinin altındaki halkaları derinleştirmişti ve Sophie ona sarılıp ağzının etrafındaki gerilmiş çizgileri ovalayarak silmek için can atsa da kendini tuttu.

Todd, içeri dolan güneş ışığının içinde uçuşan toz zerreciklerinin arasında kayıp ve kararsız bir halde öylece durdu. Onun bu haline bakmak bile Sophie’ye neredeyse fiziksel bir acı veriyordu ama ona doğru gelip kollarını uzattığında her şey eridi. “Sarıl bana, Sophie. Sana ihtiyacım var.”

Onu nasıl geri çevirebilirdi? Tutsak eden gözleriyle ona bakıyordu. Sophie onun kollarının arasına girip ellerini beline sarar sarmaz, Todd onu hemen kendine çekip ümitsiz bir sarılışla başını boynuna gömdü. Sophie onu yanağından öperek sıkıca sarıldı. Her şeye rağmen sanki evine dönmüş gibiydi.

“Onlar...” Sesi kesildi ve Sophie kollarının arasında onun ani bir hıçkırıkla sarsılıp kendini tuttuğunu hissetti. “Marty... onu gönderdiler.”

“Ah, Todd.” Onun bu üzüntüsü Sophie’nin kalbini eritti. Kendini toplamaya çalıştığını hissederek ona bir süre daha sarıldı. Kollarında sakinleştiği zaman onu kanepeye götürdü, bir bez bebek gibi iterek oturttu ve yanına oturup elini tuttu. Başını öne eğik halde bir süre birlikte oturdular, sonra Todd doğrulup onu yanğından öptü.

“Teşekkürler İngiliz,” diye fısıldadı.

Sophie onun elini sıktı. “Bana ne olduğunu anlatabilir misin?”

Todd başını sallayarak derin bir nefes aldı. “Ben oraya gittiğimde babamla annem Marty’nin önünde birbirlerini boşanmakla tehdit ederek şiddetli bir ağız kavgasına tutuşmuşlardı. Onun davranışları için birbirlerini suçluyorlardı.” Todd yüzünü buruşturdu. “Onun aile için ne büyük bir hayal kırıklığı olduğunu söyleyerek.” Başını ellerinin arasına aldı. “Korkunçtu. Babam, Marty’yi askeri akademiye göndereceğini ve orada kendisine biraz disiplin öğretileceğini söyledi. Orada bilgisayar olmayacaktı. Başkalarıyla görüşemeyecekti. Onu bir erkek yapacaklardı. Ona doğru değerleri öğreteceklerdi. Bütün günü orada geçirdim ve sonunda ortalık yatıştı. Zavallı çocuk tamamen tükenmişti. Odasına gidip yatağına yığıldı. Uyuyana kadar yanında kaldım.” Todd gözlerini kapadı. “Sonra babamın karşısına çıktım. Kendimi kaybettim. Ona ve anneme bundan berbat evliliklerinin sorumlu olduğunu söyledim. Tahmin edebileceğin gibi, bu iyi olmadı. Kahretsin, çok kötüydü. Geceyi ve bütün pazar gününü orada geçirdim. Ama ayrılırken babamı askeri akademinin çözüm olmayacağına, belki bir psikiyatristin ona yardımcı olabileceğine ikna ettiğimi düşündüm. Belki bir danışman tutulabilirdi. Bunu kabullenmiş gibiydiler.” Ağzı acı bir ifadeyle büküldü. “Elbette kabul edeceklerdi. Bir psikiyatriste gitmek New

York yaşam tarzının bir parçasıdır. Ama ben en azından öyle birinin asıl sorunu belirleyeceğini ve bizimkilerin profesyonel birini dinleyebileceğini düşündüm. Annemin söylediği son şey, Marty için bir psikolog ayarlama konusunda sabahleyin bazı tavsiyeler alacağıydı.”

Sophie’ye döndü. “Özür dilerim. Babama çok kızgıyım. Marty için endişeleniyorum. Bundan nefret edecek. Onu yüzüstü bıraktım. Aileme çok daha önceden bir şeyler söylemeliydim. Onların durumun farkına varmalarını sağlamalıydim.”

“Senin bunu önleyebilecek olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, belki önleyemezdim... ama sana mesaj atmalıydim, telefon etmeliydim ama o kadar bunalmıştım ki doğru düşünemiyordum.”

Sophie başparmağıyla onun elinin boğumlarını okşadı ve Todd ona minnettar bir gülümsemeyle baktı.

“Sorun yok.”

“Ve bugün isteyken...” Todd onu alnından öptü, “tam bir pislik gibi davrandım. Korkudan ödüm patladığı için sanırım.” Bakışları karşılaştı ve Sophie bir anlığına onun gözlerinde beliren paniği gördü. Sophie’nin içine işleyerek kalbinin etrafına örmeye çalıştığı ince kabuğu çatlatan bir tür dehşet ifadesiydi bu.

Kabuk orta yerinden yarılıp açıldı ve kalbi artık iyice fark ettiği bir gerçeğe küt küt atarken, alarm zilleri tüm gözeneklerinden dışarıya fışkırır gibi çığlık çığlığa çalmaya başladı.

Sophie onu seviyordu. Bu adama körkütük âşık olmuştu.

Sophie onun yutkunduğunu gördü. Daha fazla konuşmasın diye bir parmağını dudaklarının üzerine bastırdı.

“Ve sonra... annemi aradım. İ-işten sonra. Bana o söyledi. Babam bu sabah Marty’yi alıp götürmüş. Nereye olduğunu ba-ba-na... söylemedi. Sadece öyle karar vermişler. O gitti. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ne yapacağımı... bilemedim. Nereye...” Başını kaldırdı, gözlerinde korku ve şaşkınlık vardı.

Onu teselli etme içgüdüsünün dayanılmaz baskısı, Sophie'nin kafasındaki diğer bütün düşünceleri uzaklaştırdı ve Todd'u kollarının arasına aldı, dudaklarını onun dudaklarına yapıştırarak tüm aşkını bir öpücükle aktarır gibi onu sevgiyle öptü. Todd elleriyle Sophie'yi sırtından sımsıkı kavrayıp bedeninin içine almak ister gibi kendine çekti. Yatıştırıcı ve özlem dolu yumuşak bir şehvetin karşı konulmaz çekimiyle birlikte vücutlarının doğal ihtiyacı alevlenmeye başladı.

Sophie onu öpmeye devam ederek tutup ayağa kaldırdı. Todd alışılmadık bir uysallıkla onu yatak odasına götüren Sophie'nin yönetimi ele almasına izin verdi. Sophie onu iterek yatağa oturması için zorladı ve Todd gergin bir halde oturunca ayakkabılarını çıkarmak için önünde diz çöktü. Çoraplarını çıkarmaya başlarken Todd bir elini uzatıp onun yanağını okşadı, dokunuşu o kadar yumuşaktı ki sanki çok fazla hareket ederse kırılabilirdi. Sophie onun bacaklarını ayırıp arasına girdi ve yukarı doğrulup gömleğinin düğmelerini açtı.

Todd gözlerini ondan hiç ayırmadı ve yardım etmek için hiçbir hareket yapmadı. Sophie keten kumaşı onun omuzlarından sıyrıp çıkarırken sıcak tenine değen parmaklarının temasıyla Todd'un iç çekerek adını söylediğini duydu. Genç kadın onun önünde hızla soyundu, sonra yatağa uzanması için geriye itti ve şortunun fermuarını açtı. Todd onu çıkarması için kalçalarını yukarı kaldırdı ve sonra Sophie yatağa çıkıp onun yanına uzandı. Todd onu kollarının arasına alarak tenleri birbirine iyice değene kadar kendine çekti ve sanki Sophie'nin gitmesinden korkuyormuş gibi aralarından hava bile sızmayacak şekilde sımsıkı sarıldı. Hafif ve kısa soluklarla dudaklarını Sophie'nin alnında, saç diplerinde gezdirdi.

"Sophie," diye fısıldadı.

"Sorun yok." Sophie onun boynunu öptü ve hafifçe dudaklarına dokundu. "Sorun yok."

Todd derin bir iç çekişle nefesini boşalttı ve vücudunu terk eden gerginlikle birlikte Sophie'yi umutsuzca saran kollarını gevşetti. Sophie, başı Todd'un omzuyla boynu arasında gömülü olarak yatağa uzanırken neredeyse istemsizce onun sırtını okşadı, odanın içinde nefes alışlarından başka bir şey duyulmuyordu.

Bir noktada Todd hareketlenerek Sophie'nin boynunu öptü ve adını fısıldayarak minik öpücüklerle köprücük kemiğine doğru indi. Onun koyu saçlı başının vücudunun üzerinde aşağı doğru kaymasını görmek Sophie'nin içinde dayanılmaz bir şehvet dalgası yarattı ve uyluklarının arasına ağırlı bir sıcaklık yayıldı. Hafifçe kayarak onu üstüne çekti ve sessiz bir davetle kalçalarını kaldırarak bacaklarını iki yana açtı.

Todd başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin içine bakarak kurduğu bu kısa ve sözsüz iletişim, Sophie'nin kalbini titretti, göğsünde çiçeklenip açılan aşkın yoğun heyecanı dayanılır gibi değildi. Todd bastırılmış bir iniltiyle başını indirerek Sophie'nin dudaklarını sertçe öptü ve dilini ağzına soktu. Sonra bacaklarının arasına girerek yavaşça içine kayd.

Önceki sevişmelerinin aksine, sanki o ânın ciddiyeti odaya sızmış gibi havaya yoğun bir duygusallık dolmuştu. Todd'un onun içine her giriş çıkışı yavaş ve durgundu. Tenin ve sıcak temasın etkisiyle heyecanı yavaş ve emin bir şekilde artarken, genç adamın onun içine her girişiyle birlikte Sophie'nin kalbine yoğun duygular akıyordu. Onun bakışlarını yakalayan Todd'un gözleri karardı. Zirveye yaklaşırken artan heyecanla birlikte Sophie'nin içinden bir inleme koptu ve yoğun bir zevk dalgası her yanını kapladı. Neredeyse panik içinde bu kadarına dayanamayacağından korkarak bir an nefesi kesildi. Artık dayanması imkânsızdı ve birden o an geldi. Vücuduna şok dalgaları halinde yayılan bir patlamanın ve her dalgayla birlikte artan zevk duygusunun yoğunluğu neredeyse acı verecek kadar şiddetliydi. Todd son bir kere Sophie'nin içine abandı ve bir ürperti içinde boğuk

bir inlemeyle kolları titreyerek onun üstüne yığıldı. Vücudunun ağırlığı, onun içinde olmasını Sophie'nin canı gönülden kabullendiğinin bir kanıtıydı.

Zevk patlamasının verdiği hazla birlikte kelimeler kendiliğinden ağzından döküldü ve "Seni seviyorum," diye fısıltıyla inledi Sophie. Nefesini tutabilirdi ama bunu daha fazla içinde tutamayacaktı.

Todd onu sıkıca tuttu ve yana dönerek onu da kendine çekti. Hırıltılı nefesi yanağında gezindi ama tek kelime söylemedi. Fark etmezdi. Sophie bunu söylediğine pişman değildi. Onu, o anda canı gönülden seviyordu. Todd'un boynuna hafif bir öpücük kondurdu ve içini dolduran mutlak bir hoşnutluk duygusuyla onun kollarının arasına yerleşti. Tuhaf bir güvenle ve bu kelimeleri söyleyebildiği için gurur duyarak kendi kendine gülümsedi. Gerçeği söylemişti. Eğer Todd bununla baş edemezse bu, onun sorunuydu.

Yoğun duyguların ağırlığından bitkin düşmüş bir halde, ikisi de uykuya daldı.

Yatağın içeri çökmesiyle birlikte kahvenin kokusu Sophie'yi uyanırdı. Gözlerini açtığında yatağın kenarına tünemiş olan Todd, elinde bir fincan kahveyle ona doğru eğilerek gülümsedi.

"Günaydın." Kısık sesinde hafif bir utangaçlığın izi vardı.

"Selam," dedi Sophie, uykulu bir sesle. Todd bu sabah çok daha iyi görünüyordu, gözleri daha az sıkıntılı ve gözaltlarındaki koyu gölgeler biraz daha azalmış gibiydi. Biçimli kalçalarına onun havlularından birini sarmıştı ve çıplak göğsünü görür görmez Sophie'nin içinde yine o tanıdık şehvet duygusu kabardı. Dişiliğinin farkında olarak ve o bilse de bilmese de bu muhteşem adamın tümüyle kendisinin olduğunu bilmenin verdiği tatmin edici bir gururla yastığını sırtına dayayıp yatağın içinde doğruldu, göğüslerini çarşafla kapatarak kahveyi aldı.

"Teşekkür ederim."

“Hayır, ben teşekkür ederim.” Todd öne doğru eğildi ve yüzündeki saçları geriye itti. “Özür dilerim, ben—”

“Sus. Saat kaç?”

“Yedi.”

Sophie bir yudum kahve aldı. “İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Bugün ofise geliyor musun?”

“Evet, ancak fazla bir iş yapabileceğimi sanmıyorum. Dün boşa geçen bir gündü ama benim bir şeyler yapmam gerekiyor.”

“Bilmiyorum ama ofiste hokkabazlık becerilerini bayağı geliştirmişsin gibi görünüyordu.” Sophie’nin alaycı bir gülümsemeye teşebbüsü tam olarak hedefine ulaşmadı.

Todd irkildi. “Özür dilerim, ben—”

Sophie’nin *endişelenme, seni affediyorum* demek dilinin ucuna kadar geldi ama bunu söylemesi doğru değildi, onun bunu bilmesi gerekiyordu. Onu sevdiğini söyleyecek kadar cesur olduğuna göre, kendini nasıl kötü hissettirdiğini de söyleyecek kadar cesur olmalıydı. “Evet, öyleydin. Biliyorum, moralin bozuktu ama bu yaptığın beni çok incitti. Ne olursa olsun biz arkadaşız. Arkadaşlarına böyle davranamazsın.” Ödün vermeyen bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı.

Todd onun elini tutup dudaklarına götürdü ve başparmağının boğumunu öptü. “Haklısın. Ama sen bunu hak etmedin. Sen... çok...” Gözlerine bakarak üzüntüyle gülümsedi.

“Sorun değil.” Sözler kulağa o kadar yetersiz geliyordu ki. “Keşke yardım edebileceğim bir şey olsaydı.”

“Yardım ettin.” Todd’un gözlerindeki ifadeyi gören Sophie’nin nabızı hızlandı. “Dün gece sana ihtiyacım olduğunda oradaydın. Teşekkür ederim.” Parmaklarını Sophie’nin kucağında duran eline doladı ve sıktı “Ama bu... bir arkadaşına ihtiyacım var... demek değil.”

Sophie nefesini tuttu, ardından neyin geleceğini biliyordu. Onun, karşı duvardaki bir noktaya sanki duvarın tavanla birleş-

tiği yerde çok büyüleyici bir şey varmış gibi inceleyen profiline bakan Sophie, genç adamın dün gece ona itiraf ettiği şeyle mücadele ettiğini biliyordu. Âdeta onunla boğuştuğunu görebiliyordu.

“Sen dedin ki...” çenesi kilitlendi. “Sen...”

Sophie uzanıp onun koluna dokundu. “Ben, seni sevdiğimi söyledim.” Kalbi küt küt atmasına rağmen sesi son derece net ve kararlıydı.

“Hah. Evet.”

Sophie, her nedense, sanki karşısında ürkütüp kaçırmaktan korktuğu bir geyik varmış gibi hiç kıpırdamadan durdu.

Todd ona doğru döndü. Gözlerinin çevresindeki çizgilere yerleşmiş bir umutsuzluk vardı. “Sevmemelisin. Ben bunu hak etmiyorum.”

“Todd,” dedi Sophie, onun kafa karışıklığı için duyduğu her şeyden daha güçlü bir acıma duygusuyla sesini yumuşatarak. “Bu benim seçimim.” Zaten başka bir seçenek yoktu. En azından Sophie için.

Sophie onun tekrar yutkunduğunu gördü. “Ben sürekli olarak annemle babamın birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini defalarca söylerken duydum. Ama bir sonraki dakika, karşılıklı en zayıf noktalarına saldırarak birbirlerini paramparça ediyorlar. Sanki âşıkken paylaştıkları şeyler, savaş alanında en zayıf ve en acı verici noktalara vurmaları için onlara bolca cephane ve bilgi sağlayan şeyler gibi. Diğer insanların önünde bile terbiyeli davranamıyorlar. Kendilerini rezil ediyorlar. Bundan nefret ediyorum. Böyle yaşamaya dayanamam. Ben de dün tuttum, sana aynısını yaptım. Seni incittim.”

“İsteyerek yapmadın. Canın yanıyordu. Arada fark var. Birçok insanın mutlu ilişkileri vardır ama âşık olmak insanı incinmeye açık hale getiriyor. Ancak bu riske girmeye değer çünkü bütün harika şeyler birini sevmek ve sevilmeyle yaşanıyor.”

“Bu, benim almak istediğim bir risk değil. Hayatımın çoğunu, ailemin evliliğine sahne olan savaş bölgesini gözleyerek geçirdim. Bu, bir savaş muhabirine kalemini atmasını ve eline silah almasını söylemek gibi bir şey.”

“İlginç bir benzetme.” Sophie bundan çok daha iyilerini düşünebilirdi.

“Sen yakında evine döneceksin Sophie ve evet, seni özleyeceğim. O kadarını biliyorum. Beni kim kontrol altında tutacak? Ama bana âşık olma. N’olur. Ben buna değmem.”

Sophie nefesini tuttu ve ona yanıldığını söylemek istedi ama Todd’un inatçı çene yapısı ve yarım gülümsemesine yerleşmiş olan üzüntülü ifadesi, onu duraklattı. Yirmi küsur seneden beri yerleşmiş bir şartlanmayı kırmak o kadar kolayca üstesinden gelinecek bir şey değildi. Yapabileceği tek şey, aşkını onunla paylaşmaktı ama onun varlığını inkâr edecek değildi.

“Todd,” dedi, net bir sesle, “ilk başladığımızda bunların hepsini biliyordum. Seni sevmek benim seçimim. Yani,” ona kasten takıldığını gösterecek şekilde gülümsedi, “elimde değil.” Todd’un pazularını okşadı. “Sen dayanılmaz birisin.”

Todd’un ağzı bir tarafa büküldü.

“Ve oldukça seksisin. Ayrıca da yakışıklısın.” Sophie sesini iyice alçaltarak fısıldadı. “Hem yatakta da epey ateşlisin.”

Ruh hali birden değişen Todd, kahve fincanını elinden aldı ve üzerine saldıırıp onu yatağa sabitledi.

“Epey ateşlisin derken?”

“İdare edecek kadar ateşli?”

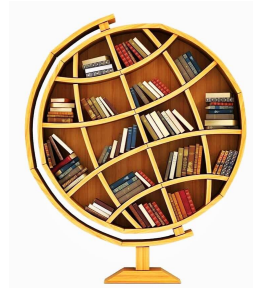
Todd bir elini onun vücudundan aşağı kaydırarak meme uçlarını okşadı, tenini okşayarak karnından aşağı doğru devam etti ve elini bacak arasına daldırıp sıvazladıktan sonra tekrar yukarı doğru çıkarken Sophie ani bir arzuyla inledi.

“Tutuşacak kadar ateşli?” dedi Todd, hırıltılı bir sesle kulağına fısıldayarak ve sahiplenici bir hareketle dudaklarını onun dudakla-

rına yapıştırıp dilini ağzının içinde dolandırırken Sophie'nin sinir uçlarından vücuduna heyecan dolu dalgalar yayıldı.

“Tutuşacak kadar,” dedi Sophie, nefes nefese ve sonra kıvrılarak kendini geri çekti. “Ama bazılarımızın işe gitmesi gerekiyor.” Çarşafların uçlarını geriye attı. “Benim duşa girip hazırlanmam lazım.”

“Sırtını ovmamı ister misin?” Ve böylece tekrar normale döndüler. Sophie onu sevmekten vazgeçmeyecekti. Todd ise bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktı.

Bölüm 27

Todd'un masasındaki telefon çaldı ve Sophie telefona uzanırken Todd'un haremindeki kızlardan hiçbirinin son iki hafta içinde onu aramadıklarını hatırladı. Amy ya da Charlene'den hiç haber yoktu.

"Alo?"

Bir anlık sessizlikten sonra genç ve paniklemiş bir ses, "Todd McLennan ile konuşabilir miyim?" diye sordu. "Sanırım... orada çalışıyor."

"Marty?"

"Evet," dedi Marty, tiz bir sesle.

"Ben Sophie. Todd şu an burada değil ama onun seninle konuşmak isteyeceğini biliyorum."

"Ne zaman döner? Sadece bir dakikam var ama onunla mutlaka konuşmam gerekiyor."

"Bir basın tanıtımında, ancak öğle yemeğinden sonra geri döner. Sende cep telefonunun numarası var mı?"

"Hayır, ben... ben... birinin cep telefonunu ödünç aldım." Tereddüt ederek söylemesi, ödünç alma lafının göreceli olabileceğini belli ediyordu.

"Kalemin var mı? Sana numarayı vereceğim."

"Ee, bekle." Açılan ve kapanan çekmece sesleri duyuldu. "Bir tane buldum."

Sophie numarayı kendi telefonundan ona okudu. "Sen iyi misin? Seni bu numaradan arayabilir mi?"

"Pek arayamaz. Ben buradaki ofislerden birindeyim. Todd'un iş numarasını bulmam asırlar sürdü. Burada yakalanırsam muhte-

melen beni askeri mahkemeye çıkarırlar,” dedi Marty mırıldanarak, sesinin duyulmasını istemediği açıkça belliydi.

“Sen neredesin? İyi misin?”

“Ben iyiyim.” Marty şaşırmış gibiydi. “Burası fena değil. İlk hafta biraz hasret çektim ama diğer çocukların bazıları çok havalıydı. Her gün beden eğitimi yapıyoruz. Oldukça sıkı ama ben umursamıyorum. Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun. Evet, sandığım kadar aldırmıyorum. Ama laptopum veya telefonum yok. Babam onları aldı, bunlara izin verilmediğini söyledi ama izin veriyorlar. Todd’dan... onları bana getirmesini isteyecektim.”

Sophie onun kendine dert ettiği bu gençlik tasasına neredeyse gülecekti. Zavallı Todd son iki haftadır kardeşi için endişeden ölürken, Marty’nin en büyük derdi internete girememekti. Ama muhtemelen bu iyi bir şeydi. Marty’nin iyi olduğunu ve çaresiz bir mutsuzluk içinde olmadığını duyunca Todd rahatlayacaktı.

“Eğer sen onunla konuşmazsan ben senin aradığını söylerim. Bana adresini ver.” Sophie telefonu kapatmadan önce adresi hızlıca yazdı. Yakalanmadan önce Todd’u arayacak vakit bulabilmesini diledi. Bu, büyük bir rahatlamaydı ve Sophie, Todd’la konuşmak için sabırsızlanıyordu, ancak Marty’nin onu aramasına fırsat vermek için birkaç dakika bekledi.

Aksilik bu ya, Todd’la konuşmadan önce Trudy onu bir toplantıya çağırdı ve onu aramaya çalıştığında, hat doğrudan sesli mesaja bağlandı. Kısa bir süre içinde göreceğini umarak ona bir mesaj bıraktı, çünkü günün ileri bir saatine kadar görüşmeyeceklerdi. Bugün çifte randevuya çıkacaklar -Todd’un laflarıydı bu- ve dördüncü kere buluşacak olan ama işi ağırdan alan Wes ve Bella ile buluşacaklardı.

“Sophie, seninle konuşup arayı kapatmak istedim.” Trudy masasının arkasında oturuyordu. “Bizimle geçirdiğin zamandan keyif alıyor musun?”

“Harika geçiyor,” dedi Sophie coşkuyla. “Yeni makalem üzerinde çalışmayı çok seviyorum.” Sophie, Mario’nun ailesinin burada restoran açmasından, Toskana’ya uzanan köklerine kadar kendisiyle paylaştığı hikâyelerden ilham alarak yeni fikirler üretmiş ve dergi için her ay farklı bir etnik kültüre odaklanarak şehirdeki yemekleri ve restoranları keşfedeceği düzenli bir yazı dizisi önermişti. “New York’ta her çeşit yer olduğunu biliyordum ama o kadar çok malzeme var ki. Harlem’de hayret edilecek bir Etiyopya restoranı buldum ve mart ayı sayısı için onu yazmayı düşünüyorum. Sonra gerçekten çok ilginç bir Portekiz restoranı var, uğruna ölünecek kadar güzel nata kekleri yapıyor.”

“Şahane. Şubat sayısı için hazırladığın İtalyan ailesiyle ilgili yazı harika görünüyor. Senin yiyeceklere hayat vermek gibi gerçek bir yeteneğin var. Sen bizim burada çalıştığımız en iyi yemek yazarlarından birisin. Lafı uzatmadan soracağım. Burada kalmayı düşünür müsün?”

Sophie’nin ağzı tam anlamıyla açık kaldı.

“Çalışma vizeni uzatabiliriz. Seni gerçekten burada tutmayı çok isterim. İngiliz tarzı ikindi çayı makalene ilişkin okurlardan gelen geribildirimler tavan yaptı. Genel yayın müdürü buna bayıldı, reklam müdürü de öyle. Sen ciddi yetenekli bir yazarsın. Yemekleri senin gibi bilen birisine sahip olmak bir lütuf. Lütfen bu konuyu dikkate alacağını söyle bana.”

“Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Burada kalabileceğim hiç aklıma gelmezdi.”

“Düşüneceğini söyle,” diye üsteledi Trudy, aylar önce Angela’nın ona söylediği sözlerin aynısını tekrarlayarak.

Metroyla Brooklyn’e dönerken yol boyunca bunu düşündü. Ta ki başı dönene kadar. Todd. Bella. Londra. Oradaki arkadaşları. Todd. Acaba ne derdi? Onu sevdiğini söylediği o geceden beri minik, neredeyse mini minnacık değişiklikler olmuştu. Her na-

sılsa Todd biraz daha yumuşak görünüyordu. Daha sevecendi. Dokunuşları daha sık ve daha mahremdi. Onu öperken yüzüne dokunma şekli. Onu yatağa götürürken gösterdiği özen. Sophie bazı günler onun belki de kendisini birazcık sevdiğini düşünüyordu. Gelecek hakkında hiçbir şey konuşmamışlar ya da buradan ayrılmak zorunda olduğu ekim ayının sonundan öteye dair hiçbir imada bulunmamışlardı. Kalabilir miydi? Onun kalmasına Todd nasıl bir tepki verirdi?

Bara vardığında Todd zaten oradaydı ve onu görür görmez beyaz bir şarap sipariş etmek için bir garsona el salladı. “Selam İngiliz,” diyerek dudaklarına imalı bir öpücük kondurdu ve elini boynuna götürerek ensesini okşadı. “Günün nasıl geçti?”

“İlginçti,” diye yanıtladı Sophie. “Mesajımı aldın mı?”

“Hayır, bu sabah telefonumu şarj etmeyi unuttum. Aklım çelinişti, hatırlarsan.” Todd doğrudan gözlerine bakınca Sophie kızardı.

“O benim hatam değildi. Ben dişlerimi fırçalıyordum.” O sabahın erken saatlerinde Todd’un çıplak vücudunu arkadan onun vücuduna dayayıp elleriyle göğüslerini avuçlayarak aç gözlerle aynadan kendisine baktığı ânı hatırlayan Sophie’nin bacakları pelte gibi oldu.

“Diş fırçalamakla fırçalamak arasında fark var, İngiliz,” diye homurdandı Todd.

“Ben nasıl fırçalıyorum?” diye sordu Sophie eğlenerek.

“Seksi bir şekilde,” dedi Todd.

Sophie gözlerini devirdi ve sonra hatırladı. “Marty aradı.”

“Marty mi?!” Todd hemen gerildi, bira şişesini tutan parmakları o kadar kasıldı ki güneş yanığı cildindeki tendonlar beyazlaştı.

Sophie uzanıp onun bileğini tuttu. “O iyi.”

Yaptığı konuşmayı çabucak aktardı ve gerilimin Todd’un parmaklarından akıp gittiğini gözledi.

“Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Sanırım disiplin ona iyi gelecek.” Birasını dibine kadar içerek yarım bir kahkaha attı.

“İletişime geçmek için onu dürtten şeyin bilgisayarını istemek olması tam ona uygun bir hareket. Belki bu hafta sonu uçakla Charleston’a gidebiliriz. Gidip şu çocuğu görebiliriz.” Todd bir hevesle telefonunu çıkardı ama şarjının bitmiş olduğunu hatırlayınca suratı asıldı. “Onun için bir dizüstü bilgisayar ve bir telefon ayarlayabilirim. Umarım Pentagon’un güvenlik duvarları Marty’ye dayanıklıdır.” Düşünceli bir şekilde iç çekerek başını salladı. “Belki de onları uyarmalıyım.”

“Bence sen yalnız başına gitmelisin,” dedi Sophie yumuşak bir gülümsemeyle. “Muhtemelen birlikte biraz zaman geçirmek istersiniz. Senin onun için oraya gittiğini bilmesi gerekiyor.”

“Evet ama o senden hoşlanıyor.”

“Hayatında bir dengeye ihtiyacı var,” diye hatırlattı Sophie.

Todd bir an ona boş gözlerle baktı. “Oldukça kararlısın.”

“Kesinlikle.” Sophie, bu kadar kalın kafalı olduğu için onu sarsmak istedi.

“Peki neden gelemiyorsun? Marty seni görmeyi çok ister. Güzel bir otel bulabiliriz, bütün bir hafta sonunu birlikte geçirebiliriz. Onu hamburger yemeye götürürüz, güzel bir yemek yeriz.”

“Todd, seninle gelirim bu, Marty’ye ne tür bir sinyal verir? Bir dahaki sefer onu gördüğünde sana benim nerede olduğumu sorarsa ne yaparsın?”

Bira şişesindeki etiketi çekiştiren Todd, Sophie’ye isyankâr ve ürkek Marty’yi hatırlattı.

Aralarında garip bir sessizlik oldu ve Sophie onun elini tutmak için uzanırken, Todd birden ayağa fırlayıp el salladı. “Hey Bella, Wes.”

Sophie döndü ve önde Bella’nın Wes’in eline yapışmış olarak kalabalık masaların arasından yol açarak geldiklerini gördü.

Bu, dörtlü olarak dışarı ikinci çıkışlarıydı. Sophie, Wes’i biraz daha yakından tanıma fırsatı bulmuştu, onun sessiz ve kuru mizah anlayışı, Bella’nın yaygaracı dobralığı karşısında iyi bir önlem teşkil

ediyordu. Birbirlerinden tamamen farklı olsalar da aralarında bir uyum vardı. Bella onun yanındayken daha az telaşlı görünüyordu.

“Düğün pastasını bugün iç mimar geline teslim ettim,” dedi Bella gururla.

“Sen mi teslim ettin?” Wes derin ses tonuyla homurdandı. “Sen bir anaç tavuk gibi kanat çırparak etrafta dönerken ben arka planda birini destekleyeceğime ikna olmuş halde, minibüsümün ön koltuğuna kocaman beyaz bir pasta kutusu koyduğuma yemin ederim. Kutunun etrafına iki yastık koyup emniyet kemeriyle onları bana bağlattı.”

“Ben tamamlamak anlamında teslim ettim demek istedim,” dedi Bella, “lanet olası şeyi asla başkasına güvenip gönderemedim, bu yüzden kendini onurlandırılmış say.”

“Başüstüne efendim,” dedi Wes, onu selamlayarak.

“Peki, kadın pastayı beğendi mi?” diye sordu Sophie. Tasarıma son halini vermesi için Bella onu serbest bırakmış olduğundan cevabı heyecanla bekledi. Üç katlı pastanın üzerinde son rötuşları yapmak bütün günlerini almıştı ama her şey tamamlandığında Sophie ve Bella heyecanla birbirine sarılmıştı. Her bir kat mor, lila, gümüş ve beyaz tonlarında birbirini tamamlayan farklı bir duvar kâğıdı deseni taşıyordu ve desenler üç ayrı kaplama tekniğiyle yapılmıştı. Bu tam anlamıyla bir zaferdi.

“Onu cep telefonundan aradığımda ağladı. Pastaya bayılmış. Onu gördüğü zaman yüzünün halini görebilmek için orada bulunmadığıma gerçekten çok pişmanım.”

Todd, Wes’le alaycı bir bakış paylaşmaya çalıştı.

“Hey dostum, beni kendine dahil etme.” Wes teslim olarak ellerini kaldırdı. “Kutuyu açtığında gelinin yüzünü gördüm. Kahretsin, neredeyse gözlerim yaşardı.”

“Alt tarafı bir pasta,” dedi Todd, yüzünde sahici bir hayretle.

“Bu bir sembol,” dedi Bella, iç geçirerek. “Sende hiç romantik bir damar yok, değil mi?” Kuzenine bakıp dudağını büktü.

“Romantik olabilirim,” dedi Todd, kollarını kavuşturarak. “Sadece aptal değilim. Bunların hepsi illüzyonun bir parçası. Pasta. Gelinlik. Ama evlilik yeminlerine gelince, birkaç ay sonra hiçbir anlamı kalmıyor. Belki de düğün muhtemelen her şeyi daha da kötüleştiriyor. Harcanan bütün o paralar, bir sürü saçma sapan ayrıntılarla uğraşmak, davetlileri ne kadar etkileyeceğiniz... Çünkü düğün bu demek: büyük bir şov. Ve en başından beri annemle babamın evliliği de işte böyle bir şeydi ama onların düğünü en gösterişlisi ve en iyisiydi. Annemin en pahalı gelinliği giydiğine, çiçeklerin en savurgan şekilde her tarafı doldurduğuna ve düğün pastasının şüphesiz otuz kat olduğuna son kuruşuna kadar bahse girebilirdin. Bunun *aman bize bak, bize bak* demenin dışında neyin sembolü olduğunu bana söylesene.”

Bella kötü bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve ellerini kalçalarına koydu. “Buradan ilan ediyorum ki senin ruhun yok, Todd McLennan. Sende insanlığın kırıntısı bile yok. Pasta, düğünün odak noktasıdır. Pastanın tasarımı çok fazla şeyi sembolize eder. Sophie, gelinin tam olarak ne istediğini anlama konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahip. Onun ruhunda romantizm var.”

Todd’un bunu bilmek istemediğinden emin olan Sophie masanın altından Bella’yı tekmeledi.

“Bir çift evlendiği zaman, beraber yaptıkları ilk ortak şey, pastayı kesmektir. Bu, onların birliklerinin sembolüdür. Bir şeyleri ekip olarak yapmalarının sembolü. Birlikte yaşayacakları geleceğinin. Ve pastayı misafirleri arasında paylaştırdıkları için bu, gelecek ailelerini de kapsar. Sevdiklerini beslemek. Geniş aileyi kucaklamak. Bunun içinde çok fazla güzellik var. Bu sadece bir pasta değil,” dedi Bella, Todd’a çıkışarak.

“Ne diyorsa o,” diye ekledi Wes.

Todd destek beklercesine Sophie’ye baktı. “Modern para tuzağı.”

“Ben onlardan yanayım. Üzgünüm ama bence düğün pastası çok güzel bir gelenek.”

“En azından pastaların tadı güzel,” diye huysuz bir ifadeyle kabullendi Todd, kirpiklerinin arasından Sophie’ye bakarak.

“Azınlıkta kaldınız, Bay Oyunbozan,” dedi Sophie, onu neşeyle yanağından öperek. “Peki, şu romantik olma hikâyesi nedir? Ben onu kaçırdım.” Gözleri parlayarak Todd’a baktı. Romantik olmayabilirdi ama Sophie’nin vücudunu nasıl kıvrandıracağını kesinlikle çok iyi biliyordu.

“Ben kalpler, çiçekler ya da elmaslar ve inciler almak gibi şeyler yapamam. Bunlar kolay şeyler. Bunu herkes yapabilir. Münakaşamı ettiniz? Ne kadar kötüydü? Bir veya iki karat değerinde mi? Pebble Beach’te o gün bir golf oynama teklifi aldığın için randevunu mu erteledin? Sorun değil, on iki düzine gülden oluşan dev bir buket, bunu telafi eder.”

Sophie, onun herkes derken babasını kastettiğini düşündü, Celine’in tenis bileziğini ve pırlanta küpelerini hatırlayarak.

“Para harcamadan da romantik olabilirsiniz,” dedi Bella, her zamanki haline hiç uymayan özlem dolu, hülyalı bir gülümsemeyle. “Uyuyamadığın için yastığının altına lavanta koyan birisi varsa, işte bu... romantik olmaktır.”

Wes başını eğdi. Todd ona sanki hayal kırıklığı yaratan yüzkarası biri gibi kızgın bir bakış attı.

“Birdenbire uzman kesildin, değil mi Bella?” Todd’un sesinde hafiften bir kızgınlık var gibiydi. “Geçen yıl Wes’in dikkatini çekmeyi beklerken sararıp soluyordun. Sızlanıp duruyor ama bu konuda hiçbir şey yapmıyordun. Şimdi birden her şeyi bilir oldun.”

“Todd!” Sophie, onun bu taşkınlığına şaşırarak dirseğiyle böğrünü dürttü. Todd ona özür diler gibi bakacak nezakete sahipti ama aynı nezaketi kuzinine yöneltmedi.

Wes, masanın ortasında duran iki menüyü aldı ve birini Todd’a verdi. “Dostum, biraz yemek yesek iyi olur sanırım. Siz ikiniz fazla asabisiniz.” Sophie’ye göz kırptı. “Öpüşerek selamlaşan kuzenlerden değilsiniz o halde.”

“Tanrım, hayır,” dedi Bella kaşlarını çatarak ve ardından yüzü aydınlandı. “Ama Todd, her zaman benim Barbie bebeklerimi öpüştürmeye çok meraklıydı. Neydi o, hep söylediğin, muç muç derdin, yüzlerini birbirine sürterek.”

“Ben o zaman yedi yaşındaydım,” dedi Todd homurdanarak ve sonra sııttı. “Sen yedi yaşındayken, bütün bir yaz elbise giymeyi reddedip üzerinde bir külot ve ayağında pırıl pırıl kırmızı Wonder Woman çizmeleriyle etrafta koşuşturup durmuştun.”

Bella kıkırdadı. “Bunu unutmuştum. Seni özel kementimle kovalıyordum.”

İkisi çocukken yaptıkları muziplikleri birbirlerine anlatırken Sophie rahatlayarak derin bir nefes aldı ve Wes’le kaçamak bir gülümseme paylaştı.

Bella, Sophie’yi lavaboda ellerini yıkarken yakaladı.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet, neden?” diye sordu Sophie, Bella’nın aklında bir şey olduğunu hissederek.

“Ben... bilirsin işte... Todd’un tavırları. Senin için endişelendim. Sen geleneksel bir tipsin. James’le evlenmek istediğine dair söylediklerinden biliyorum. Bütün o düğün pastası, romantizm, sonsuza dek mutlu yaşamak gibi şeyler. Zor olmalı demek istiyorum, hepsi bu. Sanırım sonunda ben artık Wes’le birlikte olduğum için herkesin delice âşık olmasını istiyorum. Senin de o şeye... bilirsin... birinin evreninin merkezinde olma hissine sahip olmanı istiyorum. Buraya ilk geldiğinde çok üzgündün. Keşke seni Todd’la ilgili daha fazla uyarmış olsaydım.”

“Bella, sen beni birçok kez uyardın.” Sophie iç geçirdi, bunlara hiç aldırış etmemişti. Todd’a asla böylesine derinden âşık olmayı amaçlamamıştı ama Todd ona karşı her zaman dürüst davranmıştı. Daha ilk günden, uzun süreli bir ilişkiye uygun birisi olmadığını açıkça belirtmişti. Birinin buna uygun olmadığını sonradan

çok geç olduğunda anlamaktansa baştan bilmek çok daha iyiydi.

Bella, uzlaşılacak türde biri değildi. Bunu asla anlayamazdı, bu yüzden Sophie devam etti. “Bak, Todd gerçekten benim tipim değil. Burada olmanın tadını çıkarıp kendimi eğlendiriyorum. Benim aradığım erkek ciddi, istikrarlı ve güvenilir olmalı. Durulup yuva kurmaya hazır biri. Çocuk sahibi olmaya. İngiltere’ye döndüğümde arayacağım adam böyle biri olacak.”

Söyledikleri ikna edici olsa da içinden bir ses, *Hayır! O eski Sophie’ydi*, diye bağıırıyordu. James gibi adamlarla çıkan Sophie. Artık o eski Sophie değildi. Onu güldüren birini, içinden geleni yapan birini, yanındayken sınır tanımadan tutkuyla sevişebileceği birini istiyordu. *Todd gibi birini.*

Bölüm 28

Sophie, telefonun ekranında beliren ismi görünce onu hemen kaptı ve tavada kızarmakta olan tavuğu ocaktan aldı.

“Kate! Nasıl gidiyor? Şu zili kapatmama izin ver.”

“Aa, ne pişiriyorsun?”

“Tayland usulü köri,” dedi Sophie, çarpık bir sırıtışla. Bu, Todd’un en sevdiği yemektir ve hafta ortası kafaları başka işlerle meşgulken hızlı ve kolay yapılan bir akşam yemeğiydi.

“Nefis. Ben... ben sana söyleyip söylememekte tereddüt ettim ama bu hafta James’i gördüm. Kafeye geldi.”

“James? Ne istedi?” Sophie’nin sesinde kendinden emin bir küçümseme vardı.

Kate kilometrelerce öteden ona mutlulukla gülümsedi. “Görünüşe göre hiçbir şey. Sadece senin nasıl olduğunu bilmek istedi.”

“Umarım ona kesinlikle harika olduğumu söylemişsindir.”

“Onun gibi bir şey söyledim.” Kate’in gözlerinde haylaz bir ifade belirdi ve sonra ciddileşti. “Bu beni ne kadar sevindirdi, bilemezsin!”

“Ne?”

“Sen, sesin neredeyse bıkmış gibi geliyor. Sanki, *Kim? James mi?* der gibisin. Oysa ben sana söylerken endişeliydim.”

Bu da Sophie’nin ne kadar yol almış olduğunu gösteriyordu. Onun adını duymak, başka bir hayata gönderme yapmak gibiydi.

“Endişelenmene gerek yok. Ben kesinlikle yaşantıma devam ettim.” Sophie’nin ağzı, hoşnutluk içinde hınzır bir sırıtışla бүkүldü.

Kate bir kahkaha attı. “Sanki bir süthanenin tamamını ele geçirmiş bir kedi gibi görünüyorsun, küçükhanım. Tadını çıkarıyoruz, değil mi?”

Sophie yaşadıklarını hatırlayınca yüzü kızardı.

“Üzerindekilerin yemek pişirmek için pek uygun olmadığını sanıyorum.”

Sophie, Todd’un bir şişe şarap almak için içki dükkânına gittiği sırada, üzerine çektiği atletle altına giydiği külotu şöyle bir baktı.

“İşten döndüğümüzde hava çok sıcaktı.”

“Eminim öyleydi,” diye takıldı Kate. “İyi görünüyorsun Soph. Mutlusun. Keyiflisin.” Göz kırptı. “O adam sana iyi geliyor.”

“Evet, sanırım ben de ona iyi geliyorum. Her ne kadar o farkına varmasa da.” Sophie aralarındaki kilometrelere minnettar olarak ekrana bakıp sıırıttı. Eğer Kate burada olsaydı, sözlerindeki cesaret gösterisini fark ederdi. Zaman azalıyordu ve Sophie hâlâ ne yapacağını bilmiyordu.

“Kate, kaldığım süreyi uzatmak isteyip istemediğimi sordular.”

“New York’ta mı?”

“Evet.” Sophie dudağını ısırıldı.

“Vay, bu harika. Aman Tanrım, o zaman ben de oraya seni görmeye gelirim.” Kate ekrana yaklaştı. “Kalacaksın, değil mi?”

“Bilmiyorum.” Sophie acı çeker gibi bir yüzle Todd’un dönmeyeğinden emin olmak için omzunun üzerinden geriye doğru baktı. “Bir yanımlı kalmayı çok istiyor ama Todd’un tepkisinin ne olacağından emin değilim.”

“Memnun olması gerekir diye düşünüyorum.” Kate’in sesinde bir anaç tavuk öfkesi belirir gibi oldu.

“Bilmiyorum. Bu ilişkinin zaten geçici olması gerekiyordu. Unutma, bir kaçamak. Eğer ona söylersem tabanları yağlayıp kaçır diye endişeleniyorum.”

“Sophie, bu delilik. Siz ikiniz pratikte birlikte yaşıyorsunuz. Yani, kaç aydır? İki buçuk mu? Ayrılmaz gibi görünüyorsunuz.

Herkes bir ilişkiye başladığında böyle aptalca şeyler söyler, karşısındakinin aynı şeyleri hissetmemesi durumunda temel bir kendini koruma yöntemidir bu. Ama artık işin yönünün değişmiş olduğu ortada. Eğer senin gitmene izin verirse aptallık eder. Oysa bana hiç de aptal bir adam gibi gelmiyor.”

Sophie yutkundu, Kate’in bu güveninin kendisinde de olmasını diledi. “Aslında o... yani, hiçbir şey demiyor ama gerçekten umursuyormuş gibi davranıyor. Bunu yaptığı küçük şeylerle gösteriyor.”

“Al işte, tipik bir erkek. Hareketler kelimelerden daha fazla şeyler söylüyor.”

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş, şu anda onun geri döndüğünü duyabiliyorum.”

“Benim de yatağa gitmem gerekiyor. Saat burada neredeyse bir. Ben’in eve dönmesini bekliyorum.”

Todd odaya daldı, sanki on dakika değil de bir gün uzakta kalmış gibi Sophie’yi abartılı öpücüklere boğdu, sonra eliyle şarap içme taklidi yaptı.

“Kate’e merhaba de, o da tam gidiyordu.” Sophie telefonu Todd’a çevirdi.

“Selam Kate. Orada hava nasıl?” Todd onların hava durumu takıntılılarıyla dalga geçmeye bayılıyordu.

“Şu anda gökten kedi köpek yağıyor.”*

“Sizin İngiltere’de dehşet verici bir şeyler oluyor galiba.”

Todd şarabı bıraktı ve Sophie, onun dolabın içindeki kadehleri şingirdatarak kendisinin en sevdiği kadehi aramasını izledi. Her ne kadar Sophie’nin fazla küçük ya da fazla büyük olmayan, ince porse- lenden bir fincana olan düşkünlüğüyle veya ince camlı şarap kadeh- lerini tercih etmesiyle dalga geçse de, Todd her zaman onun sevdiği şeyleri seçmeye özen gösteriyordu. Bu aşına ve samimi tavır Sophie’yi güldürdü. İşte ona umut veren, Todd’un yaptığı bu küçük şeylerdi.

* İng. *It’s raining cats and dogs*: Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor anlamın- da kullanılan deyim. –çn.

“Kapatsam iyi olur Kate, erkeğimi beslemem lazım. Kendine iyi bak. İyi geceler.”

Sophie telefonu kapatırken, Todd kollarını onun beline doladı ve burnuyla boynuna sürtündü. “Akşam yemeği kaçta?”

“Yirmi dakika sonra.”

“Başka bir şey istemediğine emin—”

Sophie bir kahkaha atarak onun ellerini geri itti. “Sen aç değil-sen bile ben açım.”

“Ben her zaman senin şeyine açım...” durakladı, kaşının birini ahlaksızca kaldırdı, “Tayland usulü köriye. Charleston’a gittiğimde yemeklerini özleyeceğim.”

Sophie gözlerini devirdi. “Sadece iki geceliğine gideceksin.”

“Evet ama Marty yüzünden devamlı hamburger yemek zorunda kalacağım. Geriye kötü beslenmiş olarak döneceğim.”

Sophie onun yüzündeki kederli ifadeye gülerek başını salladı. “Hayatta kalacağına eminim. Cumartesi günü uçağın kaçta?”

“Yedide. JFK Havaalanı’na ulaşmak için saat beşten hemen önce ayrılmam gerekiyor.” Ellerini aşağı indirerek Sophie’nin kalçalarını avuçladı ve kısık bir sesle, “Sanırım yarın geceye erken başlamak zorunda kalacağız,” diye ekledi.

“Şanslısın.” Sophie kollarını onun boynuna dolayıp ensesindeki saçlarıyla oynadı. “Tesadüfe bak ki benim yarın öğleden sonraki yemek tatma işim Prospect Park’ın yakınlarında. Buraya yakın olduğu için daha sonra işe dönmeyi planlamıyordum.”

“Mükemmel, böylece geceye gerçekten erken başlayabiliriz.”

Egzotik meyvelerin tadı ağızda hâlâ taze olan Sophie, kafasında yuzu limonu, ejder meyvesi, lucuma ve guava meyvelerinin lezzetlerini bir tatlı makalesinde nasıl bir araya getireceğine dair bir sürü fikirle dolu olarak Smith Caddesi’ne doğru döndü. Kesin olan bir şey vardı, bir daha asla durian’ın tadına bakmayacaktı. Onun iğrenç kokusunu hatırlayarak ürperdi ve Bella’ya doğru yürüdü.

İşini erken bitirmişti ama cumartesi günü bir çocuğun doğum günü partisi için hazırlanan bazı kurabiyeleri süslemeye yardım etmek için Bella'ya söz vermişti.

Kapıdan içeri girdiğinde, Bella aceleyle ona doğru geldi. "Erken geldin." Omzunun üzerinden geriye doğru baktı.

"Kusturucu meyve olarak da bilinen durian meyvesini ortaya çıkardıklarında ben oradan ayrıldım, gerçekten de insanda kusma isteği yaratıyor. Öğg, bu şey cidden—"

"Sophie." Bella gözlerini açmış kafasını sallayarak dükkânın gerisini işaret ediyordu. "Burada seni görmek isteyen biri var."

"Kim?"

Bella'nın yüzü heyecanlı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Git bak."

Sophie onun önünden geçerken Bella acele etmesini istemiş gibi hafifçe itti. "İyi şanslar."

Köşeyi dönen Sophie, birden donup kaldı. Midesini altüst eden bir dehşet sanki onu olduğu yere çivilemişti.

"Sophie! Vay canına. Sophie! Kendine bir bak. İnanılmaz görünüyorsun. Seni çok özledim."

İçerideki sesler kulaklarında uğuldarken, Sophie vücudu sanki bir başkasına aitmiş gibi hissetti. Ağzında bir damla bile tükürük kalmamış ve dili birden kurşundan yapılmış gibi ağırlaşmıştı.

Konuşamaz bir halde, ellerinin tutulduğunu ve yuvarlak bir masanın etrafındaki sandalyelerden birine doğru çekildiğini gözledi. Masanın ortasında küçük bir turkuaz kutu vardı. Tam ortada.

Sophie, gözlerini kutudan ayırıp James'e baktı, hâlâ konuşamayacak kadar afallamış vaziyetteydi.

"Bir şey söyle Sophie," dedi James gülümseyerek. "Seni şaşırttım, değil mi? Seni görmek ne güzel." Kollarını boynuna doladı ve Sophie'nin birden kendini geri çekmesine aldırmadan onu dudaklarından kocaman öptü.

"James." Sophie'nin sesi kuru ve sertti. "Burada ne yapıyorsun?"

“Ne yapıyorum sence?” James sabırlı bir hoşgörüyü gülümseyerek başını salladı. “Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapıyorum.”

Kutuyu kaptı, kapağını kaldırdı ve bir dizinin üzerine çöktü. “Sophie Bennings-Beauchamp, bana karım olma şerefini bahşeder misin?”

Tamamen afallayan Sophie, gördüğü şeye inanmakta zorlanarak ona dik dik baktı.

“James?” Sophie, bir zamanlar tanıdık olan ama artık hiç tanıdık gelmeyen bir yüzü anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Şimdi küçük, düz çakıl taşları gibi görünen ve yalvaran gri gözler. Onu tiksintiyle ürperten aşırı pembe bir ağız.

“Evet de, Sophie. Beni sevdiğini biliyorum. Korkunç bir klişe gibi gelebilir ama sana her şeyi açıklayabilirim.”

Hayatında hiç bu kadar sersemlememiş olduğunu söylemek, çok yetersiz kalırdı. Sanki içinde bir Exocet füzesi patlamış, yönünü şaşırmış ve patlama sonrası şokuna uğramış gibi hissediyordu.

James hâlâ bir elinde tuttuğu yüzükle birlikte ayağa kalktı ve onu sandalyelerden birine götürüp kendi sandalyesini de yanına çekti. Elini tuttu ve Sophie sakınarak elini geri çekip göğsünün üzerine koydu.

“Seni şoka soktum. Özür dilerim ama nerede olduğunu öğrenir öğrenmez geldim.”

Sophie yavaş yavaş kendine geldiğini hissetti.

“Sophie, Anna’yı öğrendiğin zaman çok bozulduğunu biliyorum. Ama durum görüldüğü gibi değildi.”

Sophie kaşlarını çattı, dağınık zekâsını bir araya getirirken alaycı tavrı da geri döndü. “Yani, evli değildin? Emma da senin çocuğun değildi?”

James sabırsızca bir of çekti. “Beni bir dinle. İnan bana, seni hep sevdim. İlk gördüğüm andan itibaren. Sorun buydu. Seni o

kadar sevdim ki kaybetmeye tahammül edemedim. Güçlü olmam gerekirken bu beni zayıflattı.”

Bu adam neler zırvalıyordu? Hatta, neden buradaydı? Sophie kesinlikle kendi bedeninin dışına çıkmış gibi bir deneyim yaşıyordu. İçinde yer almadığı bir sahneyi izliyor ve dinliyor gibiydi. İçinden âdeta omuzunun üzerinden geriye bakmak geliyordu, çünkü o başka biriyle konuşuyormuş gibi hissediyordu. Kendisinin farklı bir versiyonuyla. Aşkın ne olduğunu bilmeden önce onu sevmiş olan bir başka Sophie ile.

“Seninle tanıştığımızda Anna ve ben ayrılıyorduk. Birdenbire oldu. Sana âşık oldum. Ben ve Anna ilişkimizi çoktan bitmiştik. Para işini ayarlarken, sadece aynı evde yaşıyorduk. Onu terk edecektim ama her nasılsa hamile kaldı.”

“Her nasılsa mı?” Komik değildi, gerçekten hiç komik değildi ama Sophie’yi güldürdü.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” James’in samimi bakan gözleri başka tarafa döndü. “Planlanmış bir şey değildi. Bir gece onun haline üzüldüm ve gardımı indirdim.”

Sophie, karanlık bir odada bir kılıç ve kalkanla onurunu savunan James’in komik halini gözünde canlandırıp tekrar güldü. “Bu, seks için yeni bir tabir.”

James onu duymazdan gelerek büyük bir vakarla ve basbayağı erkekçe bir tavırla, fakat Sophie’nin konudan tamamen kopmuş olduğunun ayırdına varmadan konuşmasını sürdürdü. “Bunu sürekli erteliyordum. Ve sonra Emma doğunca iş çok zorlaştı. Ben çok dağıldım. Anna kızımı görmeme asla izin vermezdi. Seni çok seviyordum ve sana Emma’dan söz edersem beni terk edeceğinden korktum.”

Sophie tümüyle bir yabancıyı dinliyor gibiydi. Bunların hiçbir önemi yoktu. Onun için hissettiği her şeyi defterden silmişti. Bu deyimi çok beğendi: defterden silmek. Tamamen silmişti. Todd’u sevmek kalbini hafifletmiş ve yaşantısına devam etmesine yardım-

cı olmuştu. James hiç umurunda değildi. Yalanları hâlâ canını acı-tıyordu ama bu acı daha çok onlara inandığı içindi. Ve bu yalanlar o kadar çoktu ki. Artan bir karmaşıklık ve aldatıcılık içinde birbiri içine geçerek çetrefilleşen yalanlar. Bir dağ olana kadar üst üste yığılarak üstesinden gelinmez ve içinden çıkılmaz hale gelen ya-lanlar.

“Senin annen Cornwall’da yaşamıyordu.” James’in annesi hiç-bir zaman Cornwall’da yaşamamıştı. Oysa o kaç kere, hem de çok içten söyleyerek oraya gidip gelmekten şikâyet etmişti. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Annesini acil servise götürdüğünü söyleyerek kaç akşam yemeğini iptal etmişti. Düzinelerce ambulans çağrısını usta-lıkla tarif etmişti.

James başını salladı. “Sophie, bu önemli değil. Sana söylemem gerek, Anna’yı terk ettim. Boşanıyoruz. Seninle evlenmek için öz-gürüm. Seninle o şekilde hesaplaşmaya kalkmasına çok öfkelen-dim. Buna nasıl cüret eder?”

Ciddi miydi? Duyarsızlığı artık yeni bir seviyeye taşımıştı! “Belki de senin karın olduğu için yapmıştır.” Sophie inanmaz göz-lerle ona baktı. Bu adam gerçek miydi?

“Sadece isim olarak. Benim sevdiğim sensin, Sophie. Bana inanmak zorundasın.”

Sophie’nin içinde bir şey çatırdadı. “İnanmıyorum,” dedi, sert ve soğuk bir sesle. Bu adama zerre kadar duygusallık göstermeyi reddediyordu...

“Ne?”

“Sana inanmak zorunda değilim.”

“Şey... bu... bu lafın gelişi.”

“Senin söylediğin hiçbir şeye bir daha asla inanmayacağım. Ben de aptal gibi seni sevdiğimi sanıyordum—”

“Söyleme, lütfen bunu söyleme. Bana bir şans daha ver. Şimdi evet demek zorunda değilsin. Bunu düşün. Birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Sen beni sevdin. Biz birlikte iyiydik.”

“Hayır.” Bu açık inkâr onu birden durdurdu. “Değildik.”

Sophie’ye bakarken James’in yüzünde gerçek bir şok ifadesi vardı.

“Aptal olma, elbette öyleydik. Hatırlamıyor musun?”

“Değildik,” diye tekrarladı, kendi soğukkanlılığına şaşırarak. Ona kızamıyordu bile ve buna da oldukça memnundu. Kızgınlık onun söylediklerine değer verdiğini gösterirdi. Sakin olmayı becermesi ve duygusallıktan uzak kalması bildiği şeyi doğruluyordu: Bu iş bitmişti ve geri dönüşü yoktu.

“Elbette öyleydik. Hiçbir zaman münakaşa etmedik. Aramız hiç açılmadı. Aynı şeyleri yapmayı sevdik. Yemek, şarap. Biz tamamen uyumluyduk.”

Her nedense, Sophie’nin kafası daha yeni görüntülerle doluydu: Todd’un bulaşık yıkayışı, onu tahrik ederek ayarttığında, elbisesini başının üzerinden çekip çıkarırken pamuklu kumaşın kulaklarındaki hışırtısı, Todd’un umut dolu ve şaşkın bakışlarını gördüğünde kalp atışlarının hızlanması, plaj ve Todd’u ilk öptüğü an, sırtındaki soğuk kum hissi, Onyx’te bifteğini aşırması, Prospect Park’ta birlikte koşmaları ve daireye geri döndüklerinde Todd’un terli koşu takımını çıkarması...

“Sen hiç duşta seks yaptın mı? Soğuk fayanslara yaslanarak? Birinin meme uçlarını neredeyse suyu gelene kadar sabunla ovaladın mı?”

“Sophie!” James’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve etrafına bakındı. “Sen neden bahsediyorsun böyle?”

“Hayır, bunları yaptığını hiç sanmıyorum.” Sophie o enfes anıların sıcaklığını hissederek ürperdi.

“Senin neyin var? Neler söylüyorsun böyle?”

“Bizim uyumlu olduğumuzu söylediğini sanıyordum.”

“Öyleyiz, mantıklı olduğun zamanlar.”

“Artık mantıklı olmak istemiyorum.” Sophie, onun karışan kafası karşısında birden birazcık üzüntü duyarak gözlerine baktı. O bunları nasıl anlayabilirdi ki? Kendisi yaşantısına devam etmiş

ama o edememişti. Sophie onun kendisini hâlâ aylar önceki kız olarak gördüğünü bildiğinden, nazik bir tonla, “Ben o Sophie değilim,” dedi. “Biz uyumlu bir çift değildik, sadece öyle olduğumuzu zannettik. Ben artık farklı bir insanım.”

James’in ağzı açıldı ve sonra bunu sindirmeye çalışırken kapandı. “Sen başka biriyle tanışmışsın.” Üzüntüyle başını salladı, “Lütfen bana gemiyi kaçırdığımı söyleme.”

“Hayır, James.” Artık bu kadarı yeterdi. “Gemi battı, çünkü senin yalanlarının ağırlığını kaldıramadı.”

Sophie ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve.”

“Peki ya ben?”

Sophie, doğal içgüdüsüne aykırı olmasına rağmen omuz silkti. Onu buraya kendisi davet etmemişti. Sorumluluğu ona ait değildi.

“Sophie, kalacak hiçbir yerim yok.”

“Brooklyn’de bir sürü otel var.”

“Otel ücretini karşılayamam.”

Bunun onun sorunu olduğunu söylemek dilinin ucuna kadar geldi ama nedense yapamadı.

“Bir dakika burada bekle.” Onun uysalca başını sallaması, Sophie’yi şaşırttı.

Bella, kahve barının tezgâhını, sanki son yirmi dakikadır aynı şeyi yapıyormuş gibi metodik bir gayretle siliyordu.

“Sophie! Nasıl gidiyor?”

“Karmaşık.”

“Demek o James.” Her yanından elektrik akımı gibi merak fışkırıyordu. “Eski sevgilin. Evlenme teklif etti mi? Tiffany kutusunu gördüm. Ciddi olmalı.”

“Son derece ciddi. Gitmek istemiyor. Bunca yolu boşuna gelmiş olduğu için kendimi kötü hissediyorum.”

“Boşuna mı? Ama... seni gerçekten sevdiğini söyledi. Aptallık ettiğini ve evlenme teklifini daha önce yapması gerektiğini söyledi.”

“O bir sürü şey söylüyor.”

“Fakat hareketler kelimelerden daha fazla şey söyler. Ona bir şans veremez misin?”

Sophie, geçen gece Kate’in sözlerini hatırlayıp keyifsiz bir kahkaha attı. Şimdi Bella’ya tüm hikâyeyi daha önce anlatmadığı için pişmanlık duydu.

“O evli.”

“Evet, bana söyledi ama boşanıyormuş. Öyle olmasa bu kadar yolu gelmezdi. Bence en azından onunla konuşmalısın.”

“Konuştuk. Kalacak bir yere ihtiyacı var. Bir gece için dairede kalmasına izin versem senin için sorun olur mu?”

“Hayır, hiç sorun olmaz.” Bella memnun görünüyordu. “Orası senin dairen. Kimin kalmasını istersen kalabilir.”

“Todd’a mesaj atacağım. Biz onun evinde kalabiliriz.”

“Todd mu? Ama...” Bella birden kaçamak bir tavır takınır gibi oldu. “Neden? James’le biraz zaman geçirmek istersin diye düşünmüştüm.”

“Todd yarın sabah gidiyor, bu gece onunla olmayı tercih ederim.”

“Ama... yani... Todd. Şey...”

Sophie’nin sırtından aşağı büyük bir korku dalgası yayıldı. “Bella?”

“O... ee... o buraya geldi. Ona söyledim...”

“Ona ne söyledin?” Bella cevap vermeyince Sophie onun gömleğini tuttu. “Ona ne söyledin?”

Bella kendini çekip kurtardı. “Ona James’in burada olduğunu söyledim. Sana evlenme teklif edeceğini. ... seni ve James’i yalnız bırakmasını. Bir şeyleri yoluna koyman için sana bir şans vermesini. James’in diyeceklerini söylemesine izin vermesini söyledim.”

“Peki Todd ne dedi?” Sophie’nin karnına soğuk bir korku yerleşti.

Bella dudağını ısırıldı. “Haklı olduğumu, belki de böylesinin en iyisi olduğunu söyledi.”

Sophie, Todd’un dairesine kadar koştu. Telefonla aramalarının hiçbirini açmamıştı. Umutsuz olduğunu bilmesine rağmen bir sesli mesaj bırakmıştı. Bella ile konuştukça ikisinin kafasını birbirine vurmak istemişti. Onun kumtaşından yapılma binasının dış merdivenlerinden ön kapısına nefes nefese tırmanırken aslında en fazla hangisine bedensel bir zarar vermek istediğine karar veremedi.

Bella sadece gidip barda yaptıkları konuşmayı Todd’a tekrarlamıştı. Aptal kafa, Sophie ona duymak istediklerini söylemişti. Ve sonuç olarak Amerikalı kız, James’i görür görmez beyni sadece Sophie’nin o sözlerine yoğunlaşmıştı. Güvenilir. Tutarlı. Dürüst. Geriye Bella’nın sadece gidip bunu Todd’a tekrar etmesi kalmıştı. Ve aptalların aptalı Todd, kuzinine inanmıştı.

Zihni boşaldığı için, üç zil seçeneğinin içinden hangisinin Todd’a ait olduğunu hatırlayamadı. Nefesini toplamaya çalışarak ortadaki zili seçip parmağını bastırdı ve bir bacağını indirip diğerini kaldırarak sabırsızlıkla bekledi.

Kapı açıldı ve sarışın bir kadın girişi koruyarak aralıktan baktı. “Aman tatlım, parmağını zilden çeker misin? Ürettiğin parazit bana baş ağrısı veriyor.”

“Özür dilerim. Ben Todd McLennan’ı arıyorum. Yanlış daireyi çaldım.”

“Hayır, doğru daireyi çaldın. Ben tam dışarı çıkıyordum ama koridordan zili duydum.” Kadın bir iç geçirdi, fakat hareket etmedi. “Keşke buraya o oğlanın kapısını çalmaya gelen her bülbülden bir dolar almış olsaydım. Cidden, fena halde yakışıklı bir çocuk ama kalıcı biri değil.”

“Onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum, inan bana ama onunla konuşmam gerek.”

“Vaktini boşa harcamadığına emin misin, tatlım? Usulen senin içeri girmene izin vermemeliyim ama,” kabaca omuz silkti, “aman, n’olacak sanki? Onun bir süre önce eve geldiğini duydum.”

Todd’un zili duymazdan gelmesine öfkelenen Sophie, ilk katın merdivenlerini hızla çıktı ve çılgın bir kadın gibi davrandığını bilerek kapıyı yumrukladı. Hayatında hiç delirmemişti. “Todd McLennan, içeride olduğunu biliyorum, o yüzden şu kahrolası kapıyı açsan iyi olur.”

Kapı aralanıncaya kadar yumruklamaya devam etti.

“Tamam, tamam. Mesajı aldım.” Todd’un, Sophie’nin onu ilk gördüğü andaki gibi hafif uzak ve neşeli bir hali vardı.

“İyi,” dedi Sophie ve onu geçip içeri girdi.

“Seni böyle triplere sokan şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?” dedi Todd.

Sophie, onun kasten kışkırtıcı bir tavırla kendisini çekmeye çalıştığı duruma düşmeyi reddederek gözlerini kıstı. Bunun yerine bir elini kalçasına koydu ve aynı sakin ses tonunu kullanarak sordu. “Ben de sana neden Bella’nın orada kalıp beni beklemediğini sorabilir miyim? Bu akşam yemeğe çıkacağımızı sanıyordum.”

Onun gerildiğini görmekten memnun oldu. “Sen başka biriyle meşguldün.”

“Hayır, değildim.”

“Bana öyle göründü.”

“Görüntüler aldatıcı olabilir.”

Todd elini saçlarının arasından geçirdi. “Bak... Anlıyorum. James bir yüzükle geldi. O bağlanan türde bir adam. Ben değilim.”

Sophie, onun böyle ahmakça bir açıklamayla kafa tutarak kendini kurtarmasına kesinlikle izin vermeyecekti, davranışının nedenini açıkça anlatmak zorundaydı. Sophie cevap vermek yerine, ona duygusuz bir ifadeyle baktı ya da en azından amaçladığı ifade buydu.

“Hadi ama, Sophie. James. Karısını senin için terk etti. Sana evlenme teklif ediyor.” Todd ensesini ovuşturdu. “Bir adam, hoş

karşılanacağına o kadar emin olmadan elinde bir Tiffany yüzük kutusuyla dünyanın bir ucundan kalkıp buralara kadar gelmez.”

Todd kesinlikle bocalamaya başlamıştı ama Sophie’nin onu kurtarmaya hiç niyeti yoktu.

“Benden ne istiyorsun?” Şimdi adım atmaya başlamıştı. “Ben bununla rekabet edemem.” Hızlı, sarsak adımlar sözlerini kesiyor ve ardından gergin bakışlarla Sophie’ye bakıyordu. “Ben sana yapamam dedim... bu bir... yakında İngiltere’ye geri döneceksin.” Gelip tam Sophie’nin önünde durdu, gözlerinde neredeyse yalvaran bir ifade vardı. “James’le birlikte geri dönmen senin için çok daha iyi olur. Sen evlilik istiyorsun. Her şeyiyle birlikte.” Sophie onun kimi ikna etmeye çalıştığından emin olamadı. Onu mu, yoksa kendisini mi? “O sana istediğini verebilir. Benden çok daha fazlasını. Ben... ben...”

“Bitirdin mi?” diye sordu Sophie, nazik bir gülümsemeyle. Bu adam tam bir aptaldı. James’ten milyon kere daha iyi bir erkekti. Sophie kendi fikrinden tamamen, son derece ve kesinlikle emin olmanın yansıttığı sıcaklıkla, bir adım öne geldi. O henüz farkında olmasa da Todd onun için tek erkekti. Bunu bilmek güven veriyordu. Ona ne kadar yanıldığını gösterebilirdi.

“Sen aptalın tekisin,” diye gülümsedi Sophie ve öne doğru eğilerek onu öptü. Todd’un dudakları bir an yumuşadı ve öpüşüne karşılık verdi.

“Ben seni seviyorum, James’i değil.”

Todd gerildi ve Sophie’nin kollarını tutup hafifçe geriye itti. “Hata yapıyorsun. Ben senin için...”

“Benim için ne, Todd?” diye sordu Sophie, sert bir sesle.

“Senin için uygun biri değilim. Bu sadece...”

“Todd, benim için neyin doğru olduğunu sen nereden bilebilirsin?” Ani bir farkındalıkla Sophie’nin kafasına bir şey dank etti. Daha önce istediği hiçbir şey için savaşmamıştı. Sonuç olarak uykuda gezer gibi James’le kötü bir ilişkiye girmiş ve orada kalmıştı.

“Benim için neyin doğru olduğunu ben biliyorum.” Ona duygularını gösterecek şekilde kızgın gözlerle dik dik baktı. “O sensin. Seni seviyorum ve bunun için senden özür dileyecek değilim. Sen istediğin kadar çabalayabilirsin ama bu değişmeyecek.” Bir nefes aldı, bunun söylenmesi gerekiyordu. “Ve senin de beni sevebileceğini düşünüyorum.”

Todd’un çenesi kilitlendi ve Sophie onun kaskatı duruşundaki inkârı gördü. Sanki bir bebek gibiydi.

“Sophie. Ben bunu yapamam. Sana söylemiştim. Bence bu işe bir son vermeliyiz. Sen daha iyi—”

“Sen bir korkaksın.” Sophie’nin bu sert ve ani tepkisi onu sıçrattı. “Evet. Sen bunu denemek için yeterince cesur değilsin.”

Todd bu suçlamayla kızardı. Dudakları birbirine yapıştı. “Bu konuşmayı daha önce bir kez yaptık. Cesur olmak insanın sınırlarını bilmesidir.” İki yanında yumruk yaparak sıktığı ellerinin beyazlaşan boğumları, onun kırılğanlığını ele veriyordu. Duruşundan, savaşmak ya da kaçmak arasında gidip geldiği belli oluyordu.

“Hayır, o dürüst olmak demektir,” dedi Sophie, ses tonunu yumuşatarak. Todd her an kaçabilir gibi görünüyordu. “Cesur olmak, bu sınırları bilmek ama yine de risk almaktır. Sen bağlılık gerektiren bir ilişkiye uygun olmadığını sanıyorsun çünkü kendini böyle bir ilişkiye layık görmüyorsun. Annenle babanın ilişkisini ve onların kendi tarzındaki bencil sevgi anlayışlarıyla seni ve Marty’yi nasıl ihmal ettiklerini gördün ve böyle bir şeyin parçası olmak istemiyorsun. Bunu anlıyorum. Ama bu, bir ilişkinin sadece bir çeşididir. Belki de onlar kendi tuhaf tarzları içinde birbirlerini seviyorlardır. Hâlâ beraberler. Ama sen kendine mutlu olma şansını vermiyorsun. Kimseye bağlanamayacağını söyleyerek konuyu örtbas ediyorsun. Risk almaya hazır değilsin. Cesur olmak bu değil.”

Todd bir iç geçirdi ve çenesini kaldırdı. Gözlerindeki soğukluk Sophie’nin yüreğine bir sıkıntı saldı.

“Yarım saat süren amatör psikoloji dersi için teşekkürler ama bence sen saf birisin. Mutlu Sophie. Bütün herkesin mutlu olmasını istiyor. Sen romantiksin. Sence aşk her şeyi iyileştirir. Hayat böyle değil.”

Sophie iğne batmış gibi irkildi. “Nereden biliyorsun? Hiç denemedin bile. En azından ben denedim. Tamam, James’le bir hata yaptım. O zaman canım yandı ama ondan bir şey öğrendim. Şimdi onunla zaten mutlu olamayacağımı anlamış oldum ama en azından beni neyin mutlu edeceğini biliyorum. Neyi istediğimi biliyorum.” Durdu ve yutkundu. Todd’un sert duruşuna rağmen elini uzatıp onun yüzüne dokundu. “Sen bunu göremiyor olabilirsin ama ben bizi istiyorum. Sen olayları farklı bir şekilde görmemi sağladın. Mutluyum çünkü sen beni mutlu ettin.” Bunu düşünmek Sophie’yi gülümsetti. Dengesini sağlamak için Todd’un bileklerinden tutarak ayakucunda yükseldi ve onun hareketsiz duran ağzının köşesini öptü. “Belki de aşk dediğin, sevdiğin kişiyi mutlu etmek kadar basittir.”

Ancak onu yakından izleyen biri, Todd’un boynundaki kolay fark edilmeyen gerilmiş tendonları, nefesini tuttuğu göğsünün hareketsizliğini, bileklerini tutan Sophie’nin parmaklarının altında hızlı hızlı atan nabzını ve onun sözlerini tartmaya çalışırken verdiği savaşı görebilirdi.

Sophie sabit ve kararlı gözlerle onun gözlerine baktı.

Todd gözlerini kırptırınca Sophie anladı. O daha konuşmadan önce bile kalbi sökülüp sürüklenmeye, yavaş yavaş batarak denizin dibine doğru çekilen bir gemi enkazı gibi suya gömülmeye başladı.

“Bu konuda yanılıyorsun,” dedi Todd, merhametsiz bir sükûnet içinde onun gözlerine bakarak. Her bir kelime sanki Sophie’nin bedenine saplanan keskin bir bıçağın darbeleri gibiydi. “Sen gelmeden önce ben gayet mutluydum. Ve gittiğinde de yine mutlu olacağım.”

Bağırsaydı, sesi üzüntülü olsaydı ya da ona gülseydi, Sophie onunla tartışma gücünü kendinde bulabilirdi ama Todd'un kuru ve duygusuz sözleri, ironik bir şekilde tamamen Sophie'nin James'e söylediği sözleri yansıtıyordu.

Gösterişli bir baş selamıyla, "Bu hafta sonu Marty'ye sevgilerimi ilet," dedi Sophie.

Sırtını ona dönüp başını dik tutarak ve arkasına hiç bakmadan daireden çıktı, merdivenlerden aşağı indi, kapıdan dışarıya çıkıp ön basamaklardan indi, bir ayağını diğerinin önüne atarak, gözlerini zorlayıp iyice açarak ve sadece mecbur kaldığında kırpıştırarak yürümeye başladı.

Bölüm 29

Sophie, James'e orada kalabileceğini söylediği için acı bir pişmanlık duyarak en alt basamakta durakladı. Kararlı bir geri dönüşle çikolata kokusunu takip ederek Bella'nın mutfağına gitti. Kapının gölgesinde durup mutfaktan yansıyan altın ışıklara baktı. Bella, ilgi odağı halinde kollarını deli gibi sallayarak komik bir şeyler anlatmakta olan Maisie'nin yanındaki koltuğun koluna tünemiş oturuyor ve midesi ağrıyormuş gibi karnını tutarak pembe koltuğun arkasına yaslanmış katıla katıla gülen Edie'nin yüzü neşyle parlıyordu. Tembelce büfeye yaslanmış olarak kız arkadaşını seyreden Ed'in yüzünde meraklı bir gülümseme vardı.

Kenarda soğuyan çikolatalı keklerin teselli edici kokusu hoş bir kucaklamayla onu sararken, fanlı fırının hafif uğultusu ve gülüşüp sohbet eden diğer insanların sesleri Sophie'nin omuzlarına demir bir pençe gibi yapışıp kaskatı eden gerginliği azalttı ve onu Smith Caddesi'ne geri getiren öfkeyi biraz olsun dağıttı.

Fark ettirmeden onlara doğru ilerledi, geçerken eliyle Kitchen Aid kahve makinesinin tanıdık parlak kırmızısına dokundu ve parmağıyla yan taraftaki kakao tozunu sıyırarak bir iz bıraktı.

"Ona bu kadar çok pastayı kırk dolardan daha aşağı yapabilmemin mümkün olmadığını söyledim. Yani, bu insanlar istiyor ki..." Bella birden durdu. "Sophie."

Sophie ona sert bir gülümsemeyle baktı.

"Selam tatlım. Mükemmel bir zamanlama. Bal peteğinin kokusunu almış olmalısın," diye bağırdı Maisie, koltuğunda sıçrayarak. "Benim yeni hokey-pokey cheesecake'imi denemek için tam vaktinde geldin."

“Aman Tanrım, enfes,” dedi Edie iç çekerek ve elindeki kaşığı kaldırıp yalarken mutluluk içinde gözlerini yumdu.

“Bir kaşık kap, kız, çabuk,” dedi Ed. “Bu hepsini yemeden önce. Damak tadını nefis bir ziyafet bekliyor.”

Sophie dudaklarını büzdü. Hepsi çok fazla gayret gösteriyordu. Bella, Sophie’nin ona yönelttiği suçlayıcı bakış karşısında başını eğdi.

“Bırakın kız gelip otursun,” dedi Maisie. Koltukta yer açmak için yana kayarak eliyle yanındaki yere vurdu ve hemen cheesecake’ten bir dilim keserek servis yaptı.

Bütün gözler üzerine çevriliyken, iştahı kesinlikle kaçmış olmasına rağmen Sophie’nin yapabileceği tek şey otomatik olarak girişip tadına bakmaktı. Cheesecake’in şekerli tadı dilinin etrafını sarınca gözlerini kırıştırdı ve akmak üzere olan gözyaşlarını dağdı. Yanında Maisie’nin sıcak bedenini ve Bella’nın dizine koyduğu elini hissetti, Edie’nin aşırı bir coşku içinde Ed’le konuşmasını duydu. Maisie de onlara katıldı ve üçü birlikte cheesecake’e bal peteği mi yoksa hokey-pokey mi diye ad verilmesi gerektiği üzerinde saçma sapan konuşmaya başladılar.

Tanrı onlardan razı olsun, hepsi de normal davranmak için çaba sarf ederek, gerekeni yapması için ona yer ve zaman tanıyorlardı. Sophie’nin kalbinde Bella’ya ve onun cömertliğine karşı bir sevgi patlaması oldu. Hiçbir şarta bağlı olmaksızın arkadaşlarını, mutfağını ve hayatını onunla paylaşmış, buradaki bu iyi insanların hepsi de ona kollarını açarak ortak yemek bağı ve yemek sevgisi aracılığıyla onu kolayca kabullenmişlerdi. Sophie sulugöz bir gülümsemeyle onlara göz kırptı ve elini Bella’nın elinin üstüne koydu.

“Teşekkürler Bel.”

“Sen iyi misin?”

Sophie ürkek bir gülümsemeyle ona baktı. “Pek değilim ama... olacağım.”

“Evet, olacaksın,” dedi Maisie, birden araya girerek.

“Bana iyi davranmaya çalışmayın,” diye uyardı Sophie, ruh halini hafif tutmaya çalışarak. Damarlarında akan öfkeye boyun eğerse patlayabilirdi ve onları üzmemek istemiyordu “Yoksa salya sümük ağlamaya başlayabilirim. Bella size eski sevgilimin geldiğini söyledi sanırım.”

“Söyledim. Çok üzgünüm. Bilseydim seni beklemesine asla izin vermezdim. O kadar içten görünüyordu ki.” Bella feryat etti. “Elinde yüzükle çıkıp gelmesi falan. Kahretsin, inanamıyorum. Evliydi ve sen bunu bilmiyordun. Bunca zaman. İki yıl. Hiç haberin yoktu. Nasıl olur?”

Sophie ellerini kaldırdı. “Ne diyebilirim? Ben bir aptalım.”

“Hayır, değilsin tatlım,” dedi Maisie, başını şiddetle iki yana sallayarak. Koyu renk bukleleri ahenkle sallandı. “Sen çok tatlı birisin.”

“Amaan!” dedi Edie, kızgın bir ifadeyle. “Senin evinde kalmasına izin verdin. Ben olsam ona kapıyı gösterirdim... taşaklarını iyice yerine yapıştırdıktan sonra.”

“Ahh,” dedi Ed. “İşte benim kızım. Kana susamış savaşçı. Bıçakları çoğu zaman ondan uzak tutuyorum.”

“Bunu yapmadığıma şimdi pişmanım.”

“Neye pişmansın, ona bedensel bir zarar vermediğine mi, yoksa evinde kalmasına izin verdiğine mi?” diye sordu Maisie, eğlenerek.

“Aslında ikisi de,” dedi Sophie, dertli bir sırıtışla. “Onu görünce öylesine şok oldum ki. Şimdi keşke ona söyleseydim dediğim milyonlarca şey var.”

“Endişelenme, ben ona sabah sekizde dışarı çıkması gerektiğini söyledim,” dedi Bella. “Sen benim kanepemde uyuyabilirsin. Todd evde değildi sanırım.”

“Teşekkürler Bel, bu harika olur,” dedi Sophie, Todd hakkında konuşmaktan kasten kaçınarak. Kendine nasıl hâkim olabileceğini bilmiyordu. Şu anda ona çok kızgındı ama bu fazla uzun

sürmeyecekti. Savaşın verdiği öfke kaybolacaktı. Yarın, kaybının verdiği ağırlığı yalnız başına taşımaya bırakıldığında, durum farklı olacaktı.

“Peki, şimdi tam sana göre bir şeyim var. Ed ve Edie bana ve Maisie’ye ekmek yapımında bir ustalık dersi vermek için buradalar. Ekşi hamur yapacağız. Bize katılabilirsin.”

“Aa, evet,” dedi Edie. “Şiddet her zaman en iyi cevaptır. Hamur yumruklamak mükemmel bir boks torbası yerine geçer.”

“Neden onun yanlış tarafına rast gelmekten kaçındığımı görüyorsunuz,” dedi Ed, sözlerine tam bir tezat teşkil eden sevgi dolu bir ifadeyle ona bakarak.

“Hamurun eski sevgilin olduğunu farz et.” Edie ayağa fırladı. “Araç gereçleri getirdik.” Koltuğunun yanından tangır tungur sesler çıkaran kahverengi bir çanta kaldırdı. “Arkadaşım Jack.”

Sonuçta, ekmek yapımının, içmenin ve kahkahaların bir akşam geçirmek için hiç de fena bir yol olmadığı ortaya çıktı.

Ertesi sabah Sophie, her ne kadar Jack’le daha fazla ilişki kurmaktan kaçınmaya candan taraftar olsa da, sarhoş halde ekmek yapımının şiddetle tavsiye edilecek bir şey olduğuna karar verdi. Gözlerini açtığı anda, Bella’nın salon penceresinden gelen ince ışık çizgisi gözlerini rahatsız etti.

Bella elinde dumanı tüten iki kahve kupasıyla ayaklarının ucuna basarak odaya girdi ve “Ah aman aman,” diye hırıldadı. “Lütfen benim kadar kötü hissettiğini söyle. Ve ne olur bana, bugün dükkânı açmaları için kızlara mesaj attığımı hayal etmediğimi söyle.”

“Kızlara mesaj attın. Wes’e mesaj attın.” Sophie kahveye uzandı. “Paçayı sıyırdın.”

“Buna değdi, çok güzel ekmek yaptık.”

“Kollarım ağrıyor,” dedi Sophie, pazularındaki bir esnemeyle irkilerek. “Bunun böyle harika bir terapi olacağını kim bilebilirdi?”

“Bu adamı hayatından çıkar.”

“Keşke,” dedi Sophie. “Ben tam bir aptalım.”

“Hayır, değilsin. Devamlı bunu söyleyip duruyorsun. O buna değmez,” dedi Bella cesurca. “Karısı onu geri alsın.”

Sophie ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ve birden gözlerine yaşlar doldu.

Bella kaşlarını çattı. “James hakkında konuşmuyoruz, öyle değil mi?”

Sophie hıçkırığını tutmaya çalışarak başını salladı. Dün gece yüzüne cesur bir ifade takınmayı başarabilmişti ama beklediği gibi, bu sabah artık gücü tükenmişti. Bella ona sarılınca tüm savunmaları çökerek dağıldı ve ağlamaya başladı. Bella onu tutarak sırtını sıvazlarken gözlerinden pişmanlık ve hüsrarla dolu yavaş, sessiz yaşlar döküldü.

Gözyaşları nihayet durulduğunda kendini perişan ve bitkin hissetti. Kafasını ellerinin arasına gömüp parmaklarının altındaki şişmiş yanaklarını avuçlayarak tekrar fısıldadı, “Ben tam bir aptalım.”

“Ah, tatlım,” dedi Bella ve kolunu omzunun üzerine dolayıp onu kendine çekti.

“İşte şimdi, ben sana söylemiştim demenin tam yeri.”

“Hayır, şimdi kuzenimin salak olduğunu söylemenin tam yeri.”

“En azından dürüst bir salak.”

“Yine de salak.”

“Orada seninle aynı fikirde olmadığımı söyleyemem.”

“Ne oldu?” diye sordu Bella elini tutarak.

“Korkuya kapıldı. Dün gece onu gördüğümde, *James’le olman senin için çok daha iyi olur* söylemini denedi. Oysa öyle olmadığını herkesten iyi bilmesi gerekirdi.”

Bella sıkıntıyla kıvrandı. “Yemin ederim, eğer herhangi bir fikrim olsaydı James’in o eşikten geçmesine asla izin vermezdim. Ne kadar aşığılıkmış. Eğer bilseydim, Todd’a da hiçbir şey söylemezdim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Çok özür dilerim.”

“Aptal olma. Bu senin suçun değil ve zaten hiçbir şey fark etmezdi,” diye cevapladı Sophie, onu ele geçirmek üzere olan bir umutsuzlukla. “Todd’un paçasını kurtarması için mükemmel bir bahane oldu bu.” Sophie iç geçirdi ve kederli, yarım bir gülümsemeyle Bella’ya baktı. “Ona korkak olduğunu açıkça söyledim.”

“Ah, peki bunu nasıl karşıladı? Hak etmediği bir şey değil, tabii.”

“Ne bekliyorsun? İnatçı ama senin dediğin gibi tutarlı. Sürekli olan hiçbir şeyle ilgilenmediğini söyledi. Ve bunda ciddiydi. Adil olmam gerekirse, ona hak verdim. Bunun bir raf ömrü vardı. Yani, beklenmedik bir şey değildi.” Onu dinleyen, olumlu bir metanet içinde olduğunu sanırdı ama kalbi darmadağınık olmuş bir enkaz gibiydi.

“Ne var ki,” dedi Bella derin bir iç geçirerek, “ben belki... belki senin onu değiştirebilecek kişi olduğunu düşünmeye başlamıştım. İkiniz birlikte iyi görünüyordunuz. Ve sen onun için iyiydin.” Sesinde bir hayal kırıklığı vardı. “Gerçekten iyiydin.” Tekrar Sophie’ye sarıldı. “Neyse, en azından burada sadece bir ayın kaldı.”

Sophie başını salladı, birden Bella’ya Trudy’nin teklifini anlatıp anlatmama konusunda kararsız kaldı. Anlatmaya karar vermeden önce aniden kararsız bir şekilde başını salladı. Patronu Trudy onunla konuştuğundan beri bu konu aklını kurcalayıp duruyordu. “Burada kalmak istesem, kuzenin buna bozulsa bile daireyi kiralamama izin verir misin?”

Bella dikildi ve ürkmüş küçük bir kuş gibi başını yukarı kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı. “Daireyi sana kiralamak için bundan daha iyi bir sebep mi olur? Aslında Todd’u gerçekten kızdıracaksa kirada bir indirim bile yaparım.” Bella ona baktı. “Kalmayı mı düşünüyorsun? Bu harika olurdu.”

“Sadece benim ücretsiz işçiliğim nedeniyle bunu söylüyorsun,” diye takıldı Sophie, Bella’nın koşulsuz coşkusuyla morali yükselerek.

“Ee, doğal olarak. İyi ama nasıl kalacaksın?”

“Dergiden kalıcı bir iş teklifi aldım ve çalışma vizemi üç yıla kadar uzatabiliyorum.”

“Peki, kalmak istiyor musun? Todd ne olacak?” İfadesinde bir haylazlık var gibiydi. “İşte bu ilginç olacak. Seni bıraktı, çünkü burada daha uzun süre kalmayacağını düşündü. Bu onun işini kolaylaştırdı. Ama şimdi iş değişecek.”

Sophie, içinden asla öyle hissetmese de isyankâr ve meydan okuyan bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Bu onun için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kesin karar vermiş. Bağlayıcı bir ilişki kurmak istemediğini söylüyor. Ve buna sahiden inanıyor.” Onu her gün görmek canını yakacaktı ve bununla nasıl baş edeceğini hiç bilmiyordu ama bir kez daha kaçmayacaktı.

“Kalacağım,” dedi Sophie, birdenbire şehrin onu ne kadar cezbettğine şaşırarak. “Brooklyn’i seviyorum. Burada yaşamayı seviyorum. Bu fırın sanki benim evim gibi oldu. Trudy kalma-mı önerdiği zaman şaşırmıştım ama düşündükçe, her ne kadar Todd ilişkiyi bitirmeye karar verse de, kalma isteğim iyice arttı.” Londra’ya dönmesini gerektirecek belirli bir şey yoktu. Dönüşmüş olduğu kişiyi seviyordu. Bu yeni kişiliğini keşfetmek istiyordu. Eğer şimdi Londra’ya geri dönerse, eski kalıpların, aynı eski rutinlerin içine girebilirdi.

“Bu durumda sana bir teklifim var.”

Sophie zoraki olsa da gülmeyi başardı. “İş kadını Bella, hemen üzerine atla.”

“Elbette.” Bella yumruğunu uzattı ve Sophie kendi yumruğuy-la ona vurdu.

“Devam et öyleyse, son şeytani planın nedir?”

“Şu düğün pastası işini gerçekten genişletmek istiyorum ama... şey, sen duvar kâğıdı temalı pastanın üstesinden başarıyla geldin. İnsanlarla ilişkilerde benden daha iyisin. Gerçekte ne istediklerini iyi okuyorsun. Ben onların ne istediğini zaten bildiğimi sanma

eğiliminde olmama karşılık, sen onları dikkatle dinliyorsun. Ben işin teknik yanını hallediyorum ama... bunu itiraf etmekten gerçekten nefret ediyorum,” gözlerinde bir pırıltıyla Sophie’ye kötü kötü baktı, “ama senin fikirlerin benimkilerden çok daha iyi.”

“Saçmalama, şu *Benim Tatlı Meleşim* pastasına bir bak.”

“Orada özellikle zekice bir şey yok. Resmi ilham kaynağı olarak kullandım, daha sonra bolca teknik ve güzel bir vitrin düzenlemesiyle tamamladım ama asıl yaratıcılık resimdeki giysinin tasarımcısına aitti. Ben sadece oradan çeşitli unsurları seçip aldım.”

“Sana katılmıyorum ama senin sağ kolun olmayı çok isterim.”

“Mükemmel. Harika bir takım olacağız. Ve,” Bella saatine bakıp durakladı, ağzının köşelerine doğru cin gibi bir gülümseme yayıldı ve, “çarşamba günü işten sonra ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Şey,” dedi Sophie yorgun bir iç geçirerek ve bundan kendi kendine rahatsız oldu. “Cuma gününden itibaren gecelerimin çoğu serbest geçecek gibi görünüyor.”

“Güzel, yani bunun nedeninden dolayı güzel demek istemedim. Yani ben gerçekten üzgünüm ve...”

Sophie elini kaldırdı. “Bella, dur. Ne demek istediğini biliyorum. Çarşamba günü neler oluyor?”

“Eleanor beni, bizi her yerde tavsiye etmeye başlamış. Daha bu sabah e-postayla üç sipariş araştırması aldım ve çarşamba günü Alessandra di Fagolini ile buluşacağız.”

Sophie başını salladı ve aniden telefonuna gelen bir mesaj uyarısıyla dikkati dağıldı. “Bunu yapabilirim.” Telefonu kapı ama umudu birden hüsrana dönüştü çünkü ekrandaki isim Todd değildi.

Bölüm 30

Sophie karnında birbirine girmiş kelebeklerin korkunç uğultusuyla pazartesi sabahı asansörden çıkarken, oradan geri dönüp kaçmaya can atıyordu. Todd'a karşı soğuk ve sakın olacaktı. İlk masayı geçip ofiste yürürken pencerenin üstüne doğru baktı. İkisi de makul insanlardı. İlk başta da arkadaşlıklar. Her şey yoluna girecekti... sonunda. Kahretsin. Oradaydı. Masasında oturuyordu. Sanki... yorgun gibiydi. Her zamanki Todd gibi görünüyordu. Sophie'nin kalbi sıkıştı ve neredeyse olduğu yerde kalakaldı. Lanet olsun, bu kadar kötü hissetmesi gerekmiyordu.

Hafta sonunda onu aşırı derecede meşgul etmişlerdi. Maisie, cumartesi gecesi sözde acil bebek bakıcısına ihtiyaç duymuştu. İkizleri tarif etmek için henüz çifte bela denilmeye başlanmamıştı ve onlara bakmak Sophie için oyalanmanın en iyi yoluydu. Wes, yeni teslim edilen bitki fidelerinin saksılara dikilmesi için ondan yardım istemiş ve Edie, Sophie'nin simitlerin nasıl yapıldığını görmesi için atölyelerinde onları ziyaret etmesi konusunda ısrar etmişti. Bütün bunlara rağmen Todd'u düşüncelerinden uzak tutması imkânsız olmuştu ama onu böyle kanlı canlı karşısında görmek çok daha kötüydü. Attığı her adımla birlikte midesi kalkıp kalkıp iniyordu.

Yürümeye devam etmek için kendini zorlayarak masalarına yaklaştı ve Todd başını kaldırıp baktı.

"Sophie," dedi, gergin bir gülümsemeyle ve Sophie bu defa onda bir belirsizlik ifadesi görerek şaşırdı.

"Todd." İşte bak, yapabiliyordu, damarlarını patlatır gibi çılgınca atan nabzını göz ardı edebiliyordu. Normal davran. Hatta

gülümse, her ne kadar sahte bile olsa ve gözlerine hiç yansımasa da. “Marty nasıl? Onu gördün mü?”

Todd’un yüzüne bir rahatlama geldi. “O iyiydi. Gerçekten iyiydi.” Ani bir coşkuyla başını salladı ve içten bir gülümsemeyle Sophie’nin gözlerine baktı. “Mutlu. Orayı seviyor. Kalmak istiyor.” Güldü. “Disiplini seviyor. Nerede olduğunu, ne yapması gerektiğini biliyor. Kimin aklına gelirdi bu?”

“Şey... bu iyi.” Bocala Sophie, bocala ama Todd’un birden ona bakıp gülümsemesi karşısında düzgün düşünmesi çok zordu. Bu salak adamı bu yüzden çok seviyordu. Çünkü o, kardeşini seviyordu. Ve birdenbire ona çok büyük bir öfke duydu. Öfkesi, kızgın arılar gibi beyinde uğuldadı. “Bana haber verebilirdin, onun için ben de endişelendim, biliyorsun.”

“Sana kahve getirdim.”

Onun tümüyle farklı olan bu yaklaşımıyla Sophie bir anda yelkenleri suya indirdi ve masasının üzerindeki ağzı kapalı bardağa bakarak gergin bir mırıltıyla, “Teşekkür ederim,” demeyi başardı.

“Ben... ben bu hafta sonu seni özledim.”

Sophie donup kaldı. Öfkesi daha da büyük bir şiddetle kabardı. Todd’un tereddütlü gülümsemesiyle nefesi boğazına tılandı ve göğsüne bir ağırlık oturdu.

“Şey... bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?”

“Yemek mi?” Sophie’nin sesi çatlak ve mesafeliydi, sanki tepesi her an öfkeyle patlayıp içinden kızgın lavlar fışkıracakmış gibi hissediyordu.

“Evet,” dedi Todd, sanki ilk engeli atlatmış ve bundan sonrası kolaymış gibi şimdi sesi daha güven doluydu. İşte buydu, Todd’un doğal çekiciliği böyleydi. Her şeyi zahmetsizce elde eden bir adam. Kimse ona hayır demezdi. “Fulton Caddesi’nde yeni bir Brezilya et lokantası açıldı.”

“Peki, ne olmuş?” Onun bu öldüresiye sakın sesi karşısında, Todd’un gözleri sanki avcunda bir el bombası tutan ve piminin

çekilip çekilmediğinden emin olamayan bir adamın aniden dikkatini bombaya vermesi gibi bulutlandı.

“Ee... ne demek istiyorsun?”

Sophie'nin karanlık gülümsemesinde, kurbanını ele geçirmiş bir peygamber devesinin memnuniyeti vardı. Onu seviyor olabildi ama...

“Ya yemekten sonra? Benim eve mi döneriz? Sonra harika bir sevişme? Bıraktığımız yerden devam eder miyiz?”

Todd onun bu kesik kesik sorularının yakıcı etkisiyle irkildi ve ağzı bir şey söylemek ister gibi oynadı ama bunu yapmayacak kadar akıllı vardı.

“Beni özlediğini söylemeyecektin, herhalde,” dedi Sophie, son derece sakın bir sesle. “Sen bir seçim yaptın.”

“Ya bir hata yaptıysam?” Todd'un sesi içtendi.

“Bu yeterli değil. Ben ya hep ya hiç türünde bir kız olduğumun farkına vardım.”

Todd bir adım geriledi. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben adam gibi bir ilişki istiyorum. Bir yere varma potansiyeli olan bir ilişki. Ben kalıcılık istiyorum. Söz vermek. Sonsuza kadar ayrıcalıklı olmak.”

Todd'un gözlerinde bir panik alevlendi. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Bence yapabilirsin.”

Todd başını iki yana salladı. “Yapamam.”

Sophie kahve fincanını aldı. “Kahveye teşekkürler. Nerede olduğumu biliyorsun,” dedi omzunun üzerinden ve günün geri kalanını geçirdiği test mutfaklarına doğru yürüdü.

“Sophie?” Bella, onu otel fuayesine telaşla girerken endişeli bir yüzle karşıladı.

“Affedersin, geciktim. İşe takıldım ve sonra metroda bir sorun vardı. O geldi mi?”

“Tanrı’ya şükür, hayır. Bunu kesinlikle kendi başıma hallede-mezdim.”

“Elbette halledebilirsin.” Zavallı Bella’nın elleri titriyordu. “Sadece başka bir düğün pastası bu.”

“Bu öyle değil. Eleanor’un çok büyük bir müşteri olduğ-u nu düşünmüştüm ama bu muazzam büyük biri. Alessandra Di Fagolini.” Bella’nın çizgi filmlerdeki gibi kocaman açılmış gözleri, Sophie’ye burada bir şeyleri gözden kaçırdığını söylüyordu.

“Tamam, onun kim olduğunu bilmiyorum.”

“Sen *Amerika’nın Yeni Süper Modeli* programını hiç izlemedin, değil mi? O daha yirmi altı yaşında olmasına rağmen en üst jüri üyesi. O ve erkek arkadaşı burada kraliyet ailesi gibiler. Pasta ta-sarımı için bize bir şans verip vermeme konusunda görüşme ya-pacak.”

Sorunlarla dolu bir işe benziyordu ama bu Bella’nın işiydi. “Ve sen bu işi gerçekten istiyorsun?”

“Şaka mı yapıyorsun, bu ciddi bir tanıtım patlaması olacak. Resimleri şimdiden altı haneli bir rakama bir dergiye satmışlar. Ben muhtemelen onlar için yeterince büyük bir isim değilim. Listeye alınmış olduğuma şaşırdım. Onlar–” ani bir gıcırtı sesiyle durdu.

Uzun boylu, göz kamaştırıcı, kahverengi tenli bir kadın etrafı kolaçan ederek onlara doğru ilerledi, kasıklarının birkaç santim aşağısından başlayan ve upuzun bacaklarını ortaya çıkaran derin yırtmaçlı bir etek giymişti. Altın ve yeşil renkli göz farıyla boyan-mış kedi gözleriyle, onları değerlendirir gibi tembel tembel baktı ama bir şey söylemedi.

“Merhaba Alessandra. Ben Bella ve bu da benim iş ortağım S–”

“Leydi Sophie Bennings-Beauchamp,” diyerek araya girdi Sophie ve Bella’nın şaşkınlıktan nefesinin kesildiğinin farkında olarak bir elini uzattı.

“Sen İngilizsin.”

Alessandra'nın uzatarak söylediği sözlerde fazladan bir vurgu olsa da ilgisiz bakışları biraz olsun canlanmıştı. "Harry ve Meghan'ı tanıyor musun? William ve Kate'i?"

Sophie, *elbette tanıyorum ama bunu söyleyemem* der gibi ketum bir ifadeyle omuz silkti.

"Harika." Alessandra başını sallayarak kadife koltuklardan birine gömüldü ve etraftaki her erkeğin bakışının ona doğru döndüğünün farkında olduğundan emin bir şekilde bir bacağına diğer bacağının üstüne attı.

Bella ve Sophie bir çift itaatkâr fino köpeği gibi, onun karşısına oturdular. Sanki herkes onları dinlemeye zorlanıyormuş gibi odaya bir sessizlik çöktü. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Alessandra." Bella'nın sesi korkunç derecede yüksek çıkmıştı ve etrafına baktı. "Belki bize ne aradığınızı söyleyebilirsiniz."

"Bir pasta." Omuzlarının birini kaldırdı. "Muhteşem ve şok edici bir pasta." Geriye yaslandı ve uykulu gülümsemesi tekrar geri geldi. O kadar rahat bir hali vardı ki hemen orada kıvrılıp uyumadığına şaşmak gerekirdi.

"Tamam." Bella kurşun kalemle not defterine hafifçe vurdu. "Ne cins bir pasta olmasını tercih edersin? Geleneksel meyveli mi? Çikolatalı mı?"

"Ha." Alessandra sanki bu kadarlık bir bilgi bile çok fazlaymış gibi irkildi, gözlerini çevirip, karmaşık bir çabayla kendisine bakmaya uğraşan ama bakmıyormuş gibi görünmeye çalışan birtakım insanların olduğu resepsiyon masasına doğru baktı.

"Cidden mi? Bu konuda başvurulacak kişiler sizler değil misiniz? Siz bana söyleyin. Toddy sizlerin bu işte en iyi olduğunuzu söyledi." Sanki bu çok büyük bir zahmetmiş gibi iç çekerek, sonsuz bir keder içindeymişçesine dudağını büktü.

"Toddy mi?" Meraklı bir ifadeyle yüzünü yarı buruşturan Bella'nın dudakları, bir homurtuyu bastırmak istermiş gibi birbirine yapıştı.

“Evet, Toddy McLennan. Onu tanıyorsunuz, değil mi? Yani, Toddy’yi herkes tanıır demek istiyorum.”

Alessandra’nın giderek artan tedirginliğini hisseden Sophie, “Todd’u elbette tanıyoruz,” dedi, yavaşça araya girerek. Bu kız yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibiydi ve dikkat süresi çok kısıydı.

“Onu nereden tanıyorsunuz?” diye sordu kız birden, huysuz bir kaş çatışla.

Huysuzlanmasının Todd’a yönelik olmadığı açıkça belliydi.

“O...” Birden Todd’un bulaşık yıkarken, bir ödülü hak ettiğinde ısrar ederek karşıdan kendisine gülüşünü hatırlayan Sophie, neredeyse yere yığılacaktı. Acısı o kadar gerçektir ki kelimeler boğazına düğümlendi ve bir an nefes alamadı.

“O benim kuzenim,” dedi Bella araya girerek ve Sophie’ye çabucak endişeli bir bakış attı.

“Harika.” Alessandra tekrar koltuğuna gömüldü. “Burada biraz su bulunur mu? Daha şimdiden yoruldum.”

“Biraz su getirmemi ister misin?”

Alessandra ince bileğini kaldırıp saatine baktı. “Bu daha uzun sürecektir mi?”

Bella’nın ağzının etrafındaki gerginliği gören Sophie, hemen bir elini kızın koluna koydu.

“Hayır, sanırım senin ne aradığını biliyorum. Herkeste heyecan uyandıracak bir şey istiyorsun. Şehirdeki en iyi pasta. Herkesin haftalar sonra bile konuşacağı bir şey.”

“Evet, anlamışsın.” Alessandra saçlarını tutup omuzundan geriye doğru attı, geldiğinden beri gösterdiği ilk canlılık belirtisiydi bu.

“Elbisene karar verdin mi?”

Alessandra yüzünde beliren coşkuyla bacaklarını çözdü ve tekrar üst üste attı. “Ah, evet,” dedi, kedi gibi tutkulu bir mırılamayla.

Alessandra için bir ön taslak hazırlamaya başlamış olan Sophie’nin önüne pat diye bir kadeh prosecco koyan Bella, “Bunu nasıl yapı-

yorsun?” diye sordu. Onun sesindeki kızgınlık ve hayranlık karışımı ifadeyi eğlenceli bulan Sophie kahkahayla güldü.

“Bu bir yetenek,” diye takıldı Sophie, Bella dolu kadehiyle dizüstü bilgisayarını dengeleyerek karşısındaki koltuğa oturmaya çalışırken. “Bunu döneceksin,” diyerek onun kadehi kurtarıp masanın üzerine koyduğu sırada, Bella dizüstü bilgisayarının kapağını kaldırdı.

“Hhh,” diye homurdanarak, kucağında eğreti bir şekilde duran aletin klavyesine tek parmağıyla dokundu ve kadehini tekrar eline aldı. “Ne diva ama, yine de pastasını elbisesinin modeline göre yapma düşüncesi tamamen harika bir fikir. Sen bir dâhisin.”

“Pek değil, aslında onun pastayla hiç ilgilenmediğini anlamak fazla zaman almadı. Pasta sadece listede olması gereken şeylerden biri. Bir aksesuar. Elbise konusu açıldığında gözleri parladığı zaman, bunu anladım. Onun için ana etkinlik bu elbise, tek ilgilenildiği şey o. Nişanlısından hiç bahsetmedi bile.”

“Sende olumlu bir küçümseme var. Ben senin romantik olduğunu düşünmüştüm. Erkekler bununla zaten o kadar ilgilenmiyor.”

“İlgilenmeyebilirler ama pasta gelinin ve damadın ortaklığını yansıtmalı. Bir anlamı olmalı. Aşklarının eşsiz bir yansıması. Biliyorum. Biliyorum.” Durdu ve Bella iğrenerek yüzünü buruştururken, kahve sehпасının üzerine doğru eğilerek onun kaburgalarını dürttü. “Benim berbat biri olduğumu düşünüyorsun. Ama bana, *Pastada çok özel olan bir şey var. Bir aşk. Ellerin birbirine sarıldığı minik bir kucaklaşma gibi*, diyen sen değil miydin?”

Bella teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve laptop tehlikeli bir şekilde bir tarafa eğildi. “Evet, haklısın. Bütün bunların içinde bir damat faktörünün de olduğunun farkında mı sence? Onun hakkında bir kere bile konuşmadı.”

“İşte o yüzden elbisenin odaklanılacak tek şey olduğunu düşündüm. Bu apaçıktı.”

“Ben yine de senin dâhi olduğunu düşünüyorum.”

“Pastanın tüm o gösterişli süslemelerini yapacak olan sensin.” Sophie ürperdi. “Belçika danteli bana korkunç beceri isteyen bir şey gibi geliyor.”

“Evet ama görüntüsü nefes kesecek. Sen bir starsın. Özellikle adını ona söylemen yok mu? Bundan ölesiye etkilendi, Leydi Sophie. Sanırım ilk başta onun bizi dinlemesini sağlayan şey bu oldu.”

Sophie aldırmayarak omuz silkti. “Ona bizi önerdiği için kuzenine teşekkür etmelisin.” Ağzını büktü ve o tanıdık bulantı hissi midesine vurdu.

Bella eğildi ve onun elini okşadı. “O bana borçlu. Sen değilsin. Ayrıca senin unvanını kullanmaktan kaçındığını biliyorum ve bu yaptığını gerçekten çok takdir ediyorum.”

Sophie gözlerini kırptırdı. “Yapma. Asıl benim sana teşekkür etmem gerekir.”

“Ne için?”

“Bu hafta sonu ve bu hafta bana baktığın için.”

“Sana ihtiyacım var. Sadece gelen kutusundaki mesajlara bakmak bile başımı çatlatıyor. Açıkçası, bazıları saçma sapan olsa da, oldukça fazla soruşturma mesajı var.”

“Gerçekten mi?”

“Şunu dinle: Gelecek haftadan bir sonraki hafta sonu için bir pasta arıyorum.”

“İki haftalık bir süre mi?”

“Evet ya, çünkü ben sanki gerçekten Wonder Woman’ım.”

“Ama senin sahiden parlak çizmelerin varmış,” dedi Sophie, yaramaz bir sırıtışla.

Bella ona prosecco şişesinin mantarını attı.

“Peki, buna ne dersin: *İki yüz elli konuğu doyurmak için dört katlı çikolatalı düğün pastası istiyoruz. Bütçemiz yüz dolar.*”

“Çay kaşığı büyüklüğünde porsiyonlar?” dedi Sophie sırtarak ve omzunun üzerinden Bella’nın e-postalarına bakmak için kalkıp onun yanına oturdu. “Şu o kadar kötü değil.”

“Köpek dostu bir pasta mı?”

“O kadar aşağısını okumadım. Şuna ne dersin? *Kızımın teması gül pembesi ve kremadır, geleneksel çiçeklerle süslenmiş bir pasta ister.*”

“Ah, duyarlı bir kadın. Onu sevdim. Ona bir evet.”

“Peki ya şu?” Sophie, “*Star Wars* temalı pasta” başlığı taşıyan bir e-postayı işaret etti.

“*Sevgili Beyefendi ya da Hanımefendi, düğünümüzde Star Wars temalı bir pasta istiyoruz. Death Star* şeklinde bir pasta yaratabilir misiniz? Ge-gelinin elbisesi...*” Bella gülmemeye çalıştı, “*Prenses Leia’nınki gibi olacak ve da-damadınki ise...*” artık kendini tutamadı ve gülmekten ekranın her tarafına burnundan prosecco püskürttü, “*Chewbacca*” gibi.”

İkisinin de gülmekten dengelerini yeniden bulmaları biraz zaman aldı.

“Ah Tanrım, işte bu birinciliği alır,” dedi Bella el çırparak. “*Bu pasta özel olmalı...* Bu iyi, çünkü ben sanki sürekli olarak özel olmayan pastalar yapıyorum.”

“Gıcıklık etme.” Sophie e-postanın geri kalanını okumak için eğildi.

“*Düğün günümüzde...* Aa, bu bir erkek,” Bella duraksadı, “tamam, onu affedelim, *gelinime güneşi, ayı ve yıldızları vermek istiyorum,*” Bella sözleri yavaşlattı, “*ona dünyayı daha aydınlık bir yer haline getirdiğini ve onun içinde olmasıyla hayatımın sonsuza kadar daha iyi olacağını göstermek istiyorum.*”

Bella arkasına yaslandı ve ikisi de bir süre sustu.

Sophie, “Vay canına, bu çok hoş,” dedi.

“Çok hoş,” diye yavaşça tekrarladı Bella. “Ama eğer bir düğün pastası tasarlıyorsan bunlar tamamen işe yaramaz şeyler.”

* Yıldız Savaşları serisinde, imparatorluğun en ölümcül silahı ve aynı zamanda devasa bir uzay istasyonu -çn.

** Yıldız Savaşları serisinde yer alan ve Han Solo’nun en yakın arkadaşı olan wookiee ırkından kurgusal bir karakter -çn.

“Ama bu bir meydan okuma, orası kesin. Ve çok romantik.”

“Çok havada. Şu ise kulağa daha umut verici geliyor: *Eleanor’un pastası harikaydı ve ben bir şapka tasarımcısı olduğum için şapka temalı bir pastayı gerçekten çok isterim. Fikirlerimizi tartışmak için ne zaman buluşmamız uygun olur?*”

Sophie oturduğu yerde doğruldu ve rahat etmek için kıvrılarak kanepenin yumuşak yastıklarına iyice yerleşti. “İşte bu bir hediye. Pastel renklerde bir yığın eski şapka kutularından yapılmış muhteşem bir pasta gördüğümü hatırlıyorum.”

“Ah, evet, şapka kutuları. Mükemmel. Google’a girip bir bakayım.”

Çok geçmeden bir şişe prosecco bitmiş ve Sophie’nin not defteri karalanmış notlar, web siteleri ve kabataslak çizimlerle dolmuştu.

“Sensiz ne yapardım?” diye sordu Bella, toparlanmaya başladıkları sırada.

“Bensiz de gayet güzel yapardın.” Sophie gözlerini ovuşturdu. Bu hafta boyunca hemen hemen onu meşgul eden tek şey, Bella’ya yardım etmektir. “Asıl ben sensiz ne yapardım? Ben... gerçekten sana minnettarım...” Sophie’nin sesi titredi. “Özellikle o senin kuzenin olduğu için. Benim yüzümden onu görmemen gerekirmiş gibi hissetme.”

“O işe yaramaz sersemi görmek istemiyorum. Aslında, belki de ona bir güzel kalayı basmalıyım, muhtemelen bu yüzden benden de kaçıyor. Bütün hafta bir kahve içmeye bile gelmedi.”

“Ona kızma. Kuralları ihlal eden benim. Bana onu arayacağına, onu göreceğine söz ver. Etrafında onu seven insanlara ihtiyacı var.”

“Sophie, sen fazla iyisin.”

“Pek sayılmaz.”

“Evet, öylesin. Sen geldiğinden beri o çok daha mutlu oldu. Keşke sana ihtiyacı olduğunu görebilseydi. Sen ona çok iyi geldin.”

“Ben de öyle düşünüyorum ama o dinlemiyor. Tek yapabileceğim şey kendim olmak. Onu seviyorum. O öyle düşünmese bile, insanlara ihtiyacı var.”

“Yine söylüyorum, sen çok iyisin. O seni hak etmiyor.”

“Ah, ben ona iyi davranmıyorum.” Sophie ancak olabileceği kadar kötü bir sırıtışla Bella’ya baktı. “Tekrar arkadaş olmamız için benim aklımı çelebileceğini düşünüyor. Ama sen endişelenme, onun için bunu kolaylaştırmayacağım.”

Bölüm 31

“Senin Todd’dan ayrıldığını duydum.” Sophie, asansörün köşesinden gelen sese doğru döndü.

“Paul.”

“Sen iyi misin?”

“İyiyim, sağ ol.”

“Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Pek sayılmaz. Sadece genel olarak erkek ırkından bıktım.”

“Ahh. Sana Pamela’dan bahsetmekle biraz duyarsız davrandığının farkındayım. Sadece neden seni tatil için davet edemediğim konusunda dürüst olmaya çalışıyordum. Bunu açıklamak zorundaydım. Onun da flörtü var. Bu—”

“Paul, sorun değil.”

“Öğle yemeğine mi çıkıyorsun?”

Sophie başıyla onayladı. Aslında o kadar aç değildi ama bu haftanın yeni çeşnisi Leticia ile telefonda konuşup duran Todd’un karşısında oturmak dayanılır gibi değildi. Onun iyi olduğunu biliyor olsa, iş daha kolay olabilirdi. En kötüsü, onun mutlu görünmemesiydi. Başka birilerine öyle görünebilirdi ama Sophie onu tanıyordu. Gülüşleri biraz zorlamaydı, ağzının etrafındaki çizgiler biraz daha belirgindi ve gözlerinin altındaki mor gölgeler sanki her gün koyulaşıyor gibiydi. Pollyanna’nın gayrimeşru çocuğunu sonuna kadar izlemeye devam ettiğinden, kendisi de çok iyi değildi.

Sophie dişlerini sıktı. Her şey daha iyi olacaktı. Todd’un fikrini değiştireceği konusunda aldatıcı bir umudu yoktu ama bir gün o arkadaşlığa geri dönebilirlerdi. Todd’un iyi bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Ve bir gün Sophie, yine o eski arkadaş olmak için, onun

aptallığını affedebilirdi. Bu onun biraz zamanını alacaktı. Elbette ki onun kalmaya karar verdiğinden Todd'un hiç haberi yoktu ve bunu bilmeye kesinlikle hakkı da yoktu.

“Oo, senin kafanın içinden geçen bir sürü şey var,” diye yorum yaptı Paul ve onun yüzünün şekilden şekile girdiğini fark etmesini sağladı.

Sophie zoraki bir gülümsemeyle bunu inkâr etti. “Özel bir şey yok.”

Kelimeler kafasında yankılandı. Geçen hafta o damadın gönderdiği ve Bella'nın bıkkınlıkla çok dandik ve temelsiz bularak üzerinde daha fazla durmaya gerek görmediği oldukça duygulu e-postayı okuduğundan beri, kafasında bazı fikirlerle boğuşuyordu.

“Seni öğle yemeği için ayartabilir miyim?” Paul'un sözleri kafasındaki düşünceler zincirini kırdı ve hemen aklının ucundan geçen bir fikir pırıltısını dağıttı. “Ben ısmarlıyorum. Yaptığım hıyarlık için bir özür dileme olarak.”

Onun bu beklenmedik açık sözlülüğüne hayran kalan Sophie, teklifi hemen kabul ettiğini fark etti.

Biraz güneş görmek için masalarından kaçarak dışarıya akan diğer ofis çalışanlarının kalabalığıyla birlikte kaldırıma çıktılar. Hafta sonu hava, sanki sonbaharın habercisi gibi berbat geçmişti. Sophie hâlâ sonbahar yerine güz demek istiyordu. Daha kaldırım, kişniş ve süveter kelimelerine yeni yeni alışmaya başlamıştı.

“Nereye gitmekten hoşlanırsın?”

“İtalyan restoranı olursa fark eder mi? Mario'nun yeri. Orayı biliyor musun?”

“Hiç gitmedim ama Trudy bir editoryal toplantıda ondan bahsetmemiş miydi?”

“Evet, o ve ailesiyle birlikte restoranın geçmişine dair bir makale yazıyorum. Yazıyı bitirmeden önceki son hazırlıkları tamamlamak için bazı noktaları kontrol etmek istiyordum.”

“Tabii. İtalyan yemeklerini kim sevmez?”

Lazanya veya parmesanlı tavuk arasında kararsız kalan Sophie’nin iştahı, Mario’nun otuz yıllık karısının içeride harıl harıl çalıştığını gördüğü mutfaktan gelen her zamanki enfes kokularla iyice açılmıştı.

“Sen lazanyayı al,” dedi Paul, menüsünü pat diye kapatarak. “Ben pizza alacağım.”

“Bilmiyorum. Aslında canım daha çok tavuk çekiyor.” Bunu söylemesi saçmaydı çünkü menüdeki her şeyin zaten harika olacağını biliyordu. Son birkaç hafta boyunca hem yemek yemek hem de tüm aileyle röportaj yapmak için burada yeteri kadar zaman geçirmişti.

“Öyleyse tavuğu al.”

“Karar veremiyorum.” Sophie burun kıvırdı ve iç çekti, bu da Paul’ün güçlkle gizlediği bir öfkeyle başını telefondan kaldırmasına yol açtı. Açıkça, buradaki rolünün ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok gibiydi.

“Parmesanlı tavuğu daha önce defalarca denedin. Lazanyayı al,” diyen Todd’un sesini omzunun üzerinden duyan Sophie, şaşkınlık içinde hızla döndü.

“Lazanya, Sophie. Son defa benimkinin yarısını yemiştin,” dedi Todd kocaman bir gülümsemeyle ve ardından, “veya Paul lazanya alsın, sen de sonra onunkini paylaşır ve kendine tavuk alabilirsin.”

“Sophie’nin kendi seçimini yapacak kapasiteye sahip olduğundan eminim,” dedi Paul, sesinde ve beden dilinde hissedilen sahiplenici bir meydan okumayla üzerine basarak. “Ve ben de kendi seçimimden gayet memnunum.”

“Ben buna güvenmezdim, bu İngiliz karar verme konusunda kesinlikle ümitsiz vaka,” diye karşılık verdi Todd, atmosferden tamamen habersizmiş gibi neşeli bir ifadeyle. “O, açgözlü minik bir domuz yavrusudur,” dedi, otoriter bir tavırla ve Sophie’nin yanında-

ki sandalyeyi çekerek her zamanki özgüven dolu rahatlığıyla masaya oturdu. “Bak, sana ne diyeceğim, ben parmesanlı tavuk alayım, sen de ondan bir parça yersin.” Mario’ya baktı ve başını salladı. “Biz sipariş vermeye hazırız. Tamam, Sophie lazanya alacak, ben parmesanlı tavuk ve Paul de pizza alacak. Ve bir sürahi su.”

Sophie onu büyük bir keyifle boğabilirdi ama Todd tamamen rahat görünüyordu ve Sophie eğer ona duygularını belli ederse, Tanrı onu kahretsindi. Paul gözlerini kısıtı ve Mario ile İtalyan futbolu hakkında bir sohbete başlayan Todd’u inceledi.

Sophie irkilmiş halde sessizce dudak oynatarak “Üzgünüm,” dedi ve Paul kısaca omuz silkti.

Mario siparişleri alıp gittikten sonra Todd, “*Supercars*’daki editörün ayrıldığını duydun mu?” diye sordu ona. Sonra arkasına yaslanarak kollarını uzattı ve bir kolunu Sophie’nin sandalyesinin arkasına atarak başparmağıyla sırtını okşadı. Ona sert bir bakış atan Sophie öne doğru eğilerek dirseklerini masaya yasladı, fakat bunu yapma zahmetine girmese de olurdu çünkü Paul’ün kadro boşlukları ve binadaki yer değiştirme hareketleri konusunda hararetli bir konuşmaya dalması nedeniyle iki adamın da dikkati, onun üzerinden başka yöne kaymıştı. Sophie’nin ağzı zoraki bir keyifle seğirdi. Todd bunu kasıtlı olarak yapmıştı. Nasıl bir oyun oynuyordu acaba?

Her ne planlıyorsa ona meydan vermeyecekti, bunun yerine lazanyasının her lokmasını yerken sakın bir şekilde gülümse-di. Todd’un tavuğundan tek bir ısırık almayı bile reddetmesine rağmen, genç adam yine de sanki hiçbir şey değişmemiş gibi Sophie’nin yemeğinden teklifsizce arada bir iki çatal aldı.

Arkadaş olabileceklerini düşünerek kiminle dalga geçiyordu? O aşamaya gelmeden önce onu rahatlıkla öldürebilirdi.

Sophie paldır küldür mutfağa dalıp çantasını kahve sehpasının üzerine attı.

“Kötü bir gün müydü?” diye sordu Bella, dikkatle süslediği pastadan başını kaldırarak.

Sophie ona kuzeni hakkında kötü hiçbir şey söylememeye kararlıydı. Todd bugün öğle yemeğinden beri onun bulunduğu her yerde burnunun dibindeydi. Test mutfağında yanına gelmiş, kurabiye bulmak için masasının çekmecesini karıştırmış ve Trudy ile yaptıkları bir toplantı sırasında birden içeri dalmıştı.

“Bir süre beni görmezden gel. Birazdan enerjimi toplayıp bir parti çörek yapacağım. Bu hafta hangi tatları kullanıyorsun?”

“Tarçın ve portakal,” diye mırıldandı Bella ve başını bir tarafa yatırarak yaptığı çalışmayı inceledi.

Sophie, mutfakta seri bir şekilde gerekli malzemeleri toplayıp her zamanki yöntemiyle hepsini tartarak sıraya dizerken o günkü kızgınlığının geçmeye başladığını hissetti. Yemek yapmanın her zaman yatıştırıcı bir gücü vardı. Bella kendini tamamen yaptığı işe vererek neredeyse matematiksel bir hassasiyet gerektiren ve ustalık isteyen pasta süsleme işine devam etti ve onu kendi haline bıraktı.

Çörekler fırına girdikten sonra mırıldanarak radyodaki şarkıya eşlik etmeye başlayan Sophie, Bella’yı izlemek için ona doğru döndü.

Ve gülümsemeye başladı.

“Ne var?” diye sordu Bella, şaşkın bakışlarla.

“Şu çalan şarkı,” dedi Sophie ve radyoyla birlikte söylemeye başladı, “Güneş ışığını görmek istiyorum yağmurdan sonra ...”

Bella ona katıldı, “Uçan mavi kuşları görmek istiyorum.”

Şarkı bittiğinde Bella ona sarıldı. “Sen iyi misin?”

“İyi olacağım. Güneş ışığım oldu. Mavi kuşları gördüm. Şu an yağmur yağıyor olabilir ama ben iyi olacağım.”

Bella onun sırtını okşadı ve krema tüpünü elinden bıraktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Aman Tanrım, bu çok güzel.” Pastanın üzeri en açık mavi renkte bir tabakayla kaplıydı ve Bella onun üstünü bir krema tü-

pünün ucuyla çok hassas, beyaz bir kafesle yarısına kadar kaplamıştı.

“Aynı zamanda çok zahmetli. Mola verebileceğim bir noktaya kadar geldim. Bir kadeh bir şey içmek ister misin?”

Her zamanki köşesinde pembe koltuklardan birine gömülen Sophie, kadehini Bella’nın şerefine kaldırdı. “Senin güzel pastana. İşin bittiğinde muhteşem görünecek.”

“Ben de oldukça memnunum, gelin hanım, nedimelerinin renklerini de yansıtacak basit ve zarif bir şeyler istedi.”

“Sanırım bunu başardın.”

“Bu kolay bir işti.”

Sophie soğuk beyaz şarabından bir yudum aldı ve tırnağıyla kadehi tıngırdatarak yanından akan buğuyu izledi. “O gelen kısa mesajı düşünüyordum. Şu gerçekten romantik olanı.”

“Ne, Bay Özel mi? Bunu nasıl bildim?”

“Çünkü o yürekte gelen bir şey.”

“Hayır, çünkü seni tanıyorum. Sen çok yufka yüreklisin. Devam et, bana parlak fikirlerinden başka bir tane daha bulduğunu söyle.”

“Aklımda bir tane var.” Sophie duraklayarak tereddüt içinde yarı bitmiş güzelim pastaya doğru baktı. “Aslında o benim hayalimdeki bir pasta gibi ama... kendisi ve gelini bunu hak ediyor gibi görünen biri için bunu feda etmeye hazırım.”

“Emin misin? Peki senin hayalindeki pasta nasıl bir şey? Etraftaki harika tasarımları gördükçe benimki her hafta değişiyor.”

“Sana gümüş topları çok sevdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Üzeri onlarla kaplı bir pastam olsun isterdim. Sadece bu. Bence harika görünür.”

Bella burnunu kırıştırdı. “Sevimli.”

Bella’nın şüphecililiğinin bilincinde olan Sophie, “Evet, harika olur,” diye ısrar etti. “Şimdi beni endişelendirdin. Bak, bazı ön eskizler yapmaya başladım.” Çantasını karıştırıp defterini çıkardı

ve daha önce çizdiği eskizlere üstünkörü bir göz atarak Bella'ya uzattı.

"Hımm," dedi Bella, defteri bir o yana bir bu yana çevirerek.

"Kâğıt üzerinde canlandırmak oldukça zor."

"Mmm," diye onayladı Bella.

"Başarılı olacak."

"Evet ama mutlu çifti nasıl ikna edeceksin?"

"Bir tane maket yapsam, ne dersin? Daha küçük bir ebatta."

"İşe yarayabilir. Bu hafta sonu yapabilir misin? Adama bir mesaj gönderip onu görmeye gelip gelemeyeceğini soracağım. Galerim için fotoğraf çekebilirim. O gümüş toplardan çok fazla ihtiyacın olacak. Toptancıya gitsem iyi olur. Bu iş hafta sonu boyunca kesinlikle senin rahat durmanı sağlayacak!"

"Benim de istediğim bu," dedi Sophie ciddi bir sesle. "Mutfakta çalışmamın sakıncası var mı?"

Pazar günü saat üçe yaklaşırken Sophie'nin elleri neredeyse ıstakoz pençesi gibi kasılıp kalmıştı.

Bella, Wes'le birlikte içeri girdiğinde, "Keşke buna hiç başlamamış olsaydım," diye inledi Sophie, elinde tuttuğu bir cımbızla.

"Tanrım, sanki buraya periler dolu yağdırmış gibi," dedi Wes, yerdeki toplara bakarak.

"Bunlar kaygan küçük şeytanlar," dedi Sophie, dökülenlere acıyarak.

"Topları pastanın üzerine fırlatmalıydın," diye önerdi Bella.

"O zaman doğru ya da özel görünmezdi," dedi Sophie ve hemen kendini suçlu hissetti. Ama cidden, bu çok romantikti ve mükemmel olması gerekiyordu. "Bazıları üst üste gelir, bazıları yapışmazdı ve kel kel boşluklar olurdu."

"Özür dilerim," dedi Bella. "Neden bir mola vermiyorsun? Bir şeyler yedin mi?"

Sophie başını olumsuzca salladı ve çılgın gibi saatine baktı.

“Saat tam altıda demiştin, öyle değil mi?”

“Evet ama her zaman telefon edebilir ve geriye atabilirim.”
Damat gelini bugün pastayı görmeye getirecekti.”

“Hayır, sanıyorum sen ikisinin birlikte gelebileceği tek gecenin bu gece olduğunu söylemiştin.”

“Evet ama üç saatin daha var. Dokuzdan beri bu işi yapıyorsun. Bir mola vermelisin.”

“Cesaret edemiyorum, kaplama sertleşmeye başlıyor. Ve en üst katın yalnızca son dörtte üçünü yapmak kaldı.

Pastayı yapmak işin kolay kısmıydı. Dün sabah, her birinin yarıçapı bir sonrakinden iki buçuk santim daha büyük olarak üç tane mini boyutta pasta yapmıştı. Yine de yüksekliği otuz santimetreyi bulmuştu. Dün öğleden sonra Bella, onları üst üste koymak için ona yardım etmiş, üstteki iki kat pastanın ağırlığıyla en alttaki kata gömülmesini önlemek için her bir kat pastayı tahta çivi ve gizli bir platformla güçlendirerek birbirine monte etmesini sağlamıştı. Kaplama ise, tam olarak doğru kıvamda olması gerektiğinden daha sorunlu bir işti, gümüş draje topların aşağı kaymayacak veya içine batmayacak şekilde sabit durmasını sağlayacak kadar sert ve üzerinde süslemeler için çalışmaya devam ederken de sertleşmeyecek kadar yumuşaklığını korumak zorundaydı.

“Gümüş topların üzerlerindeki gümüş tozları elle dokunulunca çıktığı için, her bir gümüş topun cımbızla yerleştirilmesi gerekiyordu. Üstü başı gümüş tozlarla kaplı olan Sophie, masal perisiyle akrabaymış gibi görüldüğünü düşünüyordu.

“Hiç olmazsa bir kahveyle birlikte bir çörek ye,” dedi Bella, kararlı bir sesle. “Ve bırak ben devam edeyim.”

Sophie tereddüt etti. Çok mu sahiplenici davranıyordu? Her bir gümüş topa birlikte, özel bir anısı aklına geliyordu. Annesiyle yaptığı ilk pastalar, babasının, bisikletindeki destek tekerleklerini ilk defa çıkardığı gün, ilk yayınlanan makalesi, ilk öpücüğü, Todd ile ilk öpüşmesi, ilk defa yatağa girişleri, Coney Island'daki kum-

salda geçirdikleri gün, Jones Plajı'ndaki o gün... Mutlu olması için birçok neden vardı. Her zaman mutlulukla yâd edeceği çok değerli anılardı bunlar. Todd ulaşılmaz olabilirdi ama ona nasıl yaşayacağını göstermişti. Ona hayata yeni bir gözle bakmayı öğretmişti. Ona Brooklyn'i vermişti.

"Alo... Sophie, bana geri dön." Bella cımbızı onun elinden kaptı. "Bana güvenebilirsin! Tanrı aşkına kızım, otur ve biraz kafein al. Wes, şuna bir şey söylesene."

"Beni karıştırmayın," diye gürledi Wes ve teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

"Söz veriyorum, işini berbat etmeyeceğim. Senin bir molaya ihtiyacın var."

Sophie bir sandalyeye oturdu ve aşırı koruyucu bir anne gibi işi devralan Bella'yı izlemeye başladı.

"Kahretsin! Bu şeyler sanki... ah, lanet olsun, bir tane daha düşürdüm. Bu parlak fikir kimindi?"

Sophie kasılmış olan elini esnetti ve Bella'nın komik ifadeli dehşetine güldü. "Bekle ve birkaç saat çalıştıktan sonra konuş."

"Otuz saniye içinde sabrım tükenebilir."

Bella'nın sabrı yaklaşık on dakika sonra tükendi ve aslına bakılırsa, Sophie buna epeyce memnun oldu.

Sophie son birkaç topu yerine yerleştirdi ve geri çekilip baktı. Çok çarpıcı görünüyordu. Basit ama çok etkileyiciydi.

"İnanılmaz," dedi Bella, "Söylediklerimin hepsini geri alıyorum, bunun bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum. Bu kesinlikle çok özel."

"Öyle sanıyorum. Umarım gelin beğenir. Ama her halükârda kesici aletleri el altından uzakta tutmak yerinde olur."

"Nasıl beğenmesin?"

"Beğense iyi olur, ben buna kalbimi ve ruhumu koydum. Bu aslında gerçekten benim pastam." Binlerce topun her birini birbi-

rinden milimetrik olarak tam eşit uzaklıkta yerleştirdiğini düşününce Sophie'nin gözleri yaşardı.

“Pekâlâ. Yapacak son bir işimiz var,” dedi Bella.

Sophie'nin kafası karıştı.

“Bu bir sanat eseri, burada bırakamazsın. Onu buradan pastaneye geçirelim. Wes'e biraz iş yaptırayım.”

“Taşımamız gerekir,” dedi Wes. “Umarım düşürmeyiz.”

“Bunun lafını bile etme,” dedi Sophie ürpererek. Böyle bir şeyin düşüncesi bile dayanılmazdı.

Pastayı dikkatle kaldırarak, Bella'nın bu amaç için orada bulundurduğu tekerlekli bir el arabasına koydular ve diğer odaya geçirdiler.

“Vay canına.” Wes, şaşırtıcı bir iş çıkarmış ve en dip köşedeki duvarların etrafına çok sayıda küçük süs lambaları dizmişti. Oradaki tüm mobilyalar taşınmış, sadece Bella'nın üzerine bembeyaz keten bir örtü serdiği yuvarlak bir masa bırakılmıştı. “Burası harika olmuş. Pastayı çok güzel gösterecek.”

Sophie, Bella'nın pastayı küçük masanın üzerine kaldırmasına izin verdi ve Wes içerideki ana ışıkları kapattı.

Pasta, küçük ışıkların altında muhteşem bir gümüş yıldız gibi parıltıyordu. Sophie ellerini kenetleyerek hafif bir iç geçirdi. “Fevkalade.” Bu güzel görüntü karşısında kalbi yerinden oynayan Sophie, gözyaşlarını güçlükle zaptetti.

“Ee, bu çift her kimse, umarım birbirlerini sonuna kadar severler,” dedi Sophie.

Wes ve Bella gelip onun iki yanında durdular.

Bella onun kolunu sıktı. “Çok güzel ve çok romantik. Ve şunu dinle, tam zamanında geldiler. Ben kapıyı açayım.”

Pastayı Sophie'nin takdim etmesine karar verdiler, para ve tarih konusunu Bella halledecekti. Çiftin hoşuna gitmemiş olsa da, Bella web sitesinde kullanmak üzere pazartesi günü için profesyonel bir fotoğraf çekimi ayarlamıştı.

Sophie pastaya son bir defa daha bakıp oyalanırken, Wes mutfakta gözden kayboldu. Bella'nın kafe kapısının kilidini açıp alçak sesle konuştuğu duyuluyordu.

Sonra kafenin içinden bir gölge ona doğru geldi.

Sophie birdenbire endişelenerek ellerini sıkıp bekledi. Ya pastayı beğenmezlerse? Gölge yaklaşıp ışık çemberine girdi ve minik ampuller aniden yüzünü aydınlattı.

"Todd!"

"Sophie," dedi Todd yavaşça.

Bella neredeydi? Sophie saatine baktı.

"Bir toplantı yapmak üzereydik..." derken sesi birden kesildi. Todd hafif bir gülümsemeyle ve gözlerini ondan hiç ayırmadan öne doğru gelip onun elini tuttu.

"Bu müthiş bir pasta."

"Öyle," dedi Sophie, her santimetresinden gurur duyarak.

"Ve tam da istediğim gibi olmuş."

"Aa..." Sophie'nin ağzı açık kaldı, nefes almaya cesaret edemeyip bir pastaya, bir ona baktı. İçinde kabaran bir umut tüm damarlarına yayıldı. Gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Todd onun elini dudaklarına götürdü. "Sana," dedi ve her bir kelimeyle elinin boğumlarını öperek, "güneşi, ayı ve yıldızları vermek istiyorum," diye devam etti, gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadan. "Sen benim dünyamı daha da aydınlattın ve sen yanımdayken hayatım çok daha anlamlı."

Todd'un yumuşak sözleri Sophie'nin içini ısıtırken, belki beyni kısa devre yapmış ve duyduklarını doğru anlamamış olabilir diye bir şey söylemeye dili varmadı.

Kaşlarını çattı, yanlış anlamış olabileceğinden korktu.

Todd nazik parmaklarla onun kaşlarındaki çizgiyi sildi.

"İngiliz, seni seviyorum. Seni hak etmiyorum ama beni sevdiğini biliyorum," dedi çarpık bir gülümsemeyle, "ve bu sevgiyi istiyorum."

Bu çok büyümlü bir andı ve Sophie onu bozmak istemedi. Onun yerine Todd'un parmaklarını sıktı, kalbindeki tüm sevgiyi aktarmak ister gibi gözlerini onun gözlerine kilitledi.

"Ve muhteşem düğün pastamız kesinlikle mükemmel."

Sesi o kadar yumuşaktı ki Sophie'nin sanki kalbi duracaktı. Neredeyse inanmaya cesaret edemeyerek şaşkınlıkla açılmış gözlerle ona baktı.

"Bizim pastamız mı?" diye sordu nefessiz bir fısıltıyla.

Todd başıyla onayladı. "Çok güzel. Yıldız ışığı ve aşk. Dilek tutulacak bir milyon yıldız."

Sophie'nin dudakları titredi. "Romantik."

"Daha fazlasını da yapabilirim."

"Ne kadar süreyle?" diye sordu Sophie yavaşça ve onun elini sıkıp yanlış anlamamış olmak için dua etti.

"Sonsuza dek desem ne dersin?"

"Sonsuz çok uzun bir zaman."

"Ya hep ya hiç. Ben hepsini istiyorum."

"Evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu Sophie, inanmayan bir fısıltıyla.

Todd başını salladı ve ardından gözlerinde eğlenceli bir pırıltı oynadı. "Ama bir şart var... o sen olmalısın."

"Neden?" diye sordu Sophie, bu muhteşem adamın neden onu istediğine hâlâ inanamayarak.

Todd şaşırdı ve sonra pastaya baktı. "Çünkü sen benim hayatımdaki ay ve yıldızlarsın. Ve ben artık sensiz yaşayamam."

"Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım."

"Ama..." dedi Sophie, kaşlarını çatarak.

"Seni seviyorum." Todd'un gülümsemesi başını döndürdü. "Gerçek bir aşkla." Sophie'nin kaçmadığına kendini inandırmak ister gibi, genç kadının koluna dokundu. "Kitaplarda okuduğun türde bir aşkla. Şarkılarda duyduğun türde bir aşkla. Bencil olma-

yan bir aşkla. Senin bana verdiğin türde bir aşkla. Sana karşılık vermeyi düşünmediğim bir zamanda bile bana koşulsuz olarak sunduğun türde bir aşkla. Riski göze alarak beni sevdiğini söyledin. Haklıydın, ben bir korkaktım. Tüm hafta sonunu söylediklerini düşünerek geçirdim. Hatta Marty ile bile konuştum. Bu arada, o senin çok havalı olduğunu düşünüyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Sophie gülümseyerek.

“Bütün hafta boyunca neden seninle olmak istemediğimin nedenlerini düşünmeye çalıştım. Ama sonuçta neden seninle birlikte olmak istediğimin nedenleri geldi sadece aklıma. Bu nedenleri ne kadar çok düşündüysem, seni de o kadar çok görmek istedim.”

“Ya haremin?”

“Onları bıraktım.”

“Peki ya?..”

“Peki ya sen beni öpmeye ne dersin Sophie ve hayatının geri kalanını benimle geçirmeyi kabul etmeye?”

Gözleri dolu dolu olan Sophie gülümseyerek onun gözlerine baktı. “Bu iyi bir plana benziyor.”

Teşekkür

Herhangi bir kitabın ilk taslağını yazmayı, bir penseyle kendi dişini çekmeye benzeyen acı verici bir süreç olarak düşünüyorum ve bu kitap da buna bir istisna olmadı. Harika editörüm Charlotte Ledger ve sevgili menajerim Broo Doherty'ye yürekten teşekkür ediyorum, onların destekleri, cesaretlendirmeleri ve moral verici konuşmaları olmasaydı, bu kitap muhtemelen dünyanın her yerinde başarıya ulaşamazdı. Aynı şekilde, benim güzel redaktörüm Caroline Kirkpatrick'e de sınırlamalar konusundaki cesaret verici yorumları için şükranlarımı sunuyorum. Caroline, o yorumların kendime güvenimi ne kadar artırdığını bilemezsin!

Ve şimdi ('ben sana söylemiştim' yorumlarını duyabiliyorum) ona kattığım tüm rahatına düşkünlük sorunlarına rağmen Todd McLennan şimdiye kadar yarattığım karakterler içinde benim en sevdiğim kişi oldu sanırım.

New York'ta birkaç yıl önce bir aile tatili geçirdikten sonra, Sophie'nin hikâyesi için yer seçmemde bana ilham veren bölge Brooklyn oldu. Biz Smith Caddesi'nin hemen yakınındaki bir kiralık evde kalmıştık ve ben gerçekten çok harika ve heyecan verici bir enerjiye sahip olarak gördüğüm o bölgeyi hikâyenin geçtiği yer olarak kullanmak istedim. Oradan Amagansett'deki sevgili arkadaşım Profesör Roberta Elins ve kocası Steven'in evlerine kalmaya gittik ve Hamptons'a ayrı bir geziyi de buna dahil etme ihtiyacı hissettim.

Amerikan deyimlerimi düzelten Roberta'ye kocaman bir teşekkür ve bu cömertliğe karşın, korkarım ki onun ve Steven'in muhitleriyle ve çevredeki şöhretlerle ilgili bazı hikâyelerini (yani,

Gwyneth Paltrow ve Sarah Jessica Parker gibi yakın komşularınız olsa siz de bunu yapmaz mıydınız) göz göre göre çaldım. Çocuklar, misafirperverliğiniz ve böylesine muhteşem bir yerde kalmamıza izin verdiğiniz için çok teşekkürler. Kıyıda bir evin olması hakkın-da kesinlikle söylenecek çok şey var!

Nezaket göstererek bazı özel pişirme ipuçlarını benimle paylaşan ve aynı zamanda büyük bir cömertlik yaparak gümüş toparla tasarlamış olduğu muhteşem *Eat Me* düğün pastası fikrini çalma-ma izin veren şaşırtıcı ve müthiş yetenekli pasta tasarımcısı Sherry Hostler'e büyük bir teşekkür borçluyum. Size hemen Google'a girip bakmanızı öneriyorum, çok etkileyici.

Ayrıca ben yazı yazmak için kendi inime çekildiğimde aile gemisini yürüten, bana sürekli cin taşıyan ve ara sıra kahramanca bir çabayla ütü işlerini yapan benim evdeki ilahım Nick'e de teşekkür etmemek olmaz. Onun ve çocuklarım Ellie ile Matt'in koşulsuz desteği olmadan yapamazdım.

Son olarak ama daha az olarak değil, benim yazı arkadaşlarım Donna, Anita ve Liz'in yanı sıra, harika HarperImpulse çetesi; Jane Linfoot, Caroline Roberts, Zara Stoneley, Debbie Johnson, Bella Osborne ve Georgia Hill, hepsi de muhteşem bir şekilde destekleyici oldular... ve onlar da harika kitaplar yazıyorlar.

Bir sonraki kitaptan Nina'nın hikâyesine
göz atmak için okumaya
devam edin...

Küçük Paris Pastanesi

Bölüm 1

Ağrıyan yorgun ayaklarını yere vurarak biraz ısıtmaya çalışan Nina, on dakika içinde doksan beşinci defadır telefonuna bakıyordu ve neredeyse vazgeçecekti. Nick hangi cehennemdeydi? Şimdiden on beş dakika gecikmişti ve kopacakmış gibi olan parmakları Nina'nın genel olarak hissettiği sefalet duygusunu daha da artırıyordu. Mutfakların arka girişindeki personel otoparkında beklerken, kumtaşından yapılmış konağın çevresinde esen keskin rüzgârdan ve özellikle de kafasındaki kasvetli düşüncelerden korunması pek mümkün olmuyordu.

Diğer garson kızlardan biri olan Marcela, park ettiği yerden çıkardığı arabasının camını indirerek, "Hey Nina, kulübe gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu, ağır aksanlı bir sesle. "Sukie'ye veda ederken biraz dans edip eğlenmek için?"

"Hayır," dedi Nina, başını iki yana sallayarak, "Ben bekliyorum, teşekkürler. Kardeşim yolda." Öyle olsa iyi ederdi. Nina, Marcela ile diğer iki personelin içinde olduğu buğulanmış arabada olmayı diledi ve bu sinir bozucu ironiye neredeyse gülecekti. Annesi, Nick'in onu alması için ısrar etmişti ve böylece Nina'nın güvende olduğunu bilecekti ama şimdi burada zifiri karanlıkta tamamen kendi başına kalmak üzereydi.

"Peki, o zaman. Sekiz hafta sonra görüşürüz."

"Ha!" Arka koltuktan her zamanki kötümserliğiyle, bir Doğu Avrupalı olan şarap garsonu Tomas'ın kasvetli sesi duyuldu. "Sen inşaatçıların işi belirlenen zamanda bitireceğini sanıyorsun."

Neşeli bir koro hep bir ağızdan onu susturdu.

“Yakında görüşürüz, Nina.”

Hepsi el sallayıp bağırarak veda ederken Marcela pencerenin camını yükseltip vardiyasının sonunda oradan kaçmak için sabırsızlanırcasına gaza bastı ve külüstür Polo kükreyerek uzaklaştı. Nina’nın da yapmayı umduğu şey tam olarak buydu, tabii eğer kardeşi buraya gelirse.

Sonunda araba yolundan kendisine doğru gelen farları gördü. Bu, Nick olmalıydı. Neredeyse herkes gitmişti. Çakılları ezerek hızla dönen araba Nina’nın önünde durdu.

Nina kapıyı hemen çekip açtı.

“Merhaba abla. Çok mu bekledin? Özür dilerim, bir koyunla ilgili acil durum vardı.”

“Evet,” diye çıkıştı Nina ve arabanın ısısına minnet duyarak içeri sığındı. “Dışarısı buz gibi. Arabam tamir edildiğinde çok sevineceğim.”

“Bir de bana sor. Buzlarımın çözülmesi buraya kadar sürdü. Lanet koyun. Kırsal yolun kenarındaki telden bir çite sıkışmış dişi bir koyun vardı. Durup o aptal yaratığa yardım etmek zorunda kaldım.”

Soğuk bir şubat akşamında kendisi etek ve ince çorap giymiş haldeyken, koyunun yünlü bir posta sahip olduğunu düşünmesi, gerçekten çok mu hödükçe bir şeydi?

“Ee, nasıldı? Dün gece?” diye sordu Nick ve öne eğilip bangır bangır futbol yorumu yapmakta olan radyoyu kapattı. “Arkadaşın iyi uğurlandı mı?”

“İyiydi. Bir süre birbirimizi görmeyeceğimiz için biraz üzgündü. Sukie, New York’ta olacak.”

“New York. Bu bayağı bir değişiklik.”

“O harika bir aşçı. Her yere gidiyor.”

“Belli. New York’a ha. Peki, diğer herkes ne yapıyor?”

“Kadrolu personel yeniden istihdam ediliyor ve çok fazla eğitim alıyor.”

“Bu biraz adaletsiz gibi görünüyor. Sen neden yoksun?”

“Çünkü benim sözleşmem geçiciydi sanırım.”

“Sana çiftlik mağazasında ve kafede birkaç saatlik ekstra iş bulabileceğimize eminim. Ayrıca, Dan da sana bira fabrikasında biraz iş verebilir. Gail sana çocuk bakıcılığı için para ödeyebilir ve George benzin istasyonuna sorabilir, onlar her zaman fazla personele ihtiyaç duyarlar. Ama oranın çalışma saatleri geç, muhtemelen olmaz.”

Nina gözlerini kapattı. Bodenbroke Manor Restoranı’nın yenilenme çalışmaları nedeniyle kapalı olduğu süre içinde, o istesin ya da istemesin, ailedeki herkesin, zavallı Nina’ya yapacak bir iş bulmak için seferber olacağından kesinlikle emindi. Nankörlük etmek istemiyordu, hepsi iyi niyetliydi ama o yetişkin biriydi ve geniş aile ağı içindeki herkesin kollarını onun adına etrafa uzatmalarına gerek olmadan da kendine iş bulabilecek yeteneğe sahipti. Ailesini dünyalar kadar severdi, bu gerçektir ama...

“Bu öfleyip pöfleme de ne oluyor?” diye sordu Nick, başını ona doğru çevirerek.

“Hiçbir şey,” dedi Nina, gözlerini kapatarak. “Tanrım, yorgunum. Ayaklarım sanki bir düzine fil tarafından çiğnenmiş gibi.”

“Vah vah,” diye dalga geçti Nick.

“Bu sabah saat dokuzdan beri durmadım,” dedi Nina. “Restoran aşırı kalabalıktı. Öğle yemeği bile yemedim.”

“Bu olmaz. Bir şey söylemen gerekir.”

“O kadar kolay değil. Herkes meşgul. Doğru dürüst bir mola için zaman yoktu.”

“Bana bugün hiçbir şey yemediğini söyleme.”

Nina omuz silkti, annesinin şaşkın bakışları altında kahvaltı yapmadan aceleyle çıkmıştı. “Biraz yedim.” Midesi, sanki onun cevabına itiraz edermiş gibi tam o anda uygunsuz bir şekilde gurdadı. Belli ki küçük yuvarlak bir ekmek ve bir dilim peynirle yetinecek durumda değildi.

Nick sertçe kaşlarını çatı. “Yine de olmaz. Burayı yeniden açtıkları zaman müdüre bir şey söylememi ister misin?”

“Hayır, sorun değil. Eve gidince akşam yemeği yiyeceğiz.”

“Ama, mesele—”

“Sen orada çalışmıyorsun, anlamazsın.” Nina kızgınlıkla sesini yükseltti. Tipik Nick, hep en iyisini kendisinin bildiğini varsayardı.

“Anlamama gerek yok. İş kanunları var. Senin mola verme hakkın var. Bu—”

Söylemek istediği her neyse, tam o anda telefonunun havalı korna gibi çıkan sesi, hoparlörden patlar gibi çaldı.

“Nick Hadley,” dedi arabanın gösterge panosundaki çağrıyı kabul et düğmesine basarak.

Nina, araya giren telefona şükrederek koltuğuna gömüldü, bu ona gözlerini kapatıp etrafla ilgisini kesmesi ve eve geri dönerken yol boyunca kestiriyormuş gibi yapması için mükemmel bir fırsat vermişti.

“Hey Shep, nasıl gidiyor?” Genellikle Nina’nın kardeşini kısaca Shep diye çağırırlardı.

Nina gerildi, bu tanıdık alaycı sesi duyunca vücudundaki tüm kas telleri kilitleniyordu.

“İyi gidiyor. Sen nasılsın Bıçakçı? Hâlâ bir ragbi takımı için bu saçma bahaneyi destekliyor musun?” Ve görünüşe göre Bıçakçı, bir şef için o kadar da akıllıca bir lakap değil gibiydi.

“Söylenecek söz yok, birader. Fransa’ya karşı lanet bir çılgılık attılar. Ben de biletler için çok iyi para ödedim.”

“Stade de France’a mı gittin? Seni şanslı serseri.”

“Bizim denyolar kaybedince o kadar şanslı hissetmiyorsun.”

“Kalküta Kupası için gelecek misin? Fransa’da çok uzun süre kalma, orada bazı kötü alışkanlıklar edinebilirsin.”

“O konuda küçük bir sorun var.”

“Ne?” diye bağırdı Nick.

“Yatağa düştüm. Bu yüzden seni aradım.”

Nina, bazılarının haince diyebileceği bir gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Sebastian’ın onun orada olduğundan hiç haberi yoktu ve Nina da bilmesini istemiyordu. Bu saçma sohbeti dinleyen birisi, onların yetişkin iki adam değil de ergenlik çağında iki yeniyetme sanırdı, ki normal olarak çıkarılacak sonuç da buydu. Nina, Sebastian’ı kesinlikle bir yeniyetme olarak hatırlamak ya da o zamanlar onun yüzünden kendisini nasıl tam bir salak durumuna düşürdüğünü hatırlamak istemedi. Ne yazık ki ergenlik çağındayken kardeşinizin en yakın arkadaşına âşık olmak muhtemelen yapabileceğiniz en kötü şeydi, çünkü on yıl aradan sonra da, hatta şimdi bile, aileden birileri ara sıra bu konuyu açıyordu.

“Ne oldu?”

“Nasıl olduysa gidip bacağımı kırdım.”

“Kahretsin lan, ne zaman?”

“Dün. O lanet olası tekerlekli kabin çantalarından birine takıldım ve düşerken ayağım büküldü.”

“Hadi ya, peki sen iyi misin?”

“Hayır,” diye hırıldadı Sebastian. “Her şey ters gitti. Paris’te satın aldığım yeni yerlerden birinin yerleşik bir kiracısı olduğu ortaya çıktı. Güzel ve küçük bir pastane ama önceki ev sahibi orada aşçılık kursları düzenlemiş ve bana yakında altı haftalık bir kursun olacağını, bunun için katılım rezervasyonların tümüyle dolduğunu ve ücretlerin ödenmiş olduğunu söylemeyi unutmuş.”

“İptal edemez misin?” diye sordu Nick ve sinyal vererek arabayı anayoldan köye doğru çevirdi.

“Ne yazık ki söz verdim. Bir şey fark etmeyecek dedim çünkü anlaştığım Fransız müteahhitleri önce diğer tarafta çalıştırabilir ve orası birkaç ay süreceği için bu arada ben de bu işin devam etmesini sağlayabilirim diye düşündüm. Lanet bacağımı kırmasaydım her şey iyi olacaktı.”

Karanlıkta Nina dudaklarını birbirine kenetledi. Normalde hiç kimseye kötü şans dilemezdi ama Sebastian bir şekilde onu rahatsız ediyordu. Çekemediği şey onun başarısı değildi, onun kendi restoranlarından küçük bir zincir oluşturarak üst düzey bir şef haline gelmek için çok çalıştığını Tanrı biliyordu. Nina'ya sorarsan var gücüyle çalışmıştı. Hayır, dayanamadığı şey, onun üstünlük taslayan ve küçümseyen tavrıydı. Son on yıl içinde onu her gördüğünde, her nasılsa hep ondan daha zayıf bir konumda görünmeyi başarmıştı. En sonuncusu ise gerçekten son derece küçük düşürücüydü.

“Bunu yapacak başka birini bulamaz mısın?”

“Bu kadar kısa sürede birini bulacağımdan emin değilim. Kurs önümüzdeki hafta başlıyor. Ayrıca, önümüzdeki altı hafta boyunca yedek bir çift bacağı ihtiyacım olacak. Bu alçı sökülene kadar.”

“Nina yardım edebilir. Çalıştığı restorandaki işinden daha yeni çıkarıldı.”

Nina oturduğu yerden sıçradı, gözlerini kısarak inanılmaz derecede aptal kardeşine baktı. Bu çocuğun beyni falan mı durmuştu? Arabadaki hareketi gören Nick döndü ve karanlıkta parıldayan dişleriyle kocaman sırıtarak Nina'ya baktı.

“Saygısızlık olmasın Nick ama kız kardeşin dünyada yardımını isteyeceğim en son kişi.”

Nick'in sırtışı dondu. Arabada uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Sebastian fısıltıyla mırıldandı, “Ah, lanet olsun, o orada değil mi?”

Nina buz gibi bir gülümsemeyle yerinde doğruldu. “Ah, sahidan lanet olsun. Ama endişelenme, saygılı Sebastian, sana yardım etmektense çiftliğimdeki kuzuları kendi dişlerimi kullanarak hadım etmeyi tercih ederim.”

Bunu söyleyip öne doğru uzandı ve telefonu kapattı.

JULIE CAPLIN

Julie Caplin seyahate ve iyi yemeklere çok düşkündür. Her daim mükemmel cin arayışı içindeki yazar; kadeh, tonik ve garnitürler konusunda saplantı derecesinde seçici davranır. Her zamanki cin tadım ritüellerinin arasında, bir yandan da yıllardır gezdiği şehirlerden birinde geçen ilk romanını kaleme almıştır.

Halkla ilişkiler yöneticisi olarak çalıştığı uzun yıllar boyunca, yanına en iyi yiyecek ve içecek yazarlarını alarak Avrupa'yı dolaştı. İtalya, Fransa, Belçika, İspanya, Kopenhag ve İsviçre'de gastronomik lezzetleri yerinde tatmak üzere basın gezileri yaptı. Bu geziler, *Kopenhag'da Âşık Oldum*, *Küçük Brooklyn Fırını* ve *Küçük Paris Pastanesi*nden oluşan üçlemeye ilham kaynağı oldu.